

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

БЕОГРАД, МАРТ 1999. ГОДИНЕ
ГОДИНА X, БРОЈ 614, ЦЕНА 3 ДИНАРА

СРПСКИ КРАЉ КОКАИНА
ИСПРЕД СВОГ ДВОРА НА КОШУТЊАКУ

ЗЕМУНСКЕ НОВИНЕ

ГОДИНА X • БРОЈ 237 • НОВА СЕРИЈА БРОЈ 78
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

ЗЕМУН, МАРТ 1999. ГОДИНЕ
ЦЕНА 3 ДИНАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Ових дана у Првом општинском суду у Београду одржано је четврто рочиште по тужби за накнаду штете коју су, после објављивања интервјуа са др Војиславом Шешељем у дневном листу "Демократија", против НИП "ДеМеР", Љубинке Миличић, Цвијетина Миливојевића, др Војислава Шешеља и Владимира Судара, 5. децембра 1997. године поднели Српски покрет обнове и Вук Драшковић. Овог пута, 24. фебруара, у пуној великој сали Палате правде, "службено одсутног потпредседника Савезне Владе", заступао је адвокат Боривоје Боровић.

И, док је на овом спектаклу, из кога тужилац тражи надокнаду од пет милиона динара, плус камате и остало, четвртотужени, др Војислав Шешељ углавном сам себе бранио, доказујући истинитост својих речи, које је "Демократија" пре више од годину дана пренела - да је Вук Драшковић наркоман и "фаворит социјалиста" у тадашњој предизборној кампањи - овог пута и налазима Мултидисциплинарног стручног тима Српске радикалне странке на нових 267 кућаних страна, али и навођењем сведока "наркоманског понашања" лидера Српског покрета обнове, међу којима и Слободана Ракићића, Милана Комненића и самог Боривоја Боровића, Вуков правни заступник је затражио изузеће свих од реда, и председника Судског већа Бранке Максимовић - Мишић, и в. д. председника Првог општинског

ког суда у Београду, Радомира Миликића, и председника Округног суда, Богољуба Марјановића, и председника Врховног суда Србије, Балше Говедарице, једном речју - свих! Није стога ни чудно што ће се сваком нормалном грађанину ове земље на питање судије "Кога предлагате да вам суди у овом предмету?", упадица из суднице: "Хашки трибунал", учинити најсувислијом.

Пошто су из својих политикантских игара, по извлачењу добитака, када су се дочепали власти у Београду и Савезној влади, изузели све оне на чијој су обмани профитирали, можда им треба још рочишта за просипање небулоза и глупости.

Оно за шта др Војислав Шешељ није добио реч на суду, утврђивање породичне анамнезе тужиоца на основу нових сазнања о његовим најближим сродницима, психопатама најтеже категорије, "Велика Србија" доноси на страницама које следе. Истина о Вуку Драшковићу и његовом породичном стаблу овим сведочанством о монструозним неделима стричева, оца и надалеко чувене тетке "бабе Сливљанке", Анђе Радовановић, рођене Драшковић, овим је, добронамерно се надамо, комплетирана, мада, кад са њим човек има посла, нова изненађења никад нису искључена.

Жана Живаљевић

ВЕЛИКА СРБИЈА

• Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић • Редакција: Момир Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ, Жана Живаљевић, Огњен Михајловић, Весна Арсић, Коста Димитријевић, Ивана Ђурић, Драгољуб Стаменковић, Вељко Лукић, Александар Вучић • Лектор: Зорица Илић • Штампана: НИП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д. Влајковићева 8, 11000 Београд • Редакција prima пошту на адресу: "Велика Србија", Трг победе 3, 11080 Земун • Рукописи се не враћају Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104, од 5. јуна 1991. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се "Велика Србија" сматра производом из Тарифног броја 8, став 1, тачка 1, али неје 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

ЗЕМУНСКЕ НОВИНЕ

Оснивач и издавач: Скупштина општине Земун • За издавача: Стево Драгишић • Главни и одговорни уредник: Огњен Михајловић • Редакција: Дејан Анђус, Весна Арсић, Драгана Глушац, Ивана Ђурић, Жана Живаљевић, Наташа Жикић, Дејан Лукић, Јасна Олујић, Весна Марић, Стана Станојевић, Емил Бели, Драган Перич, Зорица Стојановић • Техничко уређење компјутерски прелом: Северин Поповић • Штампана: НИП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д., 11000 Београд, Влајковићева 8, • Редакција prima пошту на адресу: СО Земун-Земунске новине, Трг победе 3, 11080 Земун • Рукописи се не враћају • Земунске новине су уписане у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање под бројем 891, од 20. марта 1989. године. Министарство за информисање Републике Србије 12. марта 1991. године дало је мишљење број 413-01-335/91-01 да се Земунске новине сматрају производом из Тарифног броја 8, став 1, тачка 1 али неје 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

СТЕНОГРАФСКЕ БЕЛЕШКЕ ЧЕТВРТОГ РОЧИШТА
СУДСКОГ ПРОЦЕСА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА И ВУКА ДРАШКОВИЋА

ВУК ДРАШКОВИЋ ШМРЧЕ КОКАИН

У листу "Демократија" 4. децембра 1997. године, објављен је интервју др Војислава Шешеља под насловом: "У други круг или напуштам политику", који је потписао Владимир Судар.

У оквиру поменутог интервјуа, посебно уоквирено и истакнуто, објављено је следеће: "У смислици (предизборни тв дуел др Шешељ-Драшковић, прим. "Б.С.") он (Вук) је очигледно био дрогиран. Када се нашрмче кокаина, он делује као храбар човек, и чим прође дејство, он постаје кукавица... људи који су га посећивали у затвору сведоче о његовим наркоманским кризама".

Сутрадан, 5. децембра, Вук Драшковић је пресавио табак и, поред НИП-а "ДеМер", оснивача и издавача "Демократије", Љубинке Милинчић, Цвјетина Миливојевића, Владимира Судара, као четвртооптуженог, тужио и др Војислава Шешеља. Од свих тужених "скромни" лидер СПО-а је на име накнаде штете, за своју странку и себе, затражио по пет милиона динара.

Припремно рочиште одржано је 26. априла 1998. године у Првом општинском суду (Палати правде), а прошло

је без Вука Драшковића, који није имао три чисте да се појави. На другом рочишту је стиснуо петљу и "уљостојио" суд својим присуством. Присутни новинари су забележили да је његово појављивање изазвало смех у судници. "Уверили смо се у Драшковићево болесно понашање, који се на тренутке тубио, није знао шта прича, на је у једном моменту себе назвао оптуженим, заборавивши да је он тужилац. Последнице тога биле су нова Вукова одсуствовања из Првог општинског суда, што само повећава трошкове процеса. Није се појавио ни на трећем, а ни на недавно одржаном четвртном рочишту, 24. фебруара.

Четврто рочиште обележили су др Шешељ, који је судији Бранки Максимовић-Мишић предао Анализу стручног тима Српске радикалне странке, на 267 куцаних страна и пуномоћник тужиоца, Боривоје Боровић, који је неумесним и невазпитаним упадицима изазвао смех и узвике негодовања публике на свој рачун.

Као што се и очекивало, до окончања поступка није дошло, а када ће, не зна се. Датум одржавања следећег наставка није одређен.

Судија Бранка Максимовић Мишић: Отварам главну расправу и утврђујем да су на расправу дошли - за тужиоца Боривоје Боровић, адвокат, по пуномоћју које суду прилаже.

За туженог, за прво, друго, треће и петотужене Срђан Радовановић, адвокат, по пуномоћним списима и четврто-тужени лично са пуномоћником Надом Котарац Михајловић, по пуномоћним списима.

Од осталих позваних лица нису присутни пуномоћник тужилаца Примовић Иване, уредно позвана, и Никола Баровић, адвокат, уредно позван.

Глас из суднице: Отишао код Туђмана.

Судија: Није приступио друготужилац Вук Драшковић, по позиву за странке. Није приступио друго, треће и петотужени по позиву за странке.

Суд констатује да је приспео телеграм Примовић Иване, адвоката, којим обавештава суд да због болести није у могућности да приступи на расправу, и телеграм адвоката Николе Баровића којим обавештава суд да није у могућности да приступи у суд због службеног пута у Женеви.

Представљање новинара

Пре почетка расправљања суд констатује да су у судници присутни новинари испред следећих медијских кућа.

Озбиљно схватање српског правосуђа: др Војислав Шешељ, који за разлику од тужиоца Вука Драшковића није пропустио ниједно рочиште, у друштву Томислава Николића, стиже у Палату правде

Сада бих вас молила редом да вас констатујем, да ипак имамо евиденцију ко је ту.

Суд констатује да је испред РТС-а присутан новинар Томислав Магочин, испред "Земунских новина" Јасминка Одуић, Весна Арсић, новинар, и испред Агенције Фонет Бојана Апенија, испред новинске агенције Танјуг Љиљана Јанковић, испред ТВ "Политика" Светлана Лишанин, испред Франкфуртских вести Марко Ђурица и Мирјана Стојалиновић, испред "Блица" новинар Ристо Бошковић, испред БК, новинар Симонида Чановић, испред Ауторског студија сниматељи Петковић Драгутин и Зоран Јовановић, испред "Вечерњих новости" Наташа Бијелић, испред НИП "Гласа" Даница Ђурувија, испред "Блица" новинар Наташа Јовановић.

Био је ред да се обратите првом човеку ове куће, председнику суда, да вам да дозволе, али пошто ја руководим суђењем и имам сва овлашћења, ја ћу вам дозволити да пратите суђење.

Суд доноси решење - дозвољава се

На питање пуномоћника тужиоца шта су исти по занимању и које страначке припадности суд доноси решење - ускраћује се одговор на то које су страначке припадности, јер је то лично, интимно право сваког човека, његова лична ствар.

Боривоје Боровић: Одговорите на друго питање.

Глас из суднице: Он мисли да учлањује одмах.

Судија: Што се тиче занимања чланова Већа, они су пензионери.

Др Војислав Шешељ: Шта, шта?

Судија: Пензионери су. Чланови Већа су пензионери по занимању.

Др Војислав Шешељ: По занимању? А ја сам мислио да су то по страначкој припадности.

Судија: Колега изволите.

Боривоје Боровић: Ја захтевам да се изјасните шта сте по страначкој припадности.

Судија: То је моја лична интимна ствар. То ћу да вам одбијем.

данас расправа одржи и да се закључи. Хвала.

Изостанак Вука Драшковића

Судија: Пуномоћник тужилаца остаје при тужби и тужбеном захтеву. Нових доказа нема. Предлаже да суд главну расправу одржи и закључи. На питање суда због чега није приступио други тужилац по позиву за саслушање у својству странке, пуномоћник тужиоца је изјавио да суд ради прибављања те информације треба да се обрати службеним путем кадровској служби Савезне владе.

Др Војислав Шешељ: Југословенској влади.

Судија: Југословенској влади, добро. Само још једно питање да вам поставим. Овде је суд донео решење о раздвајању поступка и упућивању предмета Привредном суду према коме је отворен стечајни поступак. Да ли ћете се ви на то решење жалити?

Боривоје Боровић: Не.

Судија: На питање председника Већа да ли ће се тужилачка страна у погледу решења о раздвајању поступка и упућивања предмета тужилаца у односу према туженом Привредном суду у Београду, а поводом отварања стечајног поступка, на то решење жалити, пуномоћник тужилаца је изјавио да неће.

Пуномоћник прво, друго, треће и четвртог туженог адвокат Срђан Радовановић.

Само прво да вас питам - пре расправе о предмету спора, на решење о раздвајању поступка у односу на тужиоца и првотуженог од 25. 1. 1999. године, неће се жалити.

Сада пуномоћник друго, треће и четвртог туженог, адвокат Срђан Радовановић.

Срђан Радовановић: Оспоравам тужбени захтев у целини, посебно у односу на првог тужиоца, Српски покрет обнове, који нема право на накнаду нематеријалне штете. Па са тог разлога оспоравам тужбени захтев другог тужиоца Вука Драшковића, јер сматрам да није претрпео никакву нематеријалну штету, а готовоу не у овом великом износу који потражује од мојих клијената данас.

Предлажем да суд у доказном поступку саслуша Вука Драшковића, а на оклопности да ли је претрпео физички бол, психички бол или страх, с обзиром да су то видови нематеријалне штете.

Судија: Оспорава тужбу и тужбени захтев Српског покрета обнове у односу на првотуженог. Оспорава се из разлога што исти не може да тражи нематеријалну штету. У односу на другог тужиоца Вука Драшковића оспорава тужбени захтев, јер исти није претрпео нематеријалну штету па предлаже с тим у вези да суд изведе доказ саслушањем другог тужиоца на околност какву и коју штету је претрпео, односно да ли је трпео физичке болове, психичке болове.

Хоћете ли ми рећи кућне адресе другог, треће и првотуженог?

Срђан Радовановић: Сматрам да су то елементи тужбе, па би тужилачка страна требало уредно да наведе у поднеску

Пуне руке доказног материјала: четвртоотужени др Шешељ са пуномоћником, адвокатом Надом Котарац Михајловић

присутним новинарима и сниматељима да прате ток суђења.

Састав Судског већа

Боривоје Боровић: Ја бих вас молио да се пре почетка суђења изјасните о страначкој припадности и занимањима.

Судија: Пуномоћник тужилаца тражи да се представи Веће у овој правој ствари.

Суд објављује да је превид расправљања и упознаје присутне да је у току парница по тужби тужилаца СПО-а и Вука Драшковића против "Нип Демар" и др., да је предмет спора накнада штете, да председник упознаје присутне са именом председника Већа Бранка Максимовић Милић, да је члан Већа Бранко Кандић и други члан Већа Јелена Ђорђевић.

На питање помоћника тужиоца шта је председник Већа по страначкој припадности...

Боривоје Боровић: Шта сте данас?

Судија: Шта сам данас? По страначкој припадности шта сам данас?

Др Војислав Шешељ: Упозорава се...

Судија: Молим вас, пустите ме да водим суђење.

Суд доноси решење - ускраћује се одговор пуномоћнику тужиоца и исти се упозорава и опомиње да у овој судници расправу води председник Већа, јер је он овлашћен да поставља питања у оквиру Закона и овог спора, присутним странкама.

Боривоје Боровић: Остајем код тужбе и тужбеног захтева и предлажем да се

и адресе странака које тужи. Ја адресе не знам, они су долазили код мене у канцеларију.

Судија: Они су променили адресе, па хете морати.

Срђан Радовановић: Ко је променио адресе? Миливоје Јефтић, Љубинка Миличић и Владимир Судар? Не. Они су на истим адресама.

Судија: Суд доноси решење - налаже се пуномоћнику друго, треће и петотуженог да достави суду уредне адресе за исте, с обзиром да је првотужени у поступку стечаја, а њихове адресе су означене као адресе њихове радне организације.

Ја сам вам наложила...

Срђан Радовановић: Ви сте ми наложили, ја ћу одмах да поступим по том налогу, односно одбијам да поступим по том налогу, јер сматрам да је то обавеза тужилачке стране.

Пуномоћник четвртотуженог адвокат Нада Котарац Михајловић.

Тужилац Вук инвалидски пензионер

Нада Котарац Михајловић: Пре него што оспорим тужбени захтев, ја бих хтеда да поставим питање пуномоћнику тужилаца, иначе високом функционеру Српског покрета обмане - зашто Вук Драшковић два пута не долази на рочиште, те се одлаже суђење и да ли су обезбеђена средства за парничне трошкове и накнаде адвоката, с обзиром да тужилац има само инвалидску пензију, па има мала примања. С друге стране оспоравам тужбени захтев.

Судија: Оспорава тужбу и тужбени захтев. У погледу решења које је донето 25. 1. 1999. године о раздвајању поступка у односу на првотуженог и уступање

Суд констатује да је решење од 25. 1. 1999. године постало правоснажно и у том делу предмет доставити Привредном суду на даљи поступак.

Четвртотужени лично тражи реч коју му суд даје и истиче.

Психичке патње од рођења

Др Војислав Шешел: Госпођо председнице, ја уопште не оспоравам да је Вук Драшковић претрпео психичку патњу, јер је он од те психичке патње трпео пре овог текста у новинама и од те психичке патње трпи и после објављивања текста и данас. Објављивање овог новинског текста није узрок његове психичке патње. Тај текст га је могао евентуално подсетити на његову психичку патњу и њене узроке, ако је могла у тренутку, под утицајем дроге заборавио.

Судија: Мораћемо да причамо о психичкој патњи која је изазвана овим текстом и да доказујемо истинитост и патњу.

Др Војислав Шешел: Па ја вам зато и кажем, ја оспоравам да је његову психичку патњу изазвао овај текст, али не оспоравам психичку патњу као такву, јер код њега је она непрекидно присутна и очигледна.

Судија: Истиче да он не спори чињеницу да је спорни текст изазвао код друготуживоца психичке патње, односно то оспорава, али да друготужилац трпи психичку патњу, да је свестан те патње и да та патња траје годинама па и данас то не оспорава.

Суд доноси решење - налаже се четвртотуженом да се усредреди својим исказима на спорни текст, тужбеног захтева који је предмет тог расправљања.

Др Војислав Шешел: Ја се усредсређујем. Ја сам морао да направим јасну дистинкцију између психичке патње која би могла бити изазвана самим текстом и психичке патње која иначе постоји, јер је по том питању већ досад било много недоумица.

Глас из сале: Од рођења до данас.

Др Војислав Шешел: Немојте ви да се мешате.

Судија: Ја вас молим да се не мешате.

Суд доноси решење - опомиње се, господине, хоћете рећи своје име и презиме, из присутне јавности Раде Керкез да не омета рад суда под претњом удаљења из суднице и писана новчане казне.

Др Војислав Шешел: Зашто ја на овом инсистирам, госпођо судија. Постоји објективна опасност да суд констатујући психичку патњу код Вука Драшковића, закључи да је та патња произведена самим текстом.

Судија: Четвртотужени, објашњавајући своје наводе даље истиче да је морао да укаже на психичку патњу коју друготужилац трпи, како сам схватила - одувек?

Др Војислав Шешел: Па можда не одувек, али у последњих 10 година сигурно. Откад је почео да шмрче кокаин.

Смех у судници.

Судија: ... у последњих 10 година, али да та психичка патња не би била доведена у везу са психичком патњом коју је

Црно на бело: експертски тим Српске радикалне странке је у стручној анализи недвосмислено доказао наркоманско понашање лидера СПО-а, Вука Драшковића

Судија: Пуномоћник наведених тужених одбија да поступи по том налогу јер сматра да је то обавеза тужилачке стране.

Срђан Радовановић: Моји налогодавци ниједном нису примили позиве, и нису ни могли бити позвани на адресе које су наведене у тужби. Нека тужилачка страна наведе њихове адресе.

Судија: Пуномоћник предлаже да суд наложи тужилачкој страни да достави адресе друго, треће и петотуженог.

Суд доноси решење - одбија се предлог наведеног пуномоћника.

предмета Привредном суду у Београду, четвртотужени се неће жалити. Предлаже да се пуномоћник туживоца изјасни због чега тужилац два пута није приступио на расправу позивом за саслушање у својству странке и да се изјасни да ли је тужилац обезбедио трошкове парничног поступка.

Суд доноси решење - опомиње се пуномоћник четвртотуженог да се приликом руковођења и изјашњавања не изјашњава о страначким и другим припадностима овде присутних странака и њихових пуномоћника.

он претрпео овим текстом, да ли то хоће да кажете?

Др Војислав Шешељ: Не, ја тврдим да овим текстом није претрпео никакву патњу.

Судија: Па ја то некако не могу логички да сложим.

Др Војислав Шешељ: Хоћете да ја то издиктирам?

Нужно ангажовање психијатријских вештака

Судија: Нека, нека, ја ћу.

И да та психичка патња не може да се веже за психичку патњу у вези са овим текстом, јер он ту психичку патњу не трпи.

Др Војислав Шешељ: Због тога ће, наравно, бити нужно ангажовање судских вештака одговарајуће психијатријске струке.

Судија: Стога предлаже да се ангажују одређени судски вештаци психијатријске струке...

Др Војислав Шешељ: Јер многи докази указују да има много узрока психичке патње далеко већег интензитета него што би било какав новински текст могао изазвати. Па ћу навести неколико конкретних примера.

Судија: ... јер многи докази указују да има много узрока психичке патње далеко већег интензитета него што би било какав новински текст могао изазвати. Па ће навести неколико примера.

Др Војислав Шешељ: Постоји породична анамнеза. Тетка Вука Драшковића својевремено је била оптужена за убиство своје унучади.

Судија: Молим вас, само тренутак. Ја бих вас молила да се усредсредимо на суштину.

Др Војислав Шешељ: Али не можемо без породичне анамнезе.

Смех у судници.

Ово је таква природа болести да је веома битно...

Стручна анализа експертског тима

Судија: Само да завршим са диктирањем. Опомиње се четвртотужени да своје излагање усмери на предмет овог спора и да суду, поред доказа које је приложио - Анализе стручног тима Српске радикалне странке, да се изјасни, да ли има сазнање, све у вези предмета овог спора, спорних чланака, и који су извори сазнања да је Вук Драшковић, односно друготужилац тражио лекарску помоћ у вези предњих навода у спорном листу.

Да ли ви имате сазнање из неког службеног извора да је он то што тврдите?

Др Војислав Шешељ: Имам. Психијатријска анализа личности и понашања Вука Драшковића.

Судија: Четвртотужени изјављује да има...

Др Војислав Шешељ: Двеста шездесет седам купаних страна.

Судија: Је ли то у белој фасцикли?

Др Војислав Шешељ: Не, него у зеленој. Све сам ја то вама разврстао у разли-

чите фасцикле да ви можете лакше да се сналазите.

Судија: ...и то у "Стручној анализи наркоманског понашања Вука Драшковића" која је урађена на 267 страна, могу ја да додам - од стручног тима Српске радикалне странке.

Др Војислав Шешељ: Немојте да долажете ако ја већ то нисам рекао. Ово је мултидисциплинарни стручни тим, где су били ангажовани претежно стручњаци психијатријске струке.

Судија: ...коју је урадио мултидисциплинарни тим где су претежно били ангажовани стручњаци психијатријске струке.

Прва лична Боривоју Боровићу

Боривоје Боровић: Судија, имам право да кажем.

Судија: Суд констатује да у току излагања пуномоћник тужиоца Боривоје Боровић тражи реч.

Боривоје Боровић: Ако дозволите.

Др Војислав Шешељ: Не може он у току мог излагања да тражи реч. Па не можемо ми у дуету овде да говоримо, господине Боровићу.

Судија: Суд доноси решење - реч пуномоћнику тужилаца даће се по завршеном излагању четвртотуженог.

Боривоје Боровић: Имам право на реч. Судија, молим вас. Судија, ви не знате да водите поступак.

Др Војислав Шешељ: Немојте да вређате судију.

Боривоје Боровић: Молим вас, тражим ваше изузеће одмах.

Судија: Суд доноси решење - опомиње се адвокат Боривоје Боровић да током излагања четвртотуженог...

Боривоје Боровић: Ви немате појма.

Судија: ... не прекида излагање, да не упада у реч председнику Већа који води овај поступак. Реч ће му се дати пошто четвртотужени заврши своје излагање.

Боривоје Боровић: Ја сам тражио ваше изузеће и ви одмах морате да прекинете ову расправу. Тражим ваше изузеће.

Судија: Суд доноси решење - опомиње се адвокат Боривоје Боровић да изјављује без давања речи председника Већа, да не узима сам реч под претњом удаљења из ове суднице.

Боривоје Боровић: Ја када тражим реч, ви морате одмах да прекинете ову расправу.

Псовке и казна

Др Војислав Шешељ: Не можете ви сваки час тражити изузеће, суд је решио по питању изузећа.

Боривоје Боровић: Ма ви немате појма бре, ма ви сте будала. (Обраћа се судији)

Судија: Нећу овако да расправљам. Ја сам овако одлучила.

Др Војислав Шешељ: Ја бих упозорно такође адвоката Боровића да он нема право, сваки минут кад год му нешто не одговара у мом исказу да тражи изузеће председника Већа. Већ сте једном тражили прошли пут, виши суд је одлучио по том питању.

Судија: Ја вас сада молим да пређемо на посао, и ја на свој.

Др Војислав Шешељ: Добро, али је битно и ово да се каже, можда господин Боровић није упућен у овај поступак.

Боривоје Боровић: Комплетно Веће, ви нисте достојни да будете судија. То је разлог за ваше изузеће. Немате појма срамота, то је срамота. Ви сте срамота за правосудје Србије, комплетно Веће. Зато што се смејете? Леби се, будало!

Судија: Пуномоћник тужиоца у току поступка каже да је судија незрела, да није способна да води овај поступак, да је срамота за ово правосудје.

Суд доноси решење - кажњава се новчаном казном од 300 динара пуномоћник тужилаца адвокат Боривоје Боровић под претњом удаљења из суднице.

Боривоје Боровић: Судија тражио сам ваше изузеће.

Судија: Нисте добили реч, па не можете ни да тражите.

Боривоје Боровић: Добро, желим да вам све кажем оно после у лице. Зато остајем.

Др Војислав Шешељ: Госпођо судија, овај доказ, који ћу предати уз спис, и докази које сам раније предао...

Судија: То су нови докази?

Деветогодишња наркоманија

Др Војислав Шешељ: Нови, наравно. Ово нема никакве везе са оним што сте већ у два наврата добили. То је све материјална основа на основу које је нужно ангажовати непристрасне судске вештаке психијатријске струке. Јер ја могу помислити да ће неко оспоравати ове психијатре код којих сам ја као тужени дошао и који су ми помогли у лабораторији наркоманског понашања Вука Драшковића.

Ја не очекујем да ће Вук Драшковић признати да је наркоман, знате, то је нешто невероватно. Али постоје објективне чињенице, на основу којих се то може доказати и смисао овог слабората је да се укаже на те објективне чињенице које доказују да је он заиста наркоман.

Судија: Четвртотужени предаје суду нову анализу стручног тима Српске радикалне странке на спорне околности из овог предмета, те у том смислу предлаже да суд одреди доказ вештачењем од стране вештака психијатријске струке, који су стручни за ово вештачење.

Др Војислав Шешељ: Дакле, то је кључни доказ. Ја имам још доказа.

Судија: Дакле, колико сам вас схватила ви предлажете вештачење на околности...

Др Војислав Шешељ: Да ли је наркоман или није, нека кажу стручњаци. То се од стручњака не може сакрити. Јер његова наркоманија траје већ пуних девет година.

Судија: Добро, ја вас сад питам, да ли имате у сазнању да се Вук Драшковић обраћао неком клиничком центру, да има тамо нека свиденција.

Др Војислав Шешељ: Да, да. Он се и пензионисао на основу налаза психијатара.

Судија: То није наркоманија, имате ли ви доказ да се он дрогирао?

Генетски склоп: др Шешељ је изнео податак да међу најближим сарадницима Вука Драшковића има психопата најтеже категорије

Др Војислав Шешељ: Слушајте, то је такође душевна патња која усмерава у праву наркоманије. Јер постоје две врсте психозе. Психоза је тешка душевна бол јер је урођена или стечена, и постоји психоза понашање јер је проузроковано наркоманијом.

Судија: На питање председника Већа да ли четвртотужени има постојан доказ неког клиничког центра или приватне болнице да се друготужилац обраћао у вези наркоманије истима, четвртотужени изјављује да се друготужилац пензионисао као психијатријски случај.

Суд доноси решење - опомиње се четвртотужени да се ограничи на предмет расправљања у овој парници.

Затворске кризе Вука Драшковића

Др Војислав Шешељ: Даље, имам сазнање да је Вук Драшковић у току боравка у затвору 1993. године упадао у наркоманске кризе апстиненције.

Судија: Да ли постоје докази за то?

Др Војислав Шешељ: Постоје докази у затворској болници Централног затвора у Београду. За те доказе зна и адвокат Боровић.

Судија: Даље истиче да има доказе да је друготужилац 1993. године, када је био у болници Централног затвора Окружног суда у Београду, имао наркоманске кризе и да о томе у тој болници постоје докази.

Др Војислав Шешељ: А кад сам ја био у том затвору, причали су ми затворски стражари, начелници, страже и лекари Централног затвора.

Судија: Морате покушати доказе.

Др Војислав Шешељ: Па добро, али како ћемо саслушавати. Кад буде доказни поступак, ми наведемо предлоге, а ви одлучујете.

Судија: Па ми морамо да идемо у доказни поступак, зашто сад ово све радимо.

Др Војислав Шешељ: Добро, али у доказном поступку морате и самог Вука Драшковића саслушати. Не може он једном само да дође у судницу, одржи политички говор и побегне.

Судија: Добро, то је толико?

Милан Комненић за сведока

Др Војислав Шешељ: Није, још има. Ми ћемо предлагати и саслушања неких садашњих и бивших најближих сарадника Вука Драшковића...

Судија: Истиче да ће пружити суду доказе на спорне околности и то ће предложити садашње и бивше најближе сараднике Вука Драшковића којима су ове околности познате...

Др Војислав Шешељ: ... и који су изјављивали пред трећим лицима о тим околностима. То зна и господин Боровић. Међу њима су Милан Комненић, затим Слободан Ракић и други. И мораћемо да утврдимо шта је условило одавање Вука Драшковића наркоманији. И ту ће бити потребно утврђивање породичне анамнезе.

Судија: ... и који су изјављивали трећим лицима о тим околностима, и то Милан Комненић, затим Слободан Ракић и други. Те предлаже да се утврди шта је условило одавање Вука Драшковића наркоманији.

Судија: Немојте породичну анамнезу. Др Војислав Шешељ: Мораћемо госпођо судија.

Судија: ... и да ће бити потребно утврђивање породичне анамнезе.

Др Војислав Шешељ: Извините, ја ниједан увредљиви израз не употребљавам, користим само стручну терминологију. Ако ви сматрате да ово суђење можда може да узрокује нове психичке патње Вука Драшковића, онда можемо да затворимо ово суђење, знате, да то буде као код малолетника.

Психопате у Вуковој фамилији

Судија: Добро, ми можемо да пређемо на спорни део текста.

Др Војислав Шешељ: Молим вас госпођо судија да ја сад кажем све што имам и одговорићу на сва ваша питања, гарантујем.

Судија: Зар нисте све рекли?

Др Војислав Шешељ: Нисам још. Жао ми је што нисам, али нисам. Због тога је потребно указати на две најважније чињенице. Да међу најближим сродницима има психопате најтеже категорије.

Судија: Због тога је потребно рећи две најважније чињенице, да међу најближим сродницима има психопате најтеже категорије.

Суд доноси решење - налаже се четвртотуженом да се ограничи на расправљање у погледу предмета спора који за ове тужиоце, првотужиоца и друготужиоца, породичне прилике, фамилију, да се о томе не изјашњава...

Др Војислав Шешељ: Али мораћемо да укажемо психијатријским експертима и наше чињенице госпођо судија, јер од тога много тога зависи.

Судија: ... под претном одавања из суднице и изрицања новачане казне.

Др Војислав Шешељ: Немојте само новчану казну, лако је Боровићу новчану казну, он има одакле да плати, а ја немам.

Судија: Молим вас, ствари око фамилије стварно нису предмет овог суђења.

"Велике Србије" за судски спис

Др Војислав Шешељ: Госпођо судија, у судски спис ћу вам предати, специјално издање листа "Велика Србија", под насловом "Последице дрогирања Вука Драшковића", а овај материјал ви још немате.

Судија: Немам.

Др Војислав Шешељ: Е, добро, сад ћу вам дати. И специјално издање листа "Велика Србија" под насловом "Српски покрет обнове - власт хаоса и лоповлука, црни дани Београда".

Судија: Предаје суду два примерка новина "Велика Србија". Хоћете ли ми рећи какве то везе има са овим предметом?

Др Војислав Шешељ: Шта сте рекли, нисам вас чуо?

Судија: Има ли то неке везе са овим предметом?

Др Војислав Шешељ: Има, има, како нема везе госпођо судија.

Судија: ... и то два броја и ти садржаји ових новина указују на спорне елементе у овом поступку.

Др Војислав Шешел: И садржај укажује на наркоманско понашање. Затим, читав низ других случајева. Ми ћемо вероватно тражити да се као сведок саслуша и адвокат Боривоје Боровић, јер су и њему многе ствари познате.

Судија: Дајте, предложите.

Др Војислав Шешел: Добро предложиху, сво предлажем одмах.

Судија: Предлаже да се као сведок у овој правној ствари на околности наркоманског понашања Вука Драшковића саслушају Боривоје Боровић, Слободан Ракић, Милан Комненић.

Вукове наркоманске кризе у ЦЗ-у

Др Војислав Шешел: Господин Боровић је такође био сведок наркоманских криза антиненције Вука Драшковића у Централном затвору у Београду.

Судија: Те да је присутни пуномоћник тужиоца био сведок наркоманског понашања Вука Драшковића у болници Централног затвора у Београду.

Др Војислав Шешел: Затим, лично сам сведок у телевизијској емисији кад је био са мнош Вук Драшковић у предизборној кампањи.

Судија: Лично је био сведок када је Вук Драшковић био у телевизијској емисији за изборе у предизборној кампањи, почетком децембра 1997. године.

Др Војислав Шешел: Поглед му је био укочен, очи су му светлале, гледао је кроз мене као да ме не види, као да је хипноотисан.

Судија: Суд доноси решење - забрањује се четвртотуженом да описује здравствено стање другог тужиоца.

Др Војислав Шешел: Па чекајте, а како да се ја одбраћим од његове тужбе, ако не могу да описујем како се понашао. Информативно вас упознајем.

Судија: Када га будемо саслушавали као сведока, односно као странку, ви ћете о томе причати, сад не можете, ускраћено вам је право. Само доказе.

Др Војислав Шешел: Чекајте, али ја нисам овде само да одговарам на ваша питања, него да кажем и шта ја имам. Ја сам овде тужена страна.

Судија: Ниједна граница не може да се пређе. Према томе...

Др Војислав Шешел: Овде ниједна граница није пређена, госпођо судија, ниједан увредљив израз с наше стране није употребљен. Увредљиви изрази су само с противничке стране.

Судија: То кад будете давали исказ у својству странке, онда ћете причати, сада идемо на доказе, идемо на суштину. Сад ћете добити и сведоке и вештачење. Сад идемо на други део спорног питања, морамо и о томе да причамо.

Храброст под утицајем дроге

Др Војислав Шешел: Госпођо судија, морам још једну ствар да вам кажем, неона је важна. Толико је упечатљива да је суд једноставно не сме пренебрегнути. Јесте ли видели, кад је Вук Драшковић под утицајем дроге, он командује јуриш, он се туче с полицијом, он удара

полицајце, он изазива крвопролиће на београдским улицама.

Судија: Суд констатује да четвртотужени у својим даљим наводима описује стање другог тужиоца, па суд доноси решење - налаже се четвртотуженом да здравствено стање другог тужиоца не описује у одговору на тужбу, већ само да пружи суду доказе на спорне околности, а да се на тим околностима може изјаснити кад буде саслушаван у својству странке.

Др Војислав Шешел: Још само једну реченицу, госпођо судија. Прво, ја говорим о чињеницама. Ја нисам стручњак да описујем његово здравствено стање, али могу да проценим да ли је нешто нормално или ненормално. То ваљда могу.

Судија: Немојте, молим вас. То ћемо стручњацима.

Др Војислав Шешел: Госпођо судија, још само једну ствар, па ћу ја да завршим за овај пут. После свих тих својих јунаштава под утицајем дроге, чим Вука Драшковића ухапсе, па се испава у затвору, па престане дејство наркотика, он упада у кризу, па цвили, моли за милост и пише покајничка писма председнику Републике и његовој супруги. И обећава да се више никада неће бавити политиком, само да га пуште из затвора.

Судија: Суд доноси решење - налаже се четвртотуженом да се изјасни на други део спорног текста.

Др Војислав Шешел: Шта је било у другом делу тог текста?

Судија: Каже: "Лидер СПО обавио је неке прљаве послове за СПС и очигледно је да је емисија организована у спрези са социјалистима. Драшковић се појавио као њихов фаворит". С тим у вези ви на једном рочишту кажете да је Вук Драшковић добио више и из тога извлачите закључак. Е, па у том смислу пружите ми доказе.

Вила у Кошутњаку, награда за прљаве послове

Др Војислав Шешел: Нећу ја опет да вам понављам шта сам већ проишли пут говорио. Имам ја и нешто ново, госпођо судија.

Судија: Добро, кажите.

Др Војислав Шешел: Видите, то је био већ други изборни циклус. У првом изборном циклусу ја сам победио, а Вук Драшковић је био на далеком трећем месту.

Галс из суднице: Са Шећерским.

Др Војислав Шешел: Сад он се борио у другом изборном турнусу за квалификације у други круг. Па би било најприродније да је прво изазивао на дуел Милана Милутиновића, као кандидата другопласиране странке у првом изборном турнусу. А он изазива само мене. Друго, суд може да утврди откуд Вуку Драшковићу вила на Кошутњаку у Улици Благоја Паровића.

Судија: Па није то предмет спора.

Др Војислав Шешел: Па чекајте, то је предмет спора, тиме ја доказујем ову своју тврдњу из новина.

Судија: Суд доноси решење - налаже се четвртотуженом да пружи суду дока-

зе за тврдњу из спорног чланка: "Лидер СПО је обавио неке прљаве послове за СПС..."

Др Војислав Шешел: Како ја не могу да кућим вилу на Делињу, него живим у Батајници, 25 километара од Београда, а он може? Је ли тако Боровићу?

Судија: Молим вас, од РТС-а шта да ставим даље?

РТС дала предност Драшковићу

Др Војислав Шешел: Од РТС-а добио је емисију...

Судија: Те у том смислу предлаже да суд од РТС-а прибави извештај да је добио емисију у трајању од...

Др Војислав Шешел: И у новосадском и у приштинском студију по сат и по, а ја нисам добио.

Судија: И у новосадском и у приштинском студију у дужем трајању него четвртотужени.

Др Војислав Шешел: Није он добио у дужем трајању него ја. Ја нисам уопште добио, а он по сат и по. А ја сам увек био озбиљнији кандидат од њега, је ли тако Боровићу?

Судија: Односно, четвртотужени није уопште добио, а Вук Драшковић је добио.

Добро, то је то.

Др Војислав Шешел: Имате још нешто да ме питате?

Судија: Па још немам.

Др Војислав Шешел: Могу ја онда нешто да кажем?

Судија: Па не знам, само на предмет спора.

Др Војислав Шешел: Ви стајно пренебрегавате, госпођо судија, спречавате ме да кажем две веома важне чињенице.

Судија: Само о предмету спора, молим вас.

Др Војислав Шешел: Предмет спора су. Шта би могло да Вука Драшковића натера на наркоманију, то је суштина. Дозволите да кажем две реченице и ја сам завршио, госпођо судија.

Судија: Четвртотужени тражи да му суд одобри да каже шта би могло Вука Драшковића да натера на наркоманију.

Суд доноси решење - ускраћује се излагање четвртотуженом на предње питање.

Др Војислав Шешел: Па шта сад ја да кажем онда кад ми суд ускраћује излагање?

Судија: Сад не можете да кажете.

Др Војислав Шешел: Добро, хвала госпођо судија, кад ми не дате да кажем.

Судија: Суд констатује да је у току излагања четвртотуженог приступила његов пуномоћник, адвокат Љиљана Лабан.

Боривоје Боровић: Тражи сам реч пре тога.

Судија: Иста, уз дужно извињење тражи реч.

Боројевићев захтев за изузеће судије

Љиљана Лабан: Прво се извињавам суду, мом властодавцу и свим присутнима, ја сам и оправдала изостанак лично

код вас пре пар дана, судија. Али, прво да ранчистимо. Тужбени захтев је сложен, састоји се из два дела.

Судија: Ја бих вам сад олудела реч, па да дам колеги Боровићу.

Љиљана Лабан: Немојте, не можете да дате реч, мора Веће да одлучи да ли је сведок, да ли је заступник.

Судија: Тражи да јој суд да реч.

Љиљана Лабан: Могу ли нешто да кажем?

Судија: Суд доноси решење - пуномоћнику четвртогуженог Љиљани Лабан даће се реч пошто се да реч пуномоћнику тужилаца.

Боривоје Боровић: Јесам лидобиореч?

Глас из суднице: Шта да причаш, зна Србија да је он издајник и наркоман.

Судија: Сви ћете бити кажњени. Па молим вас, бићете удаљени из сале, на шта ово личи. Без коментара. Пуномо-

ће из објективних разлога, јер постоје законски услови...

Судија: Пуномоћник тужилаца тражи изузеће...

Боривоје Боровић: Хоћете да довршим или да ме прекидате?

Судија: Шта ја вас прекидам, ја диктирам.

Боривоје Боровић: Имам образложење да кажем.

Судија: Ви говорите, ја морам да га издиктирам.

Боривоје Боровић: Захваљујем, уважена девојко.

Судија: Пуномоћник тужилаца тражи изузеће председника Већа са следећих разлога.

Боривоје Боровић: Хоћемо да диктирамо као што сте рекли, или ћете ви да диктирате?

Судија: Па диктирајте колега.

Смех у судници.

Др Војислав Шешељ: Вређа нас судија. Каже да ми се смејете као мушкарцу.

Боривоје Боровић: Ако ме будете пратили, а не будете се смејали, ви ћете устати.

Судија: Па смешкала сам се.

Боривоје Боровић: Молим? Да ли имате неке аспирације према мени?

Судија: Боже сачувај.

Боривоје Боровић: Па онда се понашајте нормално када диктирате своје изузеће.

Судија: Немојте молим вас, па хајде диктирајте.

Боривоје Боровић: Немојте да ме прекидате.

Судија: И то диктирајте, то за аспирације.

Др Војислав Шешељ: Вређа нас госпо-

"Великом Србијом" до истине: лидер српских радикала прилаже у судски спис бројеве 610 и 615 чији садржаји указују на дрогирање и лоповлуке Вука Драшковића

ћник тужилаца адвокат Боривоје Боровић.

Боривоје Боровић: Када се изјашњавао четвртогужени, он има право и начин како ће се изјашњавати. Ја примедби немам на начин како се изјашњава, али ви као неко ко руководи овим поступком, дужан је да заштити како углед суда, тако и углед извршне власти у Србији и Југославији. Ако каже четвртогужени да је преживљавао тужилац психичке патње у последњих 10 година, у праву је. То је онај тренутак од када је упознао свога кума Војислава Шешеља.

Глас из суднице: Зато што је бољи од њега.

Боривоје Боровић: Што се тиче вашег вођења поступка, ја тражим ваше изузе-

Боривоје Боровић: Захваљујем. Тражим изузеће председника Већа и чланова Већа из разлога што се председница Већа...

Др Војислав Шешељ: Чекајте, како он може да диктира, а мени нисте дали госпођо судија?

Судија: Може, али нисте тражили. **Др Војислав Шешељ:** Како, малопре сам тражио а нисте ми дозволили.

Боривоје Боровић: Је ли, могу да наставам? ... понаша непрофесионално, супротно судијској етици. За време излагања четвртогуженог иста, као и чланови Већа се смеју, чиме показује пристрасан став, да ли према четвртогуженом као парничној страници или као мушкарцу одлучиће Веће...

ћо судија. Ми то не можемо да дозволимо.

Љиљана Лабан: Молим вас, приговарам. Не може он да воли, приговарам, судија.

Судија: Полако, полако.

Боривоје Боровић: Могу ли да наставам?

Судија: ... да ли сам професионална, да ли је етика, да ли је ...

Боривоје Боровић: Да ли бисте били љубазни да упозорите противну страну да ћути док ја говорим?

Судија: Тишина, молим вас, не вичите, колега диктира.

Смех у судници.

Љиљана Лабан: Ми не вичемо, ми се противимо.

Боривоје Боровић: Да ли бисте били љубазни да публику умирите?

Судија: Публика биће удаљена, сви ћете бити удаљени и ми ћемо сами овде да радимо. Ако хоћете да пратите на миру пратите, ако нећете прекинућемо суђење и удаљити вас. Салодлучите. Хоћете сад да наставите?

Боривоје Боровић: Ја хоћу. Значи, испуњени су сви услови из члана 71. став 1, тачка од 1 до 6 ЗПП-а, јер се понашате веома пристрасно, јер се председник Већа понаша веома пристрасно, а то датира још од 1995. године када је овај председник Већа водио парнични поступак по тужби Вука Драшковића, а против државе Србије и МУП-а Србије, када је исти председник Већа на предлог предлагача нашег изузећа данас донео решење да се саслуша...

Судија: Само тренутак, то није предмет овог спора.

Боривоје Боровић: Па то је моја реч и морате да узмете моју реч.

Судија: Даћете у писаном облику.

Боривоје Боровић: Не, не, не, ово мора да чује Веће горе.

Судија: Суд доноси решење - ускраћује се...

Боривоје Боровић: Шта ви ускраћујете? Образложење?

Судија: Ускраћује се пуномоћнику тужиоца да разлоге за изузеће везује за неки други предмет у коме сам ја поступила као судија у поступку Вука Драшковића. И додајете?

Боривоје Боровић: Да, да, па додајем, немојте ме прекидати.

Судија: Суд доноси решење - ускраћује се пуномоћнику тужиоца да непосредно диктира без исказа саопштеног председнику Већа.

Љиљана Лабан: Судија, могу ли ја нешто да кажем?

Боривоје Боровић: Добро, у реду, у праву сте. Важи. Дакле, тада сте донели били решења о саслушању Зорана Соколовића, Радмила Богдановића, Рада Матковића и великог броја полицајана и после месец дана повукли то исто решење са образложењем да сте погрешили. То је очигледно био утицај полиције, власти...

Љиљана Лабан: Судија, то нема везе с предметом.

Судија: То нема везе са предметом.

Боривоје Боровић: Има везе, ја ћу да додам, немојте да ме прекидате. Зато што сте тада били пристрасни, то указује да ћете и данас бити пристрасни када је тужилац иста проста странка.

Судија: Пуномоћник тужиоца даље истиче да у том предмету у коме је председник Већа поступао била пристрасна и данас је пристрасна.

Боривоје Боровић: Тако овај председник Већа се увек понашао у складу са жељама актуелне власти.

Судија: Те да се председник Већа понаша према жељама актуелне власти.

Боривоје Боровић: Ви сте представник оног Већа које је од ситуације до ситуације пристрасно, с обзиром на политичке прилике пресуђује.

Судија: Те да је председник Већа пристрасан и с обзиром на политичку ситу-

ацију тако се понаша, прилагођава и пресуђује.

Боривоје Боровић: Сад се мења политичка ситуација. Тада је на власти био СПС, после извесног времена Српска радикална странка је имала велике резултате на изборима па сте се наклонили четвртојуженом.

Смех у судници.

Судија: У време наведеног суђења СПС је био на власти, сада је Српска радикална странка, па судија...

Боривоје Боровић: А нажалост, и Српски покрет обнове има учешће у савезној власти, па се не зна како ћете се ви понашати, јер ви имате ортодоксни страх према властодршцима.

Судија: Шта имам, какав страх?

Боривоје Боровић: Ортодоксни страх према властодршцима.

Судија: Судија има ортодоксни страх према властодршцима.

Боривоје Боровић: Ја тражим такође изузеће в.д. председника Првог општинског суда у Београду Радомира Миликића са следећих разлога.

Судија: Тражи изузеће в.д. председника Првог општинског суда у Београду Радомира Миликића са следећих разлога.

Боривоје Боровић: Пошто је у функцији в.д. личност на коју се може утицати од стране извршне власти, то јест министра правде...

Судија: Пошто је у функцији в.д. исти личност на коју се може утицати од стране извршне власти и од стране министра правде...

Боривоје Боровић: ... који је такође дуго времена био в.д. председник суда...

Судија: ... који је такође дуго времена био в.д. председник суда...

Боривоје Боровић: ... и на кога се веома лако могло утицати да доноси политичке одлуке просудске пресуде...

Судија: ...на кога се могло веома лако утицати да доноси политичке одлуке просудске пресуде...

Боривоје Боровић: Тако је. Уосталом у последњих 15 година сви председници Првог суда су били в.д.

Судија: Уосталом у последњих 15 година сви председници Првог суда су били в.д.

Боривоје Боровић: Тражим изузеће Окружног суда у Београду...

Судија: Те тражи изузеће председника Окружног суда у Београду, он је Богољуб Марјановић.

Глас из суднице: Овај укида цео суд. Смех у судници.

Боривоје Боровић: Ви се смејете и даље.

Судија: Па смејем се колега Боровићу...

Др Војислав Штепел: Па смешан си Бо, што да се не смеје.

Боривоје Боровић: Добро. Тражим изузеће председника Врховног суда Србије, из следећих разлога.

Судија: ... те изузеће председника Врховног суда Србије, Балше Говедарице...

Боривоје Боровић: ... зато што су сви заједно дозволили да се ова судска фарса, захваљујући председнику овога Већа, спроводи у Србији...

Судија: ... зато што су сви заједно дозволили да се ова судска фарса захваљујући председнику овога Већа спроводи у Србији...

Боривоје Боровић: ... чиме се штети угледу и части...

Судија: ... чиме се штети угледу и части државе Србије...

Боривоје Боровић: Хвала... и чиме се кривична дела из члана 98. Кривичног закона Републике Србије.

Судија: ... и чиме се кривична дела из члана 98. Кривичног закона.

Боривоје Боровић: Ви та кривична дела не спречавате, а ови председници судова који имају знање да се води овај срамни поступак, без обзира на чињенице крију...

Судија: ... а председници судова који знају да се води овај срамни поступак без обзира на чињенице...

Боривоје Боровић: ... Подстичу на овакво понашање не предузимајући нити одлучујући о предлозима за изузеће оваквих судија...

Судија: ... подстичу овакво понашање и не одлучујући о изузећима таквих судија...

Боривоје Боровић: ... како је у историји београдског правосуђа ово први случај да се парнични поступак одржава у највећој судници у присуству камера...

Судија: ... како је у историји београдског правосуђа ово први случај да се парнични поступак одржава у највећој судници уз присуство камера...

Боривоје Боровић: ... то се намера власти да се извргну руглу све ове институције, судска и извршна власт, а посебно да се преко вас обесмисли судијска функција. Хвала.

Судија: ... то се намера власти да се извргну руглу све институције, а посебно да се преко председника Већа обесмисли судијска функција.

Добро, ја вас питам кога предлагате да вам суди о овом предмету?

Глас из суднице: Хашки трибунал. Смех у судници.

Судија: На питање поступајућег судије кога предлагате пуномоћник тужилаца да поступа по овом предмету, с обзиром на ове захтеве за изузећа.

Смех у судници.

Боривоје Боровић: Хоћете их мало умирити?

Судија: Тишина, молим вас.

Боривоје Боровић: Ви немате право да питате више ништа од овог тренутка.

Судија: Имам право да питам.

Љиљана Лабан: Судија молим вас, морате ми дати реч.

Боривоје Боровић: Не може нико да говори.

Судија: Ја морам да прекинем суђење.

Љиљана Лабан: Молим вас, само на ово. Не морате да прекинете. Процедурална је сметња - да господин који је предложен као сведок и даље заступа, према томе суд мора да донесе решење, па да се тек онда одлучује о изузећу.

Судија: Суд доноси решење - прекида се рад на овом предмету док председник суда, председник Окружног суда, председник Врховног суда одлучи о захтеву за изузеће.

ЛИДЕР СРПСКОГ ПОКРЕТА ОБНОВЕ ПОД МИКРОСКОПОМ
ЕКСПЕРТСКЕ ГРУПЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПСИХИЈАТРИЈСКА АНАЛИЗА ЛИЧНОСТИ И ПОНАШАЊА ВУКА ДРАШКОВИЋА

Ово су све симптоми поремећеног, деструктивног понашања емотивно нестабилних и напетих особа које употребљавају наркотице. Расуђивање особа које користе стимулативне дроге, као што је кокаин, је дефектно, а сећања на догађаје постепено су све несигурнија и слабија

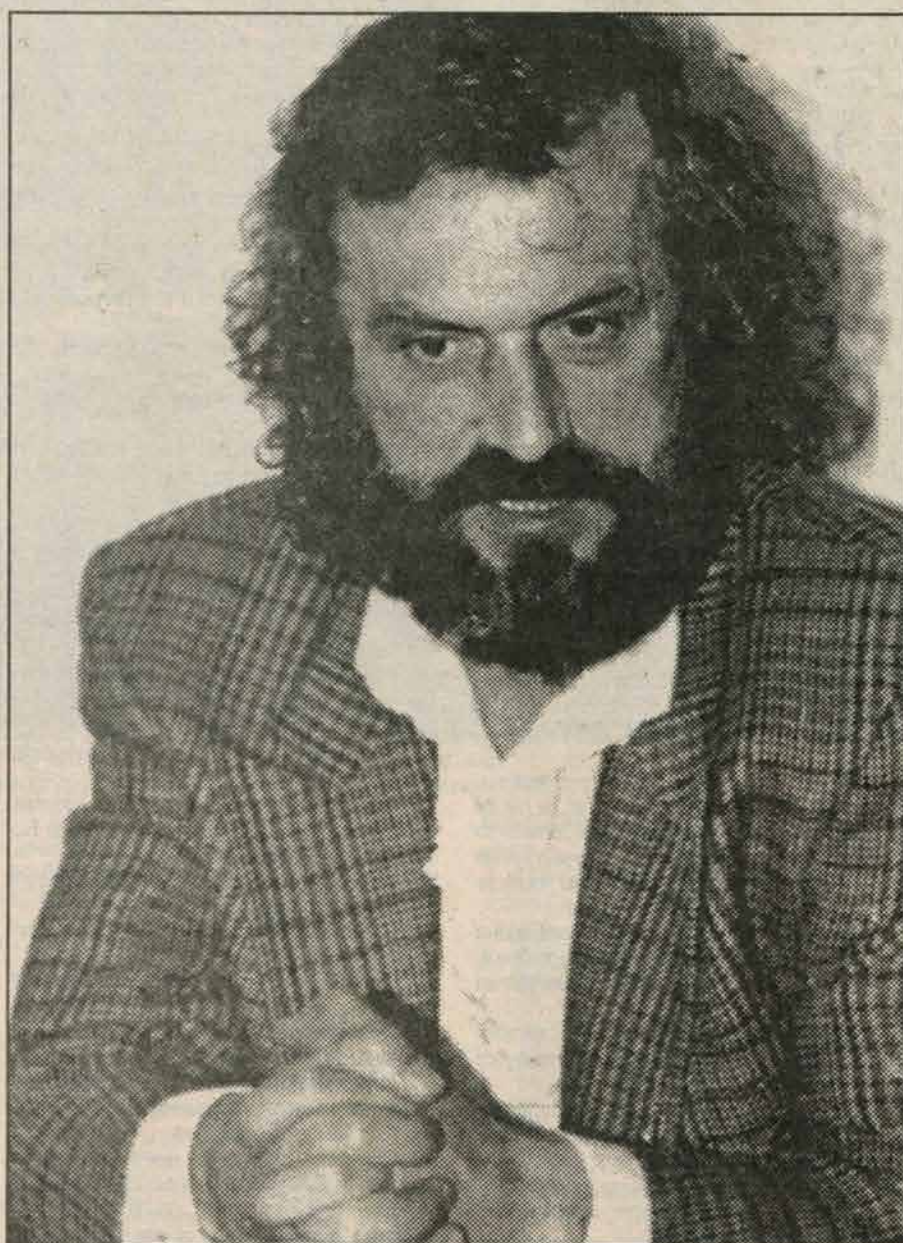
Када нам се руководство Српске радикалне странке обратило молбом да стручно анализирамо личност Вука Драшковића и ту анализу учинимо доступном јавности, дуго смо размишљали и одмеравали разлоге за и против.

Свесни смо да објављивање овог текста може да има крајње лоше последице по будуће политичко деловање Вука Драшковића, и да га елиминише из даље политичке борбе за власт. Можда би неко могао да помисли да нас је сврханост уз другу политичку опцију мотивисала и каналисала у овој анализи, и да је ово наш допринос политичкој странци којој припадамо. То нису наши мотиви.

На писање овог текста није одлучујуће утицала молба руководства Српске радикалне странке. Сваког од нас руководио је савест стручњака који осећа потребу да помогне и Вуку Драшковићу и оним недужним грађанима који су, или ће убудуће трпети последице једне штетне политичке појаве, Вука Драшковића. У недужне убрајамо и оне који су приступили његовој политичкој странци, обманути лошом глумом митомана и наркомана, несвесни погубног утицаја који та поремећена личност има на људе који му се довољно приближе.

Превагнула је потреба да јавно укажемо на чињенице које су немилосрдне и да упозоримо на последице којих нису свесни они који му омогућују појављивање на медијима. Истина је да је Драшковић политичка личност која из године у годину има све мање присталица и следбеника, али вишак знања не искоди, тим пре што се доказало да би зрне власти које би му се предало у руке, представљало трагедију за многе његове неистомисљенике и политичке супарнике. Чак и за чланове њихових породица.

Пружамо јавности на увид ову анализу и доказе из којих смо извели закључак да је др Војислав Шешељ говорио истину када је рекао да је Вук Драшковић наркоман. Кратко речено, особа је поремећена и опасна, што је узроковао

Парламентарни облик борбе за власт непознат Вуку Драшковићу: са њим човек мора бити веома опрезан и стално на мртвој стражи

јако лош генетски материјал од кога је сачињена.

Ако желимо да у контексту последњих јавних наступа, објективно а без много непотребних речи, само делимично, али не и једнострано, осветлимо личност Вука Драшковића, онда је сасвим довољно да му посветимо само минимум неопходног простора, па да нам буде много јаснији и другачији, него што то некоме можда изгледа на први поглед. На питање ко је заправо Вук Драшковић, може се без већих менталних напора одмах, на врло једноставан начин одговорити - то је, пре свега, човек сулудог понашања, опасних намера, са недовољно мушкости да их и оствари. Човек опседнут Војиславом Шешељем у коме види разлог за све своје недаће и неуспехе, који све време носи у цепу списак противника за одстрел, чији се број свакодневно увећава.

На почевима својих некомунистичких политичких ангажовања, наоко нејасна и недовољно артикулисана и дефинисана чупава улична замлата, букач, наизглед чак и безопасни клоун вредан сажалења (какве ли само заблуде!), после великог броја узастопних пораза и неконтролисаних политичких заокрета, већ две године, иако номинално члан опозиције за многе политички неупућене па стога и изненађене, у ствари је чврсто везан за једну странку на власти, СПС и сасвим отворено афирмише њене идеје.

Политички лаици и наивни га у први мах доживљавају као недоследног човека и политичког конвертита, али он у суштини свога бића у ствари није само то. Он је у дубини своје душе безосећајна особа са психопатским облицима понашања, која фанатичном упорношћу, спремна на све, чак и да буде било чији слуга, следи своје психопатолошке пориве за стицањем материјалних богатстава и аутократске моћи, док је његово манифестно понашање согам рибиско само провидна маска једног глумачком дилетанта.

Вук Драшковић у овом политичком тренутку схвата да је опортуно бити уз СПС и њеног лидера а нападати радикале и Војислава Шешеља као главне кривце што Влада, тобож, не функционише како треба, али нико не схвата колико он заправо стрпљиво чека прву одсудну грешку Слободана Милошевића, како би у борби за освајање власти, уз помоћ Америке којој се не замера ниједном изјавом и ни једним својим гестом, прво њега јавно одстрелио, а одмах затим Србију предао на прекрајање и комадање њеним непријатељима. Са задобијањем публицијетета, који му, играјући се са њим као мачка са мишем, политички веома мудро омогућава странка на власти, напоредо еволуирају и његове болесне и незасите амбиције и попримају све изражајније и друштвено опасније форме испољавања.

Ова особа, у сенци супруге-мајке, која својом комплетном стерилном појавом неодољиво изазива утисак свуходног телесног хабитуса и психосексуално неиздиференциране персонал-

ности, свесна своје мушке мањкавости, гаји мржњу и осветољубивост посебно према мужевним противницима српским радикалима и др Војиславу Шешељу, на које на готово школски психоаналитички експланаторни начин, несвесним путем, пројектује своју завист и зло, па их зато најпре сатанизује а затим врши класичну инверзију кривице и изјављује да их не воли, јер они не воле њега и његове идеје, што је само пука и танушна рационализација за своје капиталне резервоаре зла и неконтролисане мржње.

Он је по вокацији наводно политичар, али чак ни декларативно заљубљеник парламентарног облика борбе за власт, у суштини хладнокрвни ментални убица. А од менталног до физичког убице, код њега, раздвојена је очита али ни уколико не смањује опасност. Са њим човек мора бити веома опрезан и стално на мртвој стражи, зато што је у стању да ангажује друге да ураде посао који он, опседнут страховима и шиканиран у кући, није у стању.

Вук Драшковић мржњу према др Војиславу Шешељу генерализује на Српску радикалну странку, њено руководство, чланове и симпатизере, демонишује их, проглашава издајницима српског народа, ратним злочинцима, фашистима, недемократима, неписменим селацима који су упали на власт у Београд, осуђује на стуб срама и захтева егзекуцију у чијој реализацији, није искључено, и сам учествује у својству инспиратора, планера и налогодавца.

Са ескалацијом његове морбидне жеље за влашћу постаје и отворено геноцидан. Према својим противницима, а посебно српским националистима и патриотима, отворено вербално изражава своје крвожедне жеље, најчешће позивима на линч, типичним за појаву која је у психијатријској стручној литератури добро позната и описана под називом вампиризам или синдром Дракуле.

То што се он не стиди да своје крвожедне импulsе и мржњу коју осећа према српском народу отворено артикулише, без и трунке контроле или увида да изговара безумне идеје, само је прилог више претпоставки да се код њега ради о дубоко измењеној личности, за коју би неки радикалнији психијатри тражили трајни азил или евентуално лоботомију.

Можда ће неко покушати да нас у овоме демантује, с правом нас подсећајући да је Вук Драшковић организовао дезертерство и дефетизам међу војницима који су 1991. године кретали у одбрану Срба у Хрватској, да је предао савезној скупштини Предлог закона о сарадњи са Хашким трибуналом којим предвиђа противуставно изручење Срба који му нису по вољи, оптужених, на основу пријава Хрвата и муслимана, за ратне злочине, да је предводио демонстрације у којима су се вијорили немачки и амерички барјаци, да је литије називао процесом, монахиње часним сестрадама, да је међу србе уводио усташки поздрав са три прста, да се његови следбеници понашају као припадници нај-

горих секти које разарају српско национално православно ткиво.

Када се добро размисли, толико анти-српских поступака тешко да би могао да начини човек несвестан онога шта чини и унапред ослобођен казне. Мотиве за овакво понашање према српском народу треба тражити у новцу, уцени, освети над народом који не жели да гласа за њега, па тек онда и болесном и опијатима разореном психом.

Овај експертни тим није за радикализам оваквог степена у оквиру третмана друштвено опасних особа, мада се апсолутно слажемо да их превентивно треба држати у институцијама за чување и под перманентном стручном контролом, како не би угрожавали недужне особе. Још мање смо за слободне акције оваквих људи у политичком животу, посебно за њихове слободне наступе у медијима, парламенту, зато што тек накнадно, када стекну власт, експонирају своју злоћудност.

Доказе за ову тврдњу налазимо у понашању у општинама у којима су његови следбеници на власти. Чин преузимања власти је био манифестација, јавно испољавање мржње и жеље за ликвидацијом Срба којима је једини грех што су политички неистомишљеници, рушења и демолирања српских градова, понижавања и физичко угрожавање полиције која бринула о реду и миру, низ напада на грађане и уништавање њихове имовине, отворена претња. Чак је нападана и зграда Савезне скупштине и јавно су уништана обележја државе (цепање и спаљивање заставе).

Град Београд има несрећу да Драшковић и Бошковић у њему лепо живе у кућама које им је поклонила власт па је, почев од 9. марта 1991. године, Драшковић више пута на његовим улицама организовао проливање крви недужних грађана. И сада, вршећи власт, харачи, отима, склапа неповољне уговоре и, истина само делимично, задовољава све веће захтеве похлепне аждаје са којом живи у истој кући.

Његово јавно експонирање снаге и одлучности је сигуран знак да у својој кући носи папуче за два броја веће од броја ципела.

Посланици његове политичке странке додатно објашњавају његову личност пошто, као клонирани, преносе личност и понашање свог шефа конзумирањем алкохола у згради Скупштине, читајући његове говоре, користећи и у слободном говору његову терминологију, развлачећи речи, уљкање, долавање самогласника А скоро свакој речи, срцепајајућим позивањем на историју и посебно монархију, за коју је потомак аустроугарског "шучкора" тобож чврсто везан. Својим понашањем долазе у позицију да срозавају углед парламента као и углед народа кога тај парламент заступа. Парламент, као озбиљна институција, мора да поседује критеријуме за идентификацију оваквих личности и инструменте за њихову неутрализацију.

Још једном подвлачимо, са бројном и евидентном аргументацијом, која је за

проверу веома једноставна, Вук Драшковић је личност чије јавно деловање треба законски неутралисати, јер он, прецизније дефинисано, није само човек опасних намера већ и човек опасних акција.

Драшковић је на основу свога понашања, по дефиницији, есенција покварености и зла у људском облику. У последње време, што је посебно алармантно са аспекта менталног здравља и части српске нације, захваљујући пре свега моћним масовним медијима, а многе држи под својом контролом, који прате његово деловање као потпредседника југословенске владе (Владе државе коју никада није признао), он је све

Но, дали га треба третирати на начин за који се ми залажемо или га, како предлажу неке радикалније колеге, треба послати у пеналну установу на чување или психијатријски азил, академско је питање и ствар стручног укуса као и моћи надлежних државних служби да ову идеју спроведу у дело.

Јер, ради се о изузетно опасној особи са погубним утицајем на значајне сегменте политички неуких људи, код којих побуђује ниске страсти и прави од њих убице и вампире. На тај начин задобија све прерогативе непријатеља државе и српског народа, без обзира на природу мотива који га руководе да се овако понаша.

Наркоманија и таблетоманија у нашем језику означавају злоупотребу психоактивних супстанци, односно злоупотребу лекова и/или неких природних (натуралних) супстанци које унете у организам мењају менталну складност исте особе. Наркоман је номиновање особе која злоупотребљава супстанце. Изрази наркоман и наркоманија, у вербалној кореспонденцији нашег језичког подручја, имају жаргонску pejоративну вредност, те је препоручљивије користити изразе зависност и зависник од дрога, или само зависност и зависник.

Стручни назив за зависност од дрога је наркоманија.

Наркоманија, односно уживање дрога је социопатолошки и медицински проблем. Зависност од дрога представља врло озбиљан и тежак друштвени проблем. Ова, у првом реду социјално патолошка појава може да има и има и медицинске, психијатријске, психолошке, политичке, идеолошке и друге димензије.

Зависност од дрога или наркоманија, (злоупотреба психоактивних супстанци) је посебност и појавна одлика актуелне цивилизације. Натуралне супстанце су биле познате и људима давно минутих цивилизација наше планете, лакше познати су хиљадама година и ефекти на психу човека. Битно је знати да су дроге у тим древним цивилизацијама имале углавном употребну вредност (узус) а не злоупотребну (абузус), бар не у данашњем смислу. Дроге су у та времена коришћене најчешће од појединца, да би по узимању, у измењеној свесности, имали доживљај или халуцинацију себе као божанства рецимо, или пак доживљај приближавања себе божанству и контактирања са њим.

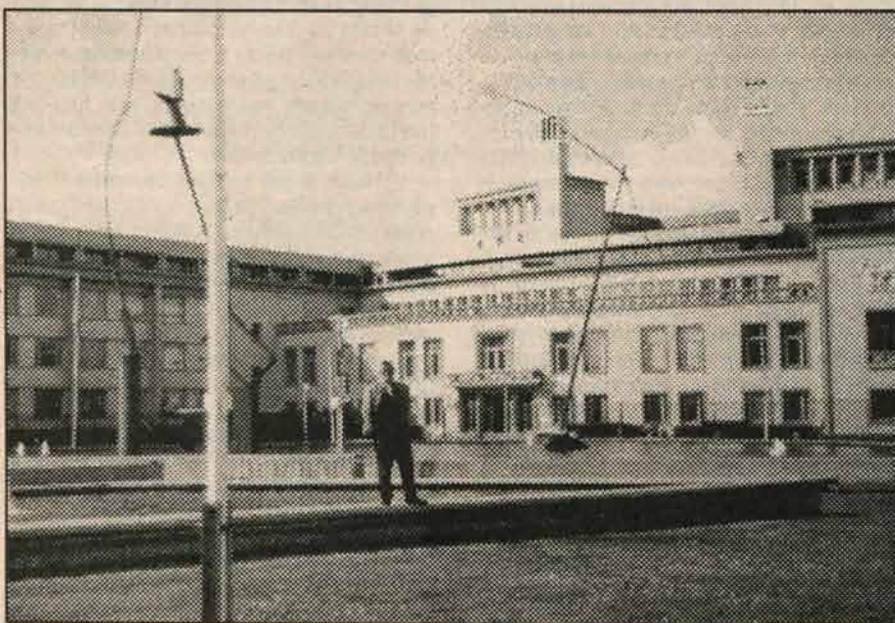
Појединци су користили дроге, супстанце, знајући им ефекте на психу, давали их у напитку или храни, најчешће поданивима, изазивали у њих посебан доживљај или чулну обману и тако им наметали своју вољу, заправо владали њима.

Свакако су и у та древна времена, и у свим цивилизацијама до наше, појединци или групе људи постајали зависни од дрога, са свим одликама физичке и психичке зависности, али зависност слична савременој наркоманији није позната историји.

Наркоманију данас треба схватити као социопатолошку појаву углавном у субпопулацијама младих, панконтиненталног епидемијског карактера. Суштина наркоманије је у злоупотреби биолошког научног сазнања да неке природне или синтетизоване супстанце у понављаном узимању изазивају практично трајну, нерепарабилну, медицинским језиком речено неизлечиву физичку и психичку зависност.

Наркоманија савременог доба

Историјски проблем наркоманије савременог доба треба повезати са педесетим годинама овог века, прецизније

"Патриотски" чин: СПО је у Савезној скупштини поднео Предлог закона о сарадњи са Хашким судом

присутнији у нашим душама. Подједнако је присутан и на јави и у сновима.

Улази све чешће у наше снове и претвара их у море, застрашује нас и мучи чак и сами његов изглед и у нама буди жељу да се што пре пробудимо. Али, авај! Чувава и масна сподоба се по буђењу из наших кошмара материјализује и реализује своје претње на јави. Његове претње из ноћних мора нису тек пушта тлапња. Оне су ужасна стварност. Његови вампирски апетити расту а са њима и број ментално и витално угрожених неистомисљеника. Кома се он у српском народу свети и зашто се свети још нам није сасвим јасно, али да је ждан крви ту нема дилеме.

Због тога би Вук Драшковић, у интересу људских живота и дигнитета српске нације, требало да буде на неки начин неутралисан али никако на начин како он неутралише или би желео да неутралише своје противнике. За ту сврху предлажемо неки дубоко хуман начин, рецимо дужи психотерапеутски третман, уз све поштовање његове личности, мала би дошао у обзир и неки облик егзорцизма, уз помоћ неког искусног духовника. Доста је наших колега који предлажу и неке радикалније мере.

Наркоманија

Уобичајени назив за зависност од дрога је наркоманија и таблетоманија. Хабитуација - жеља за понављаним узимањем дроге (емоционална зависност) је важан фактор у настанку наркоманије и таблетоманије. Свака дрога која смањује бол и дискомфор, која редукује анксиозност, смањује депресију или проузрокује стање угодности, стање доброг расположења и еуфорије је потенцијално хабитуантна, тј. може да доведе до наркоманије или таблетоманије. (1)

Личност наркомана

Опште прихваћено мишљење је да су лица која уживају дрогу слабе, незреле, несамоствалне личности, често неуротичне или са карактерним поремећајима. Дроги прибегавају особе које нису у стању да поднесу животне тегобе, да сачекају на задовољење својих потреба, нити да уложе напор да би постигле успех, самопоштовање и поштовање од других. Уживање дроге је симптом поремећаја личности и бежање из неприхватљиве животне реалности у свет маште. (2)

(1) Уџбеник клиничке психијатрије, 1992. г;
(2) Исто

са хипи покретом младих, суштински револуционарним бунтом против свих конвенционалних социо-засновности цивилизације двадесетог века. Тај бунт младих је променио (унапредно) правце у реџио, музици, уметности, култури... донео еманципацију у сексуалној сфери човека, врло значајну.

Међутим, протагонисти хипи покрета су, као и свака младост жељна специфичне аутентичности, инсистирали на препознатљивим обележјима себе преко одевања, фризура, слободних сексуалних односа, промискуитетних у "породици", отишли корак даље, до слободног и неустрашивог узимања психоактивних супстанци (дрога), инсистирајући на праву и слободи човека да на тај начин, по сопственом избору, мења свесност о себи и другима, као и свету уопште. Подржаваоци хипи покрета у следећим генерацијама младих су као пуки имитатори а не креатори промена конвенционалних друштвених прихваћености, присвојили препознатљивост припадности углавном кроз одевање и начелност слободног, сталног и понављаног узимања дрога.

Тако су настали зависници или наркомани друге генерације шездесетих година овог века, јасно профилисани појавом уносног бизниса - дилерства дроге. Сврха живљења ових генерација младих заточеника психоактивних супстанци, постала је сужена животна активност и преокупација, и улагање свеукупне инвентивности ка набавци дроге за следећи дан, за следећу сеансу. Проксибиторни закони заједница су ограничавали производњу и забрањивали промет дрога на нарко тржишту те су дроге постале све цењенија - скупља роба на све већем и жељнијем илегалном тржишту. Кроз свакодневни пораст броја зависника од хемичких и фармацеутских технологија, увећао се број нових психоактивних супстанци, али и наркомана и дистрибутера, произвођача - људи жељних новца и олаког богатства.

Коначно, последња деценија нашег века рађа трећу генерацију наркомана, прикладније политокикомана, пошто млади узимају сваку могућу психоактивну супстанцу, комбинују, мењају, комбинују са алкохолом, а све диктирано материјалним статусом зависника - младих наркомана. Тако на истеку двадесетог века наркоманија постаје одређено и избор генерација субпопулације младих, без лимитирајућег утицаја припадности појединим социо-статусима, уједињене фреквенције у свим социјалним категоријама родитељске популације.

Може се рећи, као дефиниција, да је савремени наркоман добровољно, кроз тренд, ка дрогама одређена млада особа, злоупотребљена из побуда остварења зараде од стране других лица а цена је губитак здравља и живота те младе особе-наркомана.

Ово би био крајње сажет а скоро свеобухватан осврт на наркоманију као посебну социо-патолошку појаву актуелног времена свих земаља на истеку двадесетог века.

Психопатолошка посебност су индивидуе наркомани (спорадични зависници од супстанци) нетипични по заступљености и припадности групама по животној доби и полу, професији или социјалном статусу. Реч је о наркоманима који су пре првог контакта са дрогом по правилу били већ формиране - одрасле особе, али стигматизоване карактеролошке структуре у психопатолошком смислу.

Свакако да уз ентитет или номинацију - наркоман - и за ове особе важи и прати их сав терет социопатолошке последиčnosti и карактеристика. Чињенична карактеристика оваквих наркомана данас је припадност, поред наркоманије, још једној психопатолошкој, односно психијатријској категорији, ништа мање тешкој, која се назива психопатија или поремећај карактера.

У психијатријској савременој доктрини се сматра, када би медицина у оваквих особа и успела да реши проблем зависности од дрога да би друштвена корисност, тј. социо-патологија остала иста, непромењена, јер психијатрија, и медицина уопште, не располаже инструментима, средствима и начинима за промене моралне усанитности у карактеролошкој структури те личности.

Укратко, шта је то структура личности и како се формира нормална структурација у фазама људског психичког развоја?

Гледано са интеракцијског становишта, блиском биолошко еволуционистичком приступу, свака структура па и структура личности развија се у филогенетском и онтогенетском процесу кроз интеракције са релевантним информацијама. Посебно се ово односи на сложену и напредну високоспецифичну структуру мозга човека који подржава менталне процесе од чијих интегративних капацитета директно зависи квалитет и функционална ментална укљученост индивидуе.

До нарушавања те структуре долази у разним - раним фазама развоја, углавном изостанком адекватне, потребне информације или чешће ефектима утицаја неправилне информације из најуже (породица) или шире социјалне групе. Формулација "адекватна" и "неправилна" информација односи се на појединачне или акумулиране негативне утицаје. Развојни пут структуре личности - менталне карактерологије пролази кроз више фаза:

Ф0 - Прва фаза структурисања менталног простора је генетски и конституционално програмиран систем основних централних структура функционалног развоја за коју је неопходна формативна улога правилне информације, јер се у овој фази успоставља база за даље развојне процесе. Општећења или неадекватност структурације у овој развојној фази неправилна су касније и, са аспекта психодинамског приступа, неадекватна - соционепожљива кодирања у овој најранијој фази су суштински неисправљива. Поремећај структуре личности у овој развојној фази импли-

кује трајним, најчешће моралним поремећајима и недоследностима, непоправљивим и кроз вишеструко поновљено трпљење санкција, јер се морално девијантни преступ практично доживотно понавља ако се дата ситуација за одређење понови.

Ф1 - Друга фаза развоја менталне структуре одређена је и даљим развојем структуре и учвршћивањем дијапазона модалитета интеракцијског одговора на информације споља. И овај период развоја карактерише немогућност каснијих кроз живот модификација погрешних моралних кодификација у карактеролошкој структури.

Ф2-Трећа фаза развоја менталне структуре карактеристична је по томе да на овом развојном нивоу информација повратно модулира структуру. Дакле утицај у овој фази на структуру личности (младог човека) адекватним третманом може бити коригован. Слично је и са уграђеним морал инсанитним стигматима током четврте и пете фазе развоја структуре личности младих (Ф3 и Ф4), али су савременим техникама могуће корекције и у зрелој животној доби те санкције за огрешење о друштвене норме и са психијатријског становишта имају смисла.

Шта је то психопатија - карактер неуроза - карактеропатија или најприхватљивије названо поремећај личности.

Поремећај личности је директни продукт општећења структуре у развојном периоду менталне функционалности индивидуе, а битна је и практично једина претпоставка за наркоманију у зрелој животној доби. У потреби да реши, или бар ублажи интрапсихичке неуспешности, сваки човек прибегава структури своје личности адаптабилним или избегавајућим механизмима заштите и/или одбране практично свакодневно, док је за карактеропатију - социопатију карактеристично да са поремећајем личности удружују дрогу те примарне карактеролошке стигмате продубљују и/или обогате новим.

Упадљива својства удруженог дејства дроге на базично инадекватну структуру личности импликују у психопатолошком одражавању кроз абнормални образац понашања (ретка је класична психијатријска феноменологија типа шизофреније или параноје). Типично је нефлексибилно понашање које значајно одступа од очекиваног за образовни ниво особе и ниво културе средине у којој наступа или се појављује или делује, тиче се односа према другим личностима, особама и друштву кроз неконтролу импулса, поремећај перципирања, поремећај мишљења.

Стил комуницирања са другим личностима је неадекватан, а начин интерпретације себе и других људи у јавном наступу је нетачан, изврнут, имагинаран, аутоумишљен, све и када није под актуелним утицајем дроге, јер злоупотреба супстанци непровратно (иреверзибилно) оштећује когнициј (памћење, мишљење, расуђивање, закључивање, доношење судова и заузимање ставова) што само потенцира општећења у

Вила у Благоја Паровића 114: град Београд има несрећу да Драшковићи и Бошковићи у њему лепо живе у кућама које им је поклонила власт

структури личности која су бар делом била компензована (прикривана) наученим манирима и одржавањем субкултурних исправних ставова и понашања.

Патогенеза даљег тока поремећаја личности се трасира на бар подсвесном сазнању и увиду у вођење неадекватног начина живота. Праг толеранције постаје изузетно низак и мање тешкоће изазивају фрустрације и напетост. Неретко фрустрирајући утицај које стабилна - здрава личност олако истрпи ове могу увести у прави психотични испад (најчешће параноичан по принципу: ја сам толико важан да против мене, да би ми парирали или ме онемогућили, морају да се удруже сви па и они који су далеко од очекиване-природне афилијације. На пример, раније Руси и Американци). Погрешна процена и погрешно понашање у интерперсоналним односима су патогномичан знак психопатолошког испољавања што за последицу има сталну и понављану анимозност, непријатељства, раскиде савеза, импулсивне сукобе са пријатељима, те таква особа и нема поверљивих и сигурних пријатеља, јер је она вероломна и суштински остаје усамљена на друштвеној сцени. Могло би се рећи да се оваква особа тешко носи са сопственим жељама и ставовима.

Значајан проблем ове врсте наркомана су и одржавања поремећаја пасивно-агресивне личности чији су корени у оштећеној структури још из орално-стадијума психосоцијалног развоја, психопатолошко испољавање овог стигмата најеклатантније је упадљиво у свим ситуацијама конкуренције или

компромиса. У односу према ауторитету овај наркоман је некооперативан и без поштовања. Проблем је што вербално неће одбити налоге али су отпор и побуна брзо уочљиви и најчешће померени прво према другим личностима, дакле, нису у почетку усмерени према оном ко је налог издао. Према личностима са којима је најизглед у блиском контакту обично је негативистичан, посебно када те особе нешто траже. Ако молбу и прихвати обавезно поквари услугу коментаром или начином на који се даје. Годинима, односно старењем, ове карактеристике поремећаја нивоа пасивно агресивне личности се погоршавају. Каткад могу афилијативно опстати са једном особом која је по правилу такође стигматизована поремећајем карактера, односно структуре личности.

Наркомани типа о коме говоримо су комплексни у психопатолошком испољавању, јер, ако је наркоманији преморбидно претходио поремећај структуре личности, која се могла препознати као посебна у контексту класификације поремећаја структуре, понављано узимање дроге те поремећаје усложњава и они по правилу задиру у простор две или више категоризованих форми поремећаја структуре - психопатије. Тако скоро незаобилазно имају и одлике које карактеришу хистеричну личност, што се очитује дискрапанцом емоционалне експресије и узбуђења - мале емоције, а непримерено узбуђење са самодраматизацијом и упадљивим скретањем пажње на себе.

Овај наркоман тешко подноси ситуацију у којој није сам центар пажње, патолошки је егоцентрич уз континуирано тражење узбуђења и признања од других. Јасно је уочљива несталност, колебљивост, емоционална незрелост, склоност фантазирању, наметљивост, неадекватна завољивост у изгледу и понашању, жеља за личном доминацијом по сваку цену је дегутантна, наглашена је сугестибилност, лако потпада под туђи утицај, упадљиво су театрални - пренаглашено изражавање емоција. Импулсивност је у њих често пражена променом расположења уз изразит недостатак контроле - из стања расположења лако пређе у стање беса које није у пропорцији са узроком.

Вук у Америци

Следећа емоција која се код њих лако изазива је страх, страх се може провозирати вербализованим или де факто постигнутим и најмањим губитком сигурности код тих особа. Чак и најбољи пријатељи Вука Драшковића помињу анегдоту о његовом боравку у Америци 1986. године. Пребацивали су му да се није срео са четничким војводом Ђујићем, из бојазни да га неки скривени удбаш не препозна и пријави. У интервјуу "Дуги" од 14. септембра 1990. године он то неверљиво правда:

"Чега, бре, ја да се плашим? Тачно је да ја господина Ђујића нисам никада срео. Он је слао силне поруке да би желео да Веселин Буретић и ја дођемо код њега. Одговорио сам да се унапред зна где ми наступамо и држимо књижевна предавања на која је, разуме се, до-

брошао. Не тврдим да ме није занима-
ло да га упознам, али једноставно ми
не прија кад се неко поставља с више,
командујуће позиције. А војвода Ђујић
има такав манир: мисли да су сви дуж-
ни да му иду на ноге и одају почаст”.

Драшковић је ту своју изјаву одавно
заборавио, велича Ђујића и шаље му
на ноге читаву телевизијску екипу те-
левизије “Студио Б” и свог посилног Чо-
трића када треба да се направи емисија
у којој ће Момчило Ђујић говорити
нешто против Шешеља.

У иоле стресним ситуацијама, ове
особе не функционишу, неадекватних
су ставова и понашања.

Значајне карактеристике овог типа
наркомана су и изражена склоност ка
интроспекцији и маштању, затим не-
способност да се склопе блиска интим-
на пријатељства. Фангације се често ко-
ристе као механизам одбране, а садржаји
тих фангација су обично стереотипни
без имагинације и разноврсности, дају
нарочито значење речима или ситуа-
цијама, једном речју читав спектар екс-
центричности и ђудљивости.

Овакво понашање је тешко издифе-
ренцирати од шизофреније, ипак шизо-
френију искључује присуство примар-
них знакова поремећаја структуре лич-
ности и узимање дрога. Треба имати у
виду да овакав наркоман у првој стресној
ситуацији може развити слику актуел-
не, а на срећу пролазне шизофреније.

Неадекватност понашања овог нар-
комана је богата у депеци психопато-
лошких испољавања из домена еклан-
тантне антисоцијалности јер укључу-
је стално сукобљавање са социјалним
обичајима и законом (психијатријски
се зна да не трпи субјективну нелаго-
дност у тренутку оваквог понашања, али
ипак кроз санкције осећају неугодне
последнице својих радњи и поступака).

Овај тип наркомана пати од стања
увеканог осећања самоуважавања и је-
динствености (заљубљен у самог себе).
Нереално наглашена вредност сопстве-
не личности, изразита егцентричност.
Пати од фангација и преокупације о
неограниченом успеху, о способностима,
о супериорности, о великој моћи, о
великој интелигенцији, чак и о сопст-
веној великој идеализованој лепоти
(по правилу су ове фангације супсти-
туција реалности и амбиција које не
могу бити испуњене). Овакав наркоман
стално тражи пажњу, похвалу и дивљење,
несразмерно већу пажњу придаје
форми него суштини. Упадљиво је пре-
окупиран утиском који је оставио на
околину. На критику и пораз по прави-
лу реагује осећањем срџбе. Има јасан
дефект емпатије, спреман је да употре-
бљава друге личности за задовољење
сопствених жеља, склон је да очекује
аутоматско задовољење својих иреал-
них амбиција. У интерперсоналним од-
носима неретко антиподно осцилира
према истој особи, пренаглашена иде-
ализација коју убрзо смењује потпуно
ниподаштавање. Неретко оваква особа
запада и у депресивне кризе, нису иск-
ључене преокупације с физичким сим-
птомима болести или оштећења.

Посебности поремећаја менталног
склада које изазивају психоактивне суп-
станце из групе амфетамина укључују-
ћи и кокаин су изражене кроз субјекти-
вни доживљај посвећане будности, по-
вишена говорљивост, повишено распо-
ложење, хиперактивност, повишену раз-
дражљивост, повишену агресивност,
снижени праг раздражљивости, повећа-
ну агитацију, појаву параноидних иде-
ја, настанак импотенције, као и халуци-
нације у домену чула вида и чула доди-
ра.

У контакту са човеком који је ушмр-
кивао кокаин може се приметити суже-
ње зеница, премор (подрхтавање), непри-
јатан задах, сувоћа уста, а понекад и из-
раз очију и лица као у грозници. Кона-
чно треба истаћи да овакав наркоман
настаје због преморбидног психичког
поремећаја проистеклог на фундаменти-
ма поремећаја у структури личности.

Зависност од дрога по правилу има
хроничан и прогредијентан ток и у ве-
ћини случајева изазива оштећење те-
лесног и друштвеног здравља и неуби-
чајене облике социјалног понашања
међу којима је криминогено једно од
најчешћих и друштвено најопаснијих.

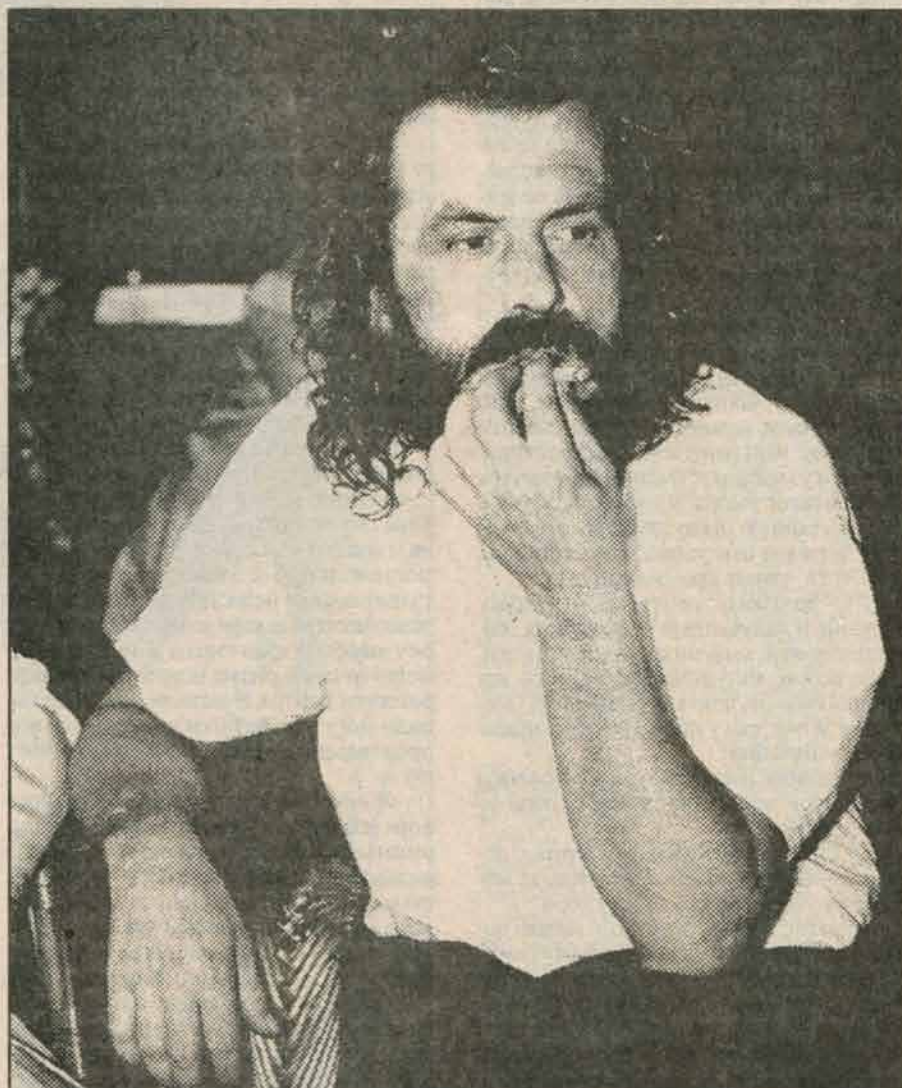
Према профилу описаног психопато-
лошког испољавања у нашем култур-
ном миљеу, није у искључивој надлеж-
ности психијатријског третмана, а мо-
ра се признати да дисперзност праве
депезе феноменолошких исказивања
неадекватне менталне укупности није
тешко антиципирати њихову ризично-
ст не само по себе већ и друге из даљне
социо групе - недужних.

**Истина је: Вук Драшковић
је заиста наркоман,
и то опасан наркоман!**

Мултидисциплинарни експертни
тим најеминентнијих стручњака Српске
радикалне странке је опсервирао до-
кументацију која указује на битне мо-
менте поремећеног понашања Вука Дра-
шковића и клиничку слику наркоманије -
кокаинског типа.

Кокаин

Кокаин се добија из лишћа биљке
Erythoxylum Coca (Боливијска кока) ко-
ја успева у подножју источне стране
Анда и у горњем делу слива реке Ама-
зона, али се може с успехом култивирати
на многим местима која имају

Бекство из животне реалности: лица која уживају дрогу су слабе, незреле,
несамосталне личности, често неуротичне и са карактерним поремећајима

тропску климу. Друга врста из које се добија кокаин је *Erythroxylum povongapatense* v. *Truxillense* (Перуанска кока). Овај варијетет служи једино за производњу *Coca-Cole*, јер је много ароматичнији, а садржи и малу количину ароматичног уља (*oil wintergreen*). Кокаин је снажан стимуланс краткотрајног деловања, фармаколошки сличан амфетамину.

Из године у годину расте број потрошача кокаина па је, према проценама Америчког националног института за злоупотребу дрога, из 1982. године, 21,6 милиона Американаца или сваки десети, бар једном у животу пробао ову дрогу. Број оних који је регуларно узимају је велики и износи 4,2 милиона од којих је 10 до 20% зависника.

Када се нађе у организму, кокаин се релативно лако метаболизира и излучује. Ензими јетре и крвне плазме деградирају кокаин. Нарочито је ефикасан ензим по имену псеудохолинестераза. Половина унете количине се излучује у току једног часа пошто кокаин доспе у организам. Његови метаболити (*ecgonin*, *benzoylecgonin*, *porococain*) се излучују у урину у току наредних 24-36 сати. Ниво кокаина нагло опада после смрти, тако да је тешко утврдити улогу кокаина као узрока смрти. Кокаин се може узимати на различите начине. У крвоток лако продире с мукозних мембрана нарочито носа, а знатно ређе се користи слузница ректума или гениталија. Може се пити, ушмркати, пушити или инјектирати у вену. Ако се кокаин ушмркава и удише ефекат се јавља у року од три минуте, када се инјектира за једну минуту, а после пушења ефекти дроге су примјетни после само неколико секунди (Cohen, 1981; Petesen i sar., 1983; Gold, 1984).

Букелић (1988) описује три стадија у току акутне интоксикације кокаином:

а) Еуфорични стадијум почиње раздраганосту, неодолјивим смехом, психомоторним немиром, субјективним осећањем неограничене интелектуалне моћи уз изразито смањење физичког и психичког умора. У овом стадијуму интоксиковани су предузимљив, самосвесни, логични, сексуално дезинхибиран, па, стога, склон промискуитету.

б) У другом стадијуму доминирају илузије и халуцинације. Болесник најчешће доживљава микропсије или "липутанске халуцинације", али се могу јавити и слушне халуцинације. Осетне су за ову дрогу најкарактеристичније халуцинације.

Болесник има осећај да му по кожи миле ситне животињске које се подвлаче под кожу.

ц) Трећи стадијум карактерише депресивно расположење, апатија, те моторика успорена све до ступора.

Кокаин, који на било који начин доспе у организам, има врло моћан стимулативни ефекат на централни нервни систем. Испољава вазоконстриктивна својства због чега повисује крвни притисак, убрзава срчану и респираторну акцију и подиже телесну температуру. Како се најчешће користи ушмрковањем, суши нежну назалну мукозну ме-

мбрану на којој изазива оштећење и рагаде односно крварење из носа. Код хроничних корисника кокаина често се појављују "назеби и кијавице", па им нос константно "цури". Оштећена је и слузница фронталних синуса што изазива синуситис који прате сталне тупе главобоље. У извесним, ређим случајевима, долази и до перфорације носне преграде. Довољно је да се кокаин аплицира само један минут на хрскавичном делу носне преграде, па да изазове ову перфорацију. Гласнице такође могу бити оштећене (промуцкост). У извесном броју случајева долази и до оштећења очију, па кокаинисти постају веома осетљиви на светлост, пред очима им се јавља "снег", а некада могу да предмете виде умањене или повећане.

Бројне су компликације у току злоупотребе кокаина: инсомнија, хроничан страх, тешке главобоље, назални проблеми, смањење или потпуни губитак сексуалних интересовања.

Основни психолошки проблеми код хроничне злоупотребе су депресија, анксиозност, раздражљивост, параноидне интерпретације и ставови, те губитак интереса за све што није у вези са самом дрогом. Осим тога, злоупотреба кокаина доводи до бројних и озбиљних социјалних и персоналних проблема. Вјеровање да је кокаин "социјална или само рекреациона дрога" нема основе јер су корисници ове дроге велики усамљеници.

Једна од тешких компликација која се чешће јавља код мушкараца је *polyarthritis nodosa*, који доводи до запаљења и оштећења зидова средњих и малих артерија бубрега, срца, мишића, гастроинтестиналног тракта и других важних паренхиматозних органа. Нису тако ретки епилептиформни грчеви који се код предиспонираних особа могу јавити после првог узимања кокаина. Под нарочито високим ризиком су особе које болују од епилепсије.

Предозирање кокаина је релативно доста често. Сматра се да у просјеку 1,2 г. кокаина, узетог интравенозно, изазива смртни исход, иако има случајева да и знатно мање дозе доводе до фаталног исхода што се доводи у везу с конституционалним недостатком ензима псеудохолинестеразе који разара кокаин у циркулацији. Узрок смрти је тешки поремећај срчаног ритма и депресије респираторног центра. Учестали гранд мал напади могу такође бити узрок смрти код предозирања кокаина. (Грабоњски, 1984). (3)

Жеља нам је да укажемо на разлоге који мотивишу Драшковића на инспирисање и вођење "рата" против Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља, рата који води још од давне изјаве да је "за регистровање Српског четничког покрета задужен Вељко Кладијевић, а не Секретаријат за правосудје".

Као мета свих Драшковићевих напада и узрок његових политичких пораза, професионални политичар који је уз то и породични човек, отац четворце синова, др Војислав Шешељ је сматрао као своју обавезу и дужност да

народ Србије истинито, објективно и благовремено информираше и упозна са чињеницом да је Вук Драшковић наркоман. Та околност је од значаја, она објашњава све, а на почетку овог текста смо рекли да је наркоманија опасан и тежак друштвени проблем. Народ има право да зна истину.

Сви у руководству Српског покрета обнове и Демократске странке (бившег коалиционог партнера), знају да је Вук Драшковић наркоман. О томе се гласно не прича, али се ова чињеница и не негира јер је истинита. То доказује и изјава оптуженог новинара листа "Демократија",

Владимира Судара, који је прекршио новинарску етику и пре објављивања интервјуа са др Војиславом Шешељем, текст доставио Српском покрету обнове. Тврди др Војислава Шешеља да је Вук Драшковић наркоман, нико из Српског покрета обнове није демантовао јер знају да је истинита.

Поводом неистинитих тврдњи Вука Драшковића изнетих у телевизијском дуелу са др Војиславом Шешељем, Мириам Зелен-Макша, помињана у том дуелу, написала је писмо свим београдским редакцијама у коме, између осталог, наводи да је опште познато да је Вук Драшковић наркоман и да данашњу млађу генерацију може да едукује само о наркоманији зато што се његово знање лимитира на знању о дрогама и на рушењу поноса српског народа. Она такође пише да је народ схватио ко је и шта је Вук Драшковић и да зато губи гласове због чега је разјарен и не бира средства. Како она истиче, народу је јасно да је Вук наркоман и Србији не би била част да је предводи наркоман већ би то била брука и срамота. Такође пита колико је плаћен од Американаца за уношење раздора и неслоге међу Србима и за издају српства.

Сви знамо да је дрога скупа и та цена мора да се плати новцем, телом или душом.

Највећи ударац у личном, политичком и јавном животу Вук Драшковић је доживео на председничким изборима 1997. године када је као "вечити председнички кандидат" имао упола мање гласова од др Војислава Шешеља. Избори су поновљени, Драшковић се поново кандидовао, поново испао у првом кругу избора и на тај начин извршио политичко самоубиство.

Данас не само да је он, Вук Драшковић, политички мртав, мртав је и Српски покрет обнове, странка чији је он лидер.

Др Војислав Шешељ је човек који се у животу служи само истином које се не боји, али истина је оно што највише плаши његове политичке неистомисљенике. Од када се појавио на политичкој сцени Србије па до данас, није рекао нити обећао народу нешто што је неистинито или немогуће испунити. Он је доследан и непроменљив од свог првог наступа и то смета полити-

(3) Уџбеник психијатрије – Душан Кецаковић, 1988. година.

чким супарницима који покушавају на све могуће начине да га дискредитују.

Дијагностика наркоманије Вука Драшковића

Дијагностика наркоманије зависи од многог фактора и зато је није увек лако поставити. Најчешћи дијагностички критеријуми којима се служимо при постављању дијагнозе наркоманије су: Поремећаји очигледног понашања који могу да буду сумњиви на наркоманију.

Клиничка слика која је карактеристична за поједине типове наркоманије. Соматске карактеристике.

Клиничке пробе за утврђивање зависности.

Лабораторијска анализа.

Стручни експертни тим Српске радикалне странке је дијагнозу наркоманије Вука Драшковића поставио на основу прва два и најзначајнија дијагностичка критеријума.

Очигледни знаци поремећеног понашања Вука Драшковића

Људско понашање је израз садејства многобројних фактора, а пре свега психолошких, физиолошких, социјалних, културних и историјских. Дроге су супстанце које имају психоактивни ефект, односно утичу на промену психичких функција. У жељи да ублажи унутрашње немире и свакодневне тешкоће и проблеме сваки човек прибегава специфичним механизмима одбране и адаптације који одговарају његовој структури личности. Наркомани показују одређене црте личности које их терају да се прихвате "хемијске штације"- дроге. То су по правилу несигурне личности, којима тешко пада свака фрустрација, непријатност или тешкоћа. Узимањем одговарајуће врсте дрога настоје да побегну из реалности и да се на погрешан начин сукобе са проблемом.

Како објаснити оптужбе Вука Драшковића против Српског народа који је називао окупатором и агресором, а није налазио за сходно да за најгнусније

злочине оптужи муслимане и Хрвате, већ се њиховим лидерима удварао, писао писма и молио за опроштај.

Доживео је да постане Србин чије све изјаве, без икаквих интервенција у тексту, преносе хрватски медији. О томе пише "Експрес политика", 11. децембра 1991. године:

"Хрватски радио је у неку руку пулс фашистичке политике Загребца, јер не скрива његове праве намере, нарочито кад говори о сељеницима. Ти су слушаоци највећим делом политички неукли, па им сервирају припрост и често вулгаран речник. У том контексту истина се лакше пробаја, за разлику од камуфлирања и хипокризије хрватског тиска.

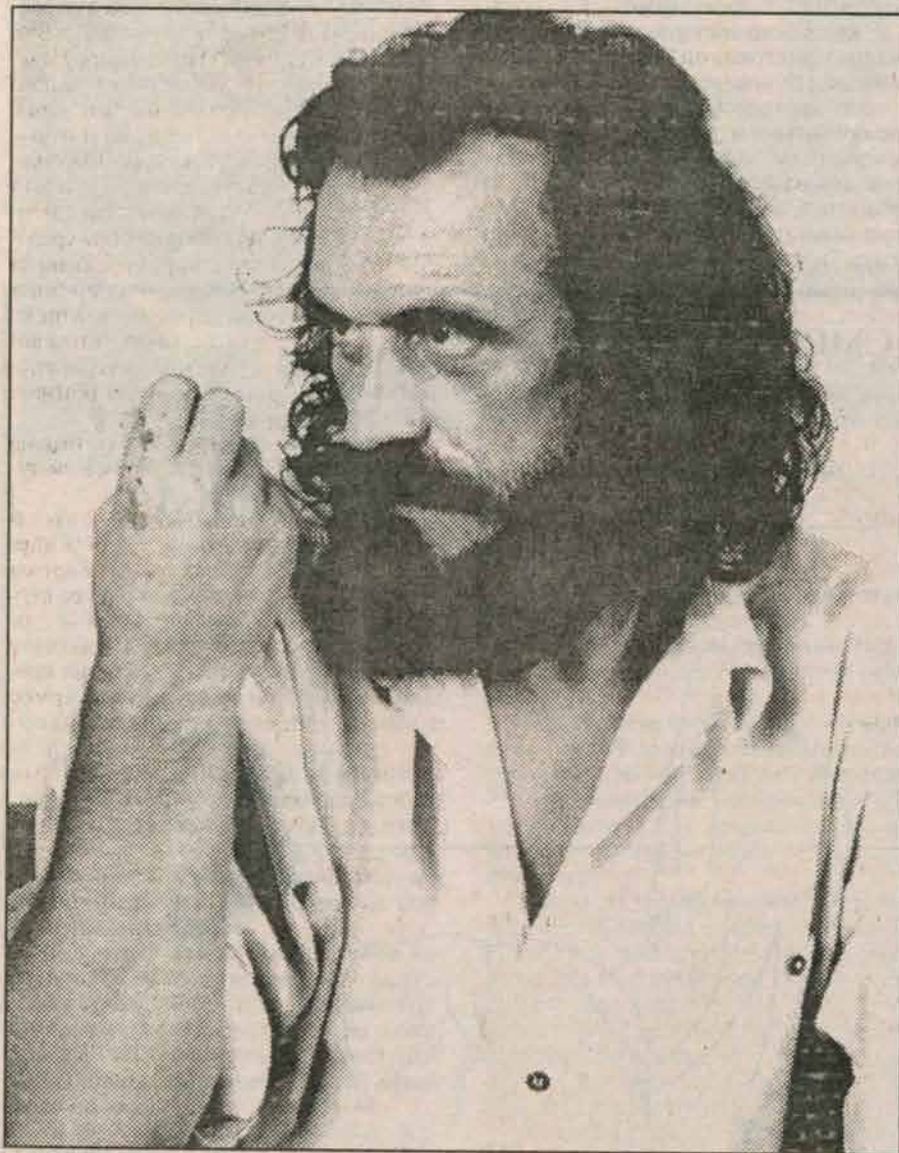
Хрватски радио већ одавно је нашао своју ведету у Вуку Драшковићу, кога цитира скоро сваки дан. У вечерњој хроници од 7. децембра, пуних 15 минута Драшковић је био цитиран на првом програму фашистичких валова који нису крили своје одушевљење за Драшковића поводом његовог гневног напада на Србе на све што данас представља српство у ратном стању.

Загребачки радио цитира више пута четири циља Драшковићевих напада. Они иду овим редом: на првом месту је српско руководство, затим ЈНА, па Српска православна црква - или, како он каже, један њен део - те на крају Срби који живе ван Србије, нарочито они од Крпина, са Кордуна и Баније.

Хрватски радио наводи, од речи до речи, Драшковићеву гневну кампању, чији тон, по увредама и непристојностима, превазилази све што може да се чује у најгорим политикантским прохрватским срединама. Његове клевете на рачун војних старешина и пропаганда за војну непослушност отерали би га право у затвор у свакој истинској демократији, као што је она у Француској, Енглеској, или САД.

Очигледно, он се осећа неприкосновен, убеђен да има снажну подршку на страни. У сваком случају, Хрватски радио истиче као позитивну јучерашњу Драшковићеву харангу у прилог Немачке, за коју он има "разумевање", благоданост, као и принц Александар. Син Краља Петра II, који је пре неки дан бранио политику Немачке према Србији. Хрватски радио истиче да се овај Карађорђевић и Драшковић налазе у погледу Немачке на истој линији.

Пре тога немачки радио коментаришао је веома повољно контакте које је Вук Драшковић имао у последње време са извесним политичарима у Бону. Да ли је то само случајност што сада и хрватски и немачки радио говоре са одушевљењем о Вуку Драшковићу. Да ли је случајност и то што и хрватски и немачки радио баш у овом тренутку на ружан начин нападају Српску православну цркву, измишљајући чак да је један српски владика стигао у Немачку са групом терориста који имају за циљ да убију Геншера и Оттона Хабзбуршког, а потом да сврате у Париз да ликвидирају министра Диму и на крају турнеје у Риму, министра Де Микелеса.

Симптоми наркоманије: човека који шмрче кокаин одају сужене зенице, подрхтавање, непријатан задах, сува уста и лице као у грозници

Напади на СПЦ

Драшковић напада српско свештенство, оптужујући га да носи оружје и тражи да скида мантије. У својој занесености немачком правдом захтеваће можда да се и неке владике развладиче. Чињеница је да су нечасни напади на српску цркву координирани на више сектора у иностранству, а у првом реду у Паризу, где неки набегнени српски "писци" објављују провокаторске текстове против врха српске цркве, док ни једном речју не устају против тоталног ангажовања католичке цркве у усташком рату против Срба. Вреди поменути да је до ове кампање дошло кад је у Риму потпуно пропао Ватикански концил свих хришћанских цркава, на који нису дошли представници ниједне православне цркве у свету, сем Албанске".

Знаће се, извесно, једног дана како се догодило да се нађу у нападима на српску цркву на истим позицијама и усташка и немачка пропаганда заједно са Вуком Драшковићем, Иваном Бурићем, Јевремом Брковићем.

Овакво издајничко понашање Вука Драшковића, може се једино објаснити сужењем свести које настаје код наркомана. Захтевао је свако обустављање помоћи Републици Српској и Републици Српској Крајини, а све српске ратнике и борце вређао говоречи да учествују у најнечаснијем рату какав Срби у својој историји нису до сада водили. Омладини је поручивао да српска агресија баца срамну мрљу на Србију, која ће се одразити на њихову будућност.

Рат и "мир" Вука Драшковића

На саветовању окружних одбора СПО 3. фебруара 1991. године у Београду каже: "Није и бити не може српска војска која хоће да на тенковима врати у Хрватску, Словенију и Македонију поредак који су ти народи одбацили.

Чланови СПО, а верујем и огромна већина српских младића, одбиће да обуку униформу жандарма Југославије и униформу бранилаца мртвих идеја два мртва Јосипа: Броза и Џугашвилија.

Нека у тај рат и за те циљеве Брозови генерали и српски комунисти воде своје главе и своју децу. Ми децу Србије не дамо".

У писму Добрици Ћосићу, 31. јула 1991. године, каже: "Омладина неће рат, јер хоће компјутере, и хоће посао, и стан хоће, и да живи пристојно и слободно. Неће рат и због тога што за циљеве и по команди деветомартовских убица не жели да погине.

Знају да у рату, за који их и ви мобилишете, не би гинули ни за спас Србије ни Срба изван Србије".

У писму министру одбране Србије, генералу Томиславу Симићу, 24. октобра 1991. године, каже:

"Месецима већ гине младост Србије на разбојиштима од Товарника до Госпића, од Вуковара до Караванки.

Мој протест због Вашег погрома над резервистима и њиховим старешинама у Србији назвали сте "срамним чином, равним издаји" и запретили да ће ми због тога "судити сопствена деца" Мирне савести чекам то суђење и себи и вама. Та деца Вама већ, уосталом, суде на

својеврстан начин, одбијањем да вас следе.

Како ће нам, међутим, судити потомство, кад Ви подржавате стратегију да Србија остане без потомства, јер је гурасте у тотални и фатални рат против свих у Југославији и у свету, иако знате да Србија такав рат неће".

На коференцији за штампу одржаној 21. фебруара 1991. године, како преносе "Вечерње новости" Вук Драшковић је рекао:

"Југославија се мора покушати спасити, а уколико дође до њеног распада, свако ко је буде напуштао може понети само оно што је његово. Код отцепљивања Хрватске, Книн и Српска Крајина стичу право на раздруживање и отцепљивање као и сама ова република.

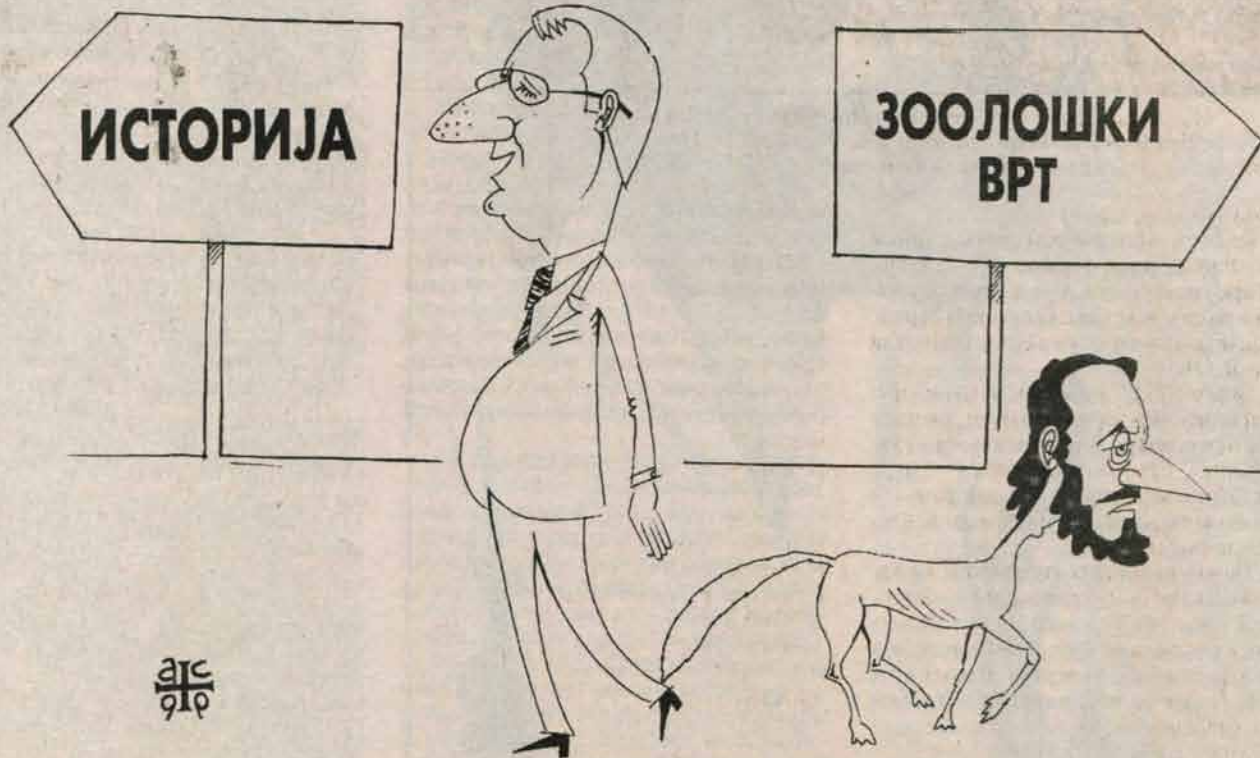
Хрвати морају знати да не могу имати Дубровник и да ће се њему морати вратити вековни статус републике. Овај град би постао туристичка престоница целе Европе".

"Вечерње новости" 5. марта 1991. године извештавају са конференције за штампу СПО:

"Испостави ли се да су међу Србима у Пакрацу пале жртве и да је потекла крв, став је Српског покрета обнове да је објављен рат целом српству. При томе чланство СПО не сматра да је рат објавио хрватски народ, већ усташка Хрватска".

Ово је јуче истакао у својој изјави Вук Драшковић председник СПО и додао да је "обавеза званичних државних органа у Србији да владе савезника из Другог светског рата обавести о повампирењу

СМЕРОМ ПУТОКАЗА

геноцидне Хрватске и да ратни обрачун "овог пута дефинитиван", мора са њом бити довршен.

Нашу одлучност да оружјем уразумимо усташтво, може зауставити једино хрватски народ, уколико сам збаци усташку власт, разоружа њене бојовнике и све виновнике преда суду правде" - поручује Вук Драшковић - "на тај глас савести хрватског народа можемо да чекамо онолико дуго колико нам сам хрватски народ даје наду да је то оправдано".

А само неколико месеци касније, 28. октобра 1991. године, Председништво СПО издаје саопштење у коме се каже: "Сваком разумном човеку јасно је да ни Србија ни Црна Гора немају никаквих разлога да освајају Дубровник, а поготову није у интересу ни у духу српског народа, да се на десетине хиљада становника овог града, у класичном опсадном

суверену државу. Ја сам и за поново оживљавање црногорске државе и за признавање свих осталих република. Тада би, по мени, угледајући се на пример бившег СССР, требало цивилизовано решити сва спорна питања, подразумевајући границе, а затим постићи и споразум о сарадњи. Све то ради стварања заједнице Јужних Словена на принципима Европске заједнице".

У изјави за "Борбу" 28. новембра 1991. године каже: "Колико је Србија у овом рату изгубила глава до сада? Председник Србије само понавља да Србија није рату. Па ако није, изведите је из рата, и смрти, господине председниче. Извучите све војнике из Србије испод команде оних који би да ослобађају" и туђе.

Србију треба спасавати од сунђера који траже све више и више крви. Од помрачених умова који булзају о не-

се сматра да је то ултимат српском народу или српском режиму. Ја тврдим да у Америци нема антисрпских осећања и да је све уверено на Београд само због ове власти".

Вук Драшковић сам ниуди доказе о свом лудилу у интервјуу "Дуги" који је објављиван неколико недеља. Тако 15. августа 1992. године разговор тече овако:

"Да ли ће на оптужничкој клупи будућег Нирнбершког процеса своје "срамотно почасно место" наћи и новинари? И хоће ли вам све то што се догађа с писцима, с новинарима, с политичарима, с овим ратом дати довољно грађе за нови роман "Нож", за нову "Молитву" - како сте и сами рекли - да до новог "Пожа" не дође, као и за нове "Судије онима који су рат изазвали?"

Драшковић: У питању је принцип спојених судова лажи и лудила. Ако из ноћи у ноћ на српској ТВ-Бастиљи гледате језиве призоре покланих Срба, спљених српских насеља, језиве исповести српских избеглица, онда је то истина - под условом да нема ништа друго мимо те истине! А има! Исту такву несрећу доживљавају муслимани и Хрвати, а нарочито муслимани, у рату у Херцег-Босни. И муслиманска села горе, и муслиманске куће су у рушевинама, и стотине хиљада Муслимана избеглица постоје - са њиховим мукама и несрећама - и јаме у којима су муслимани, и ножеви који су прешли испод муслиманских грла. Али, то се на београдској телевизији не приказује!

Уверен сам да ће историја за главне кривце овог страдања - и овог бесмисленог и крвавог рата - означити садашње режиме у Београду и у Загребу, и, наравно, сву ону фалангу њихових сателита, долворина, свет - ефендија, ратних шпекуланата, криминалаца. Свих оних који су стали под њихов шинел! Ја сам и на Вилдованском сабору рекао да је овај српски режим турнуо наш народ у његово највеће страдање за последња два века. А ето, синоћ на Телевизији Политика, гледао сам тв-дуел између Социјалистичке партије Србије и Демократске странке и невероватно је са коликом кооперацијом и аутистичком свешћу председник Српске радикалне странке упорно инсистира на питањима: ко је овај рат изазвао; да ли је овај рат нама намењут; ко је разбио Југославију? Он са дубоким убеђењем прича да је његова странка водила миротворачку политику, да се залагала за очување Југославије, да су то све били тезе анђела - а да су на другој страни били све сами ђаволи у лицу Словеније, Хрватске, Босне, тако да још тражи ордење за "огромне заслуге" и све оно што је политика његове партије спроводила упркос силној агресији која је наводно долазила искључиво са друге стране.

И мени је криво што нема храброг човека да пред телевизијским аудиторijумом саспе људима из СПС у лице голу истину - ма колико их она заболела - да су они превасходни кривци за

Изборни плакат за дебакл: највећи ударац у политичком животу Вук је доживео на председничким изборима 1997. године када је имао дупло мање гласова од др Војислава Шешеља

стању, излаже глади.

Због тога захтевамо да се председник Републике Србије и Председништво Црне Горе јавно огласе поводом ових догађаја и да се у име Српског образа оградe од овакве активности ЈНА и генерала Кадиевића".

"Борба" 18. јануара 1992. године преноси поновљен нови став Вука Драшковића о границама и држави у којој живи:

Париз. "Србија не постоји" - сматра Вук Драшковић чије мишљење поводом признавања Хрватске и Словеније преноси париски "Монд".

"Немам ништа против постојања Хрватске и Словеније, али жалим" - нагласио је лидер СПО - "што Србија не постоји, јер њен садашњи режим не дозвољава да се сахрани леш који носи име Југославија, волећи више да се та смрт зове Србија".

"Међутим", - додаје Драшковић - "Србија није мртва и моја је тежња да се она што пре трансформише у независну и

каковој граници Карловац - Карлобаг - Огулин - Вировитица".

Најмрачнија година помућеног издајничког понашања је свакако 1992. година.

Реагујући на сусрет председника Србије Слободана Милошевића и изасланика америчког државног секретара Ралфа Персона, који је донео нови ултиматум Србији, Вук Драшковић даје изјаву коју преноси "Борба", 22. априла 1992. године:

"Можемо да мобилишемо све живо и преко Дрине да кренемо на запад. Имамо још довољно оружја и људских глава и за 15 дана можемо да дођемо чак до Триглава. Успут ће нас, додуше, погинути, а оно што остале стигли ће међународна војска и то ће бити наш дефинитиван биолошки крај. Јасно је, дакле, да је ова варијанта самоубилачка.

А шта би стварно требало учинити зависно пре свега од тога како се дефинише најновији ултиматум, односно да ли

Српскохрватска "љубавна прича", сусрет Месић-Драшковић: издајничко понашање Вука Драшковића може се једино објаснити сужењем свести које настаје код наркомана

развијање Југославије и за избијање рата.

Тезу о српској кривици за рат развија и у интервјуу "Борби" 7. маја 1993. године

"Спољна и унутрашња политика Србије последњих пет година искључиво је вођена са једног места, из једног кабинета у коме је седео само један човек. Тај усамљени човек, уместо са светом и Србијом, углавном је комуницирао сам са собом бавећи се политичком алхемијом. На унутрашњем простору хтео је да реинкарнира Брозово дело, а споља се трудио да охрабри пропале режиме Истока, уверен да "социјализам са људским ликом" није мртав!

Таквим мишљењима разбио је Југославију и дао повода председнику Џорџу Бушу да изјави да "Србија угрожава национални интерес САД"! била је то судбоносна прекретница да читава међународна заједница покрене антисрпску кампању уперену, пре свега, против "балканског касапина" и на дефинитивно разбијање Брозове Југославије"-истиче Вук Драшковић, председник СПО.

"Време", 21. август 1995. године:

"Ви сте се гадити српске ксенофобије. Били сте отворени према Западу и уверени у његову правичност. Да ли вам се чини да је Запад ипак лицемерно поступио у овој последњој трагедији, у Крајини?"

Да. Апсолутно да, али опет уз асистенцију наше глупости. Туђман је ударио на Крајину у идеалном тренутку по њега, а тај идеални тренутак припремила му је српска глупост. Док је свет био шокиран приказима из Сребренице, из Жепе, тамошњим етничким чишћењем и злочинима почињеним нашом руком, док је свет био пун горчине на Србе због везивања официра у војника

УНПРОФОР - а за бандере, уследила је акција Хрватске, на крају. Па је свет зажмурио на једно око, јер на оно друго није могао до краја да зажмури и да превиди наше грехове и наше злочине.

На шта сте мислили када сте рекли да у Србији нема никог а да није крив за пад Карјине?"

Већ годинама овде се удара на све таламбасе како Крајиници више никада неће ни помишљати да живи сем у великој Србији. Ти бубњевци, то лудило, та нереалност толико су снажни били да су ушли у свест и подсвест великог броја народа. Криви су сви који су хранили народ таквом опасном илузијом. На другој страни ми који нисмо мислили тако и који нисмо говорили тако, испоставља се да нисмо били у стању да објаснимо народу да је у великој заблуди, да га његови учитељи унесрећавају, и да оно што му се даје као лек није ништа друго него отров. Е, зато што нисмо успели да кажемо на време народу шта га чека, и сами смо криви. Ја данима обилазим ове мученике из Крајине и верујте ми, од стотину - можда један је чуо да је постојао неки план 3-4".

Неће пасти Србија

Како то изгледа на седници Народне скупштине одржаној 29. марта 1995. године:

Драшковић: Нема наде за Србију. Пашће Србија! А, падне ли Србија, пашће све!

Мирко Марјановић: Неће пасти Србија!

Драшковић: Сада се води, што многи не схватају, одсудна битка за одбрану нашег народа лево од Дрине, бије се у Србији. Јака Србија, јаки и заштићени Срби свуда. Сиротињска Србија, просја-

чка и у ритаму, изолована од света, то је општи слом и државе и нације.

Упркос овој очигледности, ратни добошари трубе ли, трубе: светској заједници морамо рећи одлучно не, морамо и у рат, па нека кошта колико кошта, како се говори. Ми смо Срби, преднашом силом ће капитулирати и НАТО и Уједињене нације, и издајничка Русија. Лансирају се измишљотине о уништеним НАТО ескадрилама у Босни, само не би ли се што више изрекламирали смрт и несрећа.

Никада у нашој историји није било толико неразумника који су свој народ са таквом страшћу гурали у страшну погибел и катастрофу, и то без иједног објашњивог разлога. При томе су у завади са собом и логиком.

Да приведем крају, исти људи који агитују да Србија стане на јуначки меџан целом свету, причају по Србији како је трагично што нам сељаци овако бедно живе, што су пензионери гладни, што немамо много више младих глава у Србији. То је тачно. Али, ја питам хоћемо ли на бојном пољу губити главе омладине или се на бојишту рађају нови младићи, хоће ли сељаци живети боље ако заратимо са светом или ће им војска и гладни градови и гладне избеглице одузети све, хоће ли рат обезбедити сељацима гориво за сетву или ће и потоња кап нафте отићу у тенкове, хоће ли динар бити стабилан ако заратимо, продавнице пуне свега и свачега или ће се, можда, златом плаћати килограм хлеба и врећа брашна?!

Последна реченица, молим да се одговори на ово. Можемо ли победити цео свет или ћемо од државе направити рушевину и уназадити Србију, а тиме и цело српство, за наредних много и много деценија.

Србија нам је, даме и господо у великој опасности, ми морамо спасавати Србију. Од тог задатка нема пречег задатка. Немамо права ни на минуту оклевања у чекања.

Председник: Има реч председник Владе Мирко Марјановић

Мирко Марјановић: Поптовани народни посланици, сад смо пред паузом, па молим господина Вука Драшковића да, као што је он мене замолио да будем овде кад буде говорио, буде присутан после паузе кад ја будем говорио. Господине Драшковићу, немојте да бежите. (Смех у сали - прим. стенографа) ви и иначе бежите и мењате ставове час овако, час онако.

Драшковић: Српски покрет обнове никада није шетао ни тамо ни овамо. Није мењао ставове (жагор) молим вас, ово не рачунајте у време (смех) није мењао ставове. Ово што сам вам рекао данас рекао сам вам и прошле године. Српски покрет обнове већ четири године говори да је потребан мир, да је потребно ствари решавати преговорима, да ће овај рат бити катастрофалан за све, а пре свега по српски народ, да Србија мора да рачуна са тим великим светом, да успоставља са њим односе, да само демократска и јака Србија може бити гарант нашем народу свуда.

Ове програмске тезе Српског покрета обнове нису се мењале ни за запету и половина народа у Србији их зна напамет. А шта је истина? Истина је да сте ви, да је ваша странка врлудала и шетала и тамо и овамо и онамо, па сте били - за рат, па сте били - противу веза са светом, па је постојала светска антисрпска завера, па су санкције проглашаване за велику срећу и управо изазов српске економије, српског народа и да не дужим даље.

Ви сте се променили. Ви сте се значајно и у позитивном смислу поправили тако да сада изговарате прецизно читаве пасусе из Програма српског покрета обнове".

Ово су све симптоми поремећеног деструктивног понашања емотивно нестабилне и напете особе која употребљава наркотику.

Расуђивање особа које користе стимулативне дроге, као што је кокаин, је дефектно, а сећања на догађаје постепено су све несигурнија и слабија. Чињеница да Вук Драшковић није од 1991.

године до 1997. године, смео да оде на територију Републике Српске Крајине и Републике Српске, па чак ни у своје родно Гацко, говоре и доказују да су код Вука евидентни поремећаји понашања настали као последица деловања дроге на централни нервни систем.

Личност Вука Драшковића

Какав је Вук Драшковић човек? Они који га приватно добро познају, па чак и његови политички истомишљеници, одговарају: одаје утисак слабе, емоционално незреле личности, несигуран, лажљив, без принципа и става - једноставно речено, особе у коју је немогуће поуздати се. Његово понашање за говорником, његови напади на политичке истомишљенике без икаквих аргумената и чињеница, доста говори о Вуку као наркоману. Емоционално нестабилне особе са ниским прагом толеранције на фрустрације, анксиозне и несигурне, настављају да узимају дроге када открију њихове ефекте.

Барон Минхаузен: наркомани упадљиво лажу и то им током времена постаје доминантна карактерна црта

Вук Драшковић се много променио последњих десет година. Што каже то и слаже. Од великог патриоте постао је велики издајник српског народа и служи Америци и другим западним земљама против Српског народа. Вук Драшковић највише воли паре и све моралне, друштвене вредности изражава искључиво парама. Дрога је јако скупа и плаћа се најчешће новцем, а због ње се губе част и образ, поштење и људско достојанство.

Стил одевања наркомана, иако је често упадљив, у знатној мери је индивидуалан. Мушкарци најчешће носе дугу косу и браду. Умеренији у извесној мери, у одевању, oponашају општи стил одевања своје генерације. Студентима прве године Медицинског факултета препоручујем да градиво из психијатрије и психологије, а посебно лекције о наркоманији, утврђују, и своје знање тестирају, на очигледном примерку, типичном представнику, Вуку Драшковићу.

Наркомани имају карактеристичан начин изражавања и терминологију позајмљену из америчког сленга. Најчешће користе више значајних речи и то у оном њиховом значењу које се мање користи у свакодневном говору. Излагање наркомана је често збркано и неразумљиво. Не постоји идеја вођања, тако да се у свим излагањима често задржавају на неважним стварима или скачу са предмета на предмет. Провејава један помало луцкаст тон и жеља за необавезним обликом комуницирања са околином. Врло често вербализација наркомана је богато праћена живим гестикулацијама.

На суђењу Драшковић - др Шешел, одржаном 8. маја 1998. године у Палати правде, судија Бранка Максимовић-Мишић покушава да се обрати Вуку Драшковићу "Господине Вуче, молим вас да се држите предмета, да не кренемо даље, него да расправљамо о суштини овог предмета. Ја вас молим да се ограничите на расправу, удаљавамо се од теме."

Као што се види, излагање Вука Драшковића на овом суђењу је било крајње дисоцирано и конфузно, па је чак једног момента заборавио ко је тужилац, а ко тужени. На истом суђењу Вук Драшковић је изјавио да је доказ да је др Шешел пулен социјалистичке партије Србије, тај што је потпредседник Марјановићеве Владе, и та бесмислена изјава је још један од ефеката дроге на свест и понашање.

Кап се наркоман појави на суду, најчешће не оставља утисак особе којој би суд могао да верује, јер испољава емотивну нестабилност са претећом агресивном импулсивношћу. Расуђивање му је дефектно, а сећање на догађаје све слабије и несигурније. На крају, догађаје почиње параноидно да обрађује.

На суђењу Вук Драшковић тражи: "Замолио бих да вечерас посебна судска екипа посматра државну телевизију, овде су довели камере државне телевизије злоупотребљавајући власт". Ова реченица указује на параноидну одбрану Вука Драшковића.

Безбедан на тераси Народног позоришта: под дејством стимулативних дрога (кокаина) "вођа" је 9. марта 1991. године еуфорично позивао своје присталице на крвопролиће

Без одговорности и морала

Одсуство одговорности и морала, за учињено дело или изговорену реч, за јавне наступе, јесте чињеница али и битан доказ постојања једне тешке болести зависности односно наркоманије, која изазива такво одсуство апсолутне одговорности односно неурачунљивост. Речи које Вук Драшковић употребљава против др Војислава Шешеља су увек испуњене мржњом.

У "Дневном телеграфу", 12. маја 1998. године, говори о судском процесу који је повео против Војислава Шешеља, у коме покушава да докаже да није наркоман:

Процес "Вук против Шешеља" изазвао је различите коментаре у јавности. Ко је, по нашем мишљењу, у политичком смислу победио? Шешељ се дочепао власти и он виче није тема за циркус, ни мечка Божана која увесељава публику.

У судницу је довукао, као личне гориле, готово све своје ministre у Влади Србије. И тако су се и понашали. У свакој демократској држави Запада, тај чопор би, због многих кривичних дела почињених у самој судници, био ухапшен.

Поредак цунгле прети Србији. Убедљиво сам доказао на суду да речник и поступци Војислава Шешеља представљају моралну и духовну септичку јаму, прворазредни еколошки и хигијенски проблем Србије. А ви ме питате ко је победио, Шешељ или ја. Нисам бранио себе од те септичке јаме, него сам бранио и вашу редакцију, и све редакције, и све људе у Србији, и саму Србију.

Он увек користи лажи, увреде и клевете јер му је оштећено осећање за истину, за част, достојност и уљудност. Зато је текстове којима би могао неке да

се замери, текстове у којима је лупетао, без икаквих доказа, о криминалу, објављивао под псеудонимом. Каже "Не ради се о страху, о бекству од одговорности, о скривању. У том листу имао сам више рубрика, па да не бих досађивао читаоцима и да не кажу како пишем "пола новина" измислили смо псеудоним Лав Тихи. Часна реч. То је једина права истина".

Какво неуверљиво објашњење. Па ако би читаоцима упало у очи да "пола новина" прави један новинар, свеједно је да ли се зове Вук Драшковић или Лав Тихи. Између "часна" и "реч" недостаје "комунистичка" да би све било јасно.

Улични немири које је Вук Драшковић често организовао најбоља су потврда неодговорности за људске животе и кукавичлук Вук Драшковић је на београдским улицама изазвао насиље и крвопролиће недужних људи без икакве моралне одговорности и бриге савести. Због демонстрација које је изазвао Вук Драшковић 9. маја 1991. године погинуо је један студент и један полицајац, а 1993. године још један полицајац. Са балкона Народног позоришта Вук Драшковић је, под дејством стимулативних дрога као што је кокаин, експиритан, са повишеним расположењем до правне еуфоричке, уз повећану тензију и раздражљивост узвикивао: "Јуриш, нема одступања, већ је потекла крв, хтели су рат, имају га", изгубивши потпуно самоконтролу над својим понашањем.

Када је Хрватска напала Србе и када је требало организовати и демонстрације и јурише, заслепљен мржњом према властима у Србији изјављује на "Студију Б" а преноси "Борба, 1. априла 1991. године:

Београд - "Српски покрет обнове није позивао нити позива, за сада, своје чланство на јавне манифестације, демонстрације, нити нам пада на памет да позивамо српску децу да иду у добровољце" - изјавио је синоћ на Студију Б лидер СПО Вук Драшковић.

"Све то прегнуштамо српској држави, њеним органима и власти", рекао је Драшковић, напомињући да "у случају да дође до рата, мада верујем да неће и да неће коначно и војска да интервенише да спречи сукоб, ми ни у ком случају нећемо ићи под оном заставом која је на нас 9. марта јурирала. Под петокраком нећемо да идемо ни у један рат.

Због тога неће демонстрације али хоће због хапшења криминалаца. "Политика", 4. августа 1991. године пише:

Из секретаријата за информисање Српског покрета обнове добили смо следеће саопштење:

"Неколико десетина припадника Службе државне безбедности Србије опколило је јуче, око 01 час, београдски хотел "Славију" у намери да ухапси команданта Српске гарде у оснивању Борба Божовића.

Командант Божовић је успео да се извуче из обруча, којом приликом је поврћен. Не успевши да ухвати њега, агенти СДБ су одвели Божовићева кола".

Председник СПО Вук Драшковић је, овим поводом, изјавио: "У поздравамо садашњу српску власт да не провоцира сукобе у Србији. Српска гарда и њен командант Божовић нису опасност по никога у Србији, него искључиво по непријатеље Србије и српског народа.

У случају да власт почне да хапси српске гардисте, позваћемо све добровољне Српске гарде и чланство СПО на демонстрације у Београду, које би трајале до пуштања на слободу ухапшених и

доношења одлуке Скупштине Србије о легализацији Српске гарде, као неидеолошке војске Србије".

Према ономе што се може сазнати у Републичком МУП-у Србије, међутим, изгледа да случај нема политичку позадину, већ да је, заправо, реч "о рутинској полицијској акцији у борби против криминала". Ипак, у МУП-у за сада не желе да дају званичне информације о овом догађају.

Овде се јасно и евидентно види најважније деловање дрога у контексту зависности односно у суженој стимулацији психофизичког система, поткрепљивања понашања. Оно што је било упалливо је да се као последица конзумирања дроге јавило код Вука Драшковића психотично стање до делиријума, које се манифестовало и поремећајима мишљења, перцепције, опажања, са једне стране, и са друге стране психомоторним поремећајима у виду узбуђења праћено абнормалним ефектом до екстазе. Увиђањост и критичност су тада, а и касније, били потпуно искључени, што потврђује интервју Вука Драшковића Александру Тијанићу у БИВН-у 17. маја 1991. године: "Они нису приказали на телевизији да мене после комаче јуриш, на балкону више није било. А где сам био, види се на снимку, виделите ме у првим редовима са палином отетом од подицаја да се и ја тучем и опет бих!"

Као лидер антисрпских снага Вук Драшковић стално покушава да отвори нову кампању против српског народа, српских патриота и српских националиста. Да би постигао своје политичке циљеве служи се најпрљавијим и најнеморалнијим средствима. Та мржња према српству а жеља за сарадњом са свима осталима, чак и са националистима земаља са којима је Србија била у рату протеже се чак на 1995. годину.

"Политика" 20. јула 1995. године доноси интервју Драшковића дат "Вјеснику", чији је дан део изгледа овако:

Ви сте ова моја питања апсолвирали. Са ким бисте се у Хрватској могли договорити?

Са аутентичним хрватским националистима, европског умерења. Са Чичком, са Готовцем, Трипалом, Месићем. Са европејским хрватским националистима лако се, чини ми се, споразумети. Али, са онима који хоће да буду и Павелић и анти-Павелић то је немогуће. Не знате са које стране да им приђете. Нити они сами знају шта су.

Све, изгледа, то тендира ка Балканској федерацији?

То, пре свега, тендира ка ономе што је једини будућност и што екстремни кругови у Загребу називају југоностаљгијом".

СТИГАО ЈЕ 1992. ГОДИНЕ, ОПТЕРЕЋЕН мржњом, невестан одговорности за оваку реч коју изговори а која произведе негативне последице, и до Љубљане, да се изјада на стање у Србији, посебно у медијима, и да прети свима у Србији, у којој не може да се догоди ништа што он, Вук Драшковић не би дозволио.

СПС је реаговао на то, а лист "Борба", 6. априла 1992. године преноси то реаговање:

Београд - Поводом изјаве Вука Драшковића телевизији Словенија, огласила се Социјалистичка партија Србије. Срамна је спинозна изјава лидера СПО-а, у којој он каже, да је немоћан и да се стили, јер се у Србији приказује искључиво једна страна. Овом изјавом која је емитована у свет, се из домаћих извора доказује да су Срби највећи и једини кривци за све.

Исти тај Драшковић није се стидео, када је у инострану штампи давителу војника у Сплиту означен као Србин, када су масакриране српске жртве на немачкој телевизији приказане као хрватске, када се у страним средствима информисања заобилази чињеница да је Шабановић муслиман, да би се закључило да је и то дело српских побуњеника. Српски народ ово није заслужио у време својих највећих искушења, каже се даље у саопштењу Службе за информисање и пропаганду СПС-а.

"Борба" 11. септембра 1992. године преноси извештај "Танјуг"а:

Љубљана - Лидер СПО Вук Драшковић изјавио је у јучерашњем љубљанском "Делу" да је Милошевић "још увек толико моћан да га, осим преко ноћи, другачије није могуће одстранити".

То не би, сматра Драшковић било праведно "јер смо народ који слави жртве, а Милошевић ту част не заслужио". Милошевић мора да оде осрамоћен".

Са власти мора отићи "на исти примитиван начин на који је дошао, тако да га сутра буде страх да шета улицама. Србија ће због тога морати да доживи пуно страдања, али то време је близу", рекао је, према "Делу", лидер СПО.

Најтежи задатак српске опозиције биће, према мишљењу Драшковића, да опере српски образ пред светском јавношћу. Драшковић је оценио да ће Срби "још дуго да носе Милошевићев печат на челу".

У интервјуу "Делу" Драшковић је истакао да је са Миланом Панићем разговарао на његов захтев и отворено му је рекао да може рачунати на српску демократску опозицију и јавност "од оног тренутка када удари на Милошевића и његове сателитске фашистичке странке".

На питање да ли ће се балкански конфликт завршити проливањем крви у Србији, Вук Драшковић је одговорио да се то неће догодити, јер он неће дозволити.

"Наша борба" 22. јула 1995. године доноси интервју у коме Вук Драшковић, у жељи да умањи углед Радована Караџића, за кога мисли да има превише популарности у српском народу и кога фокусира као непријатеља оптужује Србе за злочине које нису починили и о којима, изгледа, само Вук Драшковић нешто зна:

"Наше туморе морају сећи наше маказе. Пека се, док још има времена, Београд и Србија излију на тргове и улице и кажу оно што смо, и као људи и као народ, били дужни одавно да кажемо.

Не рату, не етничком чишћењу, рушењима градова и села, минирању цамија и цркава, не освети, не ниједној срамоти и злочину. То урадно и заврнимо све славине смрти и лудила, којима одавде хранимо своје "апостоле" јада, па ће им, убрзо, усахнути руке.

Бити за бла-бла мир, а кљукати Караџића и војницима и товарима смрти, не значи ништа друго до, курвински и подмукло, бити и саучесник и главно улозиште Зла.

После оваког става Србије, рат у Босни би се брзо угушио, јер би тала УН без већих ризика да изазову општи полем на Балкану, привеле у миру и закону поклонике нацизма на муслиманској и хрватској страни. Престао би и Туђман да се кочопери испод девет медаља добијених у једном дану.

Одлучно, громовито, рећи не овом срамном покољу. Међу суседима, рођацима, наша је обавеза првог реда, уколико желимо прекид смрти, уколико не желимо Караџићев поредак под Авалом и ако желимо да скинемо са себе колективну кривицу за злочине једне мањине, без обзира да ли су ти злочини одговор на садашње или прошле злочине муслиманске или хрватске стране".

За све време рата инсистира на злочинима које чини српски народ, у томе надмашује све српске непријатеље и то је једино начело које не мења. "Вечерње новости" 8. децембра 1991. године извештавају са скупа СПО у Дому омладине у Београду.

"Где је Србија? Нема је и нико је ништа не пита. Туђи генерали воде нашу децу у рат, али се са говорнице српског парламента и даље чује само оно срамно "Србија није у рату". Под принудом смо управом туђе армије и ако морамо да будемо само Србија, онда ћемо имати само српску војску" - рекао је Вук Драшковић уз буран аплауз одобравања.

Осврнувши се на нападнуте чисто хрватске градове Дубровник, Шибеник, Задар и сада Осиек, додао је: "Никада српска војска не би згазила на туђе, не би убијала заробљенике, како се хвалио један војник ЈНА. Убија их и она друга страна, али то је њихова традиција, а српска никада није била. Ту лагу никада нећемо скинути са себе".

Упозоравајући на погубну међународну политику коју води садашња српска власт, "која нам је донела само изолацију", Драшковић је прогнозирао да ће таква памет и стратегија изазвати војну интервенцију, а тада неће бити бомбардовани Трпиња и Тење, већ срце Србије, ако се не побунимо".

Чланство је јуче обавештено и да се припрема влада у сенци, коју ће ускоро основати демократска опозиција, као и да ће у најскорије време бити објављен тачан датум повратка престолонаследника Александра Другог Карађорђевића у земљу. У току је и петиција да се Карађорђевићима врати држављанство и одузета имовина, а руководство СПО покренуће и иницијативу да се Трг Маркса и Енгелса преименује у Равногорски трг, којим ће доминирати споменик генералу Драгољубу Михаиловићу.

Ако ситуација буде захтевала, Председништво СПО је најавило и проглашење ванредног стања у страници и можда општу мобилизацију свог чланства.

Драшковић је спреман да мобилише по Србији само ако треба да се ратује по Србији и да се у демонстрацијама против власти руше српски градови.

Једино за одбрану Србије важи његова изјава у "Борби" 7. маја 1993. године:

"Лепо је бити поносан, корчати усправне главе и не сагињати се, али је за то потребан минималан услов - бити жив. Поносни леш је комедиографска, а не историјско-политичка чињеница".

Ова изјава не важи ако треба гинути у уличним немирима који би требало да на власт доведу Вука Драшковића.

Да ли је наш излаз Европа, несврставање, православље, "Нова Византија" или галамизије које неуро и у суштини дубоко нехришћански нуде православље за државну политику и међудржавне односе, касне са својим концепцијама неколико векова или им је једино политичко надахнуће фундаментализам хоменнијевског типа. Ни митским призивањем "Нове Србије", често с кловновским образложењима а опет неуро, не постижемо ништа друго него подсмех света, па и оних који би ту "Нову Византију" наводно чинили. Простори Византије су једно, а њен дух нешто савим друго. Уосталом, у савезу против обновљене Византије у XIII веку, под вођством Карла Анжујског, а на страни католичке цркве и папе, била је и Србија. Десило се то после пронасти Лионске уније. Интереси су, још тада, били и те како старији и важнији од теорија крви и тела.

Ево чланка који је Вук Драшковић написао у "Нашој борби", 28. марта 1996. године:

"На команду: "Држ те га!" - сви су они, ових дана, кидисали на мене. Сви кукају над неким мојим апсурдом, згражавају се мог позива страним трупама да окупирају Србију, позивају државног тужиоца, траже затвор и вешала, позивају се на огорчене читалаца и слушаоца, али - писмо не објављују. Писмо крију.

Вук као Кнут Хамсун

Шта то смера Слободан Милошевић? Хоће да провери учинак ове хајке да види је ли се Србија освестила од монтажа и организоване државне лажи. Ако му јаве да се, после свега, лаж у Србији и даље добро продаје, кренуће у велику офанзиву на демократију у фабриковање свакојаким измишљотина и подметања, у забране странака, у хапшења. Како друкчије да добије изборе?"

Тај чланак изазвало је реаговање Живорада Михајловића - Шиле у "Аргументу више" првог програма радио Београда које су пренеле "Вечерње новости" 26. марта 1996. године:

"Кнут Хамсун, норвешки књижевник, нобеловац, пре другог светског рата, непрестано је призивао нацистичку Немачку, Хитлера, да дође у његову земљу, да у њој заведе ред! И Немци су окупирали Норвешку! Њихов долазак поздравео је Кнут Хамсун! После капи-

тулације нацизма, када је и Норвешка ослобођена, Кнут Хамсун није сушен, али, народ није хтео да чита његове књиге, нису га примали у продавницама, није могао да се вози јавним превозом, његову кућу заобилазили су као кужну!

Умро је у беди, презрен од свих својих суграђана.

И Вук Драшковић слови као писац. И Вук Драшковић, још од оног 9. марта, када је проливена крв у Београду, пре самог тог митинга, призивао је у помоћ туђинце, да својом силом, ето, као заведу ред у Србији!

Као прво повезао се са немачким отпавником послера, иначе припадником немачке обавештајне службе, човеком који је, док је Кинкел радио у немачкој обавештајној служби, био под његовом руком.

Ето, и уочи овог 9. марта, ове преступне 1996. године, Вук Драшковић призива стране силе, баш као и Кнут Хамсун, да снагом свог оружја заведу ред у Србији! Они ће ударити споља, он изнутра. Позива он, пре свега, Немце па се и договара са отпавником послера немачке амбасаде како организовати демонстрације и овог 9. марта. Они се, уочи самог почетка демонстрација, и састају у "Мажестик". Човек је запрепаћен пред сликом оног тренутка кад отпавник послера немачке амбасаде улази у "Мажестик", Вук усхићен устаје, кликће радосно:

"О, о, драги господине! клања се... Ви споља, ја ћу изнутра, да рушим Србију!"

Вук Драшковић, који слови као писац, јавно се заложии за издају Србије, за убиства, за Србију у рушевинама, под чизмом туђина!

То је исти онај Вук Драшковић, који је као члан СКЈ, био шеф кабинета Мики Шпиљаку који је чак, управо са легитимацијом члана СКЈ, радио у иностранству и који је, већ тада, у иностранству, лажно се представљајући изазвао скандал, па су га повукли у земљу. Опростите му је, јер је имао легитимацију члана СКЈ и јер је здушно сарађивао са надлежнима против свих који су желели демократски препород!"

Иако морално неосетљив, он је свестан народног удеса који је скривии, па би сада да буде и мађионичар: да, уз помоћ својих апостола лажи сопствене грехе свали на друге. Он, који је разбио државу, посејао толике гробове, обескућии милионе, својом политиком ината и обмана изазвао и дипломатску и војну интервенцију света, расписује потерницу за мном, јер сам - како бучу и арлаучу Председникови уредници и коментатори - "Загражио страну интервенцију"! Сутра ће уследити и оптужница за рат, за мртве, за избеглице, за санкције Милошевић верује да, производњом обмана и страха, може све.

Осим тога, он се храни непријатељством. Дан без неког зла, без неке сплетке и подвале, за њега је пропао дан. НАТО сад не допушта рат лево од Дрине, а неће га допустити ни на Косову. Потребно је, дакле, испровоцирати сукобе са опозицијом и добити макар тај рат. Сви се, после ове југо-касапинице, размећу

победом над Србима. Свуда пораженем Милошевићу жури се да и он неког победи.

У Хагу се умножавају оптужнице. Кад су Срби у питању, на клупу за оптужене за сада се не позивају наши Гебелси и главни кривци, него они које су ти Гебелси и њихов вођа отровали злом и гурнули у злочин. Њихове речи - луталице, сачињене од лажи и мржње, од глупости и бешчашћа, биле су онај пресудни прет на окидачу оружја, рука која је стезала нож, хемија која је мутила разум несрећних људи и наратившту и у позадини.

Он је данас, тобоже, за мир и он се данас гнуша почињених злочина Исто-времено, власт му чувају баш они и једино они који су, са њим на челу, духовни творци и покретачи и нашег нацизма и рата и злочина и свега што нас је поразило и обрукало? Пресенио је, очигледно, да тај талог и јад још није обавио своје најамничке прљаве послове.

Ако се у Хагу суди последици, у Београду се мора судити узроку и узрочницима Зла. Одавде. Из овог града, а пре свега из ТВ-Бастиље и државних новина, гранатирани су историјска част, јунаштво и витештво српског народа. Одавде су примитивци, преваранти, шихаршије и будале сејале лудило и терале наш народ у несвест и пострадање. Све су то чинили по Милошевићевом наређењу. Не само уводници и коментатори, него су, чак, и многа "писма читалаца и гледалаца" монтирана у Милошевићевој кући и канцеларији.

У СПО-у су спремне оптужнице. Неће лаж и пендрек до века давити Србију.

Опет машући помамно лажима и ба-тином, Милошевић само убрзава догађаје. И суђење. На том београдском процесу, њега чека централно место. Као не верујући, он не држи до Божијег суда за смрт, за обогалене, за рушевине, за бескућнике и очајнике, за највећи пораз и срамоту Срба откад Срби постоје. Земаљског суда се плаши и хоће да га избегне. Зато заводи медијски мрак и терор измишљотинама, али тако да се оклеветаном онемогући било каква одбрана. Типично за кукавице.

Побеђен и осрамоћен и војно и дипломатски и економски, председник Србије је са страхом отпутовао у Дејтон. Знао је да он, Туђман и Изетбеговић иду тамо да се потпишу испод њиховог сулудог рата и ужасних последица тог рата.

Несрећа и Срба и Хрвата и муслимана је у томе што је та тројка, макар и привремено, добила маџдат великих сила да гради мир. Да граде живот рушници живота, да мире људе и народе они исти који су их завадили.

Никада Немачка не би била пашификована нити би у тој земљи био поражен нацизам, да су савезници покушали да то постигну у преговорима са Хитлером, Герингом или Кајтелом.

Да ли ишта осим лудила, било чиме изазваног, може да наведе једног Србина да овако оптужује свој народ?

"Вечерње новости" 27. марта 1996. године пишу о овом нападу на медије који је изазван незадовољством Вука Драшковића реакцијом медија на писмо које је упутио страним силама:

"Вук Драшковић, лидер Српског покрета обнове, реакцијом медија на писмо које је недавно упутио министрима иностраних послова земаља-чланица Контакт групе, назвао је "врхунцем лажности", а против "Експрес политике", "Борбе" и Радио-Београда најавио - тужбе!

Лидер СПО на јучерашњој конференцији за штампу за посланике јавне речи у тим медијима имао је само непримерене погрдне речи и сјајет увреда: новинари су, јуче, били "на стубу срама" - "кукавице", талог новинарства и људске савести", а "досетио се" па је ништирао и некадашњег савезног премијера Милана Панића, рекавши да "то нису ни људи, ни новинари, него - Мило-

За детаљне информације можете ми се обратити на телефоне "Српске речи" (620-891 и 628-242) или поштом (може и анонимно) на адресу редакције Вука Карашића 8, 11000 Београд (са знаком за Милована Бркића).

Поред несумњиво материјалне користи (за вас), мислим да не морам да вам посебно објашњавам колики то значај може имати за вашу професију у целисти.

Унапред захвалан,
ваш колега Милован Бркић, Издавачка кућа "СРПСКА РЕЧ", Адреса: Вука Карашића бр. 8, 11000 Београд, Србија, Телефон: (011) 628-242, 620-891, Факс: (011) 628-242, Број жиро рачуна 40801-603-4-27562

"Борба" се од напада бранила чланком који је објављен 27. марта 1996. године: "Ако је лидер Српског покрета обнове заиста мислио да ће објављивањем

Не треба бити превише мудар: хтео је да каже - господо, примените силу. Па још да се министри не би мучили и размисљали на који начин то да изведу, Драшковић им већ у наредном пасузу сам даје илустрацију: "Примера ради", каже он "Милошевић је недавно забранио рад "СОРОС фондације", али је одмах узмакао и најавио дозволу рада (само још није навео где је ово прочитао, примед. аут) чим је добио писмо од господина Кристофера.

"Драго ми је, са захвалношћу констатирају Вук", што је господин Кристофер послао писмо, али ми није драго што владе великих демократских држава не покажу исту одлучност и када је реч о одбрани независних медија, о деблокади државних медија или о поштовању основних људских права грађана Србије и политичких права опозиције која је све угроњенија једнопартијском репресијом и диктатуром".

"Товоревећи 9. марта рекао сам да демократске снаге у Србији морају свакодневно притискати Милошевића изнутра, а демократски свет споља".

Београдска "Политика" 28. марта 1996. године извештава да је њен директор Хаџи Драган Антић у уторак увече посетио немачког отпратника послова Герхарда Шрембгенса, на позив немачког дипломате.

У дужем и отвореном разговору, како оцењује лист, Шрембгенс је желео да објасни околности под којима је, као једини дипломата тог ранга, присуствовао деветомартовским демонстрацијама.

Немачки дипломата тврди, пише "Политика", да му је лидер опозиционог Српског покрета обнове Вук Драшковић писмо, којим тражи интервенцију од чланица земаља Контакт групе, уручио 13. а не 9. марта, како се створио утисак у неким средствима информисања.

Да Драшковићу нема премца када је о репертоару увреда реч, сведоче и поређења, према којима су редакције поменутих медија - "проклетје авлије", а њихови уредници "караџози"! Уз то, толико се занео прозивањем "дежурних криваца", да је најавио да ће "суђење овим ратним хушкачима организовати СПО", и успут, "процес" назвао "српским Хагем на коме ће се судити српским Гебелсима за ратно хушкање, етничка чишћења и страдање српског народа"?!.

Повод за овакво реаговање "Политике", "Вечерњих новости", РТС, "Експрес политике", "Борбе" и Радио-Београда Драшковић, наравно, није видео у професионализму и часном обављању професије, већ у "чињеници" да је реч "о слугама режима које пласирају лажи које су основа и потка власти Милошевића"!!

Ова власт, према мишљењу Драшковића, реаговала је на његово писмо офанзивом, јер се плаши СПО (!?), а на снази је добила "дављењем Студија Б"!!

На крају, Драшковић је новинаре позвао да "не служе више лажима" и понудио им "услугу" - "дрмања споља", уколико они, наравно, пристану да "дрмају изнутра"!!!

Ново гробље у Републици Српској: Вук Драшковић је надмашно српске непријатеље и све вреће рата инсистирао на злочинима које је наводно чинио српски народ

шевићеви керови"!

Огорчен писањем медија, посебно "Вечерњих новости", објављује 27. марта 1996. године оглас своје издавачке куће "Српска реч" којим позива запослене у тој кући да, за награду, доставе сваку информацију о животу и раду главног уредника г. Брајовића и његове супруге:

"Српска реч", издавачка кућа: уредницима, новинарима и сарадницима "Вечерњих Новости"

Поштоване колеге, прикупљам податке о животу и раду главног уредника нашег листа, г. Брајовића и његове супруге Гордане, на позивам и вас на сарадњу. Плаћам сваку информацију.

Дискреција је загарантована. Они који су међу вама до сада са мном сарађивали знају да сам поштовао сваки постигнути договор.

писма у "неконтролисаним" медијима успети да докаже супротно од онога што та кореспонденција заправо значи, онда је потценио аудиторизум коме се обраћа. Али - за њега ништа необично. Увек кад му није по вољи и кад треба наћи кривца на другој страни, он има обичај да оптужи цео народ. Тако је најлакше. Народ не ваља, а нарочито кад "прочита" писца.

Сваком човеку који мисли сопственом главом и пре него што пажљиво проучи Вукове "ситне књиге" одмах се намеће питање: с којим циљем је такво писмо уопште написано? Није ваљда г. Драшковић то урадио само због тога што поменутих министрима "нема ко да пише". Зна се врло добро зашто је пресавио табак, а посебно се зна какве су му намере биле.

Милошевићев режим је једини у Европи који влада помоћу лажи и голе силе", пише Драшковић.

"Али и тај режим се повлачи пред силом кад се суочи са њом".

Шта је писац хтео да каже?

"Лидер СПО потврдио је да је послао писма министрима иностраних послова поменутих земаља, али је демантовао да је у тим писмима било позива на страну интервенцију у Србији".

Кратак век Вукове гарде

Као доказ чињеницама изнетим у овој анализи био би довољан само следећи део интервјуа датог листу "Он" 23. августа 1991. године:

- Док Српска гарда вежба, њен идејни творац, Вук Драшковић, председник Српског покрета обнове, дошао је у Будву на краћи одмор.

- Хтели сте да замрзнете рад Српске гарде, због чега?

Драшковић: После убиства овог дивног човека, Бранислава Матића - Белог, ја сам имао муку да задржим те јунаке, те увређене, устаљене момке који су били спремни да истог тренутка на двеста места у Србији - ударе! И узврате! Јасно је да је злочин починила власт, организовала власт, и те момке не интересује ништа друго него удар на ту власт! Једва сам успео да их смирим.

• Сматрате ли оснивање Српске гарде својом идејом? И, има ли, или ће по вашем мишљењу бити, покушаја да вам се преотме та идеја?

Драшковић: Ви ми постављате питање да ли постоји ризик да будем покраден? Да буде преузета и покрадена и ова идеја?

• Да, јер сте у нашим ранијим разговорима говорили о томе како су вам покрадене многе идеје, многе реченице.

Драшковић: Наравно, то ће се сигурно и десити. Чудо је колико овај народ - ништа не памти! И како се њиме заиста може да забавља ова власт како јој воља! А ја вам кажем, за три - четири месеца тај исти Милошевић галамиће како је неопходно формирати српску војску и одјекиваће сулуди - анлаузи. А, данас, због идеје о српској војсци, његова полиција, у спрези са контраобавештајном, вероватно војном службом, убија нам људе! То су невероватне ствари, али то је тако!

• Одакле стиже оружје Српској гарди? У "Борби" сам прочитала да су тако добро наоружани да би на ваш знак могли да заузму све станице милиције у Србији? Дакле, одакле се финансира Српска гарда?

Драшковић: Покојни Бели био је један од најбогатијих људи у Југославији. Он је дневно, колико ја знам, од неких својих фабрика у Холандији, имао профит од око десет хиљада марака. И, униформе, оружје, све је сам финансирао. И због тога је, пре свега, убијен.

Био је велики дародавац и финансијер СПО. Није случајно Ернст Рем (мисли на Шешелу, прим. аут.), овај вођа СС - трупа СПС, у Скупштини Србије, за говорником скренуо пажњу на ту чињеницу шта је наша полиција предузела и шта намерава да предузме противу Бранислава Матића - Белог, главног финансијера Српске гарде и СПО.

Ми смо заиста претрпели огромни губитак. Убили су нам један од стубова

странке. И неће им бити заборављено. И неће им бити ни опроштено!

Те приче... Да, можда сам ја један од највећих криваца за много штошта што се дешава, својим инсистирањем на светосављу! На принципу да Србин не сме дићи руку на Србина. Они то злоупотребљавају, они ударају знајући увек да никада нећу имати у себи толико снаге да кажем - узврати! Али, како могу рећи - узврати! Куд то води? Али, кад се смркне пред очима, и кад падне команда "Узврати!" баш ће им се - смркнути!

Чујем да имају (Српска гарда прим. аут.) знатну количину оружја, али да су то сад негде склонили, нешто је набављено, али ја о томе не знам ништа...

(Није тачно да не зна ништа о Српској гарди и оружју које она има. Лаже. "Борба", 28. јуни 1991. године, Београд). "Престонаследнику принцу Александру II Карађорђевићу биће понуђена врховна команда над српском гардом" - саопштио је јуче Вук Драшковић, председник Српског покрета обнове.

"Председништво СПО", рекао је Драшковић, "одлучило је да формира гарду која би имала више од 100.000 чланова и та одлука ступила је на снагу јуче. Спискови гардиста биће предати Скупштини Србије са захтевом да им званично држава обезбеди униформе, оружје и пуцкотове за обуку.

Не верујем да ће Скупштина Србије то смети да одбије, или, оног тренутка када одбије неће још дуго бити Скупштина Србије", објаснио је вођа СПО.

"У сваком случају, покрет обнове сматра да има могућности да, у случају "неразумевања" званичника, сам опреми (оружјем и свим другим "реквизитима") српску гарду".

О својој војсци коју подмукло назива Српском гардом а припрема је искључиво за "осветничко" деловање по Србији, говори опширно, и открива многе детаље те велике завере, у интервјуу "Дуги" из августа 1992. године:

"Коначно, кад ништа није помогло, кад нису хтели да повуку војску на рубове наших западних крајина, кад нису хтели да формирају Српску гарду, ми смо у јуну прошле године повукли један ризичан потез. Ми смо, као странка, дали иницијативу за оснивање Српске гарде - и неколико десетина хиљада добровољаца се јавило за само неколико дана. Док Југословенска народна армија у то време кубури са регрутима - јер млади људи неће да иду у југословенску војску - дотле су огромни редови пред општинским, окружним и месним одборима Српског покрета обнове, где се људи јављају у Српску гарду. Е, ми смо све те спискове имали и неколико пута - мислим чак преко тридесет пута - инсистирали, буквално преклињали, да Скупштина Србије узме те спискове, да се ти људи прегледају, да прођу лекарске комисије, да прођу обуку и да за месец дана имамо заиста елитну Српску гарду и да, што се каже, накривимо капу када је у питању наш обрачун са Хрватима на Западу.

Ни то није вредело. Напротив. Учинили су све да се идеја о Српској гарди затре у корену.

• А зар нису у једном тренутку пристајали да се Српска гарда, ипак, формира, али да у том случају она буде подруководством армијског кадра.

Драшковић: О, душо моја, то је било неколико месеци касније. Али, у том иницијалном периоду, на вест да се формирају јединице Српске гарде, које желе да се ставе на располагање отаџбини, а не да буду нека партијска војска, чини се све да се та гарда затре у корену. А, истовремено - по налогу са највишег државног места - даје се зелено светло за формирање паравојних формација.

• Мислите на Арканове паравојне формације?

Драшковић: Не. Аркан ће доћи нешто касније и Арканова идеја је била наслонена на идеју Српске гарде, па ће до некле и име преузети: Српска добровољачка гарда. Са највишег државног места даје се зелено светло за формирање паравојних формација разних странака које ће предводити "црвени војвода" господин Шешел, а јединице Српске гарде, које намеравају да пређу Дунав да се дограбе Борова Насеља и крајева у Славонији и западном Срему бивају дочекиване од стране МУП-а Србије и ЈНА са оружјем и претњом: "Пређете ли тамо, бићете ликвидирани!"

Ужасан страх осећају од Српске гарде, заправо од нечега што је једино водило ка брзом окончању рата и ка победи. Убили су Белага, једног од оснивача Српске гарде, а командант Српске гарде, Ђорђе Божовић - Гишка не могавши да се дочепа славонског ратишта, једва је успео уз велики ризик, да се пробије до Госпића - где ће погинути под околностима које су веома сумњиве и које су пуне индиџија да је метак у команданта Српске гарде дошао можда, са српске стране.

-А због чега се толико страховало од Српске гарде, да се ни од убиства није презало само да се спречи њено формирање?

Драшковић: Српска гарда је требало да буде заметак и срце неидеолошке српске војске. А пошто би једна неидеолошка српска војска убрзо довела и до неидеолошке полиције, овај владајући режим у Србији би - дозволивши да се она формира заобу стрелу у сопствену Ахилеву пету - опет кажем Ахилеву, иако сте ме својевремено упозорили да се то зове Ахилова пета, јер његова сва снага и једина снага су војска и полиција. Овај режим хоће да има комунистичку војску, идеолошку војску, идеолошку полицију, јер је сам себи врхунски интерес.

• Иако је, како сами кажете, Српска гарда формирана на иницијативу Српског покрета обнове - дошло је, ако се не варам, до извесног разлаза између члених људи Српске гарде и СПО.

Драшковић: Српски покрет обнове никада није желео да створи партијску војску, нити је Српска гарда иједног тренутка била партијска формација.

Све је било узалуд: Вук Драшковић је смишљено и срачунато лансирао лажни не би ли политички дискредитовао др Војислава Шешеља

Никада, дакле, Српска гарда није била војна формација Српског покрета обнове. Напротив, ми све време - и за Гишкиног живота и после Гишкине смрти - вршимо притисак да се легализује Српска гарда и да је српска држава преузме под своју капу. Кад је Гишка убијен, успели су, на жалост, да и Српску гарду, на одређен начин, злоупотребе. Односно, неке људе, који су на челу Српске гарде, успели су да привуку себи и да им послуже не за борбу против душманина и не за идеју да се формира српска војска, него да се и Српска гарда окрене против Српског покрета обнове".

"Борба", 25. јануара 1993. године извештава о саветовању "службе безбедности" СПО:

— Готово еуфорично било је поздрављено свако упозорење члановима Српске радикалне странке "фашистима који су", како је рекао Драшковић, "кренули свом силином на обрачун са присталицама СПО. Национални јунаци постали су они којима чак није било места ни у кафани - оштар је био лидер СПО, долажући да је након рата у БиХ и Хрватској, сада на реду Србија".

"На трговали су се, искористили рат, "усрећили" Србе у Босни, Херцеговини, крајинама. Сада је на реду "усрећивање" Србије и зато је и тема овог скупа одбрана Србије.

— Први никада нећемо ударити, али морамо им показати зубе. Кукавице се тога плаше! И знајте, Шешељ је само буздован у рукама Милошевића. Када та рука падне или онемоћа - папше и буздован" закључио је Драшковић.

Присутни су са пажњом саслушали и извештај Звонка Осмајлића, шефа обезбеђења СПО, који је нагласио да је сада у 190 општина у Србији безбедност СПО регрutowала скоро 11.000 младих, добрих стрелача и вичних борилачким вештинама.

Вук издао Белог

Бранислав Лаиновић Дуги, некадашњи члан СПО и припадник "Српске гарде" утерује у лаж Драшковића и тешко га оптужује својим отвореним писмом објављеним у "Борби" 5. августа 1993. године: "5. август 1993. године.

Следећа издаја српског народа је подмукло оснивање "Српске гарде" коју је спремао за грађански рат у Србији, а не за борбу против непријатеља како смо ми оснивачи (Гишка, Бели, Дуги) желели и како смо и на крају урадили. Издао је Бранимира Матића-Белог који је убијен због списа који му је дао на дан свог одласка у Будву, а на коме су се налазила имена виђених људи из СПС - а које је требало једноставно убити или унаказити. Постоје живи сведоци.

Са овим народом може да се ради шта вам је воља! То је невероватно...

Још прљавије и одвратније се обраћа народу у интервјуу "Српској речи" који преноси "Борба" 6. августа 1995. године:

"Гледам овај пијани народ, који као да уместо главе носи не знам шта, како зине и блене у Шешеља, док ових дана приповеда смрт тих људи који му аплаудирају. Они просто неће да повежу чињеницу да им Шешељ каже: "Браћо Срби и сестре Српкиње, хајдемо да Београд претворимо у Вуковар, у Сарајево, у Мостар. Зашто да су само по Босни и Српској Крајини гробови, рушевине, чај, пуне јаме, потоци крви. Наша је национална обавеза да и Србију преполовимо, да је увучемо у сукоб са целим светом, да се овде између себе покољемо". Ту нема ни једне једине речи која нуди ишта сем зла. Народу се нуди смрт, отворено му се нуди несрећа, а народ аплаудира.

● Хоће ли Шешељ...

Драшковић: Молим вас да констатујете да његово име на моја уста изашло није, нити ће... Ја се не бих, заиста, бавио господином Ернстом Ремом, више. Судбина тог човека је већ у свим енциклопедијама. Сасвим је јасно, коначно, ја сам крстио малог Николу, његовог сина, ја сам кум малом Николи, а не - њему. Јер, њега нисам крстио.

● Шта мислите о интервјуу који је господин Милошевић дао једном лондонском часопису?

Драшковић: То је један од пристојних интервјуа господина Милошевића. Али, зашто? Само зато што се доследно држао програма СПО. Не, не! Ја то морам да кажем. Читао сам тај интервју и сећао се да сам такве интервјуе давао не пре годину дана, две, него пре пет година.

● Да ли мислите да су нам западни посматрачи потребни или смо у стању и без њих да се искобељамо из ових врло замршених политичких, економских, националних и људских проблема?

Драшковић: Зашто, побогоу? Нама се пружи дивна прилика да упознамо Европу са истином. Зашто би нама сметали европски посматрачи? Будалаштине!

Свој морални лик у најгорем могућем светлу Вук Драшковић је открио када је злоупотребио људску тугу и несрећу да би промовисао себе и своје политичке циљеве. Вук је у кућу жалости породице Јовановић у Београду довео телевизијске камере да би пред камерама, значи за јавност, у сврху пропаганде, изразио саучешће родитељима и породици трагично погинулог лечака Душана, кога су зверски убили "Скин хедси".

Што каже - то слаже

— патолошка лажљивост

Патолошка лажљивост је честа појава код психопата који своје обмане, лаж, машгарења, објављују околини као реалност. Дрога ремети логично мишљење и закључивање. Вук Драшковић под утицајем суманутих идеја или услед честих промена расположења је неувиђан и некритичан, тако да погрешно

Кум Вујица: по Вуковом схватању кумства, он је кум само малом Николи Шешељу, кога је крстио, а не и његовом оцу Војиславу

интерпретира реалност. Наркомани упадљиво лажу и то им током времена постаје доминантна карактеристика. Лажу у свим приликама, па чак и без веће потребе. Међутим, вређа их када се посумња у њихову искреност, губе брзо стрпљење и уколико се не удовољи њиховим захтевима испољавају нетрпљивост и отворено непријатељство. Склонии су на обрачун, најчешће највредљивијим изјавама и изразима, па и на злоупотребу силе.

Прва позната лаж коју је лансирао Драшковић потиче из Африке, где је боравио као дописник Танјуга. Измислио је, ни мање ни више, један рат. Између Мозамбика и Родезије. Извор информације је био слуга - прнац чије је јутарње извештаје са пијаци Драшковић прекуцавао и слао у Београд. Цабе се после клео да је ишао у цунгле мозамбичког запада да тражи родезијске партизане ("три ноћи провео сам у цунгли, без воде и са избеглицама"), али није му пошло за руком да разјасни где је нестало рат, због којег су светске агенције цитирале Танјуг.

Прве политичке лажи Вук Драшковић је говорио и писао у једном од првих опозиционих листова, "Погледи", када је тврдио да је његово чланство милионско. У изјави за "Новости плус" од 27. септембра 1990. године, о раскиду са Српском народном обновом каже: "Кад су тражили од мене да се закунем над ножем, камом и пиштољем, схватио сам у часу где то води. Чак, тражили су од мене да у вођство странке не уђе ниједан интелектуалац, што је заиста ординарна бесмислица. Објашњење да су за сва зла у нашем друштву криви интелектуалци - за мене је бесмислено".

(А то шта заиста Вук Драшковић мисли о интелектуалцима могли смо да прочитамо у "НИН-у", 17. новембра 1995. године:

"Један од њих, песник и академик, баш ових дана поручује: "Радије ћу са својим народом, и кад није у праву, не-

го са његовим непријатељима, и кад су у праву".

"Теза је монструозна. Она је химна злочину и срамоти. Тај интелектуалац поручује да морамо као чопор, као дивља хорда, стати у одбрану сваког зла, како не бисмо стали на страну наших "непријатеља". По том академику, непријатељ Срба, свих Срба, јесте свако ко неће да аплаудира злочину који неки Србин почини. Страшно! Гебелс је у изјавама био опрезнији. Питам тог академика: Хоће ли поновити своју опасну мисао, ако сутра, решимо, неки Србин убије његову кћерку, закоље му супругу, сруши кућу или га из ње протера? Неће, наравно. Вриснуће на сав глас и захтевати казну за злочинца. Он, међутим, тог истог злочинца узима у заштиту, ако нож пређе преко грла неког неспрског несрећника. Чисто нацистичко лудило!

Истовремено, академик тврди да злочине не чине појединци, него њихове нације, а он, као племенити патриота, неће против свог народа, и кад "народ" није у праву. А шта ћемо кад Србин убије Србина? Да ли је и тада цео српски народ убиша? Овакве отровне глупости излазе из уста не неког умно поремећеног човека, него из уста и пера једног за кога се однекуд верује да спада у најмудрије људе нашег народа. Ето, шта бива са памећу кад она потоне у караказан најнижих страсти и слепила.

Такви мудраци хоће да носе, и даље, фењер српске духовности, да васпитавају и поучавају, да буду видело нацији".)

Истина је да је Централни одбор Српске народне обнове искључио Вука Драшковића, свог трећег потпредседника из странке. У образложењу, Централни одбор је навео да се Драшковић лажно представљао као лидер странке, одржавао у дијаспори контакте са личностима које не уживају углед у српском народу и водио тајне преговоре. Такође је оптужен и за проневеру новца од Срба у дијаспори.

Овако лаже у "Дуги" 16. августа 1992. године:

"Памтим један митинг из 1990. године. Приметим камере београдске Телевизије, препознам и новинара који је ту и знам да је реч о ТВ Бастиљи. И, за време мог говора - слуша ме више од десет хиљада људи - оса ми слети на врх носа! Ја говорим и размишљам; уколико макнем руком осу, они ће до вече - без тона - приказати тренутак када се један лудак лупа по носу, и испашћу будала. Значи: морам да трпим! Међутим, оса се све више укопава и не могу да издржим - инстинктивно је макнем Увече гледам телевизију и дешава се управо оно чега сам се прибојавао: животога тона нема, препричавају нешто што нисам рекао и само се појављује један инсерт једног лудог човека који себе, без икаквог разлога - тако су снимили да се не види оса - пред народом лупи по носу!"

У емисији Радио - Политике господина Драшковић је изнео своје виђење неких животних парадокса:

"Не схватам зашто неко годинама тренира да би 100 метара претрчао испод десет секунди. Свако куче и маче то постиже без проблема. Па пливање: Зашто имитирати рибу? Риба то без тренинга чини!"

Очигледно је да је човек надуван и није у стању да се концентрише на емисију у којој се представља као човек који би хтео да освоји власт.

Лажи помућене свести и опседнутост кокаином проузроковале су и ову лаж: "Замолио ме Живојин Видојевић из Куршумлије, који сада живи у Хановеру, ако могу да му издејствујем сусрет с Александром II Карађорђевићем. Да га он и његов син - виде. С његовим височанством сам уговорио тај састанак и сцена је била "за новине". Живојин је почео да се сненива и, сломи се. Из торбе извади флашу вина и ракије: "Краљу, ево вина и ракије. Из вашег винограда. На Опленцу". Александар II Карађорђевић је тада слабо знао наш језик, али на моје изненађење - заплака се".

Тада сам схватио да је наш човек, без озира што је живео и живи у туђини. Једва је успео да се захвали Живојину из Куршумлије или Хановера, али обећа: "За годину дана научићу свој језик".

Да ли је икада ико изговорио више лажи у само неколико реченица? Ко је Живојин из Хановера, какав утицај има на Драшковића да му овај испуњава жеље и честитке, чиме је то заслужио, да ли Драшковић свакога, ко га за то замоли, води у Лондон, одакле Живојину из Хановера вино и ракија из Тополе, што Александар плаче а не разуме ни реч од онога што му се прича? И како је то доказ да је он "наш човек"?

"Вечерње новости", 1. фебруара 1993. године преносе још један његов бисер:

"Замолимо ме је Роберт Фишер да се заложим за његово право да буде слободан и да игра шах где, када и са ким то хоће. Ја ћу то, и као председник једне демократске странке, и као шахиста, и као велики поштовалац Фишеровог шаховског генија, са задовољством учинити.

Данас Вук Драшковић, потпредседник југословенске Владе Момира Була-

товина, изјављује, читај лаже и обмањује, грађане да ће Савезним законом (који не знамо како мисли без посланика Српске радикалне странке да изгласа у Веху република) укинути Закон о информисању Републике Србије, зато што је општар према онима који лажу, и "високим новчаним казнама спречава новинаре да слободно пишу".

"Вечерње новости", 21. октобар 1998. године.

"Нажалост, док терористи киднапују српске новинаре Влада Србије следи антисрпске пројекте Војислава Шешеља којима се "киднапују" уставне норме и слобода информисања у овој земљи. На тај начин она даје непотребне аргументе за нову светску медијску и политичку кампању против наше државе. У сеници те кампање злочини албанских терориста остају готово непримећени - прокоментаришао је Драшковић.

Изричући низ увреда на рачун председника Српске радикалне странке, Драшковић је рекао да "уколико ова земља настави да води унутрашњу политику по пројекту Шешеља и ЈУЛ-а, онда ћемо ми доћи у огроман неспоразум и сукоб са онима са којима смо потписали Споразум о Косову и од чије примене и поштовања зависи судбина нашег народа".

А шта је изјавио у "Новостима плус" 19. октобра 1990. године: "Зато ћу, међутим, кад дођем на власт, и ако дођем, да у штампу вратим Закон краља Петра, слобода штампе биће потпуно загарантована, али бога ми, одговараће свако за неистину коју изнесе у јавност.

Увешће се велике новчане казне за ауторе измишљотина, али и редакције!"

Да не би испало како је у питању омашка, нови став о информисању понавља у интервјуу датом "НИН"-у 1. септембра 1995. године:

То о штампи, слободној, посебно је занимљиво. Шта под тим ви и ваш саговорник односно председник Милошевић и његов саговорник, подразумевају?

"То значи, да свако може да пише шта хоће и како хоће, али да у случају објављивања лажи, клевета и слично, суд може да казни редакцију".

Постојећи кривични закон има чланове којима се кажњавају увреде и клевете.

"Није то то. О овоме је реч. За сваку лаж и клевету, објављену на радију, телевизији или новинама, следила би новчана казна од рецимо сто хиљада, двеста хиљада динара, па да видимо онда ту редакцију којој би се исплатило да негује и објављује лажи и клевете. Само по цепу. Какве забране, какви бакрачи!"

Читајући извештај "Борбе" о трибини СПО у Великој Плани, ни лаик не може да се отме утиску да са психом Вука Драшковића нешто није у реду. Нормалан човек не може толико да лаже:

"Боравши у Великој Плани Вук Драшковић је посетио Фабрику намештаја "Звезда" чији радници због неприкладне трансформације фирме штрајкују преко пола године, одржао је саветовање са члановима СПО из смедеревске изборне јединице и учествовао на триби-

ни под називом "Како у мир". У пратњи председника СПО били су потпредседник Војислав Михајловић, нови генерални секретар, Војислав Вукчевић и координатор СПО за смедеревску изборну јединицу Веселин Павићевић. Саветовању у хотелу "Плана" нису могли да присуствују новинари осим новинара "Српске речи", а ни чланови СПО, изузев чланова Главног одбора и Општинског одбора из Велике Плана.

Часопис "Он" 14. новембар 1990. године: Рођени сте у Међи, у Банату. Не где октора или новембра 1946. У вашој крштеници, међутим, датум је врло прецизан - 29. новембар 1946.

Драшковић: Новембар је месец. Не знам који је тачно дан, али сигурно није онај који је уписан. Отац, партизан, натерао је два или три дана, да би испало да сам се родио кад и република. У Јајцу".

Да ли лаже Вук Драшковић или његов отац, а ивер не пада далеко од кладе.

"Вечерње новости", 30. март 1991. године

У жалби већу Округног суда у Београду, поводом решења о притвору, како наводе "Вечерње новости" 30. марта

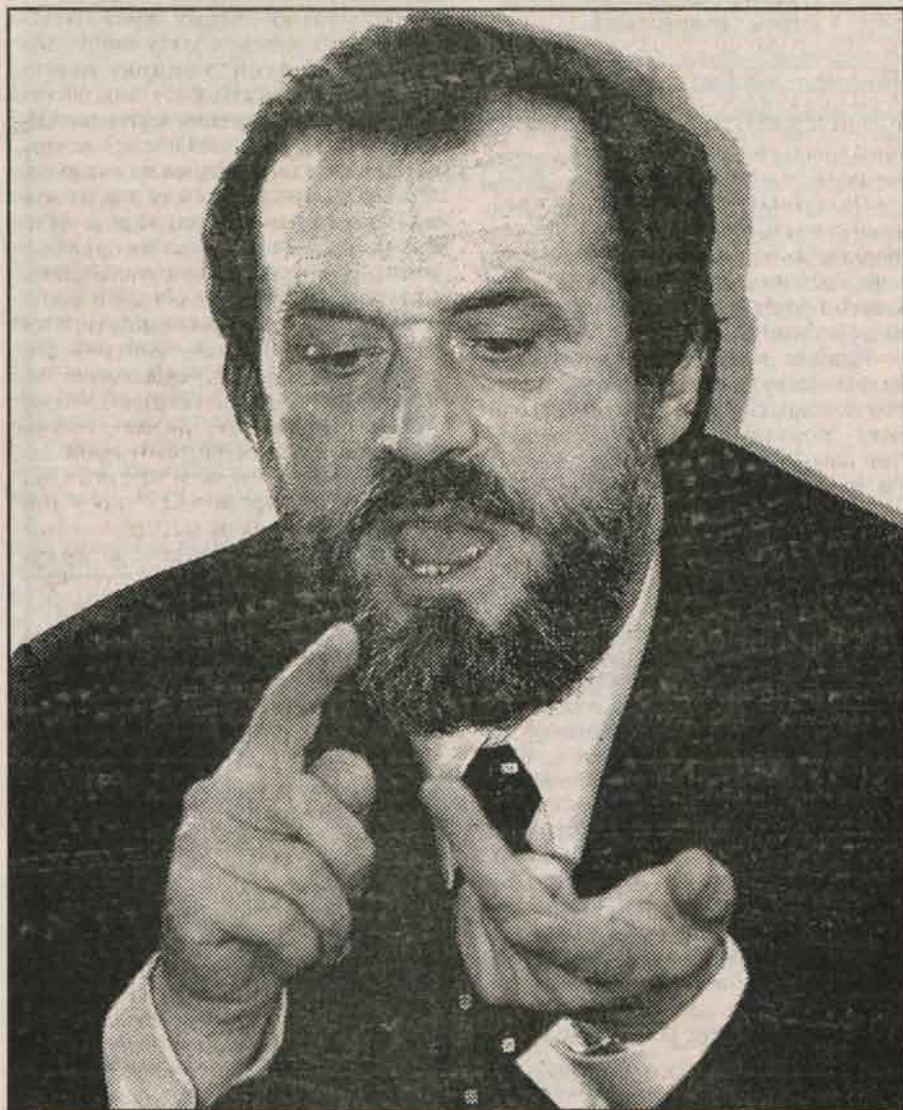
1990. године, Вук Драшковић је написао, између осталог, следеће:

"У једном тренутку полиција је брутално насрнула на гомили демонстраната на Андрићевом венцу, (ваљда се тако зове). У контрајуришу, демонстранти су их потиснули и, са прозора Скупштине Србије, опазио сам да један милиционер није успео да се повуче и да га маса гура у неку склоњену капију.

Са мегафоном у руци, истрчао сам напоље, галамећи народу да се склони и пробио се до те капије. Неки момци су се управо спремали да тог милиционера нападне гвозденим мотикама. Он је дрхтао. Пришао сам, загрлио га, извео међу народ попео се с њим на једну жардинеру, и да види народ загрлио га и пољубио. Спровео сам га у Скупштину Србије".

"Борба", 14. март 1991. године
Заборава да је 14. марта 1991. године у интервјуу "Борби" изјавио:

"Повео сам демонстранте до зграде владе да дамо подршку посланицима. Тамо смо сазнали да разговора није ни било. Настао је крхљанац. Напали су нас. Поред мене је експлодирала бомба са сувцем. Не знам ни где сам ишао, где сам се склонио. То ми је био четврти суза-

Поседице: дрога ремети логично мишљење и закључивање

ваг тог дана. Око мене људи су јаукали, плакали. Чули су се револверски пуцњи. После сам отишао у Скупштину Србије да видим шта се дешава, да протестујем, да урличем. Све је било под милицијом са аутоматима, посланици СПО били су у својој посланичкој канцеларији затворени. Испред канцеларије, такође милиција. Онда ми је пришао један у зеленом, специјалац и рекао: "Изволите, имамо са Вама један разговор".

Овако је Вук Драшковић за "Борбу" почео своју причу о хапшењу, тродневном боравку у самици Централног затвора и будућим циљевима негових странака. Тада није знао где се налази, а 30. марта се сетио да је спасао полицијца кога је чак и изљубио док су одјекивали револверски пуцњи. Нежан и осећајан наркоман због кога је тог дана Србија, за дуго времена завјена у црно.

Вук Драшковић је такође лансирао лажи и обмане о плану 3-4 који је био толико лош и неприхватљив за Српски народ, да га ниједна озбиљна странка и политичар у Србији и Српској Крајини нису могли прихватити, али прихватио га је Вук Драшковић мада је знао да неће успети да лажима обмане народ.

Папски нунција Вук Драшковић

Једна од опаких лажи, које је лансирао заслепљен мржњом према свему што је српско а није гласало за њега, је изјава у "Нин"-у од 23. септембра 1994. године да је из Римокатоличке цркве "нашом црквеном врху нуђено: да папа на Светосавском платоу целива место на коме су спаљене мошти Светога Саве и да са тог места замоли Христа и српски народ за опроштај за геноцид над српским народом у Другом светском рату, починио у име или наводно у име Рима.

Притом - тврди Вук Драшковић - папа би заједно са патријархом српским, господином Павлом, служио - како он каже - литургију у Београду. У том случају, оцењује Вук Драшковић, "можда не би ни дошло до поклоњења папе пред Степинцем у Загребу где му је и гроб".

Циљ ових лажи био је да се са хрватског народа и Римокатоличке цркве спере одговорност за злочине почињене у Другом светском рату, као и у рату који је Хрватска изазвала 1990 - 1994. Ватиканским признањем нове Независне Државе Хрватске, које је било сигнал и налог свим католичким и осталим неправославним државама да признају Хрватску у авнојевским границама, чиме је поништена Република Српска Крајина. Драшковић је на тај начин хтео да обмане Србе и да их убеди да Хрватска неће даље нападати на Српску Крајину. Суочен са налогом да тако говори, без обзира што тако не мисли, Вук Драшковић није у стању да размисли о последицама које га чекају када народ схвати његову праву улогу.

Римски папа јересијарх

Као политичар који непрекидно инсистира на свом православном хришћанству и свима дели лекције користећи се, очигледно, напамет наученим шта-

тима из Светог писма, Вук Драшковић би требало да зна макар следеће:

Канони свете Православне цркве, која једина чува пуноту Откровења Христовог, строго забрањују било какво молитвено општење са јеретинима и инославцима. Подсећам вас: "Епископ, презвитер или ђакон, који се само молио са јеретинима, нека буде свргнут; а ако им је дозволио да врше неку званичну службу, нека се одлучи од Цркве." (45. канон Светих Апостола); "Благослов јеретика је проклетство" (32. канон помесног Лаодикијског сабора).

Римски папа је, од отпадања у јерес престао да буде епископ православне цркве и постао јересијарх, чија се гордост и безумље највише појавила кроз догмат Првог ватиканског конвила о непогрешивости истог по питањима вере. Папизам је у много случајева упукао основне истине хришћанства: почев од увођења филиоквистичког додатака Николе - Цариградском Символу, преко учења о чистишту, индулгенцијама; непорочном зачећу Богородице, све до праксе Инквизиције. (Морао би да погледа посленицу Васељенске Патријаршије из 1895, у којој се о заблудама паписта детаљно говори и да, ако уме, прочита неко упоредно богословље).

Из свега горе наведеног јасно је да би патријарх српски да је (не било тога!) служио "литургију" у Београду (или било где) са римским папом, у исти мах престао да буде православно патријарх Српски, а постао би унијатски бискуп.

Папизам није непријатељ само православног српства, него и Грка, (сетимо се IV "крсташки" похода), када је од папских "витезова" - крсташа, освојен Цариград, а у трон цариградског патријарха уведена блудница, Светогораца (сетимо се недеља папских кардинала која су се збила на Атосу за време пара-унијате Михаила Палеолога и лажног патријарха Јована Века), Руса (папини крсташки јуришају на Светог Александра Невског и бивају побеђени на Ладонском језеру; Пољаци намећу лажног Димитрија и хоће да поунијате Русе - почетком XVII века) итд, итд.

Знајући за све ово (о Јасеновцу да и не говоримо), зар смо смели да допустимо Папи, због чије је инквизиторске теологије и настао атеизам на Западу, да скриваи тле којим су ходали Свети Сава и Свети кнез Лазар?

Владика Николај, на кога се Драшковић својевремено ватрено позивао (сада га, вероватно, сматра епископом - екстремистом, пошто је оборио предатни конкордат са Ватиканом), каже: "Шта је то Европа? То су похот и памет. А то двоје оличено је у Папи и у Лутеру. Шта је дакле Европа? Папа и Лутер. Европски папа је људска похот за влашћу. Европски Лутер - људска решеност да све објасни својом памећу. Једно значи негирање вере, а друго - негирање Цркве Христове. Зар ви сви нисте осетили мрак и злочин антихришћанске Европе на својим дејима? Хоћете ли уз Европу или уз Христа? У смрт или уз живот? То двоје ставио је некада Мојсије пред свој народ. И ми стављамо пред вас. Знајте. Европа је смрт. Христос је живот. Изабе-

рите живот да живи будете на век ("Речи српском народу кроз тамнички прозор", писано у логору Дахау).

А Отац Јустин (Поповић), кога је такође хвалио, у својој књизи "Православна црква и екуменизам" јасно каже да су три највећа пада у историји човечанства: пад Сатане, пад Јуде и пад римског папе. Први је дигао буну против Бога, други је издао Бога, трећи себе прогласио за "Бога" (намесника Христовог на земљи).

Православни Срби су, иако грешни, поносни на чистоћу своје вере, вере Светог Саве и Светог кнеза Лазара, вере Светог ђакона Авакума и Светих Новомученика Јасеновачких. Они знају да њихов патријарх никада неће служити са "намесником Христовим на земљи", па ма шта господин Вук Драшковић, "Србин", о томе мислио.

Лаж да папа можда не би нишао у Загреб, на Степинчев гроб, да му је омогућено да прво дође у Београд, пада пред следећим чињеницама:

На сваку годишњицу Степинчеве смрти, не само у Загребу него и у Риму, у екстериторијалном ватиканском "Хрватском заводу Св. Јеронима", одржавају се специјална молелствија на којима се Степинац велича;

У Ватикану је тала већ био у току процес "беатификовања" (посвећивања) Степинаца као увод у његово касније проглашавање свецем, које је и учињено "званичним" поништавањем процеса и пресуде Степинцу. Његова "рехабилитација" је обављена као да "ништа није ни било" и то нигде у свету није покренуло чак ни полемику у којој би изашло на видело много шта у вези с улогом бившег загребачког надбискупа у НДХ и, затим, већ као кардинала, у послератној Југославији, и деловањем целокупне "цркве у Хрвати" и самог Ватикана у оба та периода.

Свим правим Србима је и тада било јасно: Кренуо Јован Павле Други на своју "балканску турнеју" из Београда или не - он не само у Загребу, него ни било где другде, не би могао а да се Степинцу не поклони. А он је то учинио чим је изишао из авиона на загребачком аеродрому, назвавши га "темељем хрватске цркве", затим, молећи се на његовом гробу у загребачкој катедрали, и најзад, вративши се у Ватикан када је, правећи биланс посете Загребу оценио да је "Хрватска у овом нашем столећу била захваћена драмом која се одиграла на Балкану, у годинама између два свијетска сукоба, а потом, након Другога свијетског рата, у збивањима која се тичу југословенске федерације и њезине касније кризе", те, на основу тога, рекао:

"Чврсти лик Цркве у Хрвати у тим десетљећима патње био је загребачки надбискуп, кардинал Алојзије Степинац, који је, неустрашивом одважношћу, свједочио приврженост Еванђељу и вјерност Апостолској столици".

На основу тога поглавар Ватикана је извукао следећу поруку (и препоруку): "С тим истим намерама (Алојзија Степинаца) и данас наставаља радити Црква која је у Хрватској".

Какве су то (ствари) "накане" биле, говори и дневник који је Степинац водио, а чији је приказ, у два наврата, НИИ објавио марта и новембра 1990. године.

Јован Павле Други, дакле, сматра Степинаца узором за читаву "Цркву у Хрватској", а "драмом" којом је "Хрватска у овом нашем стољећу била захваћена" сматра само оно што процењује да се догађало у предратној и послератној Југославији, прескачући најмрачнији чин (истинске) драме - онај везан за постојање Павлићеве НДХ. Прескочио је раздобље које је било драма пре свега српског православног народа.

Таквог верског поглавара препоручивао је српском народу Вук Драшковић, љут што власти нису дозволиле "дивном човеку", "Христом изасланику" да и у Београду сеири над душама Срба који су зверски убијани под окриљем и по налогу Римокатоличке цркве.

Уосталом, као и много пута пре и после тога Вук Драшковић је доживео да га демантују они српски непријатељи за које се залагао.

"Борба" од 24. септембра 1994. године објављује интервју са надбискупом београдским Перком у коме овај каже:

"О самом програму посете папе није било разговора, па су и изјаве Вука Драшковића како је упознат са понулама католичке стране само нагађања. Познато је да је било говора о папиној посети у Београду. Папа је хтео, то је истина, прво посетити Београд, тек онда Сарајево и Загреб. Али, иако је са државне стране било дато зелено светло, са стране врха Српске православне цркве такво светло није било дато него су казали да време за папину посету није дозрело.

Што се тога тиче да би папа целивао место где је Свети Сава био спаљен то је врло вероватно, као и да би молио опроштења, како је то чинио у Загребу где је рекао: праћтамо и молимо за праштање. Јер Католичка црква је увек спремна да прашта и има шта да прашта и на овим југословенским просторима. А увек је спремна и да моли за опроштење друге", каже надбискуп.

Београдски надбискуп Перко оцењује како је "овде још раширена комунистичка лаж створена очито различитим процесима, тако и процесом против кардинала Степинаца, о томе да су усташки злочини били злочини Католичке цркве, односно Ватикана. То су просто комунистичке лажи.

И није могуће да би папа било са којег места и било када потврдио те лажи. Црква јесте и мора увек бити у служби истине. То не значи да не би у општем облику молио опроштења. Много грешимо једни против других сваког дана".

Поводом оцене Вука Драшковића да можда не би ни дошло до поклоњења папе пред Степинцем, у Загребу где му је и гроб, да је посета кренула из Београда, надбискуп Перко напомиње како је кардинал Степинац "истински велики лик борца против комунистичких неправди".

Да је Вук Драшковић уистину нормалан човек, после оваквог пљувања о српству, и после претрпљеног оволиког пљувања које је доживео од једног над-

бискупа који велича зверства кардинала Степинаца, нестао би из јавног живота. Ако је, а јесте, тако извитоперене и оштећене вести да то сам не може да схвати, дужно је друштво да му у томе, на хуман начин, помогне.

Али како о њему говорити као о Србину и вернику када на Радио-Политици 19. септембра 1992. године, у поспрдном тону, изјављује:

Лаж под утицајем дроге

"Ја у глорификовању љубави идем толико далеко, да се мало нашалим. Често говорим и владицама мојим пријатељима, да ону седму заповест уопште не признајем. Наравно, мислим на - прељубу. Заиста, мислим да Христос то никада није могао да нареди, да је то бесмислена заповест. Тамо каже: иако си је пожелео у срцу свом онда си већ почињо грех, то није тачно. Све што долази из срца, душе, што је искрено не може бити грех. Апсолутно!"

Најтрусније и најмонструозније лажи Вук Драшковић је лансирао о др Војиславу Шешељу. Покушао је лажима да омаловажи и опрни др Војислава Шешеља, посебно изјавама да је Хрват и Туђманов агент, без и једног доказа и аргумента, а нема их пошто су то само најодвратније лажи и измишљотине. Лаж је смишљено и срачунато лансирао не би ли политички дискредитовао др Во-

јислава Шешеља. Те и сличне лажи политички противници др Шешеља су покушали да користе у предизборној кампањи, али је брзо доказано да су лажи, да су кратких ногу, и да истина изађе на видело.

Чињенице су да се др Шешељ у време највеће репресије режима, од 1993. до 1996. године, храбро, смело и одлучно боррио за српство и Србију и никакве претње нису могле да га уплаше и натерају да се одрекне својих и српских идеала. За то време четири пута је био у затвору због залагања за национално српско питање, а излазио је из затвора још храбрији, непоколебљивији, смелији, одлучнији, него што је у њега улазио.

"Борба" пише 30. септембар 1992. године.

Београд - Главни и одговорни уредник Информативног програма Телевизије Београд, Драгољуб Милановић, упутио је јуче писмену понуду председнику СПО Вуку Драшковићу, да прихвати три ТВ дуела: са господином Борисавом Јовићем, са господином Драгољубом Мићуновићем и са господином Војиславом Шешељем, саопштава Савет за информисање СПО. У одговору Вука Драшковића се каже да у начелу прихвата ТВ дуел са председником владајуће партије СПС, а да ли ће то бити господин Борисав Јовић или неко други сазнаће мо ускором, после конгреса те странке

ПРИТКА

Понуду ТВ-полемике са човеком који проповеда фашизам и етничка чишћења, који премлаћује демонстранте, на студенте потеже оружје и чије је име на међународној потерници за ратним злочинцима - сматрам уредљивим. За разговор са тим човеком надлежан може бити истражни судија, а ја то нисам, каже се у одговору Вука Драшковића на ТВ-понуду.

Избора, па ни предизборних ТВ дуела не може бити све док не буду уклоњени људи који данас уређују и воде ТВ Србију" - стоји на крају одговора председника СПО телевизији Београд.

Откуда тако неконтролисани излив мржње према Војиславу Шешељу, иако зна да ће тиме огорчити милионе Срба?

Чак и када не може а да не каже нешто повољно по Шешеља, не уздржи се да макар не наговести или пожели Шешељу неко зло.

"Борба" 1. августа преноси његову изјаву:

Београд (Бета) - "Нико нема право да протера нашег држављанина из наше државе", изјавио је председник Српског покрета обнове (СПО) Вук Драшковић, агенција Бета поводом избацивања Војислава Шешеља из Црне Горе.

"Из штурог саопштења није јасно шта је то господин Шешељ јуче рекао у Херцег Новом, али је јасно да је он, ма шта да је рекао, држављанин Србије и Црне Горе, и да никоме не припада право прогањања нашег држављанина из наше државе, без обзира шта је учинио, а поготово када је то савезни посланик", каже Драшковић и поставља питање "шта ће се десити уколико би, по том рецепту, господин Шешељ сутра био протеран и из Србије?"

Под утицајем дроге Вук Драшковић је несдособан да се обузда и да свесно контролише своје нагонске агресивне и деструктивне импулсе па износи најгнусније и највеће лажи против др Војислава Шешеља.

Лист "Политика", 25. новембра 1995. године је објавила: "Лидер СПО дао је 'пун гас' председничкој кампањи нападајући свог кума из 'свих оружја' тврђњом да овај није Србин већ Хрват. Драшковић је навео да се Шешељ изјашњавао као Југословен и да је чак био члан Хрватског социјалног друштва, да је током рата био у вези са кабинетом Фране Туђмана, као и да телефонски именици Загреба, Сплита, Пуле и Ријеке 'имају странице и странице Шешеља-и сви су Хрвати'.

Прича о Шешељу као Хрвату је изгледа "тајно" оружје СПО које се држи у резерви и потеже само у драматичним околностима, али та прича није нова. Још почетком 90-тих година када је Шешељ напао посланике СПО у републичком парламенту оптужујући их за издају националних интереса и приказујући их као стране плаћенике, они су изашли са "доказима" о његовом хрватском пореклу. Кампања против Шешеља, заснована на лажима, утихнула је извесно време, због доказа које је Историјски институт САНУ изнео о Шешељевом српском пореклу и зато што је влада Атанасије, мала у сукобу са Срп-

ким националистима и њиховим вођом Шешељем, можда тешка срца али ипак признао да "његова овлашћба (манастир Тврдош) сазнања говоре да је Шешељ Србин, крштен у том манастиру".

Вук Драшковић је највећи део свог политичког ангажмана провео смишљајући фалсификате и увреде на рачун др Шешеља, само зато што није могао да прихвати да је др Шешељ успешнији и као политичар и као човек. Међутим, чињенице су неумољиве и не зависе од болесне жеље, а у овом случају говоре супротно. У једночасовној емисији БК Телевизије "Тет-А-Тет", 28. маја 1998. године, више од 55 минута Вук Драшковић је износио лажи и клевете о др Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци, што је милион гледалаца могло да посведочи, али је непрекидно негирао да уопште говори о др Шешељу.

У интервјуу Вука Драшковића "Борби" 7. јануара 1993. године могли смо да прочитамо: "Ја се никада нисам бавио Шешељем, јер је кумство светиња. Међутим, сада проговарам јер је Србија још већа светиња, а тај човек је ужасна опасност за Србију, која се не сме потцењивати и што пре мора зауставити".

Драшковић као патолошки лажљивац, преварант, морал инсанит, пати од недостатка позитивних моралних схватања и осећања. Он нема моралне кочице па својим речима чини антисрпска дела. Аморалност Вука Драшковића тера га на коришћење сваке ситуације и прилике да лансира лажи и обмане, па чак и да своје здравствено стање фалсификује у своје политичке интересе.

Вук Драшковић из затвора упућује писмо јавности у коме саопштава своју одлуку да у затвору ступи у шпрајк глаљу: "Драги пријатељи, дугујем неизмерну захвалност за бригу коју испољавате за здравље моје супруге Данице и мене, као и све ваше напоре и молбе да будемо пуштени из затвора. Одлучио сам да ступим у шпрајк глаљу до смрти, чувајте ми Даницу и моје књиге".

О правом здравственом стању Вука Драшковића постоје изјаве које говоре супротно, да му није било ништа, био је жив и здрав. Ништа му није фалило, био је једино мало изгубљен, "па је ли тако".

Међутим, најважнији разлог овако суманутог понашања Вука Драшковића је зависност од кокаина, што уосталом и није тајна јер после изјаве у штампи, да је решио да умре, вођа војвођанских аутономаша о тој одлуци Вука Драшковића у "Борби" 3-4. јула 1993. године изјављује: "Браво Драшковићу! Ни батине ни дрогирање те нису променили".

Занимљиво је шта о томе каже Вук Драшковић у "Борби" 1. јуна 1994. године:

"О чему размишљам, сећајући се 1. јуна прошле године?"

Питам се: Шта би се десило, да се 1. јуни није догодио 1993, него да се догоди 1994? Све би било као што је било. Ошт бих се, из затвора, борио не само против Милошевића него и против профитерства једног дела опозиције који би, у пострадању СПО и мене, тражио неку коску и хар за себе.

Већ 3. јуна прошле године, Митеран и Мицотакис захтевају да Даница и ја будемо пуштени на слободу. Истовремено, од челника демократске опозиције у Србији назван сам "лудаком" који је "нанео непроцењиву штету демократској опозицији". Нећу да спомињем имена јер је записано шта је ко рекао и како се држао. Рећи ћу само то да су мени част Србије која не пристаје на пендрек, кундак и чизму бранили људи великог срца из такозваних малих странака и новинари НТВ "Студија Б", "Борбе", "Радија Б-92", "Времена", "Српске речи", повремено НИН-а и још неких гласила. Треба подсетити и на гласове одажних, као што су Мића Поповић, Михиз и такви, којих нема много, нажалост. Све би се и данас поновило".

Ретки су политичари који као Вук Драшковић могу ићи из једне крајности у другу, не марећи за последице такве политике

Више од пажње – у новогодишњој честитки 1992. године, Угљанин је писао Вуку: "Желим да у Нову годину Ти уведеш и водиш велики српски народ, јер српском народу припада такав вођа. Нека је на вас Божији мир и спас – еселаму алекјум!"

Осуђује сараднике што није било подршке. А када је требало дати оцену радикалског поступка, лулује и изјављује у "Борби" 30. септембра 1994. године:

"Док сам био у затвору, нисам тражио да посланици СПО врше опструкцију парламента, нити сам тражио солидарност осталих опозиционих странака", рекао је уместо коментара поступка радикала, Вук Драшковић.

Можда и није али је зато од државе тражио одштету и повео судски спор, о чему извештава "Борба" 7. јула 1994. године:

"Београд - Због повреде части и угледа, претрпљеног страха, физичког и психичког бола Вук Драшковић, лидер највеће опозиционе партије у Србији, поднео је Првом општинском суду тужбу против Републике Србије, Владе и МУП-а за накнаду нематеријалне штете у висини од 6 милиона динара. Повод су догађаји између 1. и 2. јуна прошле године када су органи МУП-а лиштили слободу и претукли лидера СПО, како између осталог стоји у тужби. Јуче је у Палати правде одржано припремно рочи-

ште, а судија Бранка Максимовић заказала је главни претрес за 28. август".

Лагање је једна од главних особина параноидних психошата, какав је Вук Драшковић. Изношење фалсификата и неистина је последица изражене неоправдане сумње да се акције околне тумаче као тенденциозне, угрожавајуће.

Вук Драшковић, без основа, стално очекује да му је живот угрожен и да ће бити елиминисан.

Још у априлу 1990. године у интервјуу "Дуги" каже: "Народ је заплашен. На мене је покушан атентат усред Београда, у Клубу књижевника. Дошао је за сто један човек, брадат, уперео мојој сунрузи пиштољ у главу и почео да виче: "Четници, мајку вам ј..., напоље!" Избила је узбуна, ја сам скочио, кренуо је према мени и тада сам викнуо: "Ко те послао да усред Београда, педесет година после рата, гањаш четнике, је ли Броз лично?"

Зашто, коме је било потребно да вас убије?

"Одмах се дознало да је то неки Ивица, зову га Трба, чијег је деду, као устану,

колонизирао Анте Павелић, ту негде у околини Земуна".

Како да му поверујемо да је неко хтео да га убије из идеолошких разлога када он не зна ни за какву идеологију. Чак га и лист "Демократија", 27. августа 1998. године подсећа на неке недоследности, превртљивости и шетње тамо - амо:

"Редак је политичар као Вук Драшковић који тако може ићи из једне крајности у другу, не марећи за последице такве политике. У политици он је постао непревазиђени шетач тамо-амо, као да му ни до чега стало није сасвим политичког маркетинга. Илустровао бих ове тврдње неким маркантним примерима:

Сетимо се да је Вук Драшковић крајем марта 1991. године изјавио "Да је српска аутономна област непотребна док је Хрватска у Југославији", о чему може бити речи само кад се Хрватска издвоји из Југославије. Дакле, негирао је чак и потребу аутономије Срба у случају издавања Хрватске. И само што је Скупштина Југославије заузела став да се о том питању прикључења Србији не расправља, Вук Драшковић непосредно после тога, месец дана после свог мартовског саопштења - иако се ништа није променило, издаје дијаметрално супротно саопштење (април 1991. године): "Председништво СПО захтева од Скупштине Србије да без оклевања и било каквих формалних изговора призна САО Крајину као део Србије".

И док га још држи иста идеја, у изјави за "Борбу" 10. априла 1991. године, изјављује:

"Одлука о присиљавању САО Крајине Србији је један изнуђени потез, одбрамбени потез. Нико не може суштински оспорити право српском народу да живи у српској држави, а поготово му се не може наметнути обавеза да живи у држави која поново облачи духовне хаљине оне Хрватске из 1941. године. Та одлука је и последња опомена Хрватима да у данашњој Хрватској живи и српски народ и да се без његове воље, а поготово против његове воље - ништа не може чинити".

Овако понашање личи више на понашање јогунастог детета, него на озбиљног и одговорног политичара.

Тај исти Вук је позвао на објаву рата без одлагања, прокламовањем Крајина делом Србије, и формирао паравојне фаланге.

А колико је Вуку мало стало до истине, најиндикативније говори његово писање о партизанима и четницима. Нико тако као Вук није величао али и ни подаштавао партизане.

У загребачком часопису "ОКО" својевремено је писао о партизанима: "Хероја је више него орлена". "На челу, у средини и у позадини партизанске колоне налазили су се Хероји". ("ОКО" број 83, Загреб 15 - 29. маја 1975 године).

То све Вуку није сметало да касније на промоцији своје странке у Зрењанину изјави:

"А што се тиче Немаца, док Руси нису дошли убијен је само један Немац" (мисли од стране партизана).

У "НИН"-у од 16. маја 1991. године рећи ће "да је такоречи све велике победе над Немцима извојевао Дража Михаиловић". Да би у књизи "Ноћ генерала" тврдио да је Дража Михаиловић у једној бици убио више Немаца него партизани у току целог рата. А кроз своју штампу тврдио је да су партизани по Србији у неким градовима побили више од половине становништва.

Данас се тај исти Вук јавља као заговорник идеје признања антифашистичке борбе оба покрета са позивом на мирење.

На сабору код Петрове цркве у Новом Пазару каже: "Када сам дошао у Прибој, затекао сам себе без очију, закланог. Није било плаката СПО са мојом фотографијом на коме ми нису биле извађене очи и пререзано грло. Нема мојих ненападнутих плаката ни у Новом Пазару. И овде су ме заклали".

Члан главног одбора СПО Дејан Луцић, на промоцији странке у Земуну, 11. октобра 1990. године, каже: "Дискретне и незваничне информације из више извора говоре да се на Вука Драшковића припрема атентат".

На светском сабору СПО, 28. октобра 1990. године у Београду, каже: "Знамо да се та расушена и првоточна дереглија (власт прим.аут.) неће моћи дуго ни далеко Мртвим морем да отплови. Знамо, међутим, да су спремни крманоши њени на све - на подвале и злочине - само да који месец, који дан, сат, свој крај одгоде. Терор и мржња они нарочито искаљују на СПО. Шта ће још све да предузму? Можда ће прибећи атентатима, тровању, саобраћајним удесима".

Своје наркоманске море и сумње Вук Драшковић износи у "Српској речи" 5. децембра 1990. године: На питање: шта ће се догодити са вама уколико постојећа власт остане, одговара: "Пре неколико дана у "Политици експрес" мени се директно предочава судбина: или ћу бити ликвидирао, или ћу морати да бежим из земље".

Познато је да је СПО у децембру месецу 1990. године тврдио да је Суп Србије изнео из земље два милиона долара којима је плаћен убица који ће извршити атентат на Вука Драшковића.

"Борба" од 14. марта 1991. године: Каква је поступак био према вама?

"Веома коректан. Иначе, још да кажем око оних бомби са сузавцем. Не знам шта је ту све било, али мислим да је било и бојних отрова. Одмах по хапшењу добио сам нападе повраћања, гушења, грчили су ми се мишићи и падао сам у несвест. Дошао је лекар, кардиолошка екипа и дали су налог да идем у болницу. Одбио сам, одбио сам и лекове. Хтео сам да им покажем да могу само да ми узму живот и тиме допринесу својој пропасти".

Не каже да се унередио у гаће, по изјави полицијата који су га привели и да је имао очигледну наркоманску кризу. Каже да се држао храбро, да је желео да их обори својом смрћу, а пише жалбу на решење о притвору и у њој се подворава властима лажући како је спасао једног полицијата.

"Борба" пише 6. јуна 1992. године:

Београд - Поуздано сазнајемо да су, по налогу са највишег места у Србији, ангажоване и већ одабране специјалне терористичке групе са задатком да изврше атентат на председника СПО Драшковића - каже се у писму које је Савет за безбедност СПО упутио министру унутрашњих послова републике Србије, Зорану Соколовићу.

Знамо такође, пише даље, и то да сте и ви, лично, упознати са тим планом и да је о детаљима његове реализације вођен више часовни разговор у СДБ Београда. Тај договор је, као што је и вама познато, обављен управо прошле ноћи. Овим вас само обавештавамо да знамо све што ваши наредбодавци припремају. Одговорност за све сносићете ви и они који вам наређују - закључује се у јучерашњем саопштењу СПО.

Измишљени непријатељи

Драшковић изјављује Париском "Монду": "Било им је наређено да ме убију", 2. август 1993. године. Затим наставља: "Имам доказе: на полицијске и демонстранте су пуцали чланови фашистичке партије, екстремно националистичке радикалне стране др Војислава Шешеља. СС трупе режима имале су наређење да ме убију".

О атентату којим ће његов живот бити завршен, а који ће организовати власт, говори и за "Дугу" 16. августа 1992. године:

- Дугујете ми још један одговор везан за питање планираног - и у Служби државне безбедности темељно разрађеног - атентата на вас. Узгред буди речено, допрло је до мене сведочење да су и перјаници Белих орлова, Драгославу Бокану, за време његовог боравака у затвору, нуђене одређене концесије прихвати ли се улоге извршиоца нарученог атентата на вас. Да ли вам је то познато?

Драшковић: Није ми познато да је то нуђено Драгославу Бокану, али знам неке друге којима је то понуђено и знам неке групе које су формиране за реализацију тог плана од којег се још није одустало. Али, морам вам признати, да се никада, ниједног тренутка, нисам уплашио за своју главу. Увек сам пред собом имао ону сцену са Косова Поља: да би после тог атентата наступила кланица између хиљада људи! Јер знам да сам и после Косова Поља, и многих других догађаја, када су убијани и премлаћивани чланови Српског покрета обнове, само снагом свога ауторитета заустављао мере одмазде од стране Српског покрета обнове.

Иначе, наше чланство је, углавном, чланство младих људи - оних најбољих, најснажнијих - који су били спремни да одговоре по библијском принципу: око за око, зуб за зуб! И данас су спремни".

Измишљајући непријатеље широм Србије Вук Драшковић тражи оправдање за поразе на изборима. У изјави за "Борбу", 4. маја 1992. године, објашњава то овако:

"Поред тога, питам се како ће сутра грађани гласати када им по сокацима дефилију пијане наоружане будале и банде? Ових дана је шеф фашистичке

странке, који је иначе миљеник српског председника, поделио оружје у Суботици. По Војводини се већ у неким местима копају ровови. Копају их лудаци који припремају рат. Људи се застрашују, бацају им се бомбе у дворишта и у куће. У околини Бајине Баште, ево баш данас ми је јављено, пијани фашисти упали су у један ресторан и терали конобаре да пузе.

Како ће сутра, питам ја вас, народ слободно да гласа када је изложен таквом терору и када је готово сваком животу у опасности? Мораће, очито, да гласају онако како им нареде режимске приватне банде које страхом држе Србију на коленима".

Измишљајући опасност Вук Драшковић прети изјавом за "Борбу" 19. јануара 1993. године:

"Речи све више губе на тежини, а мирним протестима не може се ништа постићи. Верујем да до сукоба унутар Србије неће доћи, али ако будемо принуђени да изађемо на улице претпостављам да то неће бити мирни скупови. Чланови СПО, а и многи други, постали су мета отворених и све учесталијих напада фашистичке странке која ради у спрези са СПС, иако се већина чланова Социјалистичке партије згражава над тим страшним браком.

У Сечњу су демолирани просторије СПО, у Шиду су фашисти упали у кућу потпредседника наше странке и пред женом и децом га скинули до гола, малтретирали и тукли. Тек када је неко од комшија јавио шта се дешава и када су наши људи дошли они су под силом узмакли. Требало нам је много стрпљења да већ тада не потекне крв, но тешко је рећи докле човек може да трпи.

Како су то крупне речи иза којих стоји само један болесни, извитоперени ум, мозак оштећен кокаином.

О њему најбоље говоре његове изјаве. Зато је потребно цитирати интервју дат "Борби" 17-18. јула 1993. године:

"Рекли сте на тој конференцији: Од овог момента смо у рату са сваком ко нас попречно погледа, а камо ли удари".

"Могуће је да сам то рекао, јер се сећам да сам нешто слично рекао на ТВ Политици, али се не сећам да сам то рекао и у Савезној скупштини".

"Независно од тога како је то тачно речено, шта је то требало да значи"?

"Желео сам да кажем да смо у мобилном стању, у стању одбране од фашизма. Вероватно, потпуно избачен из мисаоне и духовне равнотеже пред Скупштином, а и лажном вешћу да сам неког повредио, погрешно сам: уместо мобилно стање, рекао сам - ратно стање.

Никакве намере нисам имао да се после ТВ Политике вратим пред Скупштину. Имао сам заказану вечеру код свастике. Изашавши из студија пожалио сам се некоме, можда Саша Тијанићу, да сам ужасно узбуђен. Зато ми се омакла глупост о ратном стању. Објасних да сам хтео да кажем да смо у стању мобилне одбране. Саша на то рече: "Ајде да понижемо кафу у канцеларији" и позва Дану телефоном. Не знам шта су разговарали, али ми даде слушалицу и она из-

говори: "изгледао си као луд, шта је то с тобом? Какво ратно стање, какве глупости". Схвативши колико је у праву, а не дозволивши да ми и даље то дробу у уши, само сам јој спустио слушалицу.

Параноидно понашање

Било је прилично напето, али оног тренутка када сам дошао и сео одмах испред полицајаша и наредио свима око мене да седну, тензија је спласла. Шансе да било шта кажеш хиљадама без озвучења није било. Све што сам могао да учиним је да се мало послужим - не пантомимом него, заборавио сам реч, а знао сам ту реч, дакле, све што сам могао да учиним било је то да загрлим неколико полицајаша, да једног или двојицу њих пољубим и да тиме дам поруку народу какав мора да буде однос између једне и друге стране.

Ухватио ме је паничан страх од тога што се све може у ту суботу десити и замолио сам Владику Артемија да дође рано у суботу ујутру да ми да оно смртно причешће.

Говорите о прошлој суботи?

Да. Иако то нисам желео, иако сам у оном свом писму-тестаменту замолио да се не излази на улице и наредио члановима СПО-а да не смеју да изађу на улице, осетио сам да се ни молба ни наредба не слушају, да напољу све кишти и да може да дође до нечега што би било реприза Букурешта. Био сам убеђен да би у том случају прва жртва био ја и да би из ходника којим су марширали са аутоматима, направили само пар кора-

ка и убили ме на кревету непричешћеног. Зато сам, за сваки случај замолио Владику Артемија да у суботу ујутру дође да ми да то самртно причешће.

Нисам хтео да умрем пре 17. јула. Датум моје смрти је био у мојој свести, у мојој вољи, у мојој души. Био сам припремљен и знам сигурно да бих снагом воље, тога дана био крај.

Зашто баш 17-ти?

Због тога што је у зору 17. јула иста рука убила руског цара Николаја и генерала Дражу Михаиловића. Желео сам да иста рука, истог дана, у зору, однесе и мене.

То звучи доста патетично.

Може да вам звучи како год хоћете, али ја говорим истину. Ништа нисам крио ни лекарима, а опрезно, корак по корак, и Даници сам ставио до знања да буде приправна за тај дан.

И ваше опроштајно писмо, тај политички тестамент звучао је патетично.

То што је вама звучало патетично, то је ствар вашег поимања онога што сам ја написао, али ја само знам да сам то писмо писао у најтврђој вери и данима пре тога припремљен за ту одлуку, једину која ми је преостала за одбрану. Не да будем самоубица, јер коноп није био у мојој руци. И Патријарху кад ме је посетио по други пут, казао сам све: за режију испред парламента, да убице суде жртвама, да су жртве проглашене кривцима, и да мени нема друге него да на тај начин браним истину и да прекинем мучење којем сам био изложен.

Патријарх је рекао да један хришћанин то не сме да учини, да је самоуби-

ство антихришћански чин. Покушао сам да му објасним није вредело. Али, за живо чудо, на извесну дозу разумевања наишао сам код једног владике. Поста- вио сам му питање: шта је Христос ако не истина. Он је рекао: сушта истина је Христос. А могу ли ја, питао сам га да- ље, бранити истину дакле, Христа и жр- твујући се за истину дакле, за Христа бити против Христа? Ништа није одго- ворио.

Халуцинације зависника

Рекао сам да о свом паклу не желим да говорим. То ми је испод достојанст- ва, а ако хоћете и испод неке наше ср- пске епископске, назовите је како год хоћете, части, мушке. А и не сећам се готово ничега. Ни хаштења, ни догађаја испред просторија СПО, доле на плочнику, на Теразијама, не сећам се ни како сам и чиме одвезен у градски СУП.

Свест или полусвест, не знам како је треба назвати, враћала ми се у градском СУП-у на тренутке. Тада сам имао ути- сак да сам ухапшен на неком великом и бучном водопаду и да су ме водили хе- ликоптером.

Могу се, као неки сан, сетити детаља у једној соби. Ваљда је то било у призе- мљу, где су ме вукли за косу, али тако да моје тело добије убрзање да би што сна- жније ударило главом о зид. Први уда- рац касније ћу схватити - био је спасоно- сан, јер ми је пружио наду како да се из- вучем. Био сам уверен да ту треба да бу- дем убијен. Када су ме неким кофама воде и шамарањима вратили свести или

Комплекси: лидер Српског покрета обнове показује патолошку мржњу према представницима свог народа који имају успеха у одбрани српства

тој полусвести, уследило је питање: "Лидеру да ли је било јако?" "Одговорио сам – не". И онда се све поновило, уз моју жељу да то буде и последње, да ме не би много мучили. И када сам опет дошао тој полусвести, уследило је питање: "Да ли је сада било јако?" "Памтим да сам доста дрско одговорио: "Ви немате снаге да то изведете како треба, да мене заболи".

Више се ничега не сећам. Ни клинике, ни куда су ме водили, сем на тренутке када сам се будио као из неке коме и из неког далеког у чудног света у коме ми је било пријатно јер ме ништа није болело.

Једна од тих слика вратила ми се у затвору и записао сам је. Пред самом полицијском марицом, на носилима, када су ме, ваљда, опремали на неку клинику, на преглед, између тих цивила који су ме са стране обезбеђивали, пробила се једна маскирна униформа и задала ми страховит ударац у леву слепоочницу.

У затвору ми се касније вратило још једно сећање. Не знам где је то било, да ли на овој или на некој другој клиници, само памтим и сада чујем речи: "Хитно на одељење у болницу", па одговор: "Ставите га на носила", а нешто касније врисак неке жене: "Злочинци, ви га водите у марицу а јуче сте нас присиљавали да издамо лажно уверење да је повређен неки милиционер коме није било ништа". Тога сам се сетио у затвору. Вратиле су ми се још неке сцене, али о њима нећу да причам.

Ово што сам рекао је тек илустрација, кроз какав сам пакао прошао. Све што људима који су ми то чинили могу сада да кажем је да их молим да ми опросте и - ништа више.

Те ноћи 1. јуна наши фашисти су негде у касне вечерње сате дошли у ту скупину која се дотле понашала апсолутно мирно, без и најмањег покушаја да се обрачунава са полицајцима или са било ким. Дошли су са задатком прво: да уби-

ју председника СПО; друго: да успут убију по неког полицајца, полове неколико стакала на згради парламента и онда да се повуку у ноћ и тиме отворе врата за припремљену стратегију да се убице прогласе жртвама, да се жртве прогласе убицама. Због тога је, тако рећи већ сутрадан, уследила иницијатива да се забрани рад СПО.

Када су ти чудни људи дошли пред Скупштину, одмах је почео хаос. Ја тада нисам знао да су дошли, али сам видео да је одмах почела пуцњава, да су одмах заплуштале каменице.

У једном тренутку чуо сам снажан повик: "Гађај Вука"! поред мене је био посланик Мирослав Милутиновић и неко од момака из мог обезбеђења. Не знам тачно да ли сам, чувши тај поклич клекуо, да ли ме је неко од људи око мене повукао, али је убрзо одјекнуо пуцањ.

После сам, у затвору, на једној скици коју је објавило "Време" видео да смо покојни милиционер Милован Николић и ја били близу један другог. Чујем да је метак који је усмртио Николића дошао од позади. Можда је тај куршум био намењен мени, можда и није. У сваком случају откуд куршум из правца где је стајала полиција? Та група се одједном нашла горе међу полицијом. На поновљени поклич "Гађај Вука", кад сам већ био на коленима, опет је одјекнуо пуцањ. Пролетела ми је поред носа нека снажна жеравица, као да ме је нешто опрљило. Помислио сам чак да ме је нешто погодио и пипуно сам да видим да ли крварим. Тада је скикнуо смртно погођен пас два три метра иза мене. Ако први није, тај метак који је убио пса сигурно је био намењен мени.

Ја не знам ко је инструксио ту групу српских фашиста да те ноћи покушају репризу Рајхстага у Београду, али знам да је један универзитетски професор, озбиљан човек, о томе сам обавештен у затвору, дошао у просторије СПО и посведочио да је негде у касним вечерњим сатима чуо и видео како из Охридске улице бр. 1. излази група људи и да им се издаје наредба: "Само у главу. Не у ноге". Онда су ти људи дошли пред Скупштину.

Шешелеви људи?

– Ја говорим што говорим. Охридска бр. 1. Ја тамо никада нисам био.

Тамо је седиште Српске радикалне странке.

– То проверите ја тамо нисам био. Е, сада, један од момака из те дружине који је пуцао, учинио је то доста неспретно. Ваљда није било довољно времена за детаљније инструкције и озбиљнију обуку. Дакле, он прави грешку јер личну карту, чланску карту странке чији је члан и револвер држи у истом цесу. Када је извукао пиштољ и пуцао, испале су му лична карта и чланска карта те странке. Отишао је, али су грађани узели те документе донели их нашим адвокатима и понудили се да посведоче, да опишу како је убица изгледао, да посведоче да су видели да је пуцао и да се све збило како се збило. Написмено су, четири сведока, дала изјаве и то пред ТВ

ИСТЕРИВАЊЕ ЂАВОЛА

камером коју су наши правници обезбедили.

Све је то предато и градском СУП-у и истражном судији. Ухапсили су, тобоже, тог човека, држали га не знам колико и онда пустили глас да од тога нема ништа, јер је побегао.

Међутим, јуче су овде (разговор је вођен у болници, у уторак 12. јула, прим. ред.) били адвокати и обавестили ме да је тај момак признао све, да је одао имена свих који су били са њима и да је одао и оног ко их је послао да те ноћи пролију крв пред Савезном скупштином. Кажу да је негде у затвору. Ја сам замолио наше правнике да то јавно обелодане и да прелухитре режим у евентуалној намери да тог момка ликвидирају као сведока. Из затвора сам о целом току догађаја од почетка до краја обавестио истражног судију, окружног јавног тужиоца, председника Окружног суда Београда и председника Врховног суда Србије. Преко свега су прешли.

Требао је да 29. септембра 1990. године будете на Косову Пољу, када је било планирано крвопролиће. Нека група Божуроваца добила је тај задатак. Четири дебела кордона полиције задржавала су око две хиљаде људи који су добили тај налог, а на другој страни је било два пута више чланова СПО-а, младих, јаким испред којих није било никаквог полицијског обезбеђења. Али срећом, било је озвучења. Кад сам почео да говорим полетеде су каменице и ништа страшније до тада нисам видео, али захваљујући озвучењу рекао сам и чули су ме: чујте ме добро чланови СПО, ако овај кордон полиције попусти и ако ова сабраћа левог крила крену на вас, седите, прекретите руке, не узвратите, не браните се! А камење којим сам и сам погођен, трпео сам и у једном тренутку сам успео да ухватим камен, да га пољубим и да га бацам и да кажем - од браће је! То је деловало, тада су се утишали и све се срећом завршило без иједне огреботине".

Како обавештава "Време", 17. октобра 1994. године, Вук Драшковић је писао министрима иностраних послова "велике петорице":

"Веома уважена господине министри, осећам се обавезним да вас упознам са ставовима Српског покрета обнове, водеће опозиционе странке у Србији, која је због своје антиратне политике годинама сурово прогана и кажњавана од режима председника Милошевића.

Када је међународна заједница увела санкције против Србије и Црне Горе, режим у Србији је тврдио да су то санкције против српског народа. Српски покрет обнове је уверавао грађане да свет не жели да казни све Србе него само једну погрешну политику нашег руководства.

Веома поштовани министри!

Не подржавам ја председника Милошевића, нити апелујем на вас да га подржите. Ја подржавам мир и ништа више.

Мене је Милошевићев режим два пута хапсио. Прошле године због мојег

залагања за мир умало нисам и убијен од овдашње полиције".

У основи овог поремећаја личности, који је посебно изражен уколико је особа зависна од наркотика, је љубомора и лако излетање из такта праћено бесом, мржњом и лагањем. Највећу мржњу Вук Драшковић манифестује према др Војиславу Шешељу. Вук Драшковић у тексту "Политике", "Шешељ пади Косово" износи гомилу лажи и без разлога и неправдано оптужује др Шешеља, називајући га усташким агентом и највећом опасношћу за ширење ратног пожара са Косова на територију целе Србије. (25. мај 1993. године).

Последња патолошког параноидног понашања Вука Драшковића под дејством кокаина је оштећено социјално-политичко функционисање које је довело до политичког краха Вука Драшковића. Последња политичког изумирања Вука Драшковића и његове странке СПО, су још гнусније и монструозније лажи које Вук непрестано износи у јавност, како би политички деградирала др Војислава Шешеља.

Међутим, народ се не да преварити и обманути, тако да је српски народ схватио ко је др Војислав Шешељ, а ко Вук Драшковић, ко је поштен и искрен, а ко лопов и лажов. Зато на претходним председничким изборима Вук Драшковић катастрофално губи поверење гласача јер се бави прљавим пословима, лажима, због чега је пао на најниже моралне границе, а јавност Србије је то јасно увидела.

Честитке

Сулејмана Угљанина

Све ове чињенице потврђују да Вук Драшковић под дејством кокаина исувише прича и лаже, а слабо и неспецифично ради. Како другачије објаснити изјаву код Петрове цркве у Новом Пазару 16. септембра 1990. године:

"Ми само упозоравамо: Кад СПО добије власт, сваки онај ко у руку овом Рашком земљом стегне турски барјак, усташки барјак, албански барјак, или било чији сем српског, остаће и без руке и без барјака". Или изјаве у стилу: "Чујте ме добро, Арнаути. Они који од Косова и Метохије желе да направе несрпску земљу, биће принуђени милом или силом да напусте Србију".

Нису прошле ни две године а Вук Драшковић својим измененим деловањем "заслужује" божићну честитку од Сулејмана Угљанина, о чему пише "Борба" 7. јануара 1992. године:

Нови Пазар - "Замоли да ти Бог сачува народ од свих невоља и несрећа, јер ми је то жеља. А Бог прима молбу искрених вјерника и правих вођа", каже се, уз остало, у божићној честитки коју је Сулејман Угљанин упутио Вуку Драшковићу.

"Желим да и Нову годину дочекате у миру и благодану", каже се, даље, у честитки. "Нека то буде година обнове, година без комунизма, година мира и остварења свих добрих намера и жеља. Желим да у нову годину ти уведеш и водиш великодушни српски народ, јер српском народу припада такав вођа. Не-

ка је на вас божији мир и спас - есселаму алејкум".

На ову честитку негативно су реаговали сви осим самог Драшковића. Најоштрији су били Срби из Рашке, у коју се Драшковић често заклиње. Саопштење удружења Срба из Рашке "Рас" објавила је "Политика експрес" 8. јануара 1992. године:

"Дошло је коначно време да се у Србији јасно и гласно каже ко је ко, и ко за кога ради. Данас, после свега, постаје јасно да су били у праву још пре годину дана они који су делатност Вука Драшковића повезали са активностима Туђмана и Месића. Овог пута Драшковић се сам ставио на страну усташа и кољача, чиме је на гнусан начин бадио под ноге његова добра књижевна дела о страдањима српског народа" - каже се у саопштењу Удружења "Рас".

"Српски народ је увек у својим редовима имао и оне који су отворено, изнутра, радили на његовом рушењу. То сада чини Вук Драшковић, оптужујући стално српско руководство и српски народ за сва страдања која му непријатељ наноси. Очигледно је да оне који инспиришу Вука Драшковића да делује тако како делује, интересује само власт, али да би власт и освојили они морају знати да треба имати и наклоност народа.

То за сада није случај са странком Вука Драшковића, онајвише захваљујући сталним политичким променама ставова Вука Драшковића. Како друга чије да објаснимо чињеницу да је Вук на великом митингу у Новом Пазару, 9. септембра 1990. године претио Угљанину и осталим припадницима СДА да ће "им сећи руке због турских застава којима витлају на српској земљи", а да већ данас заједно са лидером СДА, Сулејманом Угљанином, који жели да отцепи део Србије, размеђује честитке поводом највећег српског празника Божића.

Ми наглашавамо да против деловања било које странке која ради за интерес Србије немамо ништа. Странке морају да слушају пре свега вољу народа, а наша воља у овом тренутку је да поможемо Србима ма где они били. То Вук Драшковић не чини, напротив, директно подстиче дезертерство и издају која за све нас може бити кобна" - каже се на крају саопштења.

Међе Вука маштога

Мада тврди да су границе Србије на западу "до последњег српског манастира", на конференцији за штампу одржаној 10. априла 1991. године, наглашавајући да "може од својих сународника бити проглашен за издајника због своје идеје", Вук Драшковић је, помињући питање "шаховнице" рекао:

"За Хрвате је то националан симбол а за Србе симбол система који је над њима почињено геноцид. При томе је апсурдно терати Србе да прихвате "шаховницу", али исто тако је апсурдно оспоравати Хрватима да истичу свој барјак. Зато мислим да би на подручју САО Крајина најбоље решене било да "шаховни-

на" и српска национална застава, са крстом и "четири С", стоје заједно".

"Вечерње новости" 22. јуна 1991. године преносе изјаву Вука Драшковића дају "Борби" у којој говори и о раздвојивању Хрватске и Словеније:

"У случају отцепљења западних република запоседнућемо наше западне границе".

Можда због тога 30. августа на конференцији за штампу, "Политика", 31. август 1991. године, на примедбу страшног новинара да нема подршку српског народа у Хрватској, Вук Драшковић је одговорио да сажаљева тај народ, "да је српски народ у Хрватској јадан, јер је изманипулисан". Рекао је, такође, да "од када се пуца није ишао у Книн, Славонију, нити у друге крајеве у Хрватској у којима у већини живи српски народ". Према његовим речима, њему и његовој партији одлазак у српске крајеве у Хрватској забранила је официјелна власт у Србији, против које ће СПО у сарадњи са "демократским и мирољубивим снагама Србије" организовати митинг 8. октобра.

У "Дуги" 1. децембра 1993. године пориче причу о Арнаутима и својој борби против њих:

"Социјалистичка партија Србије је на најбољем путу да Србију доведе до тле да неће моћи ни једним дамаром да мрдне и да одбрани сутра Стару Србију када буде проглашена у том тренутку албанска држава од Старе Србије. Ја мислим да ова власт оваква, управо ради у интересу тих који би да Стару Србију, као да је нарамак сена, набоду на виле и пребаци преко Проклетја.

Да они тзв. српски патриоти који заговарају тезу да нак Шиптаре треба пребаци преко Проклетја, да се Косово и Метохија могу одржати само политичким и војним терором и батином, такође раде у интересу одвајања односно губитка Косова и Метохије".

Или још једна порука муслиманима у Рашкој:

"Ономе ко жели турско и који по Немањиној земљи призива турско, и ко не зна да је турско сахрањено у Србији још 1912. године поручујем: Чим СПО победи на изборима, сви они ће, богме, у турско".

Само неколико година касније обруши се дрвљем и камењем на Српску радикалну странку и Војислава Шешеља зато што никада нису одустали од таквих циљева. Што да не, Драшковић је, мада га нико није терао на то, још 1990. године изјавио да "зна да је политика курва".

"Вечерње новости" 29. јуни 1990. године:

Драшковић: Када сам у јануару ове године рекао конфедералне, разбијене Југославије не може бити по републичким границама из 1943. године, овде, у српском народу, на мене се сручила заиста невероватна хистерија мржње.

— То је било приликом промоције СПО?

— Када је обелодањен предлог - дакле, не програм - него напрт програма СПО, представљали су ме као лудака, као

човека који коље, као идиота. Ја сам заправо говорио најхладнокрвније што може бити, као правник, као професионалац, јер ако се Југославија распала, онда Србија мора да добије оно са чиме је ушла у Југославију, свој мираз.

— Хоћете ли то боље објаснити?

— Па, пошто ми од 1. децембра 1918. године нисмо изгубили ни један рат, пошто ни за једним столом нисмо потписали међународни уговор као поражена страна, по којем препуштамо своје националне и државне територије из 1918. године, поставља се питање: на основу чега бисмо их ми препустили, осим да за ратну чињеницу, за рат којег смо изгубили, у којем смо поражени, признамо Јосипа Броза Тита, Стеву Крајчића или Пепицу Кардељ. Па, зар они да нам узму државне територије!

— Говорили сте том приликом и о западним границама Србије?

И опет сам резонувао и као правник, и као књижевник, као интелектуалац, као хуманиста, јер је незамисливо да један народ, хрватски народ, прво покоље други народ, а онда, из тог злочина извлачи државну корист за себе.

Ја тада нисам желео да кажем куда се простиру западне границе Србије, пошто је то и непотребно, јер их је одредио Анте Павелић: свуда где су наша гробља, куда је са усташког ножа текла наша крв, свуда су тамо ваљда западне границе Србије. При томе су сви прећутали да сам истакао, да и сада истичем, да би велика срећа била - и по Србе, а по свој прилици и за остале - да Југославија никад није ни створена".

25. август 1990. године "Вечерње новости":

"Лидер СПО Вук Драшковић о својим присталицама, новом Уставу Србије и "променљивим западним границама".

— А оне би онда обухватале све оно што Ви зовете српске земље?

Драшковић: Апсолутно. Ту не да нисмо направиле ниједан уступак, него га нећемо никада направити. Западне границе Србије. Ево управо су јуче и до другог септембра ће бити омеђене референдумом. Ово све куда иде референдум у Хрватској то су западне границе западне Србије. И није их цртао Јован Рашковић. И није их цртао јуче српски народ, него их је пре свега ту да поставио Анте Павелић, од 41. до 45. Куде је год са хрватског ножа капала српска крв ту су границе Србије.

Наш је став јасан. Источне границе Србије су светлине које никада не могу нити смеју постати јаме. А западне границе Србије су јаме, које морају постати светлине".

У интервјуу "Дуги" 28. априла 1990. разговор тече овако:

"Кад помињете границе, примећујем да оне имају видно место у вашем програму. Како мислите да их остварите ако не крвопролићем?"

Сви ли питате исто питање!

— Али, то је веома важно питање! Јер, то даје и те како милитантан карактер вашем програму.

Узвраћам конгротом и питама: да ли смо ми спремни да прихватимо малу која је

неколико месеци пре него што је Вук Драшковић сео да пише предлог програма СПО умножена у десетине, у стотине хиљада примерака? Туђманову мапу. По тој мали граници између нас и НДХ је на она два савска моста усред Београда. Нови Београд, Земун, све до Новог Сада је НДХ, иле даље преко Дрине према мору и узима Црну Гору са Тивтом и Котором.

Ако је неко дошао да нам усред претонике постави такву границу, онда је ваљда, рачунао на наше будалаштине, на наша будаласта размишљања у стилу "може то и без проливана крви". Па ако ово може да прође што Туђман хоће...

— Па, је ли прошло?

Па, неће проћи! Зато што ће српски народ бити спреман да за ту ствар просипа крв. И мора је просипати. Граница на Сави неће бити, али се Београд са истом одлучношћу мора бранити и на Купи. Зашто бисмо ми били, ево, већ спремни да гинемо, да признамо да не дамо да нам граница буде усред Београда, са којим то правом онда дајемо Босанску Крајину, Лику, Кордун, Банију".

У емисији Радио Београда "Нико као ја" 25. септембра 1990. године изјављује:

"Сва несрећа у Југославији потиче од Хрвата. Они су малигтно ткиво у Југославији. Њихова мржња према Србима је тако страшна да мене хвата страх и жао ми је тог света.

У случају конфедерализације Југославије, њеног распада, српској држави би требало да припадну све територије које су првог децембра 1918. припалале тадашњој краљевини Србији. Осим тога, и територије на западу, у данашњој Херцег - Босни, Далмацији, Хрватској и Славонији у којима су Срби на дан шестог априла 1941. били у већини".

"Значи - каже Драшковић, границе Србије су отприлике тамо где су их западни савезници пројектовали Лондонским уговором 1915. године. Иде се од Папука, Купом, Уном, до изнал Шибеника. Мора да буде извесних вибрација, али у сваком случају Книн, Огулин, Јасеновац, Осиек, Барања су у Србији".

Треба ли да вас опомињемо на делове ове анализе у којима се јасно види да је Драшковић само неколико месеци касније, одмах по избијању рата, познао "младост Србије да не иде у рат и не гине за територије које нису наше, експлицитно означавајући као хрватске све горе набројане територије. Треба ли да вас опомињемо на изјаве о "сунђеру који упија Српску крв због лудачке границе Карлобаг, Огулин, Карловац, Вировитица, коју су замислили комунистички генерали и српски фашиста Војислав Шешељ".

"Политика" 23. септембра 1991. године, овако извештава о митингу Вука Драшковића који је одржан у Неготину 22. септембра:

"Говорећи пред неколико хиљада људи на трибини "Куда иде Србија" у Неготину, Вук Драшковић, лидер Српског покрета обнове, осудио је Армију да у рату у Хрватској наступа доста неодлу-

чно и да није показала ни пет одсто своје ватрене моћи.

При томе, Драшковић сматра да оправдање да ЈНА не сме да иде на властито народ "у овом случају не одговара јер усташки легионари и талог васкрсли у Другом светском рату нису хрватски народ, нити наши суграђани".

Драшковић је, такође, говорио и о томе да је много пута до сада Србија крварила и губила своје најбоље главе - изван својих граница, да би други имали државе. "Доста смо се дичили небеском Србијом, а ја и СПО желимо да коначно будемо велесила и овде, да имамо јаку, земаљску Србију", додао је. По његовом мишљењу, ако већ треба да се иде у рат, онда треба да крену његови вршњаци - другопозивци и трећепозивци, а никако ђаци и студенти.

На крају, Драшковић се осврнуо и на мировну конференцију у Хагу, истакавши да је довољно да у саставу наше делегације буде и генерал-пуковник Бла-

гоје Апић, и да тамо у свету исприча како су му, на Божић 1942. године у селу Придворице усташе поклале целу породицу - тридесетседморо Апића.

У интервјуу "Дуги" 15. децембра 1993. године на питање: "Да ли је ваш став, став ваше странке и ДЕП ОС-а према Републици Српској Крајини и Републици Српској као нечему што ће бити држава, каже:

"Када гледате увече временску прогнозу и кад се Србији прикачи Република Српска, да видимо какво ће време бити у Републици Српској, можете ли мисаоно да претпоставите да ће нам тако изгледати држава. Географски, конфигурацијски. То би била јединствена држава на свету такве врсте. Границе су потпуно нелогичне и требало би у сваком тренутку 500.000 војника да их брани. СПО је од почетка био против разбијања Југославије и не би се разбила сигурно да 90-те године није победио Ђаво који је победио".

Изјава из фебруара 1999. године (под утицајем кокаина):
"Ја наше пријатеље Американце не оптужујем зато што су бацили атомске бомбе на Хирошиму и Нагасаки. Били су нападнути"

Заборава да су "Вечерње новости" 1. јануара 1993. године објавиле његову изјаву у којој, величајући Денос, тврди да би победом на изборима обезбедио баш такву државу за какву се сада не залаже зато што је обезбедио неко други. Завист, суревњивост, не дају му да се као Србин обрадује некој српској победи.

"Челни човек СПО-а подсећа да би "рат у Босни био заустављен за најдуже два месеца да у Србији није било изборног лажирања", а он би лично за Божић порушио граничне прелазе и царине на Дрини и окривљује Милошевића и Шешела.

"Док сам жив, ту границу нећу признати. Ја нисам рођен у иностранству, а сад морам да идем у иностранство захваљујући Милошевићевој политици" каже Вук Драшковић и образлаже:

"Денос је био једна велика нада: од Ђевђелије до иза Книна успоставили би мир и заједнички државни кров, а ту би земљу уредили изнутра правично, и како би свет признао. Том свету званична српска политика није објаснила ни баналне ствари, као да је разлика између православних и муслимана у Босни мања него између католика и протестаната у Америци. Свет није реаговао из страха од великосрпске, већ од србокомунистичке хегемоније"- уверен је Драшковић.

Лидер СПО додаје да Јељин и Козирјев нису против Срба зато што су православни, већ зато што "режим Слободана Милошевића директно, чак и финансијски, подржава болшевичку опозицију двојице руских челника".

За "Борбу" 31. октобра 1994. године каже:

Многи нас нису разумели када смо још 1990. године казали да се српство не брани у Книну и Гори Романији, већ се Книн и Романија бране у Србији.

- Бранили смо од почетка мир, кад су политички лопови и кукавице седели у Србији и терали депу у смрт.

Свет је на нашој страни. Ко је хтео исламску државу - Караџић. Свет је и данас неће, а Караџић је замислио да створи исламску државу, а онда да буде газда на парчету које му припадне - рекао је Драшковић.

Он је потом објаснио да ова странка није за народни капитализам и дељење деоница свима. То је удица на коју неке странке покушавају да упецају људе. Треба да се израчуна ко је колико уградио у сваку фабрику, а потом се тек изврши расподела деоница - казао је лидер СПО. Не ради се овде само о недоследности, болесној послушности, заборава.

У питању је издаја, у најтеже и најгоре време, превртљивост изазвана тешком болешћу, болест изазвана дуготрајном употребом опијата, за које треба много новца. Драшковић због новца који му је потребан за набавку кокаина пише националистичке књиге, распаљује националне страсти, али када треба остварити обећања сања беле мишеве и напада оне који раде оно што је он, колико јуче, обећавао.

Митинг у Нишу, 11. октобра 1990. године: "Нећемо да рушимо Југославију. Колибу кад хоће неко да нам сруши тре-

Критеријум "вође": за Вука манигога Српска православна црква је добра само ако свенгеници долазе на његове митинге"

ба да се побуњимо, па нека је најружнија колиба... Ми немамо ништа против да се разведемо. Али да се људски и паметно разведемо, иако мислимо да би развод, после свега, био катастрофалан и поразан по све. Можемо од Југославије створити једну федерацију или конфедерацију по узору на Швајцарску, пуну кантона, разних покрајина, области, аутономија, где ће свима бити широко и потаман. То је наш идеал".

Али зато 28. октобра 1990. године, на светском сабору СПО у Београду, о истом проблему говорим:

"Напросто, нико нема право да ни Хрватима, ни Словенима силом намеће федерацију, нити да спречава те народе да оснују своје суверене државе. Нико, такође, не сме да пориче ни историјска, етничка и ратна права српског народа, дође ли до конфедерације или растура заједничке државе. СПО ће, у том случају, доследно и неодустајно инсистирати на томе да нико од Југославије не може отцепити или на штету српског народа конфедерализовати територије које су се 1. децембра 1918. нашле у саставу ондашње Краљевине Србије, а ни територије у данашњој Босни и Херцеговини у којима су Срби били већински народ пре почињеног усташког геноцида над њима. Ово је налог историјске правде и око тога нема погађања".

А само неколико дана пре, 11. октобра 1990. године, на митингу у Нишу говорим:

"Нека их ђаво носи са ратом. Не би то био ни први ни последњи рат који су Срби водили. Ми га не желимо, далеко му лепа кућа. Рат у коме би нас водили ови болшевици, Срби би изгубили и то је оно најтрагичније. ЈНА ће се распасти а српска војска неће бити формирана". Истог дана каже: "Како се примиче 9. децембар, ја често говорим: све ме више хвата страх од победе СПО. Велика је обавеза пред нама ако победимо. А провалили је под Србијом, ако не победимо".

У интервјуу "Дуги" августа 1992. године, поново говори другачије о границама:

—Али, кад је најновији рат у Југославији већ почео, онда сте - као лидер Српског покрета обнове - предлагали формирање српске војске. Предлагали сте такође, и начине како да се рат што пре оконча.

Драшковић: Прво, рат није морао да почне. Али кад је већ почео - и кад је ђаво дошао по своје - из нужде сам предлагао многе ствари које би тај рат учиниле веома кратким и без оваквих силних разарања и несреће.

Прву ствар коју сам предложио после одлуке - по мени неразумне - да Југословенска народна армија напусти Словенију, била је та да се ЈНА одмах повуче на рубне западне границе српских

земаља придржавајући се етничке мапе установљене на дан 6. априла 1941. године, пре геноцида.

Нажалост, неки политички недоучени људи, лидери жељни јефтине и крваве славе, мегаломани, људи у облацима, пласирали су по нас фаталну границу: Карловац - Карлобаг - Огулин - Вировитица, што никада није била етничка мапа српског народа на западу, позивајући се, притом на Лондонски уговор из 1915. године и сипајући праšину нашем народу у очи, јер тај Лондонски уговор из 1915. године Србија није потписала, па он није ни могао бити некакав међународно - правни акт на који смо се могли позвати готово осамдесет година касније.

Коначно, и по предлогу тога Лондонског уговора, који је нуђен Србији, границе не иду линијом Карловац - Карлобаг - Огулин - Вировитица, него линијом преко Папука, Куле, Шибеника. Али, да не говоримо сада о томе.

Хоћу само да кажем да се није требало позивати на нешто што не постоји, или што је мегаломанија и што нико жив неће да прихвати, јер је у завади са историјом, него да се напросто требало повући на наше етничке рубне границе према мапи од 6. априла 1941. године.

— Је ли то она мапа коју сте пред ТВ камерама показали последњем југословенском председнику, који ће се касније хвалити да је свој задатак растурања Југославије "часно обавио".

Драшковић: Дакле, Барања, вуковарски крај, западни Срем, западна Славонија, комплетна, да је тако назовем Книнска крајина - то су те западне међе нашег народа.

У време највећих домова у глави и политици Вук Драшковић упућује летак борцима у Барањи, позивајући их на дезертерство и дефетизам. О томе пише "Борба", 7. јануара 1992. године:

Бели Манастир - Барањом је ових дана кружио летак СПО, који је потписао Вук Драшковић, у коме се Срби позивају на дезертерство и повратак у Србију. У њему, између осталог, пише:

"Садашњи режим у Србији постао је талац у рукама комунистичких генерала и допустио да се једна праведна борба претвори у окупаторску, а Србија да остане без иједног савезника. Зашто су нападнути и бомбардовани Шибеник, Дубровник, Осиек, Винковци? То никад права српска војска не би радила.

Садашња власт у Србији ради све да одгоди време мира. Јер мир значи и крај режима у Србији.

Зато, браћо Срби, одбијмо да радимо прљаве послове за друге, одбијмо послушност комунистичким генералима и вратимо се у Србију. Нема Херцеговине, Лике, Книна и Папрача, где нема Шумалије и Београда, демократске Србије!" - каже се, између осталог у овом летку.

Деманти Вука Драшковића

Говорећи на прослави Бадње вечери у Ваљеву, Вук Драшковић се осврнуо и на летак са његовим потписом којим

се Срби "позивају на непослушност комунистичким генералима", а који је ових дана кружио Барањом. Целу причу у вези с летком Драшковић је назвао подметачином коју је прогнозирао када је рекао да српска власт спрема штампања летака против СПО.

"Вечерње новости" 8. јануара 1992. године анализирају догађања око летка и демантија и констатују следеће:

"Најпре летак с потписом Вука Драшковића дељен у Барањи. Потом Вуков говор у Ваљевоу на централној прослави Бадње вечери. Вук је демантовао ауторство летка, а у Ваљевоу изговорио готово све што у њему пише! Они који не пате од амнезије знају да је преостале идеје из летка износио у више наврата на јавним скуповима, у интервјуима, или конференцијама за штампу Речју, ауторство је потпуно.

Летак и његов "деманти" постали су, тако, само делић парадоксалне приче коју лидер СПО заговара, приче која није од јуче, а која може послужити само збуњивању народа, па и самих Вукових присталица.

Парадокс први: Вук каже да се српство не брани у крајини, Пакрапу, Глини или Боровом селу, већ у Србији, а притом кроји карту нове Југославије померајући границе Србије изван постојећих. Ни сам Бог, којег лидер СПО толико често призива, више не би знао које територије под Србијом Вук подразумева.

Парадокс други: Ако, по Вуку падне нека од крајина (оне су, сад, па опет српске земље) јака и демократска Србија ће је сигурно повратити. Први део реченице као да је изговорио сам Туђман, док други припада Драшковићу који том истом Туђману (и нама свима) не обећава друго до рат после рата. После мира, после плавих шлемова.

Парадокс трећи: лидер СПО оптужује садашњу власт у Србији говорећи да све чини да одгоди време мира, јер мир значи и крај режима у Србији. То пише у летку којим Вук демантује, а у Ваљевоу изјављује исто, само другим речима. Тврди да српска власт из потаје подржава рат, а да Срби треба да наставе тамо где су стали 9. марта. Тако Вук, залажући се тобоже за мир, осим Хрватској обећава и грађански рат Србији.

Парадокс четврти: Вук вели да једино краљевска војска није никада имала дезертере. Недостајало је још само да дода: а и зашто би када није водила освајачке ратове. Испала тако, да, штитећи српски народ у Хрватској од геноцида (онај исти, вољени, Вуков народ) ЈНА води освајачки рат иако би се већ сутра, српска војска какву Вук прижељкује нашла далеко од постојећих граница.

Ова чињеница неће спречити Вука да јавно оплакује момке што се у лименим сандуцима враћају у Србију. Ваљда, уистину, не мисли да би се после, рецимо, поновног враћања евентуално изгубљених крајина, сви ти момци вратили на белим коњима? Био би то парадокс пети.

Онима који такве апсурде на челу с Вуком умножавају ваља рећи исто што

је Драшковић изговорио у Ваљевоу: "Опростити им, Господе, не знају шта раде".

У изјави за лист "Борба" поводом ослобађања Вуковара, каже:

"Не могу да честитам вуковарску победу, коју тако еуфорично слави ратном пропагандом опијена Србија. Не могу, јер нећу да се огрешим о мртве, о хиљаде мртвих, а ни о непролазни бол и несрећу свих преживелих Вуковарчана.

"Проклети били, шта су нам учинили"! - куну преживели Срби и Хрвати из Вуковара. При том, најчешће спомињу два имена.

Нико, изгледа, као жртва сама не уме да одреди епицентар свог страдања. "Неовисна Хрватска или смрт" - говорио је Т. "Федерација или смрт" - говорио је М. Смрт је била једина станица у којој су се укрштали њихови возови. Неизбежни исход такве политике је ово што је остало од Вуковара.

Из мртвог Вуковара ти славленици и ти једини победници издају команду: На Винковце, на Осиек! После Хирошима биће и Нагасаки".

Помислио би човек да се српском народу обраћа духовник из келије, који дане проводи у молтвама Богу и не зна шта се дешава - ко са киме ратује, ко је кога напao, ко се брани и ослобађа своје. Вук Драшковић показује болест, патолошку мржњу према представницима свог народа који имају успеха у одбрани српства. Оптужује их за освајања, ослобађања Вуковара лудачки изједначава са злочиним који је Америка починила бацајући атомску бомбу на Хирошиму и Нагасаки, а онда, у истој изјави, само десет редова даље, саветује српску војску:

"Србију треба спасавати од сунђера који тражи све више крви. Од помрачених умова који булдезе о некаквој граници Карловац-Карлобаг-Огулин-Вировитица.

Само догле докле је наше и никорак даље. А докле је наше показује етничка мапа из 1941. године, пре усташког геноцида. Докле Европа и свет морају да нам признају".

Наравно, под утицајем кокаина, у фебруару месецу 1999. године, одмах по уласку у Југословенску владу Момира Булатовића поручује Американцима: "Ја наше пријатеље Американце не оптужујем зато што су башили атомске бомбе на Хирошиму и Нагасаки. Били су нападнути"!

Провешће читав живот бранећи Америку, иако она према српском народу чини злочине незапамћене од Другог светског рата. У интервјуу датом "Политици" 2. јуна 1991. године, хвали америчког амбасадора Ворена Цимермана:

Цимерман је диван

- "Јавност се последњих месеци пита откуда таква присност са америчким амбасадором у Југославији господином Вореном Цимерманом"?

Откуд ви то знате?

- Људи говоре. Кажу да се са њим виђате чњешће него други опозициони прваци?"

- Па неће бити. Са господином Цимерманом сам се виђао искључиво на пријемима у његовој резиденцији, на ручку. Могу вам рећи да је то један веома образован човек, диван који између осталог говори и српски језик. Замолио сам господина Цимермана да ручамо и да од њега чујем све у вези са Никлеовим амандманом. Он је прихватио. Нашли смо се потпуно сами и онако уз ручак причали. Господин Цимерман ме је уверавао да није била намера америчке владе да уцењује српски народ већ да изврши одређен притисак на српску власт.

- То баш није одлика демократије?

Сумњам да једна недемократска власт има право да одбија приговоре и замерке које јој се упућују било из земље или иностранства. Убеђен сам да циљ САД није био да кажњавају српски народ.

У међувремену, не знамо из ког разлога, све оне који нису одустали од борбе за спас српства и српских територија осуђује грубо, грубље од Немана и Американаца. У "Интервјуу" од 23. септембра 1994. године, на питање: Откуда тако снажан ратни лоби у Србији? Одговара:

"Зашто ти људи снажно ударају у диле рата, треба њих питати. Можда ја грешим, можда сва ова визија будућности Српског покрета обнове није добра. Можда је ратни пут пречи и бољи, али та господа су дужна да покажу чињенице. Они су дужни да пред Србијом иступе са мапама за које вреди гинути и да кажу: за ове границе у Босни ће погинути још толико и толико Срба. Док не достигнемо и не утврдимо и од света добијемо признање за ове границе, из Босне ће се иселити још толико и толико Срба. Битка за ове границе неминовно ће увући Србију и Црну Гору у тај рат, увући ће Албанију, плануће Косово, доћи ће до једног страшног рата на Балкану, чак са могућношћу да се ти тектонски поремећаји смрти преместе на подручја Русије и захвате целу Европу.

- Господари рата дужни су, дакле, да кажу.

Дужни су да кажу колико ће још српске омладине побећи из Србије због таквог рата, колико ће то коштати већ изнурену и уморну српску економију, које практично готово и нема, и где ће се након свих тих смрти и пострадања наћи на неком кајмакчаланском вису победе, што је апсолутно немогуће, или у најбољој Сливници нашега народа, што је сасвим извесно.

Дужни су да кажу како могу тако силвито подржавати давање смртних причешћа живим Србима по Босни и Херцеговини од стране појединих наших владика и свештеника који их тако спремају за пресељење Лазару, и да кажу која ће то међународна конференција и међународни суд правде Србија дати Босну и Херцеговину, кад та Босна и Херцеговина буде земља само српских гробова, кад тамо не буде живих Срба.

Свештеници са "стројницама"

– Поменули сте владике. Зар вам се не чини да је можда једну од пресудних подршки одбијања мира дала Српска православна црква?

Мислим да треба раздвојити Цркву у том смислу да је на једној страни свештенство, чија огромна већина није залутала, и са којом већином је патријарх и значајан број наших епископа, од једне најжалост милитантне групе епископа, који су у овом рату заборавили и неке најтемељније принципе Христове вере. Од таквог понашања те мањине и Црква и народ наш имају само штете.

За манифог Вука Српска православна црква је добра само ако свештеници долазе на његове митинге и држе ватрене говоре против власти, чак и ако та власт чини најбоље за Србе, као што је било целе 1991. године. Или можда баш због тога.

"Вечерње новости", 23. децембра 1991. године пружају Вуку Драшковићу прилику да испуње свештенике који носе аутомате мада они у рову испекују усташе од којих бране село. Забрањује Драшковић цркви право да освећује род пшенице зато "што је у друштвеној својини" а на сва уста се залаже за усвајање некакве "Декларације о националном помирењу".

"Нико тада није изговорио ниједну паушалну реч" – каже тим поводом Вук Драшковић. "Све је било веома конкретно. Питали смо се – како је могуће да Патријарх Павле пошаље оно писмо престољонаследнику Александру II Карађорђевићу, саветујући га да не дође на парастос свом деди? Први пут, откако ја знам, Патријарх српски је једном вернику саветовао да не дође на парастос!

Питали смо, како је могуће да Патријарх српски освештава сетву ПКБ, дакле, да освештава друштвену својину као темељ комунистичког поретка. Питали смо, како је могуће да свештеници наши са благословом Патријарха освештавају касина и да тропар "Св. Саве читају изнад флипера и "једноручног дека". Уз то питали смо – како је могуће да свештеници у првим редовима присуствују прославама АВНОЈ-а и како је то могуће да свештеници СПЦ у мантијама ходају бојиштем, са митраљезом у рукама?

Питали смо се, наставља Драшковић, све то и још нешто: због чега нико од епископа наше цркве није дошао ни на једну манифестацију СПО? Па чак ни на крсну славу наше странке, а то је Видовдан, ни на Сабор наше странке, ни на Академију посвећену 50-годишњици Равногорског СПО.

Питали смо и каква је то Академија наука чија је већина академика за рат, а против мира и какви су то академици који своје колеге који су за мир извршу моралном рабаћењу и етикетирају их као – издајнике.

– Ни чувену Француску 7 нисте баш оставили на миру?

Да, запитали смо се где је та чувена некад славна Француска 7? Зашто ћути пред страшном чињеницом да се челим

људима наше књижевности, као што је Мирко Ковач, разбијају лобање. Да се Видосав Стевановић, ултиматумом, са целом својом породицом мора преселити у иностранство, да Рајко Ђурић мора да бежи.

Дакле, ми смо само ове наше челне институције само ошинули благим поветарцем сумње. Нисмо ни слутили да ће ТВ Нови Сад уприличити својеврсни духовни имформбиро односно позвали су у студио два епископа и представника УКС да сатанизују опозицију у Србији. Мислим да је част тој двојци епископа и представнику УКС налагала да устану и напусте студио оног тренутка кад је водитељ емисије Милорад Вученовић изговорио реченицу инквизиције: "Молим вас да одговорите на неке оптужбе опозиционих странака, с тим што нећемо да спомињемо гледаоцима о каквим се оптужбама ради, како им не бисмо давали легитимитет".

Вук Драшковић даље истиче да је, онда "у мраку", кад се и не зна шта је оптужени рекао, почело инквизицијско суђење и почео је "духовни имформбиро". Драшковић такође додаје да је комунистичка пропаганда данима користећи ауторитет двојице епископа и представника УКС, жестоко нападала и сатанизовала опозицију.

"Највише ме је заболело то што су те ноћи изрекла та двојица владика, умни људи и моји пријатељи, уз то људи који важе за праве духовнике не само у нашој цркви, већ у целом православљу. Они су својим наступом бранили идеје великог инквизитора, а не темеље оне истинске Христове вере, дакле, темеље нашег светосавља. Изречене су речи да у овој земљи нема човека који се сме усудити да даје савет Патријарху и да у овој земљи нема никога ко сме да се усуди да нешто приговори Патријарху.

Ту свету недодирљиву позицију Патријарха господин Бећковић је пренео и на себе и на челне људе Академије рекавши дословно: "Културни је геноцид када се критикују најбољи у једном народу, јер шта ће тек рећи о најгорима кад тако говоре о – најбољима".

Ја ћу господина Бећковића да подсетим да је у темељу хришћанства сумња. Сумња је основ вере и онај ко ме лишава права на сумњу, лишава ме и православа. А, припадник вере великог инквизитора нећу да будем.

Сећате се, подсетио је Драшковић, да је Мојсије наредио да је субота свети дан и да се суботом ништа не сме радити. А Христосу су у суботу привели болесницу да је исцели и он је исцелио! Фарисеји, садужеји и књижевници тог доба мислећи да су га уловили као јеретика, као кршиоца несумњиве вере подсећају га на закон, а Христос одговара: "Нису људи ради суботе, него је субота ради људи".

Сумња је основ вере. Па нико, заиста, ко држи Патријарха српског за светог оца и поглавару народног не може а да не сумња и у самог Патријарха. Није српски народ ради Патријарха, него је Патријарх ради српског народа. Не пос-

тоје Срби ради Удружења књижевника Србије и председника УКС, већ је обрнуто. Исто је и са Академијом. Шта то значи да се не могу давати савети Патријарху. Кад и Христос сам вапије тражећи савете од својих ученика, кад тражи савете од свих људи које среће – пита Драшковић.

"Што се мене лично тиче, ја ћу сутра, ако треба, отићи опет и пољубити десницу патријарху Павлу, јер љубим руку која је продужетак руке Св. Саве Међутим, уз све то нико нема права да ми одузме право на сумњу. Јер, значи ли то, да сутра може, не дај боже, Патријарх српски учинити шта хоће, а да игноришемо принцип да му се не сме ставити замерка".

Сматрајући да није довољно да српску православну цркву због помоћи Србима у рату, оптужи само у Србији, Вук Драшковић даје интервју "Шпиглу", који објављује "Експрес политика" 21. фебруара 1992. године:

Уморан од лудила

"Шпигл: Мировни план Ун за Југославију би могао да пропадне због отпора српских вођа у Хрватској. Да ли ће се рат опет распламсати?"

Драшковић: То није искључено. Ипак, верујем да ће разум победити. Каже се: Пут до разума води преко лудила. Ми, Срби и Хрвати, уморни смо од лудила.

Шпигл: Самопроглашени председник Српске крајине у Хрватској Милан Бабић одбија стационирање плавих шлемова у његовој области.

Драшковић: Бабић тражи моменталне гаранције за Србе у Хрватској. Али, за измене мировног плана има доста вермена и кад дођу плави шлемови.

Шпигл: И Српска православна црква је против мировног плана.

Драшковић: Трећи пут у овом веку покушава један део црквеног вођства да у име косовског мита гурне Србе у колективну смрт. У бици на Косову пре 600 година, том наводном "најславнијем листу" наше историје, погинули су најбољи синови Србије. После геноцида над Србима у оба светска рата, сада патријарх поново позива на тотални рат, у коме би у неколико месеци умрло два до три милиона људи.

Шпигл: Зашто је Србија уопште почела овај рат?

Драшковић: Српски национализам је испровоцирао национализам Хрвата. Хрватски председник Туђман је као неки ванбрачни син српског председника Милошевића. Сада оба народа морају ужасно да се стиде због бруталних злочина у току овог рата.

Шпигл: Тек кад је запретила међународна изолација Србија је показала разум. До тада је визија "Велике Србије" одушевљавала чак и београдске интелектуалце.

Драшковић: Позив на национално јединство Срба је запаљиво жариште. Али тога је било и код Немача у Трећем рађу.

Шпигл: А ко ће срушити српског председника Милошевића?

Драшковић: Демократска Србија.
Шпигл: Народним устанком?

Комунистички вирус у Вуку Драшковићу

Драшковић: Све опције су отворене, а свака води у демократију. Верујем да ће још ове године Србија постати парламентарна монархија. Нови избори могли би да се одрже под надзором будућег краља Александра Другог. Потребан нам је неко као Хуан Карлос.

Вук Драшковић има специфичан однос према Српској православној цркви, по принципу "ја знам шта је добро што црква ради, а шта је лоше, односно, лоше је све оно што црква ради а није у политичком интересу СПО. То му јасно саопштава и Равногорски покрет, који му је једно време верно служио. "Експрес Политика", 4. мај 1995. године:

"Ако хоћете да градите цркву, онда градите цркву покајницу, али о свом трошку, а не прилозима српске емиграције"

Ово је порука из отвореног писма Вуку Драшковићу, које је у име Равногорског покрета потписао Радомир Чедо Милошевић.

У писму се још додаје: "Сад вам је пало на памет да градите храм на Равној гори, али о трошку наивних верника, нарочито оних расутих по свету, који још нису сазнали да је у вама прорачио притајени комунистички вирус. Послали сте неку жену да по Канади и Америци сакупља доларе, наводно за тај храм. Она се тамо лажно представља - говори да је из Равногорског покрета, иако Равногорски покрет нема с тим никакве везе".

Подсећајући Драшковића да ниједна црква не може да се подигне без патријарховог благослова, равногорци изражавају сумњу да ће патријарх Павле да пристане на тај чин, јер: "Па то је онај исти патријарх кога сте недавно, у вашем листу ("Српска реч" прим.аут) "насликали са камом за појасом, пиштољем, бомбама и "калашњиковим" у рукама! То је онај исти патријарх кога сте ви лично у немачком "Шпиглу" приказали као ратног хушкача".

Користећи наговештену грађу храма на Равној гори као повод да Драшковићу оспоре право следбеништва Равногорског покрета, равногорци подсећају Вука да је управо он "уз име генерала Драже Михаиловића додавао сурове оптужбе да је био сарадник окупатора и усташа и да је Равногорски покрет у суштини био издајнички", што, кажу, сада покушава да поништи.

"Ухватили сте се, Вуче", стоји у отвореном писму, "за генерала Михаиловића и његове потомке, иако знате да се Михаиловићи завршавају Дражом и његовим сином Војом, који је погинуо у Босни. Остали Михаиловићи су на другој страни. Користити их сада као мамац - неморалан је, недостојан и профитерски чин".

Своје обраћање Вуку Драшковићу председник Равногорског покрета закључује препоруком да ипак гради цркву покајницу, "у којој ћете окајавати

грехове учињене према генералу Дражи и Равногорском покрету".

И као што је пред рат говорио о томе да је Исус Христос умео и бич да потегне, да није злочин злочинца казнити, да је Његош позивао да се тирјанству стане ногом за врат, за време рата и после њега, вођен слепом послушношћу, ужасава се тога и опомиње да Христос тражи "да се подметне и десни образ, када се добије ударац по левом".

("НИИГ", 17. новембар 1995. године: Каже тај исти академик: "Ја се не усуђујем ни да хвалим Српску цркву, а камоли да је критикујем". Тиме је, са висока свог знања и знања, одвалио "патриотску" шамарчину онима који су се - гле светога! - дрзнули да замере на појединим изјавама и поступцима и неким људима из наше Цркве.

Он се према Цркви поставља идеолошко-политички на исти начин као и большевик према партији. Он, међутим, не зна да за хришћанина ниједна црква, ниједан човек цркве, и Христос нису исто.

Није ниједан свештеник, није ниједан владика "алфа и омега", почетак и крај.

За хришћане, само је Христос непоколебљива Истина и чиста Љубав. Он је мера и доказ наше несавршености. Владика који скрене са Христове стазе, мора се опоменути. Ово не знају једино незнабошци и лицемери.

Ми, напосто, немамо право да ћутимо кад прочитамо изјаву једног свештеника да је људска света дужност да на шамар узврати - шамаром! Христос заповеда управо супротно: Ко тебе по левом, ти му подметни и десниобраз. Претешка је то, знам, и недостижна заповест за човека. Свештеник, међутим, мора да се држи тог начела све док је свештеник. И морамо протестовати ако он проповеда другачије.

- И папа води политику. Био је у Загребу, а заобишао Београд.

Могу вам рећи, јер сам с тим лично упознат, да је папа желео да дође у Београд и пре него у Загреб. Нашем црквеном врху од стране Ватикана је нуђено

Срамоћење генерала: уз име Драже Михаиловића Вук је додавао сурове оптужбе да је био сарадник окупатора и усташа и да је Равногорски покрет био издајнички

следеће: да напа на Светосавском платоу целива место на коме су спаљене мошти Светог Саве и да са тог места замоли Христа и српски народ за опроштај за геноцид над српским народом у Другом светском рату, почињен у име или наводно у име Рима.

— Како, пре свега као православац, гледате на етничка чишћења у овом рату?

— Не разумем зашто, на сва звона, наша црква не диже глас против етничких прљања српског народа која се спроводе под паролом етничког чишћења, противу срамотне чињенице да тамо где је Република Српска нема, тако рећи, ниједне цамије.

Знам ја, и о томе сам и писао и говорио, да нема Житомислића, да нема ни костурнице оних Пребиловчана 1941. закљаних, а 1991. тек сахрањених, али нека то пред Богом и пред вечношћу буде печат на онима који су то учинили. Али, зашто ми да се сравњујемо са њима и на своја чеда истичемо печате који никада нису били наши?

Да ли би, требало би запитати и неке наше владике, било Студенице, да ли би било Сопоћана, Грачанице, Дечана али и Пехке патријаршије, да су Турци за четири века имали макар две године или годину дана логику такву, која је данас владајућа у Републици Српској и спроводи се у српско име, под српским барјацима, а наилазе на аплаузе и подршку многих у српском народу?

За тврђњу да овај наркоман одавно не зна шта прича, сво аргумената из "НИН" - а бр. 2324 од 14. 7. 1995. године

У "Манифесту Вука Драшковића - црно нам се пише" како га громогласно назива редакција НИН - а лидер СПО Вук Драшковић каже, сем осталог, и следеће:

"Потребно је одмах, без оклевања учинити бар следеће:

Признати БиХ, као унију Републике Српске и Муслиманско-Хрватске Федерације;

Обуставити мобилизацију у Србији и пресећи сваку врету ратне помоћи Караџићу и Мартићу;

Из затвора ослободити генерала Трифуновића и остале официре осуђене у том срамотном процесу, а са свих функција у Армији, полицији, државној телевизији и пропаганди уклонити заговорнике бесмисленог и нечасног рата, какав Срби у својој историји нису водили".

Ружење народа

На саветовању СПО, 8. децембра 1991. године, по ко зна који пут потцењује разум и мудрост народа коме припада и отворено га напада речима: "Пре годину дана, 9. децембра, Србија је изгасала све оно што није желела: рат, обогаљеност своје омладине, економску пропаст, белу, страх, међународну изолованост.

Једна стравична пропаганда, у првом реду Телевизије Београд, учинила је да је наш народ 9. децембра прошле године, облаган и омамљен, гласао за своју пропаст, вероватно највећу у овом веку.

Да сам 9. децембра прошле године на председничким изборима победио, био бих председник Србије два, највише три месеца, и искористио бих то време да Србији вратим њеног краља и њену круну..."

Вук Драшковић је у листу "Новости плус" 25. септембра 1990. године, на питање: Монархија или република, одговорио:

Хм. Не могу да кажем. Нећу да кажем пре тајних избора. Нека људи одлуче. Овако, својом изјавом, верујем, повео бих добар број људи да се поведу за мојом изјавом".

Ово је вероватно јединствен случај у свету да један политичар не жели да се изјасни о најважнијој тачки политичког програма, државном уређењу, да не би утицао на вољу бирача. Нормалан политичар, наравно, који се политиком бави да би победио, победом жели да оствари свој програм, а победу жели да оствари на изборима.

Лаже зато што зна да је већина грађана за то да Србија буде република а не монархија, а желео би и њихове гласове пошто су му неопходни за победу. То се види из изјаве на конференцији за штампу која је одржана 30. августа 1991. године, када је говорио о припремама за митинг 9. октобра 1991. године.

На митингу 9. октобра Драшковић очекује и престолонаследника Александра II Карађорђевића, који му је, како каже, обећао да ће доћи тог дана у Београд

на парастос свом деди. Међутим, Драшковић је изјавио да је начуо да се утаничује сусрет између председника Републике Србије и престолонаследника Александра II Карађорђевића, али се нала да после тог сусрета Карађорђевић неће погазити краљевску реч коју му је дао. (Политика 31. 8. 1991. године).

Са исте конференције за штампу "Борба" даје опширнији извештај:

Београд - Српски покрет обнове "апсолутно стоји" иза захтева европске "дванаесторице" за прекид сулудог рата у Хрватској и заказивање мировне конференције о Југославији, али захтевима ЕЗ долаже и два своја - да у раду мировне сесије учествују и опозициони лидери, затим прваци културе и науке у Срба и Хрвата, те неизоставно, представници САД и Русије (!).

Овако је председник најмасовније опозиционе партије у Србији Вук Драшковић јуче у Међународном прес центру прокоментарисао последње европске иницијативе.

Осим ове, неизвесне акције, Вук Драшковић је за 9. октобар најавио једну, сасвим сигурну - јуриш на "ТВ Бастиљу и мрак", с циљем да се "с власти макну сви произвођачи мрака и неистине". Прво лице овог митинга, према истој најави, требало би да буде престолонаследник Александар (обећао је, а краљевска се не пориче, иако има индиција да се покушава организовати сусрет Милошевића с њим).

Патолошка мржња, заслепљеност, терају га у издају која ће се памтити све док постоји српски народ

Привидна предност: у политици писац у литератури политичар; када му треба, увек се позива на оно друго

На крају, Драшковић је поновно тврдио да у Србији делују "СС-групе СПС" (алузирао је на Војислава Шешеља), а за споразум Срба и муслимана рекао је да је то још једна идеја СПО-а коју је СПС покراо и - упропастио.

О изборима, митинзима, "престолонаследнику" говори и у јуну 1992. године. "Политика" и "Борба" 5. јуна 1992. године извештавају са конференције за штампу ДЕНОС-а, која је одржана 4. јуна 1992. године:

О највише председника Републике Србије да би могло доћи до формирања коалиционе владе са странкама које су победиле на тек завршеним изборима, Вук Драшковић каже:

"То показује да је решен да партију игра до краја и да, на жалост, планира грађански рат у Србији. Сценарио је припремљен, маскирани комунизам и немаскирани фашизам треба да у мраку (а мрак им идеално одговара), у потпуној међународној блокади државе, крену у

ликвидацију демократске опозиције у Србији".

"Желео бих да се власт у Србији промени у демократској процедури, на слободним изборима, али је очигледно да то не би било дозвољено ни у наредних 100 година" - рекао је председник СПО.

Лидер СПО је, наиме, изнео да његова странка недавне изборе уопште и не признаје. Драшковић је потом закључио да "не може ни да коментарише оно што се није ни догодило".

Он је, ипак, изнео став своје странке о недавним изборима и рекао да је на њих изашло тек 30% бирача. До овог процента у СПО су дошли тако што су бројали колико људи улази на бирачка места, а и захваљујући социјалистима из изборних комисија. Они су радили за СПО и саопштавали овој странци тачне податке о одзиву бирача. Драшковић је рекао, затим, да су многи на изборе излазили из страха од последица ако не буду евидентирани на биралишту, или да би се изјаснили само о симболи-

ма. Зато у СПО процењују да је за власт, подељену у три странке, гласало тек 25% бирачког тела.

У "Монду" о краљу

На конференцији за штампу је постављено питање зашто се не крене одмах на одсудни митинг када 75% грађана Србије не стоји иза власти. Драшковић је одговорио да је нешто дужи рок за припрему овог окупљања неопходан да би се направиле озбиљне припреме.

На питање да ли ће на митинг у Београд бити позван и престолонаследник Александар из Лондона, Драшковић је одговорио да он није тај који би престолонаследника звао на демонстрације. Престолонаследнику је, иначе, место у Србији.

На постављено питање шта ће се догодити ако предстојеће окупљање у Београду остане без ефекта, Драшковић је одговорио да на тако нешто и не помишља.

- Ово ће бити последњи покушај, нада и последња одбрана српске будућности и отуда о неуспеху нећу ни да размисљам.

(О каквој демократији може да буде реч када је у питању Вук Драшковић и начин на који он води странку, односно на који ће водити државу, говори његово писмо члановима СПО које је објавила "Борба", 27. септембра 1994. године:

"Ускоро ћу сазвати седницу Главног одбора на којој ћемо се, уздигнуте главе, суочити са тријумфом наших четворогодишњих напора да раскринкамо политику једног неопходног, пијаног и по наш народ у целини, катастрофалног рата. На тој седници ћемо утврдити и стратешку политику СПО у наредним месецима. Сваки члан Главног одбора, сваки општински одбор или посланички клуб има право да предложи било какву тачку дневног реда за ову седницу али и обавезу да је писмено образложи и упути Председништву пре заседања Главног одбора. Усмених "кројача дневног реда, као ни расправе мимо дневног реда не може бити", пише Вук Драшковић.

В. П. М.

"Борба" 22. јануара 1992. године преноси изјаву Вука Драшковића "Монду":

Париз - Лидер Српског покрета обнове Вук Драшковић је изразио жаљење што Француска, признајући Хрватску, није истовремено учинила "значајан политички гест према Србији". Објашњавајући шта под тим мисли, он је додао да је "имајући у виду пријатељство које везује Француску и Србију, од ње очекивао да уразуми садашње руководство у Београду".

Лидер СПО се заложил у "Монду" за трансформацију Србије у демократску уставну монархију и одбио да живи у евентуалној "мини Југославији".

"Вечерње новости", 8. марта 1992. године пишу:

"На светосавском платоу, где ће се одржати мирне демонстрације протеста против режима, до краја године Србија ће крунисати краља Александра Другог Карађорђевића, а сама ће постати

краљевина! Његовим доласком стићи ће демократија, а са њом и Европа, па ће за десет година Србија опет бити економски снажна и велика".

Ово је на прексидионој трибини у Шапцу, уствари "генералној проби" пред 9. март у Београду, рекао лидер СПО Вук Драшковић.

Прел око 3.000 људи из Подриња и Колубаре, Драшковић је нагласио да је "садашњи режим мртав, али и такав народу намеће страх и претње да ће уставне јединице 9. марта извршити инвазију на престоницу Србије".

Они су спремни да Београд изруче Франји Туђману, само да не буде 9. марта - тврдио је Драшковић кога наводио не би изненадило да власт већ у недељу увече саопшти да ће главни град бити бомбардован, а "они" не могу то да спрече.

Ненормалан политичар

Наравно, Драшковић је све, само није нормалан и није нормалан политичар, а о победи гласовима уопште не размишља. Зато само 5 (пет) месеци касније организује трагичне крваве немиле у Београду. У разбијању Београда помажу му они којима није смео да представи свој политички програм ("да их не би завео приликом гласања").

"... Али, нисмо победили, а изгубила је, на жалост, испоставља се, Србија. (По ко зна који пут изриче оптужбе против народа који није гласао за њега)". Србија се изборним резултатом од децембра 1990. године окренула ка њеној партизанској прошлости, а изборним резултатом од децембра 1992. године, Србија је темељно враћена партизанским законима, моралу и кадровима из 1942. и 1945. године.

Депос је децембра 1992. покраден на сличан начин као и наша грађанска класа 1945.

Недавно сам учествовао уживо у једној емисији Радио Сарајева и многи муслимани су изјављивали да би желели да виде Краљевину Србију и краља Србије кога ће они на Баш Чаршији дочекати баклавама - то су баш муслимани говорили - и цвећем, као пријатеља".

(А то шта заиста мисли о краљевима, монархији Карађорђевића преко које је освајао гласове шумлијских сељака, довољно говори део из његове књиге "Нох генерала" у коме генерал Михаиловић (за кога Драшковић каже да га воли и тако добро познаје да му зна сваку мисао) води монолози са собом у себи:

"Јебем ти и отаџбину и живот и себе! Пеуј протачки, не стиди се и не уздржавај се! Ти више ниси Генерал него крапа, нико, мање од некога Ама, нећу рећи живео Краљ нипошто, нипошто не могу. Краљ је издајник, а не ја. Није мене онај пегави, очију као у жабе оно ми маршал Бог, васиона. Више се мој коњ разумева у ратоводство од њега. Није мене он ни победио ни заробио, него Краљ, мој Краљ".

"Толико пута сам се враћао на 9. март ове године.

Стојим на балкону позоришта, стојим на споменику кнезу, гледам, видим

лепоту, видим најлепше, најмлађе, најумније, најхрабрије главе наше Србије.

Знам да трећине с Трга више нема. Поубијани су, у инвалидским колицима су, по затворима су.

Овај рат се користи и да би се уништила, проредила, докрајчила, на колена башила, Србија 9. марта.

Оно Ушће убија 9. март".

На округлом столу власти и опозиције у Сарајеву, 12. јануара 1992. године, каже: "Желео бих да изразим задовољство што су се у понећему полудариле тезе председника Босне и Херцеговине, господина Алије Изетбеговића, са оним што је, следећи свој Програм, а вођен принципима реалности, СПО предложи пре више од месец дана".

Његова новина, "Српска реч" га 2. марта 1992. године, по повратку из Америке, пита: - Господине Драшковићу, јавна је "међународна" тајна да, поред захтева за независношћу и сувереношћу бивших југословенских република Америка, исто тако, тражи да се питање Косова реши на исти начин као и питање српских Крајина, што за Србију, па и њену власт, може да буде објективно неприхватљиво!

Драшковић одговара: "Нешто слично речено је у саопштењу Стејт департамента поводом посете Америци г. Бориса Јовића. Од Србије је, наиме, тражено да сва права, која Србија тражи за Србе изван Србије обезбеди несрбима у самој Србији.

У вези с тим питањем ми смо у прилично тешкој ситуацији. Док је постојала Југославија, ми смо могли да пред светом истичемо чињеницу да су Срби на целој територији Југославије народ, а да су Албанци национална мањина, јер имају "резервну државу". Оног момента, међутим, када је овдашња "папет" улетео у авантуру разбијања Југославије, довела је српски народ у ситуацију да буде заиста национална мањина и у Словенији, и у Хрватској, и у Македонији.

Дакле, ми смо сами дали свету основ за изједначавање статуса Срба у Хрватској, на пример, са статусом Шингара на Косову. Како ћемо из тога да изађемо, не знам, али нема сумње да је то скривила и да нас је у такву ступицу увела српска политика".

У Београду 28. јуна 1992. године махнито узвикује: "До мене стижу вести да су дате разне инструкције војсци. Не би ме изненадило да је председник Републике распоредио артиљерију око Београда, у намери да туче Београд, по зору на свог пулена у Сарајеву.

Данас у овом граду нећете видети много београдске полиције, крагујевачке полиције, пожаревачке, ваљевске. Довели су нашу браћу из крајине и казали им - ви умете да пуцате и ви ћете да пуцате".

Да би поделио Србе на овдашње и оне зле и лоше, преко Дрине, не бира ни средства ни начин. За то користи и говорницу Народне скупштине. На седници одржаној 28. јула 1994. године каже:

"Данас одлучујемо о будућим деценијама, о нашој држави и нашем наро-

ду и сада и задуго после нас. А уже спаса зове се мир. Не ухватимо ли се за њега и рукама и зубима, одосмо у тотални и страхан рат, у бездан и несрећу, која ће у заборав бацити све досадашње голготе српског народа у нашој историји.

Државна ТВ крије од народа Србије и Црне Горе сулуде амбиције истих таквих људи, да онај остатак нашег унесрећеног народа у БиХ, ступи у рат са целим светом и да по сваку цену Србија и Црна Гора буду увучене у ту бесмислену погибију.

Ко од вас посланика зна нешто о плановима да се - одбије ли Србија тај избор самоуништења, једна војска запути преко једне реке са циљем да ослободи Србију, да овде устоличи свога председника, своју владу, своју управу.

Ко зна од нас посланика, а ми смо највиши орган власти у овој држави, за тврдње да такве планове подржавају и неке владике наше и неки политички лидери. Ова скупштина мора да зна шта је тачно и народ мора бити обавештен о свему. Јахорина је дивна планина. О томе међутим, хоће ли Србија или Црна Гора и цео народ наш у рат или у мир, у гробове или у колевке, не може се доносити коначна одлука у једном селу на Јахорини планини, све док је Београда, док је Опленца, док је Тополе или Цетина. Никада више ниједна војска, па звала се српска или пролетерска не сме форсирати ни једну реку да би памети националној или класној, подучавала Србију. Тај смо филм видели пре пола века и нећемо га никада више.

Све то понавља и на седници одржаној 25. августа 1994. године:

"Нисмо ми случајно, успут да кажем, 9. марта 1991. године кренули у ослобађање ТВ "Бастије". Хтели смо да укловимо жарниште духовне и менталне заразе и тиме предупредимо рат и његове ужасне последице за које смо унапред казивали какве ће бити.

Сламањем деветомартовске побуне, па три дана касније и студентске буне, при чему су срамну улогу одиграли и неки из опозиције, широм су отворена врата рата и општег посрнућа нашег народа. Са највишег места, добро се сећате, одјекнуо је војни поклич: Ми Срби не умемо да радимо, али зато умемо да се тучемо!

Националне странке крајишких и босанско херцеговачких Срба стале су тада против српског покрета обнове и осталих у Србији који су сматрали да се управо демократским преображајем отаџбине, миром и радом једино могу бранити успешно наши и државни и национални и људски интереси.

Радован Караџић је, да подсетим, запретио да ће милион Срба прећи, и то љутих Срба, прећи Дрину и привести памети Српски покрет обнове, студенте Србије и омладину Србије. Исту војску са истим и сличним намерама нудио је и Горан Хаџић јавно.

Без обзира на те претње с ову страну Дрине, и на полицијски и телевизијски терор над нама с ову стране Дрине, представили смо борбу за мир и демократију, дубоко свесни чињенице да нас мно-

Уже спа-
се за њега
тотални и
ну, која ће
ње голго-
сторији.
да Србије
је истих
ак нашег
упи у рат
пену Ср-
у ту бес-

што о пла-
ја тај из-
ка залути
ослободи
а предсе-
вају.

и смо нај-
жжави, за
жавају и
интички
на шта
равештен
анина. О
или Цр-
ат или у
не може
у једном
ево док је
је Тополе
една војс-
летерска
ку да би
ној, поду-
дели пре
а више.

одржа-
да кажем,
у ослоба-
да укло-
талне за-
и његове
напредка

е побуне,
ске буне,
и рали и
створена
на нашег
бро се се-
Ми Срби
умемо да

ишких и
стале су
обнове и
вали да се
кајем ота-
могу бра-
и наци-

етим, за-
ени, и то
привести
студен-
Исту во-
рама ну-

у страну
визијски
ине, нас-
мократи-
нас мно-

ти неће разумети и да ће нас многи проклињати и омрзнати. Ко је мени брањено да се придружим хору ратних хушача и патриота који су распиривали страсти мржње и смрти. Примили би ме оберучке и отворили екране свих студија. Могао сам бити нарикача над косовским и јасеновачким јамама, бузавити о светој дужности да кренемо за мртвим Лазаром и сигурно би Српски покрет обнове на изборима освајао и много више гласова.

Нисам хтео да то чиним јер сам знао да је тај рат режиран, пијан и непотребан, да ће само умножити гробове и завршити се нашом и војничком и моралном и културном и економском и дипломатском сливницом.

Нисам хтео да туђу леу гурам у бесмислену погибију и да на несрећни милиона људи Српски покрет обнове и ја стичемо криву страначку добит. Радије смо изабрали да се боримо за мир и спас темељних вредности наше нације, па и по цену да будемо годинама разашњани на крст као издајници".

А 22. новембра 1994. године користи говорницу да оптужи српски народ за ратне злочине, само зато што га тај народ неће. Патолошка мржња, заслепљеност, терају га у издају која ће се памтити све док постоји српски народ.

"Господе, припадати српском народу, значи велику обавезу, и није то лако. Водимо рачуна о томе, да ли ми можемо, у име чињенице што припадамо једном народу велике културе, велике части и велике хришћанске војничке и људске традиције и поноса, зајмурити пред чињеницом да су башане напалм-бомбе? Молим лепо, ко то може подржати?"

Ко то може подржати - ми морамо, једноставно, осудити тај чин. То се не сме чинити. То се не сме чинити"

Да би то оправдао долаје још једну реченицу која је ординарна лаж, али служи сврси којој је он наменио:

"Господе, према поузданим информацијама којима располаже СПО, у овом тренутку је јасно да је муслимански свет аутономне области Западна Босна, спреман (а 90% тог народа не подржава руковођство муслиманско у Сарајеву) да ступи у федерацију са Републиком Српском".

На седници Народне скупштине одржаној 11. маја 1995. године довршава своју издајничку мисију:

"Мислим да одговорни људи морају на овај начин размишљати. Лако је, људи, нама и онако постиђеним због свега што нам се догађа подићи емоције, па онда те емоције пренети на народ. Лако је рећи - идемо у рат. Прво, мислим да никакав рат није потребан. Друго, да нам је све зло од овог рата. (Један глас каже: Ко то каже). Ја постављам питање - хоће ли се уласком у рат један тотални рат зауставити смрт? Хоће ли смрти бити више? Хоће ли разарања бити мање? О томе ми покушавамо да размишљамо.

Тражите екстремне методе, екстремне мере уласка Србије и Црне Горе у рат, а не дате шансу међународној заједници да одради свој посао. По први пут

од 1990. године Хрватска је ушла у своје сопствене раље, у сопствену ступицу своје политике. Свет се окреће противу ње. Да смо ми можда мудрије неке ствари одиграли, Хрватска би данас била под санкцијама због овога што се десило у Западној Славонији, а Србија и Црна Гора би изашле из санкција.

Ја понављам - нипошто рат, али размислимо о памети, о далековидости, о националној користи или штетности стратегије да се Србија и Црна Гора неодмереним потезима, који ће бити повучени на крилима емоција а не разума, увуку у рат у тренутку када смо само пола корака од скидања санкција или њихових суспензија. Ако Србија и Црна Гора немудрим потезима буду увучене у рат, ми за 20 наредних година нећемо скинути санкције. (Галама).

Инат у римама

Шта ће бити са нашим народом, економски, биолошки, војно, колико ће нас у том рату погинути, можемо ли ми противу целог света, колико ће људи да оде из Србије, шта ће са нама бити за 20 година, колико ће нас бити на Балкану? Постаћемо шесторазредни народ на Балкану.

Ја знам да срце вуче многе - хајмо да будемо Карађорђе. Ја знам да разум опомиње многе, хајде да будемо Милош. За смрт никада није касно. Немојмо журити у смрт, немојмо журити у рат! Међународна заједница мора јасно да направи разлику и ја верујем да ће је направити ако јој не буде наша немудрост у томе сметала између суверенитета државе Хрватске и њене суверености на нацизам и на геноцид. Ту сувереност на нацизам и на геноцид нико неће признати. Ако међународна заједница закаже, поред свих наших најодговорнијих потеза, онда ћемо се опет наћи и видети шта нам је чинити.

У сваком случају, зло, које би тамо нарасло, а свет стајао скрштених ру-

ку, морало би бити сасечено. Али и о томе ћемо се договарати овде одговорно, без успалених страсти и без одбране Срба на начин да после тога Срби пострадају.

Понављам, рата не мора да буде. Учинимо све да га не буде. Даће Бог да рата не буде. Али, ако претегну неке околности и рата буде морало бити, онда ћу ја на челу свог Српског покрета обнове преко Дрине, у рат али богами, ни ти, Ђинђићу, нећеш бити у Београду (смех у сали-прим. стенографа) јер ћу те повести са собом и свезаћу те као жена кулељу и преслицу".

Председник Реч има народни посланик Зоран Ђинђић.

"Јал' Весна, јали Даница"

Зоран Ђинђић: "Господин Драшковић је човек задатка. Његов задатак је сала да, најпре умири савест социјалиста, што је учинио у првом делу, а сада да забави социјалисте, што је учинио у другом делу свог говора. Ја се надам да ћете ви знати да га наградите, као што сте му обећали, надам се да га нећете поново преварити, као што сте га неколико пута до сада преварили.

Господин Драшковић има једну предност. Та привидна предност је да је у политици писац, а у литератури политичар. Кад треба да се такмичи са својим колегама, он се позове на оно друго. У литератури пише политичке говоре, а у политичким говорима прави литературу тј. измишља. Више измишљотина од оних које су речене за ових два минута није било у претходних месец дана заседања Скупштине, мада је и у то време било доста измишљања.

Само да кажем нешто чиме завршавам полемику са господином Драшковићем, јер он никада није био предмет мог интересовања за разлику од обрнутог случаја (жагор у сали-прим. стенографа), он је, додуше ваш савезник, али

Др Шешељ у Бијелини: Вук Драшковић није имао храбрости да крочи на територију Републике Српске од почетка рата

не морате толико својски да га браните. Он то може и сам.

Његова дилема која га мучи, између Карађорђа и Милоша, заправо прикрива једну много прозаичнију дилему. То је дилема између његове радикалне супруге и Весне Пешић. Ту се он растеже:

"Недељна борба" од 22. октобра 1994. године преноси овакву његову изјаву:

"Госић је прошле године прихватио Венс-Овенов план, а сада каже да је овај план Контакт групе повољнији по Србе него Венс-Овенов план. Ја не мислим да је повољнији. Како он, међутим, и у име чега, може одбијати ово што је - по њему самом - боље од онога што је прошле године прихватио? Да ли мисли да људи не памте ништа?"

Лако је написати и рећи: Ужас, блокирана је граница на Дрини! То звучи пријемчиво за "патриотске" уши. Али, господине мој, одговори ти мени конкретно: јеси ли или ниси за то да преко Дрине иду конвоји оружја и смрти? Ако ниси за то, онда реши јавно: ја сам за бло-

каду рата на Дрини. Ако си, пак, за то да Србија шаље оружје, да шаље своју децу преко Дрине, онда и то отворено кажи. Од то двоје изабери једно. Немој продавати "маглу".

Уосталом, то се уклапа у његову деобу Срба изречену 8. децембра 1991. године: "Кобне 1944. године преко Дрине долазе пролетерске бригаде. Из моје Херцеговине, из Црне Горе, из Книнске крајине, из Босанске крајине. Долазе Срби са периферије! У тим бригадама је деведесет девет одсто Срба. Долазе наша браћа са периферије српства и окупирају матицу. Тада почиње голгота Србије.

Дванаест хиљада Срба у Београду убијено је од Срба са периферије за само неколико дана по ослобођењу Београда.

Показали су се и као убице, и као отимачи туђе имовине.

Србија је пострадала тада од својих. Пола века стење под браћом.

Погледајмо ко гине на фронтovima - деца Србије кржаве.

Нека опросте моји Срби из Мостара, Невесиња, из Бања Луке, тамо нешто из Крагујевца да буде директор или председник општине нема велике шансе, проћи ће, можда, поред муслимана, али му неће дати Срби".

У ово се уклапа и Драшковићев чланак у "Српској речи" од 4. јануара 1993. године

"Уочи православног Божића 1942. године на саветовању Врховног партизанског штаба одржаног у селу Иванчићи, на Романији, донета је одлука о "другој етапи револуције", након чега је, за свега неколико месеци, спроведен идеолошки генотип над првим главама српског народа, нарочито у Херцеговини, Босни и Црној Гори. Јаме су папушене српским свештеницима, домаћинима, учитељима, научницима, писцима.

Та судбина ће задесити и Београд. Краљево, Чачак, Крушевац пелу Србију, али нешто касније. За само три дана, у октобру 1944, у Београду је ликвидирано око 12.000 научника, универзитетских професора, писаца, судија, глумаца, новинара, трговаца, свештеника, официра. Српски народ је тада обезглављен и обезбамећен.

Требао нам је пола века да се опоравимо. На несрећу нашу 20. децембра 1992. поновили су нам се Иванчићи из јануара 1942. и сада следи - понављање злочина.

Нама су у парламенту и у власт 1945. нагрнули абације, шверцери, бравари, ратни злочинци, неписмени. Нама су сада и у парламенту и на власти и на челу странака и на челу многих "српских држава" дошли исти такви људи.

Никада од када постојимо, нисмо толико пали и толико осрамоћени као објављивањем изборног резултата од 20. децембра ове године.

Убише и олош су 1945. силом узели власт, а сада испала да је исте такве народ Србије изгласао за предводнике.

Срећом по нашу историју, народ их није изгласао. Резултат је лажиран. Велика је била против. Ипак је превисше оних који су 1992. гласали за партизанску 1942. годину. Та ће мрља још дуго остати на нашој националној савести.

Шта и како даље? Одупрети се, жестоко, мањини и мраку 1942. године. Свим средствима! И остати оале!

Почетак краја ДЕПОС-а

На изборима смо победили.

Све што је младо, шаметно, лепо, храбро и снажно, гласало је за ДЕПОС, за демократију, за европску и снажну Србију, која једина може да заштити и сједини све наше земље и Крајине.

Лачи смо, бројнији смо. Ми смо будућност.

О том Деносу, и посебно шта Драшковић о томе мисли када не лаже или када није под дејством говори интервју у "Нин"-у од 1. априла 1994. године:

На првој киши кишобран, коме је име Денос, почео је да пропушта, на опште весеље социјалиста. Да ли је то све случајно?

ВУК XIV

БЕОГРАДСКИ
ПАШАЛУК
ТО САМ ЈА!

Драшковић: Сада се може чути како је Душан Михајловић (председник Нове демократије која је била у Депосу, а формално владу са социјалистима, тобож без знања Вука Драшковића) био на неком специјалном курсу, већ дуго припреман за издају и дефинитивно разбијање Депоса. То није тачно. Он је уцењен. Он је власник једне приватне фирме, а сама Нова демократија је, заправо, лансирана неколико десетина што мањих што већих приватних фирми, основаних углавном по принципу алајбегове сламе.

За мале или никакве паре људи су дошли до великог капитала и када им је стављен нож под грло - да бирају између очувања својих фирми (што подразумева коалицију са социјалистима и улазак у владу) и доследног дружења са Српским покретом обнове (што би подразумевало и ликвидацију фирми и личну извесност низа хапшења), они су изабрали прву солупију.

- Можда су то само ваше претпоставке, сумње без основа?

Драшковић: Већ у јануару ове године, врх Социјалистичке партије показује Михајловићу да претње нису неозбиљне. У Бору.

Широко је лишће борове; кад се помене Бор, човек се одмах махне за Томицу, Шаниновића, Соколовића млађег.

У Бору је ухапшен један од челника Нове демократије - Бошко Ничић, такође власник једне приватне фирме. Ухапшен је без икакве кривице и без икаквих разлога, али са циљем да се припрети газда шта ће се да уследи уколико не крене у бразду. Газда је ушао у бразду, а управо јуче Ничић је пуштен из притвора, уз кауцију, а чује се да га Нова демократија предлаже за Соколовићевог помоћника.

Странка приватних предузетника хоће свог човека у врху полиције. Чиста гротеска!

У свим Балтијским државама најважније је бити у милости полиције и њеног шефа.

Није изнала влада народног јединства али јесте влада спаса - људи улазе у њу да би спасли главе.

Кад си добар, кад си послушан, можеш бити све. Ако то ниси, онда и невин можеш у затвор. И може мрак да прогута и компанију и породицу и тебе. Овде владају закони Сицилије, али нити закони не могу ублажити политичку срамоту и превару бирача од стране Нове демократије. Па и у Српском покрету обнове има бизнисмена, има много људи којима се већ четири године ставља нож под грло, али нико од наших никада није попустио ни под једном претњом, нити је пред незаконем кукавички дизао руке у вис.

Кога још такве изјаве могу да утеше, кад то члана СДЮ, када су сви свесни да их је лудило председника странке бацило на маргину политичких збивања и претворило их у минорну политичку скупину. А како и да очекују бољи резултат кад Драшковић потцењује и вређа бираче, називајући њих и њихове представнике абацијама, брава-рима, неписменима, чак и злочинцима.

Како да добије изборе када су леши, млади и паметни само они који су уз њега. Уз све то тврди да је Србија осрамоћена изборним резултатима.

О срамоти коју доносе изборни резултати прича у "Борби", 7. јануара 1993. године, после држаних републичких избора:

Упорно растакање опозиције

"Заговорник сам става да не улази-мо ни у републички ни у савезни парла-мент. Скупштина ће бити ваваринште: замислите Михиза да реплицира Арка-ну; можете ли да замислите дијалог једног Љубе Симовића и једног Шеше-љевог посланика пензионисаног у 38. години живота, а физички потпуно нормалног? Људи од части држе до тога и с ким ће у кафану за сто. Зашто биемо ми разблаживали социјалистичко-фа-шистички, мафијашки коктел?"

Требињца Владу Шегрта, који је у Невесињу побио више Срба него што су усташе побиле, идеолошки наслеђује Требињца Војислав Шешел. Све оне које је као издајнике и пету колону "про-звао" Шегрт, сад прозива Шешел. Јед-на руска обавештајна служба је на тра-гу да докаже да је Шешел у једној међу-народној организацији чији је циљ об-нова Коминтерне, са Бранком Кита-новићем и разним Елочкама по Русији".

Мислите ли да се ДЕПОС, па и ви лично, исцрпљујете комплексом Ше-шел, уместо да...

Ја се никада нисам - прекинућу вас - бавио Шешелом, поштујући чињени-цу да је кумство светиња. Међутим, сада проговарам јер је Србија још већа светиња: тај човек је ужасна опасност за Србију која се не сме потцењивати и што пре мора зауставити. Мислим да Фрањо Туђман није могао наћи неког ко би успешније могао радити на несрећу Срба с оне стране Дрине - од Шешела".

Очекује да буде председник Србије, да његова странка буде алајајућа, да ује-дини опозицију, мисли да је бог, да сви остали постоје само због њега и да не-мају никакву вредност. Зато његов ин-тервју у листу "Време" од 9. марта 1996. године изгледа овако:

"Од јединствене опозиционе листе, ипак, нема ништа..."

- "Ко каже?"

"Од оне на којој би се лангле све опо-зиционе партије, укључујући и ради-кале. Шешел неће са вама. Он вам зама-ра да увек покушавате да играте меси-јанску улогу, да неће да буде под вашом командом..."

"Шешел је одлучио да на изборе иде сам. Његова одлука и срећно му било! Па то има право да за ту своју одлуку кри-ви неког другог. Радикали се напро-сто нису препознали и нашли у дру-штву странака које хоће европску Срби-ју. Јер они сматрају да све зло долази од Европе. Видели сте да и обичну резо-луцију о поштовању људских и грађа-нских права у Србији у паралелном парламенту нисмо могли да усагласи-мо са њима. Прочитали сте њихов од-говор, кажу потурили су нам да потпи-

шемо резолуцију о поштовању људ-ских и грађанских права у Србији про-тивну програму наше странке. Лепо су признали да по програму њихове стра-нке нема људских и грађанских права".

"Како вам је лакнуло када је Шешел рекао не..."

"Признајем да ми није жао што је Шешел одлучио да иде сам. Самим тим сам растерећен једног ужасно непри-јатног осећања да против Срагина идем заједно са Хитлером".

То се уклапа у његов чланак "Лага-ње и одлагање" који је објавио у "Нашој борби", 29. јула 1996. године:

"Недавно, на једном митингу у коали-цији "Заједно", био се оптимистички по-клич побеђујемо, јер се ни коњ не може три пута намамити на празну Зобницу.

Смејем се, у себи, од муке. Коњ, сигу-рно, не може, али стотине хиљада гла-сача у Србији могу. Од 1990. па до данас, намамљивани су, не три пута, него три пута по триста пута на празне зобнице, на маглу и шарене лаже шефа државе и његове странке.

Понудити народу лаж. Па ту лаж, чим се покажу њене ноге, затрпавати новим лагаријама и тако у недоглед. Најкраће, ово је и потка и основа Мило-шевићевог поретка. Стално лагати, стал-но одлагати свој народ.

Лаж је роба која увек има купца

Што се мене тиче, не уздам се нарочито у народно памћење. Још је Црња-нски запазно да се у овој земљи све брзо заборава. Лаж је роба која увек има купце.

Ево, и сада, срећем људе који се усхићују позивима да стварам Србију од Солуна до Пеште и Загреба. Кад неком од њих покушам да растумачим да је то будаласто и немогуће, само одмахне руком и каже: "Баш ме брига да ли је могуће, али лепо звучи!"

Неки, значи, свесно и намерно гласа-ју за лаж. Неки из заборава, из незна-ња или из страха, највише их је, међу-тим, који из ината не спунгају из уста Милошевићеве празне пуцле. Они нису ласачи, који размишљају, неги успаје ни навјачи, који само клепчу и урлају.

Плате им мизерне, пензије срамот-не, деца и унуци незапослени, свако су-тра горе им је него данас, али неуморно гласају против себе и свог потомства. Кажу: "Убиј ме, али ја сам црвен у ду-ши, ја не издајем!"

Кажу и ово: "Очајан сам од живота али обећао сам се Милошевићу!" А кажу често, и то да "из ината опозицији гла-сају за Слобу, па какав је да је!"

Па, како, онда, у изборној кампањи која је пред нама, скинути празне Ми-лошевићеве зобнице са толико глава у Србији?

Не мења понижавујући став према изборима као средству за освајање вла-сти, бирачима који не гласају за њега и не спушта се на земљу, у реалност, на-дуван је толико да лети у облацима и нема осећај за гле испод ногу и у инте-

Фарисеј: руска и српска црква су често играле негативну улогу у историји

рвуу листу "Интервју" 25. априла 1997. године:

Вук Драшковић: "Прича се да је председнички кандидат левице бити грамвај - али без точкава! А на само по мињање могућности да ће Уставотворна скупштина да изабере облик државне уређења у Србији, режим је кренуо у фалсификовање писма које, наравно, претолонаследник Александар никада није написао. Изађите на улицу и направите анкету. Питајте стотину пунолетних Срба да ли су идеални кандидати за председника Републике - не верујем да ће ико одговорити негативно".

"То, пре свега, говори о природи предстојећих избора, а не о Србима"?

У "изборном свињцу"

Вук Драшковић: "У праву сте. Предстојећи председнички избори у Србији биће велики политички свињац. Већ сада вам могу рећи да ће бити најмање стотину кандидата".

"Па зашто ћете учествовати у том политичком свињцу као председнички кандидат"?

Вук Драшковић: "Зато што је тако одлучио Главни одбор СПО и са циљем да се на на неким предстојећим изборима изађе из тог свињца".

"Да ли вас брине опасност да на председничким изборима изгубите од кандидата који се не зове Слободан Милошевић, и тако угрозите сав кредибилитет и харизму коју имате"?

"Не верујем да та опасност постоји. Као кандидат коалиције "Заједно" сигурно бих победио".

"Чак и под овим околностима, и са овим бројем кандидата, о којима говорите"?

"Нека буде и пет хиљада кандидата - сигурно бих победио. Утакмица би се водила у другом кругу".

"Између којих кандидата"?

"Између кандидата коалиције "Заједно" и кандидата левице".

"Војислава Шешеља не сматрате озбиљним конкурентом"?

"Верујем да Шешељ не би могао да се пласира у други круг, мада бих то више волео. Међутим, левица ће имати веома значајан број гласова, јер то и нису гласачи него навијачи".

"Неће ли у условима великог броја кандидата с једне стране, и само једног кандидата левице с друге, доћи до дисперзије опозиционих гласова, што не би било први пут"?

"Ако коалиција "Заједно" буде имала јединственог кандидата - он ће добити милион и по гласова. Кандидат левице може највише да освоји између милион и милион и триста хиљада гласова. Логично је очекивати да ће у другом сви други опозициони гласови, који су за радикалне демократске промене, припасти кандидату коалиције "Заједно".

"Што је баби мило"...

"Заборавили сте Војислава Шешеља"?

"Он нема теоријске шансе да добије милион и по гласова да би ушао у други круг. А у другом кругу, какве год он инструкције давао својим бирачима, верујем да ће велики број њих гласати за кандидата коалиције "Заједно".

"Да ли треба направити споразум да опозициони и независни кандидати подрже најјачег међу собом"?

"Најјачи из опозиције је већ одређен - то сам ја. Шта ће други учинити, питајте њих".

"Будући да на председничке изборе излазите сигурно, али без подршке коалиције "Заједно", размишљате ли о својој политичкој будућности уколико изгубите - и то у конкуренцији без Слободана Милошевића"?

"Уопште не размишљај о могућности да не уђем у други круг"!

"А о поразу у другом кругу"?

"Седам година се борим за један програм, за идеју једне Србије која мора да победи. Ако не победи овај пут - победиће следећи. Десет година се Лех Валенса борио - и на крају се изборио да буде председник".

Наравно, пошто Вук Драшковић живи у Србији гађа се камењем на Србе који у Србији желе да живе. Зато у Мионици, како извештава "Борба" 25. маја 1993. године, каже:

"Уколико паклени рат не престане мо" - наставио је Драшковић, "наћи ће се и већ су нашли лудаци који на рату стићу крваву славу и који ће рат пребацивати у Србију. Већ су пале српске жртве на Косову и о томе треба сачекати резултате истраге. Али независно од тога" - поручио је Драшковић, "СПО је упозорио да Шешељ припрема паљење Косова и Метохије. Његови људи већ месецима тренирају. О томе постоји и упозорење из редова СПЦ да за почетак њихових терористичких акција жртве треба да буду Срби, да се убија српска војска и полиција, како би се потпао барут на Косову. Ја морам рећи у Мионици, овом граду војводе Мишића, да Србију најжалост воде људи који извршавају наређење Загреба".

На то је СПО упозорио и постоји документ да Шешел ради у интересу уставне државе, против демократске Србије, монархије и идеја Ране Горе. Овде је темељ Србије, треба оборити назадну власт и омогућити да у Шумадији одлучује Шумадица а не барабе које долазе ко зна откуд - нагласио је лидер СПО.

Истрајни антисрбин

Коментаришући залагање Вука Драшковића да се Република Српска, у саставу БиХ, стави под међународни протекторат, "Вечерње новости" пишу 22. јула 1993. године:

"Залагање за стављање БиХ под међународни протекторат није једини потез којим је Вук Драшковић, као лидер Српског покрета обнове, покушао да босанскохерцеговачке Србе "гурне" у наручје - Алије Изетбеговића. Драшковић је, примера ради, позвао српски народ у Босни и Херцеговини да не излази на прве вишестраначке изборе у овој републици. Да су босанскохерцеговачки Срби послушали вођу СПО, њихов чин би могао да се назове колективним политичким - самоубиством! То би, без дилеме, Алији Изетбеговићу омогућило да већ сада има своју исламску државу; много већу него што ће је, евентуално, икад имати".

Политички профил Вука Драшковића, уз остало, одликава још много детаља. Издвајамо два - први, вођа СПО присваја себи право да мериторно учествује у одлучивању судбине босанскохерцеговачких Срба и Републике Српске на чију територију - и дословно - није имао храбрости да крочи од почетка крвопролића! Разлоге због којих то није учинио није тешко докучити:

Први: Драшковићев долазак у Републику Српску значио би његово суочавање са свим својим погрешним политичким потезима: са својом, неретко, антисрпском опшијом, којом је покушао да постане вођа свих Срба на простору СФРЈ! ?

Други: Вук и Даница Драшковић одлазе у Француску, на лекарске прегледе, и то специјалним санитарским авионом, послатим по њих. На овакав уступак, у време кад су њихова држава и народ којем припадају под међународним санкцијама, које обухватају и забрану авио - саобраћаја између Југославије и осталог света, озбиљни политичари никад не би пристали. Посебно док небо, изнад глава српског народа у бившој БиХ, контролишу борбени авиони НАТО, приземљујући и хеликоптере који превозе болеснике и тешке рањенике.

Све ово наводи на мисао да се под Српским покретом обнове, судећи по потезима његовог вође, подразумева - бар кад је о бившој БиХ реч - обнављање исламизовања српског народа: враћање Срба у ропски, рајетински положај - Драшковићево упињање да се БиХ стави под међународни протекторат, ако би се закључивало по историјском искуству, не искључује ни могућност да - као у Првом светском рату - део Срба, у будућности, буде у униформама војске неке нове

"црно - жуте монархије", крене ли она на - Србију!

Отрежњење једног владике

Сам Вук Драшковић, пак, уједначавањем својих са антисрпским ставовима вође босанскохерцеговачких муслимана, као да се упиње да постане прототип човека чију је "прилагодљивост" народ исказао изреком "До подне Илија, од подне - Алија".

Због тога је, извештава "Борба" 24. јула 1993. године, епископ захумско - херцеговачки Атанасије упутио отворено писмо председнику Српског покрета обнове Вуку Драшковићу, поводом његовог предлога да се Босна и Херцеговина ставе под протекторат Уједињених нација.

"Тек што сте изашли из затвора, а већ бисте хтели, нас Србе у БиХ, под заговорски протекторат запада, где смо већ били и знамо како се то завршило", каже епископ Атанасије.

"Нисте ли, колико јуче, ви и ваш Супарник са Дедиња тражили од нас да се потчинимо Венс-Овеновом плану, па се сада правите невешти, "ни лук јели ни лук мирисали", а само ми знамо шта би било да смо се покорили диктату и неправди", истиче се у писму и додаје:

"Ваши и дедињска политика, углавном београдскопашалучка, час је "националистичка", час је "демократска", мало или ретко истински патриотска и хришћански човечна, пре свега по лакејском, а тобож "достојанственом" ставу пред моћницима овог света и века. За обојицу, изгледа, важније је да вас приме, или ви њих, да с њима доручкујете или издате заједничко сопштење, него што стварно изискује прави патриотизам свих Срба свуда и, поготову, истинска хуманост, слободарски и правдољубиви дух Христовог православља".

Епископ захумско - херцеговачки оцењује да су лажне дилеме: држава или демократија, демократија или патриотизам, "као што је лажна за Србе данас дилема: избор између вас двојице, или других сличних вама, а истога менталитета, политичких вођа у овој неприличној нам "лисандрији" у земљама Светог Саве и Јована Дучића.

Нисте извукли никаву поуку из фијаска са Милошевићевим Панићем, ни ти из овог задњег дефетистичког "поста". За вас је изгледа важније да дајете изјаве и интервјуе, него да макар навраћате у Херцеговину", напомиње епископ Атанасије у писму Вуку Драшковићу.

Вук Драшковић је, дугим празним монологом, реаговао на писмо свог некадашњег сарадника, у време лудовања на београдским улицама, и тиме пружио прилику владика Атанасију да му одговори и упозори Србе на "заборавност" Драшковићеву. "НИН", 6. август 1993. године:

"Господине Драшковићу,

Отворено писмо, изашло у "НИН"-у пре Вашег доласка у Париз (грешком стоји: на Св. Владимира, треба: на Св. Проконија), не бих писао да нисам писао онај апел (о Ивањдану) док сте били у зат-

вору, на шта ми је стигао и ваш лични одговор, после затвора, а пре Париза. Не разумем зашто је то "оптужниша", "Хајка", "Лаконска пресуда", итд. кад сте заиста изјавили оно што сада и у "НИН"-у потврђујете: да нас у БиХ треба ставити "под управу и старатељство УН" (свеједно што додајете "привремено").

... Отпочетка сам одбаћивао хистеричну да су "сви против нас" (и путовао, и писао, по свету), али шта ви радите писањем аутоапологија? Још на сахрани Гишке сам Вам рекао: не журите са изјавама и гледајте на све Србе свуда - али где бисте се Ви сећали где сте шта и коме рекли, или други Вама?

Православљу није својство "Тарангија на сумњу", него на слободу. Сумњу су други издигли на пиједестал, из унутрашње неслободе, а ја бих сумњу препоручио само политичарима који увек имају готова "решења свих проблема", чак и онда када је све много сложеније и болније, као ово данас код нас.

О Благодетима УН на Кипру причао нам је бајке (свега једном у патријаршији) Ваш Супарник са Дедиња, и био сам зачаван, као и сада, непознавањем кипарске трагедије, осим ако вам је бољи критеријум бизнис. Запад је, заиста, дао доста пара Кипру, али само да зачепи уши да се не чује песма "Ден к-сехно" двеста хиљада погинулих коју и ви "нешто не чујете", него чак прижељкујете такав "западни затвор"! Честитам на слободарству".

Куканни преосвећени епископ Атанасије. Заборавио је и он понешто из блиске историје. "Борба", 10. децембар 1991. године извештава о скупу "опозиционара" у Београду:

Изопачен узор

"Товорећи о помагачима Милошевићеве политике опозиционари су јуче најмање разумевања имали за Српску православну цркву. Драшковић је као примере "подршке режиму" навео патријархово писмо претолонаследнику Александру да не дође у Србију, а Никола Милошевић интервју митрополита Јована у којем је угледни црквени великодостојник изјавио да о Милошевићу (Слободану) може да говори само у суперлативима. Драшковић је замерио патријарху и освећење ПКБ-овог земљишта ("уместо те друштвене имовине, главног темеља сатанског система, могао је да освети земљу неког домаћина") навео да се освећују чак и кошкарнице и да калуђери иду са митраљезима по бојишту".

А колико цени народ и парламент види се по томе да је једини он, Вук Драшковић, честитао Борису Јељцину напад артиљеријом на посланике Думе, што је упозорење Србима на то шта их чека ако он буде у ситуацији да му се не свиди састав парламента, а да има власт.

Честитка објављена у "Борби" 25. септембра 1993. године гласи:

Београд (Танјуг) - Председник Српског покрета обнове (СПО), Вук Драшковић, упутио је јуче телеграм Борису Јељцину у коме је изразио "безрезервну

подршку" Јељиновој новој "одлучности и храбрости да демократски препороди Русију и тако обнови њену снагу и славу".

"Борба", 14. октобар 1993. године пише:

"Уочи расплета московске крваве државно - политичке драме, док још није било сасвим извесно ко ће победити, лидер СПО Вук Драшковић, изјавио је београдском дописнику високотиражне и угледне Комсомолске правде: "Јељин треба да нападне, поготово ако жели да буде нови Петар Велики".

Према интервјуу који је Комсомолска правда објавила јуче под насловом Срби су одувек били на Голготи, Драшковић је дословно рекао: "Јељин је крив. Он мора први да атакује на Бели дом. Сада ће они (Јељинови противници) заузети телевизију, обратити се народу и бити хероји. Ваш председник је морао са парламентом да разговара као са побуњеницима. Хоће да буде Петар Први, а пристаје на посредовање цркве. Петар је попове за перчин извлачио из цркава и од звона лио топове. Руска и српска црква су често играле негативну улогу у историји. Не сме се будућност Русије градити заједно са поповима.

Склоност ка тероризму и сили

Ко би још таквом дао глас на изборима?

Испуњавајући доследно налоге Америке, 5. јула 1992. године у Београду каже:

"Ми чинимо све да Србија каранфила буде толико велика да оној злој, и већ можемо да кажемо лудој Србији, оружје испадне из руке.

Компјутери нам требају а не пушке! Српски председник је и ових дана манифестовао снажно своју склоност ка тероризму и сили. То је манифестовао пред целом земаљском куглом. И то према коме? Према еопштеном народу. У нас су и овог часа уперени снајпери. Тешко Србији док је тај човек на њеном челу".

Да би био сигуран да ће ЦИА добити извештај како ревносно испуњава задатке и заслужује "дозу" део говора посвећује страним новинарима којима каже:

"Молим стране новинаре да упозоре Европу и цео свет на савез два ментална близанца зла и смрти који у амбис воде и Србе, и Хрвате, и муслимане, и цео Балкан, можда и целу Европу. Мислим ту на режим у Загребу и на демона у Београду, који изванредно сарађују.

Објавите, господо, шта сте овде видели. Политика Слободна Милошевића је мртва! Склонилимо Милошевића ускоро. Али молим вас, из Европе, из Америке, првенствено из Немачке, да зауставите хрватске фашистичке убице у Босни и Херцеговини, да их зауставите овог часа, и ми ћемо зауставити Милошевића. Ово је европска Србија.

С вођама који народ воде у провалију готово је, с Милошевићем је готово".

У слепом кокаинском лудилу, потпуно замагљене и извитоперене свести,

Драшковић изједначава своју државу са Хрватском новог поглавника, а свој народ са фашистичким убицама из Хрватске и Босне и Херцеговине. О томе говори интервјуу париском листу "Фигаро" који преноси "Борба" 8. октобра 1992. године:

Париз - "Режим у Загребу и Београду деле подједнаку одговорност за рат у Југославији. Они су веровали да су пронашли начин да преживе машући националистичким заставама и ударајући у ратничке бубњеве", изјавио је лидер СПО Вук Драшковић.

Уз оцену да ће он дана када "архиви тога рата буду приступачни јавности бити сасвим сигурно откривени спектакуларни документи који ће доказати да су хрватски председник Фрањо Туђман и Слободан Милошевић били у сталном дослуху током свих битака", председник СПО је одговарајући на питање: има ли Србија територијалних претензија, рекао "да је Милошевић подстакао претензије хегемонизирајући врло брзо нацију и распаљујући Србију. Национализам је омогућио Милошевићу да остане на власти".

Износићи своје гледање на нову Југославију, Драшковић је рекао да је "друга Југославија пренела трећој комунистички поредак, мада је марксистичка форма камуфлирана. У ствари, пренете су у нову кућу све канте са бензином и шибице, и изазвале пожар који је уништио стару кућу".

Према Драшковићу "све катастрофалне визије могу сутра постати стварност Србије", али је исто тако мишљења да "грађански рат у Србији није могућ, осим ако га не испровоцира власт".

Оцењујући да "немо тек када комунисти нестану у Србији моћи да се излечимо од наших апокалиптичких халуцинација и приближимо стабилној и модерној Европи", Драшковић је рекао да је председник СРЈ Добрица Ћосић, "на политичком плану духовни отац Слободана Милошевића". Сходно учињеним грешкама, Ћосић се нашао у обавези да спасе оно што се још може спасти", закључио је лидер СПО.

Издаја без остатка

Потпуно отуђеност од свог народа и припадност свима који могу да га снабдеју новцем који ће потрошити за мало кокаина, доказује најсрамнијом отпужбом коју је икада иједан човек изрекао целокупном свом народу: "И као српски књижевник и као лидер најснажније демократске странке у Србији, спреман сам да, одмах после Милошевићевог пада, затражим од хрватског и муслиманског народа опроштај за све злочине и несреће које смо починили у овом срамном, животињском и бесмисленом рату. Хоћу да сви испоручимо своје ратне злочинце и хушкаче међународном суду правде".

У том циљу сарађује са сваком. "Борба" 17. октобра 1992. године пише о сусрету Вука Драшковића са великим србомрсцем Тадеушом Мазовјецким:

"Тадеуш Мазовјецки са сарадницима примио је јуче председника СПО Вука

Драшковића. Као бивши новинар, Мазовјецки се нарочито интересовао колико контролисани масмедији, пре свега телевизија, доприносе разбукутавању најнижих емоција код грађана, укључујући ту и промоцију шовинизма и сулудих амбиција етничког чишћења територија.

Лидер СПО је упознао Мазовјецког са низом примера идеолошке искључивости и обмањивања народа од стране Радио Телевизије Србије и замолио га за помоћ Уједињених нација у ослобађању ове тамнице лажи".

Сам себе препоручује

Вук Драшковић врло често користи прилику да се јавности представи као једини, па чак и једини демократа у Србији, и у ту сврху пише отворена писма.

Најпознатије писмо, које је изазвало најачу реакцију српског народа и највеће осуде написао је 12. марта 1996. године и упутио га, коме друго него својим менторима и помоћницима у ружењу и рушењу Србије, министрима иностраних послова САД, Русије, Француске, Велике Британије и Немачке. Писмо је објавио лист "Време" 30. марта 1996. године:

"Председник Србије Слободан Милошевић, нарочито после Дејтона и Париза, спроводи терор над демократском опозицијом, укида и последње независне електронске медије, спречава приватизацију у привреди, постојећу приватну својину насилнички претвара у државну, повећава полицијски апарат репресије, мобилише на војне вежбе чланове демократске опозиције, насилно у своју странку увлачи хиљаде људи...

Укинуо је и телевизијске преносе из парламента и забранио државној телевизији и штампату да извештава о активностима демократске опозиције.

Наредио је Врховном суду да укине и једину независну телевизијску станицу ("Студио Б"), која се могла видети само у Београду и околини, а овај вандалски чин изведен је тако што је приватна својина деоничара "Студија Б" проглашена за државну. (Ако је то тачно, а тачно је, зашто Вук Драшковић није отклонио последице тог "вандалског чина" и вратио "Студио Б" деоничарима по освајању власти у Београду?)

У земљи влада потпуни информативни мрак. Грађанима се сервирају само ставови Милошевићеве прокомунистичке партије и отворено комунистичке партије његове супруге. После Дејтона и Париза, у Србији је заведен не једнопартијски, него једнокреветни систем власти. Војска, полиција, сви медији, банке, предузећа, мафија - све је у рукама Милошевића и његове супруге.

Грађанима се сутерише да је Слободан Милошевић у Дејтону и Паризу добио подршку САД, Русије, Велике Британије, Немачке, Европске уније и НАТО да у Србији чини што му је воља.

Истерана из парламента и лишена свих медија, демократска опозиција (без фашистичких странака које је за време рата формирао Милошевић) почела је

да организује масовне протесте по Србији, захтевајући Милошевићев одлазак и хитне и корените европске реформе у Србији.

Такав протестни митинг организовали смо 9. марта и у Београду. Милошевић је издао наредбу полицији да митинг забрани, а када је обавештен о десетинама хиљада присталица демократске опозиције, забранио је подизање бине за говорнике и озвучење! Ето, и тиме се бави један шеф државе.

По Милошевићевом наређењу, државна телевизија је снимала полупразан градски трг три часа пре почетка скупа и увече је тај снимак приказала гледаоцима, потпуно прећутавши да су десетине хиљада грађана тражили Милошевићеву оставку, помирење и сарадњу између република бивше Југославије, слободне медије, приватизацију, сарадњу са Европском унијом и укључење Србије у породицу европских и светских демократија.

Овако организована државна лаж не постоји данас нигде у Европи.

Милошевићев режим је једини режим у Европи који влада помоћу лажи и голе силе.

Али, тај режим се и повлачи пред силом када се суочи са њом.

Примера ради, Милошевић је, недавно, забранио рад "Сорос фондације", али је одмах узмакао и најавио дозволу рада, чим је добио писмо од господина Кристофера.

Драго ми је што је господин Кристофер послао писмо, али ми није драго што владе великих демократских држава не покажу исту одлучност и када је реч о одбрани независних медија или о поштовању основних људских права грађана Србије и политичких права опозиције, која су сва угрожена једнопартијском репресијом и диктатуром.

Наравно, борбу за демократију у Србији не могу водити стране владе. Демократске снаге у Србији имају више присталица него што их имају Милошевић и његова супруга, али та мањина влада искључиво захваљујући чињеници што су медији, полиција и сав новац у њиховим рукама. Деблокирани медији и поштени избори под међународном контролом гарантовали би више него двотрећинску победу проевропских демократских снага у Србији.

Говорећи 9. марта, рекао сам да демократске снаге у Србији морају свакодневно притискати Милошевића изнутра, а демократски свет споља. Грађани су то бурно поздравили.

Надам се, поштовани господине министре, да и Ви сматрате да трајног мира и помирења на простору бивше Југославије не може бити без победе демократских и антиратних снага, пре свега у Србији, Хрватској и БиХ.

Сматрам да међународна заједница губи драгоцену време ако очекује да ће трајни мир обезбедити они који су почели и водити рат и да се диктатори могу преобразити у демократе. Ал Капони Балкана не могу никада постати Махатме Ганди.

У име демократске Србије, која се бори у потпуном медијском мраку, која је лишена и новца и опреме, и која је изложена полицијској репресији, молим вашу Владу да подржи ту Србију.

Примите најтоплије поздраве и најбоље жеље.

У Београду, 12. марта 1996.

Вук Драшковић, председник СПО

Вољеном председнику

"Наша борба" 27. септембра 1996. године извештава о отвореном писму које је Вук Драшковић упутио Слободану Милошевићу:

"Такозвана вишестраначка изборна кампања, која је у току, уверљиво сликавају власт, односно власт ваше фамилије, као последњу и једину сталнистичку тамницу у Европи - каже се у писму које је Вук Драшковић, председник СПО, упутио јуче председнику Републике Србије Слободану Милошевићу. Драшковић од председника Србије захтева да одмах "скине власничку и уређивачку палицу са свих медија у Србији" и омогући да државни медији на "једнак начин, објективно и равномерно прате изборну кампању свих парламентарних странака и коалиција".

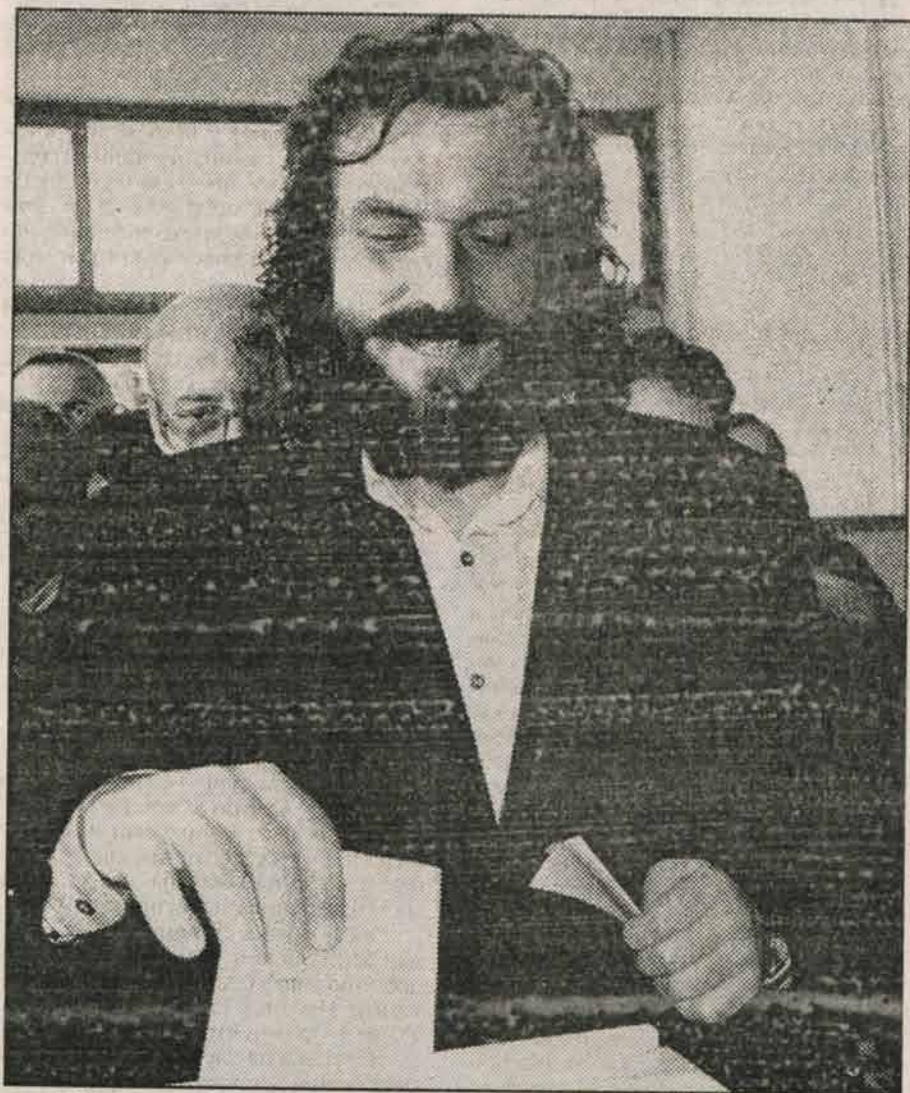
У противном, Српски покрет обнове ће, као члан коалиције "Заједно", у договору са осталим парламентарним странкама опозиције, бити присиљен на свим облицима отпора. "Вама ће припасти искључива одговорност за последње наших, изнуждених акција", упозорава председник СПО.

У обманама народа надмашили сте и највеће прерапанте из времена Стаљина, Чаушескуа и Енвера Хоџе. Шминкањем и монтажама, ваша пропагандна империја беду и несрећу милиона грађана представља као срећу, рушевине као грађевине, мртвачнице као обданишта...

"Наша борба", 26. октобра 1996. године, извештава о још једном писму Вука Драшковића упућеног Слободану Милошевићу, председнику Србије:

"Господине Председниче,

Широм Србије, представницима коалиције "Заједно" забрањује се да имају своје чланове у бирачким одборима, а нарочито у бирачким одборима за локалне изборе.

Оптимизам без покрића: Вук је на првим вишестраначким изборима давао социјалистима милион гласова форе

Изборе контролишу и гласове броје само представници СПС, ЈУЛ, и понегде Нове демократије.

Шеф Ваше партије за Ниш, Миле Илић, изјављује да сте Ви, лично, наредили изборну крађу и то у договору са америчком владом. Заузврат, Косово ће постати република, Санџак ће добити специјални статус, а Срби из Барање и Западног Срема биће депортовани на Нови Зеланд.

Данас сам затражио хитно и јавно објашњење америчке владе.

Од Вас тражим да, одмах, повучете наредбу о изборној крађи. У противном, сва одговорност за оно што може да уследи пашће, искључиво, на Вас.

Зар вам је мало што контролишете све телевизије и све државне медије, што шаком и капом расипате новац овог једног народа на Вашу изборну кампању, што сте Аврамовићу запретили смрћу, што полиција и војска шире страх?! По врх свега, наредили сте крађу на гласачким местима.

То није више ни криминал, него мафијаштво. И кукавичлук.

Ако сте јаки, ако вас хоће народ, онда не крадите гласове!

Пропала обмана

Истим поводом, Драшковић 25. октобра 1996. године пише писмо отправнику послова амбасале САД у Београду:

"Драги г. Мајле, наредбом председника Србије г. Слободана Милошевића, представницима коалиције "Заједно" забрањено је да контролишу гласање и учествују у контроли бројања гласова у многим местима у Србији, иако је контрола гласања загарантована законом.

Шеф Милошевићеве партије за Ниш, г. Миле Илић, у својој јучерашњој изјави тврди да се Слободан Милошевић са америчком владом и Европском унијом договорио да крађом добије предстојеће изборе. Г. Илић је такође изјавио да је то разлог што су страни посматрачи одбили да дођу у Србију како би контролисали регуларност избора.

Захтевамо хитно, значајно и јавно објашњење америчке владе.
Београд, 25. октобар 1996.

Вук Драшковић
председник Српског покрета обнове
(Коалиција "Заједно")

Из америчке амбасале, од неког чиновника, Вуку Драшковићу стиже још један од понижавајућих одговора:

Наше разочарење је двоструко

Господину Вуку Драшковићу, председнику Српског покрета обнове, (Коалиција "Заједно")

Поштовани Господине Драшковићу, Одговарам на ваш телефакс упућен отправнику послова господину Ричарду Мајлсу, који је примљен у америчкој амбасали овог поподнева. Господин Мајлс, који се данас налази у посети Црној Гори, замолио ме је да одмах одговорим.

Дубоко смо разочарани због нетачних и неоснованих оптужби које сте

навели у вашем факсу. Наше разочарење је двоструко зато што сте изабрали да своју забринутост разгласите у јавности уместо да је претходно поделите директно са нама. Сједињене Државе су до сада увек поздрављале, и увек ће поздрављати, опозиционе гласове у овој земљи. Наша врата су за вас отворена.

Као што вам је добро познато, влада СРЈ (Србије и Црне Горе) је од ОЕБС затражила присуство међународних посматрача избора. ОЕБС сада разматра како да буде од помоћи у кратком временском интервалу који преостаје до 3. новембра.

Сједињене Државе снажно подржавају свеобухватно међународно надгледање новембарских избора од стране ОЕБС, амбасада земаља чланица ОЕБС и Уреда за демократске институције и људска права при ОЕБС. Познато је да су САД снажно препоручиле ОЕБС и земљама чланицама ОЕБС да би надгледање избора било корисно и добро дошло. Критике међународних посматрача - од техничких аспеката изборне администрације до много темељнијих питања као што су слобода штампе - од виталног су значаја за демократски развој земље.

С поштовањем,

Чек Зеткулук,
заменик шефа Мисије
25. октобар 1996.

Тужаба остаје тужаба

О сталним покушајима Вука Драшковића да за свој долазак на власт обезбеди подршку из иностранства говори и његова посета Америци о којој извештава "Борба" 8. фебруара 1992. године:

Београд - "Више него задовољан резултатима једанаестодневне посете Америци, где је затражио подршку за стварање независне и демократске државе Србије", лидер СПО, Вук Драшковић, са делегацијом своје странке, вратио се синоћ у Београд.

У свим разговорима са америчким званичницима (Венсом, Иглбергером, Окуном, сенаторима, конгресменима) према речима г. Драшковића, предлог СПО-а за разрешење југословенске кризе "саслушан је са великом пажњом".

Подсећајући да је у Америци тражио подршку и за целокупну опозицију Србије, првак СПО је приметио да тамошња "јавност" тачније новинари, са великим нестрпљењем очекују годишњицу децембаровских демонстрација.

Први човек СПО синоћ је оштро осудио, како рече "увреду и подвалу српском народу" - стварање крње Југославије од Србије и Црне Горе, чиме се, ових дана, баве власти двеју република. Он је више пута нагласио да не жели да буде апатрид, човек без отаџбину, да хоће српски пасош и независну српску државу.

Жали се на свој народ и тражи подршку у борби за власт и у емисији "Полноћни круг" II канала Француске телевизије, о чему извештава "Борба" 26. априла 1993. године,

У Француској преовладава мишљење да је српска опозиција немоћна?

"Видим, али управо сам на конференцији за штампу код мога издавача, узео Андре Гликсмана (који је био прошле године у јуну у Београду) за сведока да је тада у време Сабора, стотине хиљада људи осам дана тражило одлазак Милошевића с власти, али да та акција није имала осетнију подршку управо оних интелектуалаца на Западу који нас критикују у име демократије.

Наравно, када су НАТО авиони први пут, код Горажда бомбардовали Републику Српску, не предвиђа међународни суд за хушкаче и злочинце већ каже: "Бомбе бачене јуче на ратне положаје око Горажда пре су, ипак, ономе на него ваздушни удар који може да уследи, али до којег, надамо се, неће доћи... Уједињене нације нису непријатељ Срба. Непријатељ Срба су они који наш народ гурају у рат са читавим светом".

Да ли је потребан иједан доказ више у прилог тврђњи да Вук Драшковића треба онемогућити да јавно износи било какве ставове?

Против заједништва

На седници Председништва СПО, 16. јануара 1992. године каже: "У дес заједничке државе, а тиме и разбијање српског народа, неизбежно су почели оног момента када су се српски режим и поједини генерали ЈНА повели за судудим западним границама Карловац - Карлобаг - Огулин - Вировитица и када су политички примитивци и екстремисти доживели незапамћену медијску промоцију и дошли у позицију да креирају српску националну судбину.

Та памет која игнорише реалност и даље бунца о некаквој Југославији и њен мртвачки покривач натура Србији и Црној Гори".

А 28. априла 1990. године, у интервјуу "Дуги" део разговора са новинаром теचे овако:

"Да ли ви уопште размишљате о сарадњи и слози између Срба и Хрвата, или су, по вашем мишљењу ти односи непоправиво затворени?"

Ја стварно мислим да ти односи никад неће бити чисти док се не разграничимо...

- Знам, али како очекујете да би ваша Србија могла да буде третирана као толерантна и неагресивна кад има територијалне претензије да осваја територије.

Чије?

- Других република и покрајина.

Па, чије?

- Имате освајачке претензије.

Ама, према чему?

- Према територијама других република и покрајина у којима живе и други народи.

Ко је одредио... Па, ја стварно нећу, Мирјана (новинар Мирјана Бобић - Мојсиловић, прим.аут.), да разговарам на тај начин, да глувом поправљам слух и да слепом враћам вид. Прочитајте оно што је осамнаесте било, што је међународно признато, добијено, иза чега стоји све

што је добијено, не само у три дела, него све што смо као народ стварали од Светога Саве до 41. То је мизантроп са којим је ушла, и на изласку из Југославије сви морају схватити да мора повратити своје. И да на Западу мора да добије све територије у којима живи њен народ".

Каква разлика и због чега у изјави "Борби" од 6. 12. 1995. године:

"Нож" на Србе

Београд (Тањуг) - Председник Српског покрета обнове Вук Драшковић изјавио је јуче да је мир једини начин да се коначно изађе из несреће која је зајела народ.

"Не желим да се придружим оптужбама да је председник Милошевић у Дејтону продао Србе с оне стране Дрине и осрамотио ове овде", рекао је Драшковић додавши да је "Милошевић једностранно прихватио оно што се морало прихватити" и оценио да тај мир није ни праведан ни неправедан.

Мир ће, додао је лидер СПО, омогућити неопходне промене и друштво.

Нажалост, неке опозиционе странке у Србији, супротстављајући се променама и бранећи мртву прошлост, злоупотребљавају чињенице које су им наклоњене и копају јаме дубље од пређашњих", нагласио је Драшковић.

Зато је и доживео да му Савет за друштвени положај жена СПС Ужица упути отворено писмо: "Вечерње новости", 14. децембар 1991. године. У том писму чланице СПС из Ужица Драшковићу замерају на превртљивости у јавним наступима, али и констатују да их то не изненађује и поручују: "Ти велики Србине, који се сам тако зовеш, окрени лист и почни да размишљаш о ономе шта чиниш".

- Написа ли ти "Нож"? - питање је за Драшковића. Зашто сада окрену тај исти нож на Србе, на свој народ? Да ли си и онда био сам део лажи у којима смо живели? Зашто у својој слепој жељи за влашћу погази и самог себе? Докад ти туђинци попут Геншера, Мока, Микеласа одређују понашање?

Чланице СПС Ужица питају Драшковића - може ли да погледа у очи глобладом војнику који је часно оделужио свој војни рок стојећи у првим борбеним редовима, јер ти саветујеш резервисте да не иду, да се не одазивају најчаснијем позиву да бране своју земљу и свој народ. Док ти седиш и мирно живиш у условима које нико не може и замислити, лако ти је давати саопштења и хушкати народ који је и без тебе угрожен свим недаћама овог света.

На крају писма Драшковићу се поручује: "Да је у заблуди ако верује да ће српске жене неко макар на тренутак поколебати да се брани Србија где год Срба има".

Када се све то заврши, а завршиће се, мораћеш да погледаш народу Србије у очи. Да ли си свестан шта чиниш Србији? Ако си већ кукавица и издајник, не ометај оне којима је патриотизам нешто свето и који су спремни да за наше боље сутра уложе и своје животе, поручују чланице СПС Ужица Вуку Драшковићу.

"Вечерње новости", 14. март 1992. године

Борци Барање - територијалци и припадници ЈНА који се тренутно налазе на ратним задацима у овом крају, јуче су упутили отворено писмо Вуку Драшковићу, лидеру Српског покрета обнове, изражавајући још једном своје неслагање са његовом политиком.

Председниче Српског покрета обнове, зашто позиваш своје људе на про-

паст, обуставу рада, обуставу школа и свега што доводи у тоталну пропаст. Ми који смо овде знамо да је и овако тешко, а не још обуставити тотални рад. Ми борци радимо и ратујемо, а без рада нема нам живота.

Драшковићу, лако је да позивате људе да не раде, пробајте их позвати да раде и да узму пушку па да дођу својој браћи на прве борбене линије да им помогну. Немојте их позивати да руше Београд и да пљачкају. Ако то желе, позовите их у Осijek па нека тамо демонстрирају и краду сребро и злато. Ми добро знамо, - кажу даље у отвореном писму борци Барање - да у тим вашим редовима нема великих Срба, и да су то углавном српски непријатељи. Ви треба да знате да се ту нећете моћи одбранити, јер нам разбијате ово наше српство које је сада сложеније него икада, па је зато крајње време да схватите шта радите ви и ваши истомисленици.

Морамо вам признати да ми борци Славоније, Барање и западног Срема тешко коме можемо веровати јер српски народ је веровао Титу и био заведен и зато смо дошли у ову ситуацију, али морамо бити искрени и рећи да теби поготово ништа не верујемо курјаче јер сматрамо да си ти велика издајница српског народа. То је наше мишљење и на то имамо право. Ми знамо ону стару, да нам не би Вука Бранковића, а сада Вука Драшковића ствари би се одвијале много другачије, а и раг би се пер завршио.

Вуче, одговори нам на ово отворено писмо, ми то и очекујемо - кажу на крају борци Барање, лидеру СПО Вуку Драшковићу.

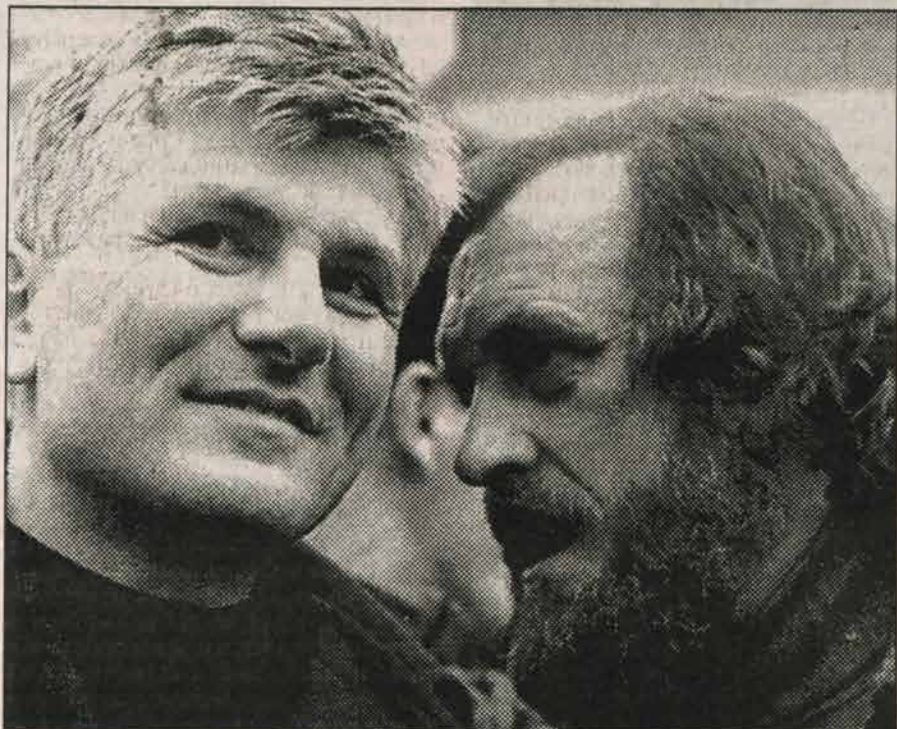
"Вечерње новости", 5. јуни 1992. године:

У Скупштину Србије стигло је отворено писмо Српског културног форума из Минхена упућено Вуку Драшковићу.

"Гледали смо те 31. маја на демонстрацијама у Београду како водиш ону малу поворку заведених Срба, тужно и јефтино. У овим моментима нема Србина који не би желео мир себи и својој земљи. Користећи агонију која стеже те људе око тебе употребљаваш своју отровну пропаганду и остатке бивше славе и водиш их на пут пропаст", каже се у писму. Згранути смо твојим извињњем у име српског народа".

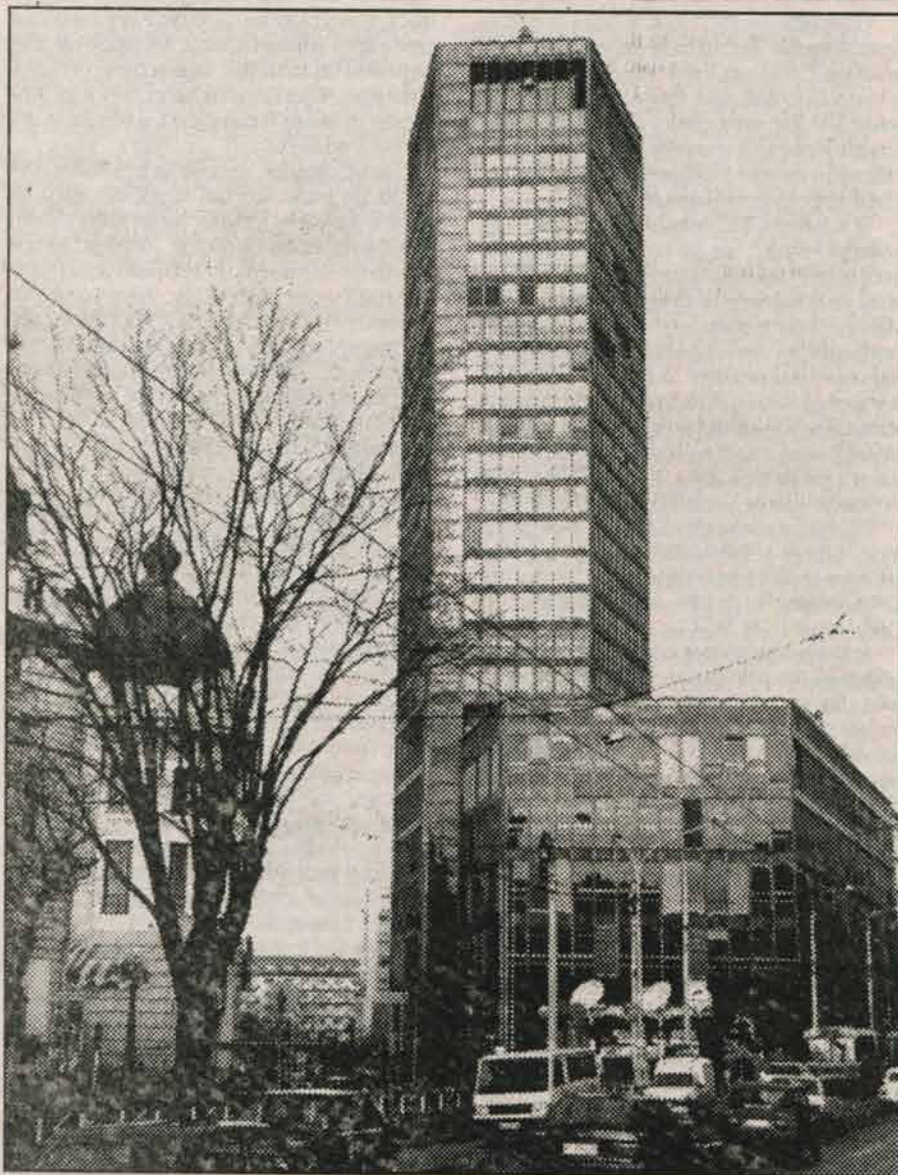
У име којих Срба се ти извињаваш, Вуче Бранковићу, бивши комунисто у улози обарања заостаог комунизма, бивши лични секретару Мике Шпиљка, али још увек, слуго неонацизма. Ми смо Срби који живимо у Немачкој и добро познајемо информације које нам се овде сервирају. Питамо се зашто Немци који нас не воле и никада волели нису, воле и само тебе хоће на челу српског народа. Ако још мало имаш морала престани са политиком "у корист српског народа". А ако ти је до извињења стало, извињ се српском народу због своје бесрамне издаје - пише на крају овог отвореног писма.

Дали су га дотакле ове речи огорчења? Не, то не пролази копрену коју је кокаин створио у Драшковићевом мозгу.

Бинђићев Пигмалион: "Ја сам га створио, ја сам га уклонио" одговорио је новинарима на питање да ли је уклањање градоначелника "лична освета"

"Демократска" доследност: "заштитник" независних медија Вук Драшковић није, по освајању власти у Београду, вратио деоничарима "Студио Б"

"Дуги" оптужује

"Борба" 5. августа 1993. године

Београд - Реагујући на изјаву Српског покрета обнове, о његовој евентуалној умешаности у недавни атентат на посланика ове странке, Иву Ђукановића, у Новом Саду, која је објављена у "Борби" 30. 7. 93. године, јуче се нашем листу обратио некадашњи члан СПО и припадник Српске гарде Бранислав Лаиновић - Дуги. У отвореном писму "адресираном на председника СПО, Вука Драшковића Лаиновић лидера СПО назива продатим човеком који је сам признао да је 1986. године и из тога извукао корист", и док су сви остали организатори кажњавани он је са најбољим препорукама ондашње државне безбедности отишао за дописника Танјуга у иностранство.

У наставку писма Лаиновић каже: "9. марта 1991. године нас поново продаје и док су остали крвнички премлаћени он (Вук Драшковић, оп. р.) окривљује све и бива пуштен, а остали осуђени на различите затворске казне. Најновији догађаји пред Скупштином показали су, по ко зна који пут, његово право лице.

Поново је кривио све за то што се догодило, штрајковао главу да спаси себе, а поштени људи који су му веровали и сада седе у затвору. После свега је отишао у Француску и давао изјаве против српског народа Србије, Босне и Крајине и показао се већим издајником српског народа од било кога у току овог трогодишњег рата.

Што се тиче случаја са рањавањем криминалаца и, узгред, његовог посланика и пријатеља Иве Ђукановића, могу да кажем само да ли сам умешан, и ако јесам, колико сам. Али сам убеђен да ће на општеничку клубу сести његов рекеташ и он, јер је целом граду дозлогрдило отимање, рекетирање, силовање и Иве Ђукановића у име СПО - а, а како сада видим под заштитом њега као председника странке. Његова изјава у којој штити дотичног "посланика" ми донекле расветљава порекло оног новца који је подигао од Дафине.

Ако грешим што се тиче порекла тог новца следећи извор може бити само продавање његових анти - српских изјава светској штампи. Да сам у праву за

све ово што говорим у вези њега потврђује чињеница да су сви стари чланови СПО - а у Новом Саду због њега, Иве Ђукановића и њима сличних престали са активним деловањем у странци, а многи је и напустили. Жао ми јешто се оглашавам овако, али обећавам несудењом председнику и великом издајнику Србије Вуку Драшковићу да ће имати част и видети моју конференцију за штампу до краја августа.

"Тек сада сам увидео да за сво зло које је "Српска гарда" имала сноси он кривицу, а госпођи Даници Драшковић се извињавам за све што је било до сада и искрено ми је жао што живи поред таквог нечовека, не - Србина и комунисте", каже на крају Лаиновић.

Ко да Драшковићу уђе у крај капа га нападају сарадници, идеје и сопствене изјаве које је изгледа брзо заборавио. Наравно, скоро да је смешно, и било би да није трагично, како се у њему између лажљивост, послушност према Американцима а мржња према сопственом народу, и дејство кокаина.

Милион гласова "форе"

У интервјуу "Српској речи" 5. децембра 1990. године поручује социјалистима: "Дајем им часну реч: нека избори буду фер, ето им од мене милион гласова форе, и опет ће изгубити". Успут, на питање: Шта ће бити са зајмом за препород Србије који су расписали комунисти и који пропада?, одговара: "Ми то враћати нећемо".

После изборног пораза не честита победнику већ отпочиње борбу за власт на свој начин. Победника мрзи и мржњу не крије. А како да крије осећања зависник од средстава која му уобличавају осећања? "Дуга" 16. августа 1992. године:

Час ваља, час не ваља

Драшковић: И зар очекујете, дакле, да сам - после свега што је учињено мени и Српском покрету обнове - могао да прихватим позив председника Републике да дођем, да му церемонијално честитам нечасну изборну победу.

- Не, ништа не очекујем, утолико пре што знам да сте тала говорили да би та церемонија могла бити равна једино изјављивању саучешћа Србији! Још увек ми дугујете одговор на питање ко је - и шта је на српском врату - Слободан Милошевић?

Драшковић: Непријатно ми је да вам одговорим ко је и шта је он - да ли је и нож и чизма под српским грлом - просто зато што он није овде. А да је он овде, рекао бих - и образложио - да је нож и чизма под српским грлом.

Шта рећи о здравственом стању човека који 21. јануара о том истом човеку, после двосатног разговора о састављању нове Владе Србије, како извештава "Борба", каже:

"Лично сам задовољан састанком, председник је шармантан и духовит човек, атмосфера је била пријатна и поверљива", били су први утисци лидера СПО.

"Нова Византија"

Данас, 1999. године, осуђује Војислава Шешеља зато што Српска радикална странка форсира Савез Русије, Белорусије и Југославије, а на светском сабору СПО 1990. године је говорио: "Усуђујем се да замишљам тесни савез Срба, Грка, Бугара, Румуна и Руса, рецимо. Једну модерну Византију". Бугарском новинару Енчеву, 4. новембра 1990. године, у изјави за лист "Отечествени весник" каже да ће се заложити за формирање новог балканског савеза православних земаља Србије, Бугарске и Грчке за отпор против наступајућег ислама.

Истина, да би поново доказао потпуно нестабилност и понашање зависно од количине кокаина у себи, у Београду, 28. јуна 1992. године, оптужује Слободана Милошевића да "Јуче нису хтели асиметричну федерацију са људима са којима живимо седамдесет година, са људима истог етничког порекла, истог или сличног језика (Словенци, Хрвати и муслимани, прим.аут) да би после овог крвавог и бесмисленог рата, шеф државе тајно отишао да конфедерацију нуди Грчкој".

Нелогичност потврђује изјавом у "Борби" 7. маја 1993. године:

Да ли је наш излаз Европа, несврставање, православље, "Нова Византија" или?

Вук Драшковић: "Таламције које неуко и у суштини дубоко нехришћански нуде православље за државну политику и међудржавне односе, касне са својим концепцијама неколико векова или им је једино политичко надахнуће фундаментализам хомеинијевског типа. Ни митским призивањем "Нове Византије", често с кловновским образложењима а опет неуко, не постижемо ништа друго него подсмех света, па и оних који би ту "Нову Византију" наводно чинили.

Простори Византије су једно, а њен дух нешто сасвим друго. Уосталом, у савезу против обновљене Византије у XIII веку, под вођством Карла Анжујског, а на страни католичке цркве и папе, била је и Србија. Десило се то после пропасти Лионске уније. Интереси су, још тада, били и те како старији и важнији од теорија крви и тла".

За власт – све

Деси се, као у чланку "Наше борбе" из октобра 1995. године, да у само једној изјави слаже неколико пута, утерујући крајем изјаве у лаж њен почетак:

Крагујевац - "Ја сам председнику Србије казао да није поражен Србија, да није поражен српски народ, него је поражена једна наопака годинама вођена политика сукоба са светом, политика примитивизма, пијанства - антисрпска, нацистичка и да се Србија мора хитно запутити новим путем ка новој Србији, ка европској Србији" - изјавио је у интервјуу "Независној Светлости" Вук Драшковић, лидер СПО одговарајући на опаску аутора "да се широм Србије увек велико прича о коалицији СПО са социјалистима".

- Ми никада нисмо поменули да хоћемо у Владу, да тражимо Владу. Ми тражимо ове промене. Ако господин Милошевић нађе људе који ће срцем, знањем, памећу и угледом овде и у свету задржати и нећемо ни питати зашто међу њима нема људи из СПО - каже Драшковић.

Коментаришући написе о тајним разговорима, погађањима и пенкањима око фотеље, по којима СПО тражи седам министарских места у реконструкцији Владе, док СПС нуди пет, Драшковић је рекао да су то "глупости, глупости, глупости, трачеви, трачеви, трачеви и ништа више".

Како га утерује у лаж експозе мандатара Мирка Марјановића у Народној скупштини 24. марта 1998. године

Тако сам био отворен и искрен са Српским покретом обнове, верујући у њихове искрене намере. Ми нисмо реаговали, ни на неке неодмерене изјаве СПО-а о неком њиховом посебном значају и посебним захтевима, јер смо то сматрали њиховом унутарпартијском потребом.

Председник СПО-а Вук Драшковић, пре разговора о саставу Владе, наглашавао је потребу о постизању споразума о питањима везаним за Декларацију о народном јединству, што се покљачало и са нашим концептом Владе народног јединства, тако да ту није било неких већих проблема.

Стављајући у први план програмски прилаз, СПО је чак јавно истицао да број министара из појединих странака није најбитнији за формирање Владе.

Као мандатар предложио сам СПО-у девет од 23 министарских ресора. Међу њима неколико кључних - два од седам министара без портфеља и два од пет потпредседничких места, што је 36% у Влади, иако СПО има свега 18% посланика у Народној скупштини.

Консултацијама је постигнут споразум о Декларацији о народном јединству. Нажалост, после свега, када су принципи усаглашени, одједном су нам на последњим консултацијама испостављени захтеви у којима СПО тражи привилегован положај, да сам има више места у Влади од СПС, уз изричит став да, уколико то не прихватимо, цитирам "Сматрајте да су наши разговори о новој републичкој влади коначно завршени".

Лично сам био изненађен таквим ставом, јер сам био стекао утисак да је постојала жеља свих фактора да се Влада народног јединства формира.

Исто ме је тако, баш у том тренутку, кад се наша земља нашла пред међународним и унутрашњим притисцима и када је Влада започела дијалог са представницима албанске националне мањине и другим мањинама на Косову и Метохији, изненадио поступак СПО-а да не учествује у саставу државне делегације на Косову и Метохији.

Жао нам је и сада што СПО није ушао у Владу. Жао нам је што у Владу нису ушли и представници Савеза војво-

ђанских Мађара, јер су они подржали концепт и програм Владе народног јединства. То од стране Владе неће мењати позитиван став који Влада има према савезу војвођанских Мађара".

Ову изјаву господина Марјановића нико из СПО и никада није демантовао. Она открива прави лик Вука Драшковића, мешетара и трговца. Део који га најтеже оптужује је онај у коме се открива да је одбио да одреди члана српске делегације за разговоре о Косову и Метохији.

Наравно, заборављајући, по обичају, своја "темељна" опредељења, у белгијском листу "Соар", а чланак преноси "Наша борба" 6. октобра 1997. године изјављује:

"Ако би Слободан Милошевић прихватио да се Србија окрене Европи, безусловном спровођењу Дејтона и сарадњи с Хашким трибуналом, размислио бих о коалицији с владајућом СПС", изјавио је Драшковић.

Брисел - Лидер Српског покрета обнове (СПО) Вук Драшковић изјавио је да би "размислио" о коалицији са владајућом Социјалистичком партијом Србије (СПС) ако би њен вођа Слободан Милошевић прихватио да се Србија окрене Европи, "безусловном спровођењу Дејтона" и сарадњи са Хашким трибуналом.

"СПС је у вртоглавом паду. Изгубила је већину у парламенту и подељена је на три струје: бољшевичку, прошењелевску, spremnu да сахрани Дејтонске споразуме, као и трећу, мањинску струју, која подржава замисао о коалицији са СПО", рекао је Драшковић јуче раширив белгијском листу "Соар". "Ако, а ја подвлачим то ако", додао је Драшковић, "ова трећа струја покаже СПО-у да је наклонена таквом савезу, она ће морати да прихвати наше услове: Србију окренути Европи у погледу економије, парламентарног система, правосуђа и спровођења, потпуно и безусловно, Дејтонских споразума".

"Претпоставимо", рекао је лидер СПО, "да Милошевић каже: Морам прихватити Драшковићеве услове, укључујући сарадњу са Међународним судом за ратне злочине у Хагу. У том случају, ја ћу размислити...", подвукао је Драшковић. На питање новинара: "Не мислите ли ви да је Милошевић првак у манипулацији?", Драшковић је одговорио да би "све, наравно, морало бити стављено црно на бело, са роковима и тачним циљевима. То би била победа", закључио је лидер СПО.

Освета Ђинђића

Драшковић је одбацио могућност савеза са Српском радикалном странком рекавши да "СПО неће ући ни у какав савез са фашистима". "Шешељ жели стварање Велике Србије", казао је Драшковић, "ако би Шешељ икад постао председник, границе Србије би биле на Сави, код Београда".

Оценивши да ће председнички избори у Србији морати да се понове, Драшковић је рекао да му на новим изборима "нико неће забити нож у леђа. Ја ћу бити председник Србије", подвукао је Дра-

шковић. Лидер СПО рекао је да је смењени градоначелник Београда, Зоран Ђинђић, а не он, Драшковић, "издајник демократске опозиције".

На оцену новинара да је "Ђинђић већ изазвао (Драшковићев) пораз у првом кругу избора", лидер СПО је узвратио да је Ђинђић "разрадио ту глупу замисао да се комунизам може победити само са студентима и независним интелектуалцима". Каква се победа може постићи са студентима и са пар стотина интелектуалаца који нису ангажовани у политици?, упитао је Драшковић. Он је додао да је "несрећа да је Ђинђић ту замисао успео да прода у Европи и САД", али да је ту "пропаст једино схватио Ричард Холбрук". На питање новинара да ли је уклањање Ђинђића са места градоначелника "лична освета", Драшковић је одговорио: "Наравно! Он је издао коалицију". "Ја сам га створио, ја сам га уклонио", рекао је Вук Драшковић.

Вук у кучинама

Права истина постоји, али је од Вука Драшковића никада нећете сазнати. "Блиц", 6. фебруар 1998. године разговара са Вуком Драшковићем.

"Ако би ваши захтеви били прихваћени да ли бисте, заузврат, подржали евентуалну поновну кандидатуру Мирка Марјановића за премијера?"

"Ако би се изашло у сусрет нашим предлозима, онда би СПО-у припала функција премијера".

"Када очекујете други круг званичних консултација код председника Милана Милутиновића?"

"Све ће, верујем бити завршено до краја марта".

"Да ли је тачно да је СПО тражио финансијску подршку од међународне заједнице (попут оне коју је наводно добила Влада Републике Србије), а за евентуалан улазак у коалициону републичку владу са левицом, као и да контактирате са западним званичницима у

име СПО, одржава лидер НД Душан Михаиловић?"

"Тачно је да би, прихватањем програмских циљева које предлаже СПО и прихватањем суштине поделе власти и одговорности на чему инсистирамо, наша држава добила значајну финансијску подршку, да би пао спољни зид санкција, да бисмо повратили пуноправно чланство у свим међународним организацијама и да бисмо већ за који месец постали члан Савета Европе. Контакте са САД, земљама Европске уније и Русијом СПО одржава непосредно, и то већ годинама".

"Како бисте оценили тренутне односе СПО са НД, односно са социјалистима и радикалима?"

"НД нам је програмски блиска у доста чему, а има и приличних програмских разлика међу нама. Односи са СПС-ом зависе од тога да ли ће се они поставити према Србији и њеним мукама и потребама онако као и ми, пристаје мо, наиме, на сваки губитак по СПО ако он доноси добитак за Србију. Што се Шешеља тиче, њему је странка врховни интерес и радује се пропадању Србије, јер у томе види шансу за себе".

Уценама у Владу

"Вечерње новости", 15. фебруар 1998. године

Председник Српског покрета обнове Вук Драшковић изразио је јуче уверење да ће та странка и Социјалистичка партија Србије постићи договор о формирању нове владе Србије.

"Историјски споразум СПС, као леве руке Србије и СПО, као десне руке Србије јесте највећа национална и људска одговорност тих странака. Успешемо, ако сви схватимо и потпишемо да је Србија скупља, старија и преча од сваке идеологије и сваке странке", рекао је Драшковић Би-Би-Сију, а преноси информативна служба СПО.

Он је навео да СПО остаје доследан ставу да је најважнији програм владе и изразио уверење да ће се у случају договора око програма врло брзо и лако постићи договор око поделе власти и одговорности.

Драшковић је изразио сумњу да је неким на левици идеологија преча од отаџбине и да зато траже савез са радикалима или нове изборе.

"Настављамо договоре са убеђењем да можемо и морамо да постигнемо споразум о заједничком програму, али истовремено се припремамо за нове изборе, по правилима која неће диктирати садашња власт, која нема парламентарну већину", истакао је Драшковић.

"Борба", 18. фебруар 1998. године Београд - "Српски покрет обнове и левица налазе се на корак од постизања споразума око програма који би спроводила нова Влада Републике Србије". Ово је, између осталог, рекао Вук Драшковић, председник СПО, на јучерашњој редовној конференцији за новинаре. Он је изјавио да је постигнут начелан договор "око ствари које нису детаљи" и нагласио "да је реч о историјском поглављу за Србију".

"Близу смо постизања споразума и СПО ће инсистирати на суштинској подели власти и одговорности, што значи да мислимо да место мандатара припада СПО, уколико у Влади нема Српске радикалне странке", рекао је Драшковић.

Драшковић је рекао да је председник Српске радикалне странке прејуче на консултацијама са председником Милутиновићем прихватио понуђени програм, укључујући и поштовање Дејтонског споразума, помирење са светом - иако је то у супротности са њиховим програмским опредељењима и залагањима - постављајући само један услов: да Војислав Шешељ буде премијер.

Лидер СПО је рекао да би кршење споразума, ако до њега дође, значило "крај владе", подсећајући да је СПО имао лоше искуство са партнерима из бивше коалиције "Заједно" који су "кршили постигнуте споразуме брже него што су пили кафу у његовој канцеларији".

"Наша Борба", 28. фебруар 1998. године

Јагодина, Бета - "Српски покрет обнове ће ући у Владу ако Социјалистичка партија Србије прихвати декларацију о националном јединству", рекао је лидер СПО Вук Драшковић.

"Ако СПС прихвати Декларацију онда је све решено око формирања Владе Србије, јер СПО и СПС неће доћи у сукоб око периферије, а то значи расподеле министарских места", изјавио је прејуче Драшковић на јагодинској телевизији "Палма плус".

Драшковић је рекао да је декларација написана и да "треба да уследи усаглашавање текста између СПС и СПО". "Ако дође до тог споразума јединствен програм примењиваће тим, без обзира из које партије ће бити поједини министри, јер је у питању државни и национални програм. Ако се то постигне, а приближили смо се том циљу, пред Србијом су

Потаминела звезда: Вук Драшковић је пролазна појава на политичкој сцени Србије

дани препорода", оценио је Драшковић. Он је рекао да СПО "апсолутно прихвата" платформу председника Србије Милана Милутиновића, која је објављена након консултација о новој Влади.

Лидер СПО је додао да су се "многе зле силе завериле" против "историјског споразума између СПО и СПС око заједничког програма препорода отаџбине и заједничког враћања коренима". "Програм који је понудио Милутиновић не значи ништа друго него сарадњу леве и десне руке Србије. Сасвим је нормално да Србија има левицу и демократску десницу", рекао је Драшковић. Он је рекао да не жели ниједну функцију, нити да ће је прихватити, наводећи да је његов циљ постизање споразума о програму са СПС.

"Наша Борба", 28. фебруар 1998. године

Јагодина, Бета - Српски покрет обнове ће ући у Владу ако Социјалистичка партија Србије прихвати декларацију о националном јединству, рекао је лидер СПО Вук Драшковић.

"Ако СПС прихвати Декларацију онда је све решено око формрања Владе Србије, јер СПО и СПС неће доћи у сукоб око периферије, а то значи расподеле министарских места", изјавио је прејасиноћ Драшковић на јагодњској телевизији "Палма плус".

Драшковић је рекао да је декларација написана и да "треба да уследи усаглашавање текста између СПС и СПО". "Ако дође до тог споразума јединствен програм примењиваће тим, без обзира из које партије ће бити поједни министри, јер је у питању државни и национални програм. Ако се то постигне, а приближили смо се том циљу, пред Србијом су дани препорода", оценио је Драшковић. Он је рекао да СПО "апсолутно прихвата" платформу председника Србије Милана Милутиновића, која је објављена након консултација о новој Влади.

Лидер СПО је додао да су се "многе зле силе завериле" против "историјског споразума између СПО и СПС око заједничког програма препорода отаџбине и заједничког враћања коренима". "Програм који је понудио Милутиновић не значи ништа друго него сарадњу леве и десне руке Србије. Сасвим је нормално да Србија има левицу и демократску десницу", рекао је Драшковић. Он је рекао да не жели ниједну функцију, нити да ће је прихватити, наводећи да је његов циљ постизање споразума о програму са СПС.

"Наша борба", 18. априла 1998. године извештава о телевизијској емисији Вука Драшковића:

Јагодина, Бета - Југословенски председник Слободан Милошевић није крив за проблеме на Косову", изјавио је лидер Српског покрета обнове Вук Драшковић јагодњској телевизији "Палма плус". "Слободан Милошевић није крив за Косово. Ибрахим Ругова", у својим рукама носи заставу Призренске лиге из прошлог века, када је прокламован екстремни циљ Албанаца да се на најсветијем месту српске државе формира друга Албанија и да после тога то постане престо-

но место заједничке државе Велике Албанија. Потпуно је апсурдно због тога окривити Слободана Милошевића", рекао је прејасиноћ Драшковић.

Поново, изјавом листу "Данас" у броју од 11-12. април 1998. године, скаче "себи у уста":

Ситуација на Косову баџила је у сасвим тек завршене преговоре о формирању нове Владе, који су изазвали велику пажњу јавности. Они који вас критикују кажу да сте преговарали шест месеци узалуд?

Вукова демагогија: наређује да у страничким просторијама не истичу његове слике а цела Србија облепљена је његовим постерима

"Пре свега, нисмо преговарали шест месеци. Први разговори су почели 21. јануара, после првог круга консултација са председником Србије Миланом Милутиновићем. Од 21. јануара до 13. марта, разговори су, рекао бих, били на моменте рововски, и то искључиво око текста Декларације о националном помирењу и јединству. Коначно, 13. марта усаглашен је текст Декларације. Тек тада приступили смо разговорима око нашег евентуалног учешћа у новој Влади Србије. Заузели смо став који сам изнео још 21. јануара.

Инсистирао сам на партнерским односима. На томе да у Влади нико не буде надређен ни подређен. Да нико не бу-

де ни пушка ни шипка уз пушку. На овоме сам инсистирао због програма око којег смо се били договорили, полазећи од уверења да, када је програм већ усаглашен и када је Декларација усаглашена, та Влада мора бити Влада програмског јединства.

Истовремено, инсистирао сам на томе да место премијера припадне Српском покрету обнове. Или да, у крајњем случају, ако СПС не буде спреман за тај уступак, да квалитетом и бројем ресора у Влади то буде на одређени начин надомештено."

Јалова рачуница

Колико сте ресора занста тражили? "Мање од тога што су дали господину Шешелу."

Кажу да вам је понуђено 13, да сте се и тако договорили, а да сте затим тражили 18?

"То није тачно."

То каже господин Шешел, а он сада има информације о томе из прве руке.

"То што говори господин Шешел је исто као када је нешто написано на леђу, па принето ватри. Нама је пуђено нешто више од једне трећине министарских ресора и ми смо били спремни да прихватимо. Оправдано или неоправдано, инсистирали смо и на томе да одређени број места поделе СПО, Мађари и Нова демократија, након ни НД ни Мађари нису били брња СПО, али јесу програмски у оријентацији ка коренитим политичким и економским реформама у Србији показали значајну одлучност.

Ми смо инсистирали да ове три странке имају отприлике пола министарских ресора, а СПС и ЈУЛ пола, због партнерства у Влади, због програмског јединства и због избегавања ситуације да долази до напласавања. Сви разговори, сви контакти су прекинути 17. марта, што значи да су разговори око кадровских решења вођени само четири дана. Прекинути су вољом СПС, а не вољом СПО.

"Вечерње новости", 9. мај 1998. године

"Треба већ једном ставити тачку на опасне антидржавне флоскуле СРС и ЈУЛ-а, који тврде да је све већ решено и прецизирано садашњим уставом. Неопходно је формирати преговарачки тим српске странке од одговорних и мудрих људи које ће свет разумети", каже лидер СПО и додаје: "Не очекујемо да ће ико да разуме аргументе полуобразованих и хистеричних чланова наше делегације која рејовно одлази на разговоре у Приштину".

Увек за Гонзалеса

Драшковић сматра да најхитније треба прихватити мисију Фелипеа Гонзалеса као представника Европске уније и ОЕБС-а.

Неколико коментара председника СПО јуче је изазвало пажњу новинара, а можда и најавило нови стил говора.

Удруживање опозиције: "Све тамо је мој до мојега, мислим сви су моји бив-

ши сарадници, који су на леђима СПО профитирали”.

О СПС-у: ”Ова странка се нашла између два екстрема, два зла - Српске радикалне странке и ЈУЛ, који су се ујединили у братство и јединство, ушли у брачну заједницу”.

О реконструкцији Савезне владе: ”Најважнија је одбрана Косова, а где нека баба седи и какву вуну чешља, није важно”.

О ДПС ЦГ: ”СПО има шест пута више гласача него ДПС, па ако је неко некоме потребан онда је СПО њима. Док нам увале санкције они се само дерњају око победе”.

”Блиц”, 3. август 1998. године

”Чему би ванредно стање, ако се увеле, могло допринети”?

”Очекујем одлучне и ефикасне акције наше оружане силе против терориста и њихово брзо уклањање са територије Србије. Очекујем да ће наша држава поступити исто онако као што би поступили у Америци или Енглеској, Франсукој, или у било којој земљи, када би неко запосео део њихове територије. Оног тренутка када терористи буду поражени, почеће искрени демократски дијалог између политичких представника косовских Албанаца и представника Србије и савезне државе.

Неки тврде да су Ваше изјаве у вези са Косовом нетолерантне и да одударaju од оних које сте давали у вези са ратом у Хрватској и Босни, па подсећају и на изјаву да ћете бранити муслимане од Срба у свом родном селу.

Ја то никада нисам рекао. У мом родном селу и нема муслимана.

”Демократија”, 2. септембар 1998. године

Београд - Захтевамо од надлежних органа да жестоко ударе по мухадџинима без обзира на претње из иностранства, јер нема те силе која Србију може спречити да удари свом силином по савременим Ајхманима и Артуковићима - изјавио је јуче председник Српског покрета обнове Вук Драшковић.

Драшковић је рекао да никаквих званичних позива за улазак у реконструкцију Савезну владу није било, али да се СПО начелно залаже за ”Владу која би поштовала изборну вољу грађана Црне Горе, спроводила демократске реформе и патриотски и одговорно се држала према агресији на Косову”.

Изборна воља у Црној Гори налаже да савезни премијер буде из Букановићеве партије, али се не смеју избацивати из парламента Булатовићеве посланици. Нема тих принципа у чије име се сме довити антидржавна и антисрпска политика према Косову. Жалосно је што повремено терористички добијају већу подршку из Подгорице него из Тиране - рекао је Драшковић.

Клиничка слика кокаинског типа наркомана Вука Драшковића

Кокаин је дрога са снажним стимулативним дејством на централни нервни систем. Верује се да је кокаин ”социјал-

на дрога”, јер га најчешће користе усамљеници у нади да ће решити своје персоналне и социјалне проблеме. Коришћењем ове дроге личност наркомана се битно мења, а социјално функционисање постаје оштећено. Реалност се погрешно пропењује па реакција на спољне надражаје губи своју ранију логику. Особа постаје опасна по себе и по околину.

Вук Драшковић се променио и та чињеница остаје. Сви који су до сада чули и видели лидера Српског покрета обнове Вука Драшковића, могли су да схвате да је он пролазна појава на српској политичкој сцени и да је његова звезда већ одавно потамнела и срушила се.

Он је олако изневерио поверење Српског народа. Ма колико Вук Драшковић прави о себи фаму као о великом политичару, он је заправо као циркуски клоун који срља у политички амбис. Он се никада није доказао као професионални политичар који зна шта хоће, који зна да усмери политичку реалност са жељом за влашћу. Нема принципа па их се и не држи.

Један дан је за страну интервенцију на Косову и Метохији, за интернационализовање тог проблема, а сутра је против стране интервенције, за референдум, оптужује Војислава Шешеља да изазива рат са целим светом изјавима да ће све Шиптаре, који нису држављани Србије, протерати у Албанију и да на Косово и Метохију одлази да би сакупио политичке поене, а у ”Вјеснику” 11. јуна 1990. године на питање:

Ако је Милошевић погријешио, како Драшковић види рјешење ситуације на Косову? Одговара:

На курсу

”Веома једноставно и утемељено, на начелима које примењује свака цивилизована, суверена и нормална држава у Европи у свету. По мени, прво треба окончати и укинути и правне и практичне последице две окупације Косова и Метохије, ратне балистичке и поратне Брозове окупације, што ће рећи: протерати без поговора у Албанију све оно што се за време окупације доселило, вратити Србе који су протерани, расформирати апсолутно до темеља и демонтирати албанску државу на Косову, укинути све тамошње институције албанског суверенитета од Универзитета до поште, и све после изнова оснивати и уграђивати у правни и државни механизам Србије.”

Већину тога је у блажој форми захтевала и СК Србије, па јој ипак није успело ствари помаћи на боље.

”Српски комунисти су преписали подоста од нас чисто из калкулантских, политичких разлога, да би сакупили поене, али све ово о чему говорим не може се спроводити језиком, лапдрљавима по скупштинама, заклетмама у некакову диференцијацију. СПО би радила као свака нормална држава, демократска и успела би у томе.”

У листу ”Глас”, 11. августа 1998. године на питање

”Мислите ли да ће републичка и савезна влада ”издржати” своје мандате”?

Одговара:

”У оваквом саставу, са оваквим програмима и оваквом политиком, не дао Бог да изгурају ни наредна три месеца”.

Разговор тече даље: ”Да ли би сте у случају увођења ванредног стања били спремни да целокупан врх странке преселите на Косово”?

”А шта бисмо тиме постигли? Шта се тиме постиже, осим што се овом несрећном народу баца прашина у очи. Земља се мора бранити и одбранити и то не зависи од тога где ће бити седиште странке. То су глупости. То је Шешељев стил лагања и заваривања народа”.

”Ипак сте обилазили Косово”?

”Наравно, као што сам обилазио и Неготинску крајину и Ниш и Суботицу и Зрењанин”.

”Постоје ли шансе да се у скорије време реши косовски проблем”?

”Све је јасно. Проблем се може решити само демократским дијалогом, на платформама о којим сам говорио. Али, тог демократског дијалога, искрено неће бити док не протерамо мухадџине који хоће разбијање Србије и стварање Велике Албаније, са територије наше државе”.

Кум – дежурни кривац

”Наша борба” 6. април 1998. године извештава о гостовању Вука Драшковића на ТВ Крагујевац:

”У пресиноћном интервјуу РТВ Крагујевац лидер СПО је истакао да не верује у светску заверу против Србије. Он, међутим, сматра да ми (Србија) треба да променимо политику, да не треба да дајемо повода за одлуке (међународне заједнице) којима се малтене подржава стварање Косова републике.

”Мислим да су Американци нашли ђавола у Србији - на којем заснивају своју непринципијелну политику - у господину Шешељу. Шешељ нема права да изјављује ”Вашингтону посту” да ће са својим радикалима једну групу Шиптара да пребаци преко Проклетија. Шешељ - тигар од пашира галами и бучи против највећих светских сила. Ко ће бити жртва - сигурно Србија”, сматра Драшковић.

Председник СПО је рекао да ће и оне чињенице о Косову (и на Косову) које су биле на српској страни, са Шешељем у Влади бити против Србије, а у корист Албанаца. ”На вест о уласку Шешеља у Владу у Руговином штабу је било славље. Ругова осећа да је господин Шешељ највећа рупа у ткиву Србије”, тврди Драшковић.

Оптужује непрекидно власт у Србији да је Србе посађала са свим пријатељима у свету, па 23. априла 1993. године, у интервјуу ”Слободном тједнику” на питање: Једна је од кључних поставки српске политике да свијет мрзи Србе. Мислите ли и ви да ипак постоје јаке антисрпске тенденције у Европи?, каже:

”Не би ме изненадило да се у једној редакцијској комисији за ново издање Старог зајављета нађу Шешељ и Брана Црнчевић, па допишу како је Бог рекао:

"Стварам овај свијет због тога да би могао мрзити Србе".

Шпанском листу "Дијаријо" даје интервју 24. јуна 1992. године у коме неконтролисано чини штету српском народу који крвари у рату. Делове интервјуа преноси "Политика" 25. јуна 1992. године:

На питање новинара да ли ће бити довољне те манифестације да се обори Милошевић, Драшковић је одговорио: "Режим се ослања на неколико стотина фашиста (четници Војислава Шешеља) и на групе мафијаша у Београду. То није довољно да заустави милионе демократских пацифиста и то је гаранција да неће бити обрачуна".

Драшковић је такође додао да Милошевић, "пored фашиста и криминалаца, контролише и државну телевизију". "Милошевић је", наставља лидер СПО, "прво био комуниста, онда је постао националиста и почео рат, а сада се опет вратио комунизму. То је његов крај".

"Србији је потребан мир са суседима", рекао је Драшковић, говорећи о перспективама завршетка рата. "Ми чак треба да изразимо жаљење и да се извињимо због овог рата. Сам сам спреман да идем у Сарајево и да, у име мог народа, затражим извињење за толику проливену крв и за толике српске бомбе које су тамо паде".

По ошени Драшковића, криза је дошла до дна и то је сада разлог за његово веровање да би ствари могле да крену набоље. "Сви смо уморни од рата, застава и национализма".

Жалопожка за Галијем

Оптужујући Милошевића да је за садашњи рат крив његов "националсоцијализам", Драшковић је изразио уверење да је "могуће да ће санкције допринети паду Милошевића, али да су оне неправедне".

На исту тему, 26. јуна 1992. године, пише и генералном секретару Уједињених нација Бутрос Галију" у име огромне већине грађана Србије и Црне Горе и огромне већине Срба" и каже: "Не амнестирам српске екстремисте који, бомбардујући Сарајево, бомбардују част и културу српског народа. У заверу читавог света против народа коме и сам припадам никада нисам веровао. Кривца за данашње постралале Србе не тражим ни у Вашингтону, ни у Москви, ни у Лондону. Странка чији сам председник, заједно са свим осталим демократским снагама Србије, чини све да тај кривац, што пре, буде уклоњен са кормила Србије".

У интервјуу "Дуги" 15. децембра 1993. године, на ту тему каже:

"Помирење са светом нам је главни задатак. А као последица тога помирења са светом је укидање санкција. Располажемо аргументима тога истога света који је јавно обзнанио да није санкције уводио против српског народа, него против српског режима и једне одређене политике која је, и ми се са тим слажемо, била пре свега антисрпска, антинационална, антицивилизацијска и антидемократска.

Променом режима у Србији сам свет ће, наравно, пожурити да пружи доказе да не кажњава један народ, што би било и антицивилизацијски и антидемократски и антихришћански, јер принцип колективне казне не постоји, него принцип индивидуализације казне. Они због којих су уведене санкције противу Србије и Црне Горе буду ли уклоњени са власти овим изборима учиниће највећу услугу своме народу јер ће главна мета санкција бити склоњена".

Укидање санкција, уколико Србија изда Србе преко Дрине, Драшковић обећава и две године касније, 5. августа 1995. године:

Београд, Бета - "Планом Контакт групе и пројектом "3-4" међународна заједница обезбедила је могућност стварања српских држава", изјавио је председник Српског покрета обнове Вук Драшковић.

"По свему судећи, налазимо се на корак од укидања санкција према Србији и Црној Гори, које би након тога крупним корацима кренуле у Европу", рекао је Вук Драшковић. "Србија је пред остваривањем националног циља", рекао је Драшковић, који сматра да ће "стварање јаке Србије и Црне Горе" гарантовати просперитет и будућност не само Србија преко Дрине, већ и онима који живе другде.

Он је упозорио да унутар Србије постоје "неки пројекти националног самоубиства који покушавају да укоче повратак Србије у демократску Европу", указујући на Војислава Шешеља и његову Радикалну странку, која "пропагира тезу да Срби у Србији не могу мирно да гледају крв и рушевине у Босни и Херцеговини". "Шешељевици на својим митинзима позивају на рат против планете, а аплаузи који се тамо чују представљају аплаузе пројектима сопствене пропасти", рекао је Драшковић. "Ја тврдим", истиче Драшковић, "да никада нисмо били ближи повратку у Европу и свет". "Пројекти попут Шешељевих су пројекти смрти и срамоте који угрожавају наше напоре да се на миран начин решим криза на просторима некадашње Југославије", рекао је он.

Драшковић је осудио заробљавање припадника мировних снага у Босни, питајући "да ли су Срби икада раније заробљене војнике као пси везивали за бандере".

"То је приређено управо у тренутку када је светска јавност припремљена за укидање санкција Србима", рекао је Драшковић.

Нит доследне недоследности Драшковић провлачи и у 1995. годину: "Борба" 12. јуна 1995. године пише:

Крагујевац - Говоречи јуче за Радио Крагујевац о међународним активностима СПО лидер ове странке Вук Драшковић је истакао "да СПО жели да постигне оно што је записано у његовом програму, да успостави односно обнови традиционална пријатељства и савезништва која је у свету имала краљевина Србија, а касније краљевина Југославија. С друге стране, циљ је да се реше не-

ки сукоби и историјски неспоразуми са појединим земљама".

- Ми се не залажемо за изоловану, већ демократску и модерну Србију која ће као таква бити гарант стабилности на Балкану и овом делу Европе - каже Вук Драшковић. По његовим речима, Немачка жели да изврши ревизију своје балканске политике с циљем да са Србијом - за коју се Драшковић нада да ће бити демократска држава - успостави што тешње економске, политичке, културне и друге односе.

Тај став понавља и 5. августа 1995. године, мада су га сами Немци, својим поступцима, безброј пута демантовали. "Борба извештава о изјави Вука Драшковића, председника СПО, датој Радио Крагујевцу:

"Немачка жели да ревидира своју политику према Југославији, жели да поправи време када се сврстала на једну страну у југословенској кризи. Приликом моје посете тој држави, а и касније, они су јасно ставили до знања да више не желе једнострано да се понашају - рекао је Вук Драшковић. - Немци су данас заинтересовани за економске односе са СРЈ, али кажу да ће ти односи зависити од брзине преусмеравања Србије и Југославије ка европским савременим процесима.

У Немачкој су ме питали да ли сам за Велику Србију? Рекао сам: јесам и бићу. Али, на исти начин како сте ви створили Велику Немачку. Дакле, миром, економијом, културом, демократијом и подршком света.

Оно што сада раде Пале и Книн је директно минирање будућности. Неразумно је сада увући СР Југославију у рат када смо на пола сантиметра од укидања санкција.

То што сада Шешељ држи митинге по Србији, није добро. Он истовремено каже: хоћемо у рат да победимо цео свет, а одмах иза тога говори како нам је потребна јака и богата Србија. Може ли се то ратом против целог света" - пита Драшковић.

Тиме доказује кокаинску заборавност зато што је у септембру 1990. године изјавио: "Лагали су нас да имамо много пријатеља. Међутим, Срби никад као ни Руси и Јевреји нису имали правих пријатеља. Које смо то пријатеље имали у прошлом веку? Да вас подсетим да је 1875. године, када је избила буна Срба у Невесињу британски лорд Солзбери изјавио: "Србима треба пустити крв и потопити их на дно Јадрана".

Нико нас, сем Руса, никад није бранио. Слично је било и у Првом, Другом светском рату. А цео 20. век потрошили смо слушајући објашњења, тумачења и убеђивања - да смо окружени браћом"...

Овакво и слично понашање Вука Драшковића може се једино објаснити променама психичког стања под дејством кокаина, које иде од стадијума еуфорије до депресије праћене илузијама и халуцинацијама.

Промене расположења Вука Драшковића

Изјаве Вука Драшковића које ћемо навести говоре о свакодневним варијацијама његовог психичког стања које осцилира од стадијума еуфорије, када је догоришчан, ексцитиран, живо гестикулира, неадекватно се смеје, са осећањем неограничене интелектуалне моћи, до депресивног расположења праћеног стањем анксиозности, напетости и параноидног реаговања.

На Светском сабору СПО (28. и 29. октобра 1990. године), поводом избора за председника СПО каже:

"Избор доживљавам као пресуду да морам наставити да радим оно што од мене траже драматичне околности у којима се нашао српски народ. У време кад се над српским народом поново надвијају сенке зла, схватио сам да морам одложити перо и ући у борбу док те драматичне силе не буду савладане", а у другој прилици каже: "Ми имамо тројицу

непролазних председника који не могу да погреше, да оману, да изневере. То су Свети Сава, Његош и Карађорђе. Држимо се тих застава, тих људи, и нећемо никада залутати. Чим кренемо за грешним, смртним човеком, било ко да је, то неће да изађе на добро". Лудило или "само" прва кокаинска фаза?

Несуђени нобеловац...

У интервјуу "Слободној Далмацији" на питање: Хоћете ли се на следећим изборима кандидирати за председника Србије, одговара: "Ма не пада ми на памет! Мене интересује само да мраку у Србији видим леђа и онда да се вратим да пишем на светлу." У листу "Време" од 1. априла 1991. године, рубрике: Људи - време, на питање новинара да ли ће се поново кандидовати за председника Србије, Вук Драшковић је био категоричан: "Не пада ми на памет, моје амбиције су везане за књижевност, за коју се надам да ћу добити Нобелову награду". На питање новинара "Вечерњих новости", 13.

децембра 1991. године: "Ви сте својевремено рекли: у политици сам привремено и вратићу се књижевности. Да ли то обећање још важи?" Одговара: "Да, вратићу се литератури чим mine овај ужасни рат и Србија постане демократска".

"Политика" 2. јуна 1991. године: Подсећамо нашег саговорника за његов наговорнај после демонстрација 9. марта да се можда повуче из политике.

"Сви наши захтеви ће бити испуњени. И онда ћу се ја повући. Ја сам писац на привременом раду у политици. Овде сам из нужде".

По ко зна који пут лаже. У интервјуу "Дуги", објављиваном од 1. до 15. августа 1992. године, открива неку нову истину о својим амбицијама:

Шта је Панић понудио вама лично?

Драшковић: Знате, ми смо имали један приватан разговор да бисмо се упознали. Нудио ми је један веома висок положај. Наравно, ја сам то одбио - и то из два разлога, која сам му и саопштио. Први је тај, рекао сам, што су Српски покрет обнове и Демократски покрет Србије бојкотовали те комунистичко - фашистичке режиране изборе, који за нас не постоје. Ми не признајемо шумски Устав из Жабљака, ми не признајемо садашњи Парламент - за нас то уопште не постоји, то је једна магла!

И, други разлог, који сам му навео је тај: чак и у случају да смо учествовали у тим изборима, и да смо победили на тим изборима и да представљамо већину у тој Скупштини - ја се ни тада не бих прихватио ниједног ресурса у власти, јер ја сам човек који држи до речи.

Ја сам, наиме, одавно рекао да ме власт уопште не занима. То сам као што знате, поновио и на Видовданском сабору. Ни у једној Влади нећу да будем, нигде ништа нећу да будем. Оно што ја хоћу је да победи Српски покрет обнове, хоћу да видим људе из СПО да воде скупштине, да воде градове, или да их видим као министре нове Србије.

А када је о вама реч - шта ако "народ буде хтео другачије"?

Драшковић: Па не може хтети другачије нико ако ја то не желим. Ја сам толико пута то поновио - то је реч која је дата, која мора да се поштује. Мој идеал је да СПО дође у позицију да креира судбину Србије и да мени омогући тада да се повучем и да пишем своје књиге.

- Макар их писали и на југу Африке, одакле сте некада били Таијугов дописник.

... и писац дипломата

Драшковић: Није битно где ћу их писати, само да их пишем. Чувши и овај други аргумент, господин Панић је рекао да он то поштује и поставио ми питање: шта ћу учинити сутра - кад комунизам буде срушен, кад избори буду демократски обављени кад се будем вратио својој литератури - уколико ме председник Владе Србије, или Србије и Црне Горе, или још неке шире заједнице која би се могла оформити падом СПС у Србији, позове и затражи од мене, на пример, да идем у неку мисију која је у интересу Србије.

Нарцисоидност: само човек заљубљен у себе могао је да лансира пропагандни материјал са слоганима "Једино Вук" или "Један за све"

- Дипломатску мисију?

Драшковић: Да, господин Панић је имао у виду дипломатску мисију која би подразумевала да иђем у Вашингтон, у Москву, у Бон, у Рим, итд. с обзиром да је њему јасно да је моје име прилично познато и на високој цени у демократском свету.

А шта сте му одговорили?

Драшковић: Ја сам му тада одговорио: "У сваку мисију у служби Србије, у служби отаџбине, увек ћу отићи, али као ја - са својим именом и презименом, као писац са неким својим књигама иза себе, али не као министар, не као председник владе, не као градоначелник, не као неко ко има неку власт. Ја нећу за себе лично ниједан грам никакве власти!" И господин Панић је то разумео.

Самозвани месија

Омакму му се да похвали Панића ("Борба" 2. септембар 1992. године) чак и да га за Панићев опстанак на месту председника Савезне владе (а то је зависило искључиво од савезних посланика) веже изазов нових немира у Београду. Он једноставно не уме да о освајању власти размишља као о чину који зависи од резултата избора већ искључиво као о последици немира који би захватили Србију. Прети да ће, уколико Савезна скупштина (она која је и изабрала) смени Милана Панића, многе градове у Србији претворити у Вуковар, Сарајево, Мостар, Дервенту, градове у којима су се водиле ратне операције:

"Господин Панић не може успети сам, нити сме да остане сам. Он је Београђанин, из овог града је пре 30 година побегао од комуниста и фашиста. Ако и сада буде присиљен да побегне од истих, онда ће то, пре свега, бити срамота овог града. Он је овде због Србије, а не због себе. Српски покрет обнове му у овој борби, даје пуну подршку и ја предлажем да истога дана када буде одлучивано у Скупштини о поверењу господину Панићу, овај град изађе испред Скупштине и такође каже шта он мисли. Не треба Београђани да чекају да их позову ни Вук Драшковић, ни СПО ни ДЕПОС, ни било ко други. Потребно је да позову сами себе због своје дече и будућности.

Успели ова операција уклањања Панића, многи градови ће у Србији већ за неколико месеци, личити на Вуковар, Сарајево, Мостар или Дервенту.

Али наркоманија га тера да мења мишљење, погрешно процењује реалност и у "Блицу" од 4. новембра 1997. године на питање новинара да ли ће се кандидовати за председника Србије изјављује: "да хоће и мора да се жртвује да у Србији не би победили "фашисти и комунисти".

Други светски сабор Српског покрета обнове (април 1993.): "Преносим вам речи обичних људи, Миће и Снежане, који ми кажу, Вуче, спаси нас!" Сам себи напише, сам за себе, како неко њему каже да је он - Вук Драшковић - спасилац. Наркоманија производи у њему болест месијанства, привиђа, и у недостатку стварне власти сам говори о себи као Вуку Драшковићу и каже да је Вук Драш-

ковић водио Србију, све би било другачије!"

Воли улогу месије, у њу се до краја уживања, о чему говори "Наша борба", 16. маја 1997. године:

Београд - "Ако будем изабран за председника Србије, стаћу на чело избеглог и прогнаног српског народа и водити га до Книна, Обровца, Војнића, Топуског, Дрвара, Грахова, Мостара, Сарајева, свуда тамо где су Срби живели вековима"

Ово је између осталог, јуче изјавио председник СПО Вук Драшковић после састанка са представницима Клуба интелектуалаца из Српске Крајине, Милетом Лакићем и Николом Трбојевићем.

Промене расположења Вука Драшковића од депресивног до еуфоричног су евидентне и у следећим његовим изјавама: 24. јула 1997. године у "Блицу" изјављује да ће Српски покрет обнове бојкотовати парламентарне и председничке изборе, а "Политика" од 24. јула 1997. године преноси изјаву Вука Драшковића дагу на Студију Б да је политички и национални злочин заговарати бојкот избора. Уз то, не сме да се заборави чињеница да је децембра 1990. године бојкотовао изборе последњих дана одређеног за предају изборних листа да би, само пет дана касније, прихватио излазак на изборе, иако изборни услови нису нимало промењени набоље.

Наркоман који узима психостимулативне дроге, као што је кокаин, постаје добро расположен, предузимљив, претерано говорљив, стално је у покрету, живо гестикулира и има утисак да све може. Пријатни ефекти дроге трају врло кратко и убрзо их смењују мрзовоља, апатија, депресија и психичка слабост.

Сумануте идеје величине

Написавши неколико књига са до тада табу темама, као што су српско-муслимански односи, усташке јаме и злочини, вишедесенијски шиптарски тероризам на Косову, у неким новинарским и књижевним круговима стиче славу антикомунистичког забрањеног писца, што му је дало снагу да се отисне у политичке воде.

"Дуга" 14. септембар 1990. године: - Мене је одувек чудила његова скромност, поготово од како ми је испричао да је чак и друг Тито приметио да је рођен за политичара. Признаје да се прво снебивао и да је дуго био смушен и несигуран, све док га Броз није намамио, охрабрио - ко би то уопште могао претпоставити - на велика врата увео у политички живот.

Увек примећен

Драшковић: Био сам 1978. године извештач са Осмог конгреса Савеза синдиката Југославије. Броз као бивши радник и вођа југословенске револуције, има и том приликом функцију почасног председника. Хор пионира је у његову част отпевао песму "Мој тата је металаш", а онда је Тито одржао кратак говор, у коме је дао пуну подршку Синдикату. Заложил се за колективно руковођење, а

много разумевања за радничке проблеме и дилеме.

Протоколом је било предвиђено да се Броз са својом свитом одмори у Плавом салону Дома синдиката, где ће примити и новинаре, који треба да забележе њихово необавезно ћаскање. Претходно су нас прописно претресли и запретили нам: "Оловке и блокове узмите у руке! Немој, кад тамо уђете, да неко нешто тражи по џеповима!"

Броз је седео у врху дугачког стола. Донели су му велику чашу вискија и он је, богами, отпио до пола. Дража Марковић се био сместио на наслон Титове фотеле, с тенденцијом да му се сручи у крило. Нама нико ништа није није. Стајали смо, осмехнути и задивљени тим мудрим разговорима, од кога ни једне једине речи нисам запамтио. Толико је био занимљив! У једном моменту Броз је тргао мало главом, погледао према нама и викнуо: "Дај, богати, послужи те и ове братате!"

Ја сам се био исприсио у првом реду. Ваљда да би ме Тито одмах регистровао. Када сам чуо шта је рекао, од срамоте сам се брже-боље повукао и склонио позади. Тада сам га први и последњи пут уживо видео. Као дете, нисам имао прилике да га сретнем, јер је он у Херцеговину ретко долазио, а у мом селу није био никада, зато ни дан данас тамо нема асфалтног пута, а ни струје!"

- Као студент, проводио је летњи распуст, купајући се у језеру Клиње, недалеко од Гацка:

"Одједном угледао сам неког цивила како ми маше и тера ме да изађем из воде. Да је био обучен као милиционер, сигурно бих га послушао, али пошто није, правило сам се луд. Тек кад сам својевољно прекинуо пливање, мој прогонитељ ми је показао СУП-ову легитимацију и запретио да ће ме ухапсити. Ушитао сам га шта сам то богу згрешио, а он ме је добро изрибао. Битанго једна, друг Буро Пунар лови пастрмку, а ти му таласаш воду!"

"Добио сам задатак да од друга Кардеља узмем изјаву поводом новог Устава, који се припремао" - јалао ми се Вук. - "Када сам ушао у салон његове куће у Ужичкој, Кардељ ми је похитио у сусрет. Знојав и збуњен гледао сам га право у очи, не водећи уопште рачуна нашта стајем. А на поду је био прострт Кардељев комунистички трофеј: кожа одраног медведа. Чим сам крочио, једна нога ми је упала у његову чељуст запео сам за зубе и запливао тачно Кардељу пред ноге. Умало га нисам срушио. Брже-боље сам ћипио, покушавајући да свој гаф окренем на шалу: "Извините, мало сам трапава. Не видех овог вашег меду. Нисам могао претпоставити да су вам медведи толико значајни!"

Вук Драшковић је толико болестан да анегдоту о Нушићу, и његовом саопштавању о краљевској кучи приписује себи, Кардељу и медведу. Читалац би требало да стекне утисак да је Вук Драшковић одувек имао контакта са најважнијим људима у земљи, и да је увек остао упамћен - по храбрости, стасу, духовитости, интелигенцији...

"Заиста нећу претерати ако кажем да нема човека са којим сам разговарао, а да своје мишљење није кориговао и да није под силом аргумената и прихватио то што сам говорио", изјавио је Вук Драшковић у интервјуу "Гласу Америке", а преноси "Политика" 8. фебруара 1993. године.

"Уверавао сам да у српском народу нема ангиамеричког расположења, упркос чињеници да га једна ступидна режимска пропаганда форсира и упркос чињеници да то ангиамеричко расположење које подстиче српска пропаганда, долази и из неких грешака које чини америчка администрација, не правећи разлику између режима и српског народа.

Није довољно данас дићи руку да оде влада Николе Шаиновића, поготово када то траже људи који су једино способни да направе лошију владу од ове сада. Један од услова да нас свет прихвати је сте и тај да фашистичке крсте скину с лица Србије, у виду такозване Српске, такозване радикалне и такозване странке Војислава Шешеља. Ове странке не би ни било да није настала као последица деловања Социјалистичке партије Србије која јој је отац и узорак, а радикали су њена последица". О том митингу извештава и "Борба" 11. октобра 1993. године:

Београд (АИМ). - Предлог челника Српског покрета обнове Вука Драшко-

"Депос" укида санкције

"Ја сам доста путовао по иностранству и ово не говорим под претпоставком, већ на основу онога што тачно знам из сусрета на највишем нивоу, од Москве, Париза, Лондона, Атине до Вашингтона. Санкције падају после победе ДЕПОС-а веома брзо. Велика инвестициона улагања чекају Србију, зајмови пре свега у систем саобраћајница и телекомуникационе везе. Србија је мост преко кога Европа треба да се поново споји са Азијом и Азија са Европом. Велики пројекат за који су обезбеђене све паре чека залеђен док се не деси та спасоносна промена у Србији.

У интервјуима странај штампи, лидери косовских Албанаца искрено говоре да са њихове тачке гледишта нису највећи непријатељи албанског националног интереса ни господин Милошевић, ни господин Шешељ, ни Аркан, него сви одреда искључиво истичу моје име. И морам рећи не вређају ме, не говоре ништа ружно о мени него кажу тај човек би веома брзо створио демократску Србију која би постала јака, која би стекла пријатеље у свету. Који би је изнутра уредио на европски начин и наша амбиција о независном Косову постала би, да се сетим једне формулације "пусти сан или огромна грудва снега која би се истопила преко ноћи". И то је сасвим тачно".

"Борба" 2. октобра 1992. године преноси писмо Вука Драшковића свим окржним одборима СПО. Писмо гласи: "Молим, налажем, захтевам" - да се у службеним просторијама наше странке не истичу слике председника странке, јер то сматрам неприкладним и примереним духу времена.

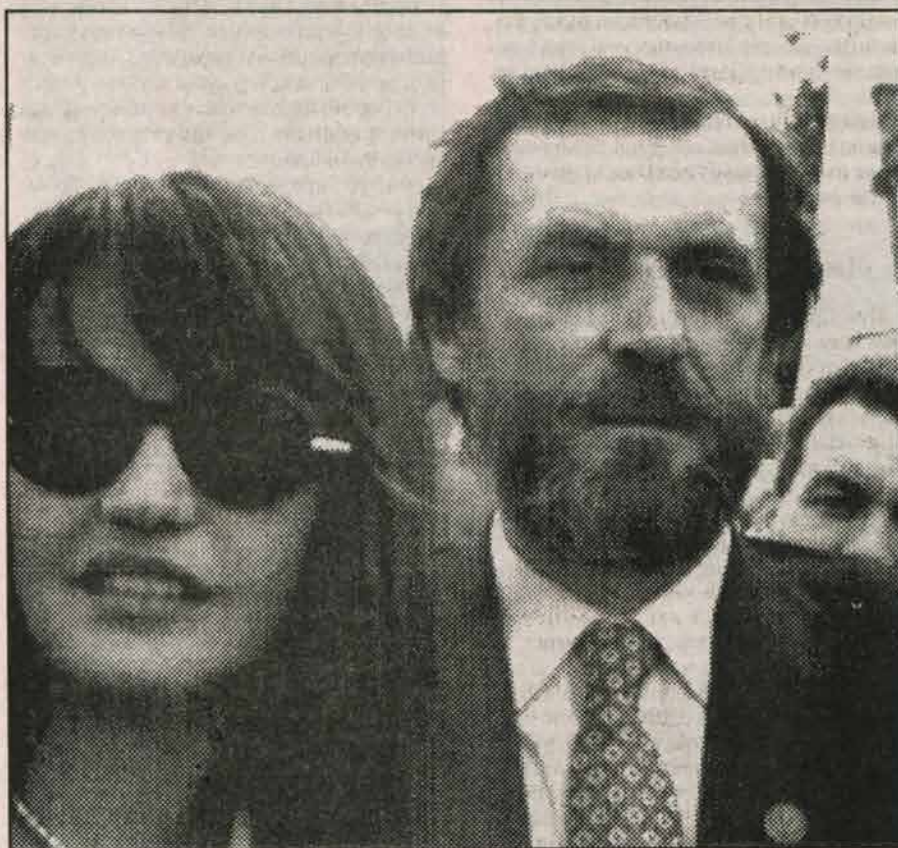
Снага нашег покрета је у његовом чланству, у свежини идеја за које се боримо и у привлачности пројеката које нудимо, а мање у појединцима, ма на ком месту се налазили.

С поштовањем и захвалношћу Вук Драшковић".

Лажи и снови о величини. Нарешује да се у странчким просторијама не истичу његове слике, а цела Србија је облепљена, и поновиће то на свим следећим изборима, његовим постерима, компјутерски обрађеним тако да личи на лепог човека, у размери 1:1.

Смирење доживљава једино кад пред препуном салом својих верних и послушних партијских присталица, чита у гробној тишини одломке из свог још незавршеног романа о генералу Дражи, па то онда комплетно одгледа на својој "ТВ Бастиљи" Студио Б. Сутрадан у свом листу "Српска реч" где је директор његова супруга Даница, прочита све најгоре о својим политичким противницима, а за десерт олу Радомира Кањевца о себи: "Говорио је Вук, као што зна да зине, велики син, никада тако леп, гледа у део света и нешто збори, горе на Равној Гори".

Наркомани су крајње неувиђавни, у социјалним релацијама најчешће агресивно бране своју неприхватљиву животну филозофију, јер дрога делује на психу и изазива реверзибилне психо-

Време матријархата: очигледно је да се Вук Драшковић у браку са Даницом Бошковић није изборио чак ни за свој равноправни статус

Уверавао сам их све да нико није толико казнио српски народ као садашњи српски режим и да додатне казне, немају никаквог смисла", рекао је Драшковић.

На митингу у Ваљево, 7. октобра 1993. године говори о санкцијама и прети грађанима ако не промене власт, или ако је промене тако да гласају за српске радикале:

"Није тачно да ће санкције бити тако брзо скинуте потписивањем мира у Босни, рекао је лидер СПО. Биће, можда, ублажене у виду нормализације саобраћаја. Србији нема повратка у Европу док не добије бар просечне европске институције: пристојну демократску владу, пристојан парламент, независно судство, непартијску полицију и судство. Све док не престану претње да ће сви Срби који не мисле онако како треба бити протерани.

вића, на митингу у Ваљево, да се из парламентарне кризе, после разлаза радикала и социјалиста, изађе формирањем владе националног, демократског и стурочног јединства, изазвала је велику пажњу на уздрманој политичкој сцени Србије. Ова изјава лидера да СПО неће, заједно са радикалима, гласати за обарање Шаиновићеве владе (одлука која у овом тренутку спасава владу социјалиста од сигурног пада у републичком парламенту), различито се коментарише.

Тумачена става СПО да се уздржи од гласања, иду до отворене оптужбе да Драшковић враћа СПС - у услугу због аболитије (Младен Марков, посланик СПО који је одлучио да прекрши партијску дисциплину и и гласа за неповерење Влади).

У "Дуги", 15. децембра 1993. године, изјављује:

токсичне ефекте. Ови ефекти дроге на људску психу су евидентни и код Вука Драшковића. Иако Вук Драшковић упорно покушава да докаже да се није променио ни за длаку, од почетка своје каријере па до данас, чињенице говоре супротно, а и народ је схватио ко је и шта Вук Драшковић који Србе третира као овце које може да шиша како хоће.

Људи су били огорчени на ниско срамно понашање Вука Драшковића у телевизијском дуелу са др Пешелом. У овом телевизијском дуелу, да би ублажио унутрашњу неусклађеност, страх и напетост, било је евидентно, Вук Драшковић је посегнуо за кокаином. Поред психичких манифестација које су ишле до параноидне шизофреније, код Вука Драшковића, чак и на телевизијском екрану, су били видни физички аспекти наркоманије. Глас му је подрхтавао, због повремених напада дрхтања целог тела, дисање је било убрзано и плитко, што је доводило до брзог замарања које се осећало у гласу. Због сувоће уста, која се најчешће јавља као последица кокаинске наркоманије, Вук Драшковић је прaviо необичне гримасе устима како би се ослободио непријатне сувоће уста и притом је често облизивао уста, која због кокаина постају често и лепљива.

Вук Драшковић је медије неуспешно користио јер испред њега искаче сујета и психопатолошко понашање карактеристично за кокаинску зависност. Вук Драшковић 1993. године, из болнице, пише писмо београдским редакцијама и тражи да обавесте народ да је Вук Драшковић решио да се убије на дан када је умро генерал Дража Михаиловић. Ову одлуку доноси у болници, највероватније у фази апстиненцијалног синдрома јер му кокаин није био доступан. У апстиненцијалном синдрому особе имају халуцинације и непријатне гласове које их наводе да изврше самоубиство.

Узроци наркоманије Вука Драшковића

Један број научника заговара тврдњу да је наркоманија секундарна појава а да наркомани повремено испољавају поремећај личности, првенствено ангисоцијалне поремећаје личности. Најновија истраживања у медицини показују постојање озбиљног емоционалног дефекта и проналазе да се највећи број наркомана креће у континууму психопатологије, од граничног преко гранично нарцистичког до чисто нарцистичког поремећаја личности.

Нарцистички поремећај личности, евидентан и за лаике, код Вука Драшковића највише је дошао до изражаја приликом прављења пропагандног материјала за председничке и парламентарне изборе. Само човек заљубљен у себе могао је да лансира пропагандни материјал са текстом "Један за све" или "Једино Вук". Превргљивост и недоследност у свему, као последица нарцизма, евидентне су у изјавама Вука Драшковића: "Блиц", 23. октобра 1997. године, "Подносим оставку на место председника странке у случају да изгубим на изборима", а у "Блицу" 23. септембра

1997. године Вук Драшковић износи: "Хвала вам лепо, зашто би размишљао о оставци неко ко је остварио и појединачно и страначки резултат бољи него икада".

Још један разлог због чега Вук Драшковић узима дрогу је жеља за бегом од тешке, конфликтне и доминантне супруге. Као наркоман без свога "ја", прилично је сугестиван. Младен Марков, члан Српског покрета обнове, је изјавио "Вук је изневерио национални програм по коме је Српски покрет обнове препознатљив". Он је био згранут изјавом супруге Вука Драшковића Данице која је на Студију Б изјавила како би Вук ишао у Босну да брани муслимане. То га није толико зачуло и посрамило колико и само прихватање и подршка Вука Драшковића за све што његова супруга ради и говори ("Нин", 7. мај 1993. године).

Шта је друго очекивао од свог лидера када је "Вјесник" 11. јуна 1990. године, на крају интервјуа са Вуком Драшковићем записао:

Дана – Вуково "вјерују"

Вук Драшковић, видљиво нервозан, у касним вечерњим сатима, није више био способан за разговор. У међувремену пристиглу супругу Дану, послао је у Клуб књижевника, у Француску 8, да наручи вечеру коју није донијела, а и да се не мијеша у разговор, што иначе има обичај.

Стипајем околности након разговора и ваш новинар је ишао на исто мјесто и видео занимљиву слику: за једним столом сједио је др Војислав Шешел, дијелећи већ саопштење како је смијенио Драшковића са мјеста председника, за другим столом је на челу момака за све митинге друштво увеселавао Јовић из Нове Пазове, а за сједећим столом су сједили комунисти који су будно пратили хоће ли избити неки нови скандал.

Опраштајући се, Драшковић је успио још казати: "Ако ХДЗ значи Хрватска до Земуна, онда СПО значи Србија преко Огулина".

Очигледно је да се Вук Драшковић у браку са Даницом Бошковић није изборио чак ни за свој равноправни статус. Зато болесно до сажалења звуче његове спорадичне изјаве по новинама о томе како је она само његова супруга, која мора да хоће и оно што неће. У то нико не верује, а најмање сам Вук Драшковић. Овако то сам Вук Драшковић доказује у интервјуу листу "Интервју" 25. априла 1997. године:

"Коалиција је, с друге стране, много стабилнија у унутрашњости, зар не?"

Вук Драшковић: Зато што су људи тамо много реалнији. Њима не пада на памет да се баве питањима која су зачувана на неким другим нивоима. Међутим, СПО није ништа зачувао, ништа није потекло од нас.

"Сматра се да јесте. Да је ваша супруга кумовала многим сукобима унутар коалиције, пре свега, нападима на ДС и њеног председника, и то не само преко новина које уређује?"

Вук Драшковић: Мене су замало послали у затвор када сам, осамдесетих година, објавио роман "Нож". Мој "злочин" је био у томе што сам се усудио да проговорим о злочину који је скривен. Ја вама сада причам о неким проблемима унутар коалиције и ако је Даница Драшковић као новинар проговорила о тим проблемима - да ли је крив онај ко је проговорио, или онај ко је проблеме произвео? Једноставно, више не могу да пристанем на ту логику разговора.

Када би Даница Драшковић заиста била проблем коалиције "Заједно", ја вам дајем реч да бих за три минута тај проблем решио. Оног тренутка када се буде све у коалицији поштовало, када се успостави пуно поверење - а верујем да ће се брзо успоставити - тог тренутка неће бити никога ко је пријатељ коалиције, а да ће изазивати неповерење".

"Стално инсистирате на томе да је Даница Драшковић новинар. Она је, пре свега, члан Главног одбора СПО, а уз то и супруга председника странке, дакле, она је неко ко има великог утицаја и на рад странке и на, верује се, ваше лично деловање?"

Вук Драшковић: У Главном одбору има још стотину седамдесет чланова СПО. Сваког дана многи од тих чланова дају политичке изјаве, говоре на трибинама, путују Србијом, чине све оно што моја супруга не чини само зато што је моја супруга - и зато што јој ја то не дозвољавам. Међутим, новине и јавност, који су иначе, затворени за активност стотину седамдесет чланова ГО, али када онај сто седамдесет први негде нешто проговори, онда тај фатални "Круг двојке" нападне баражну. То је смишљена стратегија неких кругова која је мени јасна, и зато је најпросто игноришем".

"Али ипак вама ниједан члан Главног одбора СПО није тако близак као што је то ваша супруга, нити може имати такав утицај на вас, као што то може она..."

Вук Драшковић: Хајде коначно да задовољим тај фатални београдски "Круг двојке" и да закажемо вешање Данице Драшковић! Ја ћу Даницу јавно обесити на Теразијама. Нека дођу они који мрзе монархију, којима се диже коса на глави при помену обнове монархије у Србији, нека дођу они који би поново убили Дражу Михајловића. Нека сви ти људи дођу да виде како ћу лично да обесим Даницу Драшковић. Нека аплаудирају као у римском Колосеуму. Можда ће тада бити срећни.

Али, што се тиче Данице Драшковић, она нека темељна програмска одређења СПО износи нешто јасније и отвореније. Е, онда та Србија, која је у памети још венчана с комунизмом, почиње да урличе. Тај део Србије осећа опасност, од СПО. Ми смо за промене из темеља, а не за кречење рушевина. Видите ли колика се гунгула надила да само при наговештају да ћемо ми у градској Скупштини тражити да се подигне споменик генералу Дражи Михајловићу. Тражићемо!"

"Да разјаснимо: колики је стварни утицај Данице на Вас и политику коју водите?"

Под папучом

Вук Драшковић: Већи је њен утицај на мене него што се мисли, а много мањи но што је нормално. Ја сам прилично непомирљив човек у неким уверењима, али хоћу да чујем свакога - па и своју супругу. Умем веома пажљиво да слушам, а нарочито оне који оспоравају то што говорим и предлажем. Ако сићина аргумената буде толика да увидим да нисам у праву, ја отворено признајем да је моја процена била погрешна, и прихватам те аргументе. Али, макар и цело Председништво износило аргументе, од којих ниједан није убедљив, није у стању да ме увери у нешто, ја нећу по-

пустити. Може моја супруга да изнесе милион аргумената - приватно, наравно, јер ја живим с њом, спавам с њом, ја ту жену волим - прихватићу само оно што је аргументовано и што мислим да треба прихватити".

"Ништа од њене смене на Главном одбору?"

Вук Драшковић: Она је већ смењена, ја сам се с њом развео, најурена је у Швајцарску и зашто у то сумњати када је и то објавио фамозни "Круг двојке". Нека не замере многи дивни грађани из круга двојке, али када говорим о том кругу, мислим углавном на медије - зависне и независне, слободне и неслободне - који су се, безмало сви, нагроздали у кругу двојке".

У "Дневном телеграфу" 16. маја 1998. године, болесно развија своја лечачка маштања:

Шта ради Дана, где је, не чује се одавно?"

"Води новине, пише."

А политика?"

"У складу са демократским начелом које сам промовисао у мојој породици: Ако хоћеш како ја хоћу - хоћеш, ако нећеш - опет хоћеш!"

Шта то значи?"

"Само парафразирам оно што је књаз Милош рекао у Такову одмах пошто је изабран за војсковођу Другог устанка. Рекао је: изабрали сте ме за господара па знајте - Ако 'оћете како ја 'оћу, 'оћете, ако нећете како ја 'оћу, опет 'оћете!"

Да ли је то неко ново правило у кући?"

"Увек је то било правило у мојој кући. Уз сво поштовање новинарске слободу. Никада нисам ограничавао новинарску слободу у сопственој фамилији, а камоли да је ограничавам на "Студију Б" или неким новинама. То је противно мом опредељењу, коначно и као бившег новинара и писца."

Еуфорично понашање Вука Драшковића иде до маничних и хипоманичних стања. Код њега су изражене идеје величине, где он себе види као месију који треба да спасе човечанство, а не зна ни од кога ни од чега.

У "Блицу" 1997. године себе је представљао као најбољег ученика, студента, новинара, књижевника, политичара. Његове изјаве као: "Само три дана да имам слободу и приступ на ТВ Бастиљи, све би се за трен променило", или "Нека председник одлучи шта ће, ја сам решио - водићу вас на телевизију, решен да погинем".

("Борба" 14. март 1991. године) или, како пише "Борба" 27. маја 1992. године:

"Ми бисмо, наравно, каже Драшковић, желели да што мање људи учествује у тој превари и, према нашим сазнањима, бар 60 одсто гласача неће гласати. То знамо. А знамо и да ће, поред једног процента заведених и наивних изаћи само ратни профитери, пљачкаши, "патриоте" које се богате на општој несрећи и пропасти нације, сви паразити, сви најгори који заузимају места најбољих и сви неспособни који се само за владавине СПС режима могу пролапати као способни.

"Хтео сам да им покажем да могу само да ми узму живог и тиме допринесу својој пропасти" ("Борба" 14. март 1991. године). Убеђујући грађане Ниша 24. маја 1992. године да не изађу на изборе, каже: "Србија мора 31. маја (на дан избора прим.аут.) бити земља мука и тишине... У Београду ће бити наш "фронт" на којем морамо победити а то и можемо, јер су пре нас већ успели Бугари, Румуни и Албанци... Наша отаџбина тражи од нас да кренемо на главног непријатеља Србије, који се налази у Београду и да из Београда не одемо док га не срушимо. Нећу признати као оправдање ниједан изостанак тог дана..."

Све ове изјаве су непобитни доказ да Вук Драшковић има сумануте идеје величине као последице маничне психозе која може да се јави код наркомана који користе кокаин.

БРАЧНИ ПАР БОШКОВИЋ

Мржња као доминантан симптом параноје Вука Драшковића

Један од најзначајнијих поремећаја у параноичних болесника јесте поремећај мишљења, познат као параноидни начин мишљења. Најчешће карактеристике поремећаја мишљења су:

- Непријатељско мишљење
- Сумњичавост
- Придавање повећаног значаја себи
- Сумануте идеје прогањања
- Сумануте идеје величине

Анализирајући понашање и изјаве Вука Драшковића дошли смо до закључка да се све набројане карактеристике поремећеног мишљења уочавају, а доказ су неоториве чињенице.

Појам пројекције увео је Фројд. То је један од механизма одбране у коме се импулси, фантазије или неке друге тензије које су особи неприхватљиве, приписују другима. Модел просте пројекције изгледа овако:

"Ја мрзим тебе" - "Ти мрзиш мене". То је обртање циља.

У телевизијском дуелу између Драшковића и др Шешела Вук је испољио евидентну мржњу коју је манифестовао у виду најгнуснијих лажи. Вук Драшковић: "Ако Шешел не изађе на ТВ меџдан, послаћу му вуну и преслицу да ми преде гаће" ("Новости", 4. децембар 1997. године), или "Ми смо добили вест да се преко ноћи Милошевић претворио у трамвај. Добио точкове па се котрља". ("Демократија", 12. јануар 1997. године).

Непријатељско мишљење и сумануте идеје прогањања се провлаче у свим Драшковићевим изјавама, али навешћемо само неке: "Српски покрет обнове је пророчки од почетка и због тога је на крст вечито био разапшан", у овој изјави су исказане и сумануте идеје величине: "Нисмо били само пророци, били смо и лекари", "Прописивали смо увек на време терапију - нико нас није слушао". ("Српска реч", 6. јули 1992. године).

Сумњичавост и придавања повећаног значаја Вук Драшковић исказује речима: "Многе зле силе су се завериле против историјског споразума између СПО и СПС око заједничког програма препорода отаџбине и заједничког враћања коренима". ("Наша борба", 28. децембар 1998. године).

Ове психопатолошке појаве виђају се код дугогодишњих наркомана. Вук Драшковић од неуротичног наркомана све више постаје психотични наркоман.

Вук Драшковић испољава хоспиталност и стално је окупиран идејом да је окружен малициозним људима. Истовремено, он живи у уверењу да је веома значајан и без кривице. Његова сумњичавост је део његовог мишљења, стално сумња у све и у сталном је настојању да своје сумње оправда, потврди и докаже. Он себе види у средишту пажње људи који га окружују. Разлоге за овакав свој положај, а и за прогањање, види у томе што се сматра значајнијим од других људи.

Непријатељски став и сумњичавост Вук Драшковић износи и у следећим из-

јавама: "Писаћу да су чин егзекуције и убиства наше Крајине извели наши примитивци, будалетине, букашије, плачкаши, трговци, моралне ништарије и кукавице" ("Српска реч", 14. август 1995. године) или "Са Пала је, присетимо се, јавно поручено да ће се "добри Срби" као ослободитељи Београда и Србије од несрба на телевизији лоптати и главама Срба који по њиховом суду, буду проглашени за лоше Србе". ("Наша Борба", 31. јули 1995. године, текст Вука Драшковића).

Аутоматска послушност

Аутоматска послушност као психопатолошки симптом је карактеристика за понашање Вука Драшковића. Аутоматска послушност, или безусловна покорност, је потпуна послушност у извршавању туђих налога и наређења. Вук Драшковић, као зависник од кокаина, продаје своју душу и тело и покорно служи и извршава сва наређења непријатеља Србије и српског народа. Иде по иностранству и тражи санкције за свој народ. Одржава политичке односе са страним амбасадама у Београду и са страним државним факторима, а у функцији издаје српског народа.

Вук Драшковић говори за "Борбу", 9. фебруар 1993. године, о својим разговорима у Америци:

"Обавештени су о свему до детаља, па чак и, рећемо, о томе да српски режим парам са Кипра финансира анти Јелцинову опозицију у Русији.

Мој утисак је да су спремни да санкције скину оног тренутка када падне режим у Београду. Јер, како су ми рекли, по њима је диктатура у Србији гора него ма где у Африци. Шокирани су са оним шта се догађа са посланицима ДЕПОС - а и тиме како председник Републике потписује антидигиране законе који се штгапају пре него што су уопште донети.

Немате појма колико сам се на моменте осећао осрамоћеним, али сам их ипак покушао убедити да демократија у Србији јача из дана у дан" закључио је Вук Драшковић, у кратком јављању из Вашингтона.

Додатно, у "Вечерњим новостима" 16. фебруара 1993. године, објашњава своје деловање у иностранству:

"Објашњавао сам свим својим саговорницима у САД да је у Србији на власти фашистички режим". А као "малу тајну" напоменуо је и како укидање санкција уопште не може бити све док се режим (у земљи из које долази) не уклони. Потом је дошао "плаг" да будуће, ни један скуп неће протећи мирно! Да би новинари извештачки били начисто да се не ради о стилској или некој другој фигури, Драшковић је и прецизирао:

- Прве наше демонстрације неће протећи мирно!

Вук Драшковић настоји да постигне још један ефекат о успешности "доручковања" у Америци идејом о ТВ станици чији би програм, за све три зараћене стране на југо - простору правили "прави, непристрасни новинари". Ти новинари припадали би "свим националностима" и "утицали би да се снажним

антиратним порукама" створи огроман покрет за мир ("од Загреб до Скопља"). Драшковић тако нуди још једно "оргинално" решење испробавано у другим временима револуција и хладног ратовања - поменути ТВ станица свој програм би правила и емитовала са територије неке од СР Југославији суседних земаља! Довољан рок за потпун учинак овакве станице, по Вуку су - три месеца.

Тиме би, вероватно, био дотучен "српски фашизам", а пре ударања ТВ - глобова коца, ствари би се убрзале насиљем зарад рушења "мрака" за који су бирачи гласали и трећи пут у кратком периоду. Силни рецепти "миротворца" Вука.

"Револуција тече", уверава нас лидер СПО - а и позива на сврставање у - "борбену фалангу"!

"Политика", 28. август 1992. године:

"Чујем да сте после емисије наставили занимљив дијалог са г. Бором Јовићем, председником СПС, па бих вас молио да нашим читаоцима кажете о чему је реч?"

Могао, али није

"Затражио је да му дам обећање, у замену за његово обећање да ће избори бити поштени, да нећу до избора више покушавати да Социјалистичку партију Србије обарам на улици! Изненађен, замолио сам га да понови тај захтев. Када је он то и учинио, упитао сам: А када сам ја то покушавао? Одговорио је: "Па ви то покушавате стално". Насмејаш се и рекох: Ви сте, господине Јовићу, у великој заблуди. Ако бих ја решио и да ми је намера да вас оборим на улици, будите сигурно да бих, и вас и господину Милошевића и сву власт, одувао за једно пре подне. Али при том би потекла крв. Било би мртвих. Није важно на којој страни. Обе су стране наше и ја на ту цену никада нисам хтео и нећу да пристанем.

Према томе, на одређени начин, дугујете мени и овом мом опредељењу захвалност што сте још на власти, јер је расположење у већем делу нашег народа, а нарочито омладине, да баш силом будете уклоњени. Као лидер најјаче опозиционе странке, ја то не дозвољавам и због тога трпим критике, посебно од омладине.

"У сваком случају учествују бар две стране. Зашто свет кажњава само Србе?"

"Требало би најмање три стране "Политике" да подсетим на све ултиматуме, инате, слепило, осиноност и фаталне потезе Милошевићеве стратегије. Оставимо сад по страни његово одбијање асиметричне федерације, затим конфедерације, потом и план Глигорова и Изетбеговића. Сва врата да се, каква-таква, Југославија сачува и рат избегне, он је залупио. А кад је расуло почело и кад су пале прве жртве у Словенији и Хрватској, одбио је да потпише Ханшки документ.

Његова ТВ Бастиља и остала пропаганда прогласили су ме тада за националног издајника, јер сам молио Милошевића да потпише Ханшки документ и упозорио га да ће, одбије ли то да учини, рат однеће десетине хиљада живота, унесрећити милионе људи и да ће он, после

Као да је јео бунике: људи се врло често после читања Драшковићевих изјава у новинама питају где му је била памет или да ли је био у свесном стању

свега, на коленима молити Европу и свет да добијемо много мање оног што је у Хагу попуђено. И, сво, у Лондону се то управо и десило. Да имају политичке части, и Милошевић и Ћосић би, одмах по поврату из Лондона, морали да поднесу оставке. Тражити од њих извињење овом народу и жртвама рата било би превелико, јер тај ментални и партијски поредак у њиховим главама не допушта могућност покајања и јавног окајавања греха".

Оптузбу о Србима као фашистима, коју немилосрдно шири од почетка рата на овамо, и којом покушава да за себе и СПО обезбеди подршку из иностранства, не марећи за последице које такве тврдње могу да пројектују за цео српски народ, Вук Драшковић изриче по уласку Српске радикалне странке у Владу Србије, када је отпочела одлучна борба за спас Косова и Метохије. Лист "Данас" 11-12. април 1998. године:

Вук Драшковић: "Фашизам није више пред нашим вратима него је ушао у кућу. Један неурачунљив човек дошао је у прилику да са позиција највише државне власти остварује своје болесне амбиције, и он то и чини. Не оклева, не губи време".

Вук Драшковић се залагао и критиковао српске актуелне политичаре што нису прихватили Хашки диктат о разбијању СФРЈ на шест потпуно независних држава, односно одвајање Црне Горе од матице Србије. У писму председнику Републике Србије, 1. новембра 1991. године, пише: "Нема пречег националног залатка од обуставе рата и демократског и економског препорода. Хашки документ нам то нуди".

Рат бесни српским земљама, Хрвати и муслимани убијају и протерују Србе, а Драшковић излаз види у распуштању војске и демократском препороду. Уосталом, када су Хрвати напали Србе и када је сваки Србин говорио да се Србија брани у Книну, СПО је пропагирао од-

брану Книна у Београду, рушењем власти која је омогућавала војну одбрану Книна. По Драшковићу, Србија се бранила у Книну само до избијања рата, када није имало од кога се брани.

У истом писму каже да "као Карађорђе данас не можемо а као Милош морамо". Истина је да је Милош Обреновић љубио папуче турском паши, али сада се зна да Бил Клинтон за љубљење не нуди папуче.

Не може да сакрије мржњу према властима, онима који су га побеђивали на изборима, и у испољавању те мржње не размишља какве последице изазива код оних којима се обраћа. Говорећи избеглим Србима, потенцира њихову несрећу, позлеђује им ране, покушавајући да добије политичке поене. "Борба" 29. јуна 1992. године, преноси речи којима се на сабору у Београду Вук Драшковић обратио избеглим Србима:

"Овде вероватно има доста избеглица, па их питам: сањате ли завичај, сањате ли детињство, сањате ли напуштене винограде, и куће, и може ли се све то, може ли се завичај, могу ли се корени и гробља понети са собом, на њону од ципела. И могу ли згаришта која су остала у вашем завичају заменити ратнохуљачке емисије београдске, односно српске телевизије. Ви сте срећни само на тој телевизији, иначе, овај режим гурнуо је српски народ у Херцег-Босни у највећу несрећу. Трговао његовом несрећом док му је то одговарало, а онда дигао руке, окренуо главу, опрао руке, када му се учинило да му то одговара".

Експерт за додворавање

Вук Драшковић се јавно и писмено извињавао Алији Изетбеговићу и на очиглед свих Срба молио творца "исламске декларације" и освелоценог непријатеља српског народа, да опрости "српска недела". У "Српској речи" 12. фебруара 1996. године Драшковић изјављује:

"Српски челници, њихова телевизија и штампа говоре да нама неће Луксембург и Холандија одређивати шта ћемо да радимо. Ја тако не размишљам. Мислим да имају право да нас уче цивилизованом животу, толеранцији, демократији, миру, свему што они имају а ми немамо". У току демонстрација на београдским улицама Драшковићеви следбеници су носили америчке и немачке заставе.

Вук Драшковић је 24. марта 1992. године, посредством албанске амбасаде у Београду, и то два пута, факсом и преко курира, честитао Салију Бериши избор за председника Албаније. Шта ли га је на то терало? Кокаин? Америка? Свеједно, и једно и друго разорно делују на људску психу. Чак га је Бериша понизио изјавом да је та "честитка Вуку Драшковићу била потребна због његових гласача, па ју је послао у стар". На које гласаче рачуна нормалан српски политичар када честита избор Салију Бериши, човеку који је данас извор свих зала која из Албаније стижу у нашу земљу?

Писао је и писмо Исмаилу Калареу, које описује овако: "Ја сам пре три године написао једно отворено писмо Исмаилу Калареу, водећем писцу Албаније, у коме сам признао да они из Тиране могу мени слободно да понуде било који велики орден за моје личне заслуге идеји Велике Албаније. Ту сам објаснио да сам припадао Комунистичкој партији, да сам толике текстове написао против великокрпског национализма, да сам трабуњао о Србима као о поробљивачима Балкана, и да сам просто, ширећи ту лаж, а несвесан тога у тим данима, био најамник Велике Албаније и да сам своје најбоље године потрошио борећи се за Велику Албанију. И да ме комотно могу одликовати за заслуге, да ћу ја орден прихватити, јер немам образа да га одбијем".

Оваква врста безусловне покорности и послушности не приличи човеку здравог разума. Али, Вук Драшковић је зависник од кокаина, њему су потребне паре не само за кокаин већ и више од тога, тако да под дејством дроге његово схватање, одлучивање и расуђивање је помучено. Нешто што је здравој памети неприхватљиво за наркомана какав је Вук Драшковић, потпуно је исправно: Живорад Михаиловић Шиља, новинар Радио Београда, ужаснуто износи: "Човек је запрепаштен пред сликом тренутка када отпратник послера немачке амбасаде улази у "Мажестик", а Вук Драшковић одушевљено устаје, кличе радосно, клања се и обраћа речима: драги господине ви споља, а ја изнутра па да срушим Србију".

Доказ апсолутне послушности Вука Драшковића је и део интервјуа са Даницом Драшковић који је објавио Ни "Свет" 17. априла 1993. године: У току разговора зазвони телефон. Моја саговорница (Даница Драшковић, прим.аут.) узима слушалицу и чујем: "Шта да поправим ствар, ја сам рекла шта сам рекла и иза тога стојим". Разговор се наредуо затим прекида и т-ја Даница Драшковић ми објашњава да ју је звао њен супруг Вук предочивши јој да је позвана у "Интер-

вју гледалаца" на НТВ "Студио Б" да појасни свој невероватно благи став према муслиманима, који је изнела у емисији "Утисак недеље" пре недељу дана. Даница каже да нема шта да појашњава, да је рекла шта је рекла, да иза тога стоји и да нема говора ни о каквом ублажавању.

"Ако Вук треба да иде да се бори да брани своје огњиште и ако је то његово огњиште како они кажу у Гацку, онда он нема потребе да иде тамо да се бори, јер нема шта да брани. Он је рођен у Међи, у Банату"

Мала сам Драшковић Међу помине као место за које га ништа не везује, у коме је рођен и живео 3 (три) месеца, пошто су се због бабини криве о проклетству живљења у туђој кући вратили у Гацку, чин рођења у Банату добро дође за избегавање одбране Гацког, које не заслужује да се брани зато што у њему није рођен Вук Драшковић. Додатни разлог за бекство од одбране српских територија је и тај што" у Гацку живе зли Срби, отпадници, криминалци, беспосличари који немају шта да раде, који једноставно оду у добровољце и тамо убијају, пљачкају и то им је сав посао, и од таквих Срба треба бранити муслимане. Немећне старце, жене, децу, цивиле који нису ништа урадили, бездушно прогнати и убијати. Зар је то у традицији српског народа"?

Сарадници огрезли у криминал

("Вечерње новости" 16. септембар 1991. године).

"Рат који се води најпрљавији је, јер се води без икаквих циљева, стратегије, а они који га воде не само да не учествују у њему него перу руке од свега шта се дешава у српским крајинама у Хрватској. Друге проглашавају издајницима. А дведесет и пет одсто добровољаца који се боре за одбрану српства у Хрватској чланови су СПО. Ми се тиме нисмо разметали, нити се хвалисали по телевизији како треба клати Хрвате, али добро знам колико мртвачких ковчега стиже из Хрватске у Србију.

Где су добровољци СПС? Где су њихове гарде? Ти старици, чланови СПС пројело децембра гласали су против свих жеља њихових унука, а сада би да их скрате за главу. - ово је јуче рекао Вук Драшковић, на митингу СПО пред око пет хиљада учесника у центру Крагујеваца.

Да је знао да ће његови најближи сарадници они који су избегли рат и наговарали и друге Србе да то учине, огрезнути у криминал по Београду, уздржао би се од тако тешких оптужби против оних који ратују. Или је знао, што је вероватније, али је дизао галаму на лисипу како би Вук и Даница појели месо. "Борба" 27. септембра 1994. године пише о некаквом Вуковом покајању пред чланством.

- У писму виђеним члановима СПО Вук Драшковић говори и о односима са савезним послаником Драгославом Миличићем.

"Бивши потпредседник СПО, господин Миличић, послао је свим чланови-

ма Главног одбора странке некакав његов рачун о донаторству и потписао га као потпредседник СПО. Ви ћете ускоро добити извештај надзорног одбора Председништва СПО па ће лако сагледати истину и извући закључке. Председништво је чинило све да општина Стари град поништи, по општину и углед СПО, штетне уговоре господина Миличића које је он, злоупотребавајући високу функцију у странци, склопио у данима кад сам био у затвору.

Председништво најалост није успело у томе јер су неки наши функционери у тој општини лични профит издигли и бранили изнад свега. У томе су имали ослонац и у двојници чланова Председништва који су ових дана били принуђени да поднесу оставке.

(Колико је то дуго Вук Драшковић био у затвору кад су за то време његове колеге из странке успеле да напљачкају десетине милиона марака. Лаже, све време је био на слободи, али му Даница није подносила извештај о стању на кошту).

Пишем ово тешка срца и много тога, од срамоте, и не споминем. Ни слутио нисам да ће се нашем, до вивце глади осиромашеном чланству преко новина јадати неки људи како су успели да на локацијама у једној општини зараде само 18 милиона марака", са тим и таквим наступима Председништво није полемисало. Нисмо, напосто, хтели да улазимо у свињаци и да каљамо странку. Не прилажемо, ни сада ни убудуће, никаквог значаја људима који не могу да се до ТВ екрана, радио-таласа и новинских страница, пробију ставовима који образлажу Програм СПО, него би да буду медијске звезде тако што ће приземно ударити по странци и срамотити и СПО и себе. Режиму је у интересу да промовише само такве. Нама је у интересу да радимо своје. На врапце се не окрећу топови. Довољно је рећи: "иш!"

Утицај Данице Драшковић на Вука Драшковића је огроман, мада се он у јавности труди да је представи као жену која је у његовој сенци, ништа се не меша и само трпи последице политичких активности свог супруга. Зато у скупштини Србије 26. јула 1994. године каже:

"Супруга председника не може бити само члан породице, па све и да није главни идеолог једне политичке странке. Кћерка шефа државе није нигде обична кћерка, па све и да не уређује страначки радио. Кћерке немам али имам супругу. Док сам председник српског покрета обнове она јесте и биће, бар за чланове СПО-а и присталице наше странке, жена председника и као таква изложена посебном суду (жагор - председник звоним опомине на ред) јавности. Моја супруга је овде у овој скупштини клеветана и клевете се, и на државној телевизији и на ТВ Политици. Па шта?

Нека се брани сама и нека трпи госпођа када је већ супруга председника".

Аутоматска послушност га спречава да истраје и прислижи се да исправи политичку штету коју му наноси изјавама и деловањем. Због њених изјава не сме да оде у родно Гацку све док му од-

лазак, две године после рата, не обезбеди СФОР, окупаторска војска. Због таквих изјава у Гацку се Вуку Драшковићу пева ругалица:

"Од Гатачких муслимана, најгори су Вук и Дана".

У такве изјаве спада и следећи део истог интервјуа: "Ево, синоћ сам скоро заплакала гледајући призоре из Сребренице на CNN, где генерал Младић у мене је име, та бараба и фукара, баца гранате у сред народа у Сребреници где по улици спавају жене и деца чекајући конвоје са храном. Он је њих гранатирао и видели смо сцену где лете деца у небо, где лете ноге и руке. Коментатор CNN је рекао: "Да Бог да горели у паклу они који то раде". И ја кажем: да Бог да горели".

Радикалан на Дану

Да не заостане за својом Даном и да себи обезбеди мир у кући, Вук Драшковић 23. априла 1993. године изјављује "Слободном тједнику":

"Како да нас свијет воли с оваквим политичарима и оваквим начином вођена рата?! Зар би нам требало пљескати? Онда кад све светске ТВ компаније изравно преносе бомбардирање Мостара, Сарајева, Тузле...? То нисмо ми! Не признајем да су изнад Сарајева Срби који га разарају и још говоре пред ТВ камерама Ми немамо заробљенике, ми све убијамо!"

Драшковић је свестан да би она требало макар да ћути, опомње је на то, али она га не слуша, делом зато што је пензионисана као психијатријски болесник, а делом због тога што зна да нема кога ни да слуша. Од двоје лудака побеђује луди.

А како да Вук Драшковић оде у Гацку или било где у Републику Српску када 24. фебруара 1994. године, "Вечерње Новости" пишу:

Лидер СПО Вук Драшковић оптужио је, у интервјуу који је јуче објавио немачки "Курир", председника Републике Српске Радована Караџића да је "уништио Сарајево", а тиме како је рекао "и српску традицију".

"Караџић не представља српски народ, већ само једну екстремистичку мањину", изјавио је Вук Драшковић.

Он је, у том контексту, такође рекао да би радије посетио Сарајево него Пале.

"Од почетка рата, у Сарајеву има више Срба него на околним брдима, а они више пате. За демонстративно сврставање уз босанске Србе, посета Палама би била погрешно место у погрешно време", рекао је Драшковић.

Мржња према Радовану Караџићу тера Драшковића у мржњу према српском народу. Највише се боји српске победе у рату, зато што би том победом његова политичка каријера била запечаћена. Зато даје и изјаве каква је ова објављена у "Нашој Борби", 26. маја 1995. године:

"Екстремисти са Пала и њихове испоставе у Србији приближавају се корак ка жељеном циљу: да смрт даље неслушено разара и да Србија и Црна Гора у часу кад су биле пред миром и укидањем санкција буду увучене у општи страшни рат, а по рецепту "нека кошта колико

кошта". Нико тако не ради против Срба у БиХ и уопште против нашег народа у целини као такозване патриоте које верују да је наша национална обавеза - национална катастрофа и да својом глупошћу раде против себе".

У "Интервјуу" 27. маја 1994. године пише:

"Најзначајније Вукове мене биле су оне које су се дотичале српског националног питања, а највећу муку Вук има са својом изјавом да је Србија свуда где су српски гробови и да су српске границе тамо где су српске јаме, што се поклапа са Шешељевоом границом Карлобаг - Огулин - Вировитица. У то време у хрватском тиску била је веома омиљена крилатица о "хрватској стројници на хрватском рамену" на коју је Вук одговарао да кад Србин обеси "стројницу" о српско раме он је не скида док не победи.

Марков се одриче

Када је погазио ту изјаву, Младен Марков, који се успротивио Вуковој брозовштини, изјавио је да је СПО "паприкаш од осам меса", који је проклизао од угледне националне у "грађанско-реформистичко-уједињену опцију". И додао: "Замислите, човек који је говорио да је Србија свуда где су српске јаме, сада прихвата Венс-Овенсов план, који поништава геноцид, јер се по том плану прихвата попис становништва из 1991. године, а не из 1941. године".

Неколико месеци касније ова опција биће и конкретизована коалицијом СПО и Грађанског савеза Србије. Отуда и овакав одговор Вука Драшковића новинару "Борба" како је могуће ујединити српске земље у једну државу без рата:

"Уједињење српства је много дубљи и сложенији процес од уједињења територија на којима су Срби већинско становништво. Свођење националног питања искључиво на територијално питање, уз пртање мапа у кабинетима, нека је врста националне револуције одозго. Лоше уједињени можемо да постанемо још више разједињени.

А то, како замишља уједињене српске земље, Вук Драшковић је својим члановима рекао у изјави "Борба" 17. јануара 1991. године. Требао је да одмах реагује, али многи од њих беже од чињеница које указују то да Вук Драшковић није човек за којим могу да иду паметни. Изјава је гласила:

"Изаз видим у суверености свих чланица бивше Југославије и успостављању нових односа и веза међу њима. Суверена Србија, Црна Гора, Македонија и БиХ би, сматрам, требало да се удруже у један савез, сличан Европској заједници. Ова четворочлана заједница би требало да ступи у царинску и економску Унију са Словенијом и Хрватском, формирајући неку врсту југословенских комонвелта".

Много и за Ракитића

Свој највећи "босански заокрет" Драшковић је начинио септембра прошле, 1993. године када је из Атине, на изнена-

ђење многих својих страначких другова, поручио босанским Србима да прихвате Венс-Овенсов план о кантонизацији који Србе дели на мале и изоловане самоупобилачке енклаве. Ракетић је одмах изјавио да то није званичан став странке, што је довело до великих потреса да би се све завршило масовним егзодусом највиђенијих чланова и интелектуалаца из СПО (Ракетића, Марков, Кастратовића, Хорвана и других).

Драшковић оптужује Младића и Карацића што праве своју српску државу, етничка чишћења и ратне злочине. Бечком "Куриру" је изјавио да је Карацић "уништио Сарајево и српску традицију" и да у "Сарајевоу има више Срба него на околним брдима". Вероватно не рачунајући Србе у српском Сарајевоу, него само оне под Алијиним контролом. Драшковић је "Куриру" изнео још једну дискутабилну и недоказану тезу да "Карацић не представља српски народ већ само једну екстремну мањину" па је зато вероватно и рекао да би "за демонстративно сврставање босанским Србима посета Палама било погрешно место".

Право место је било, када су поводом потписивања муслиманско хрватског споразума, активирани лојални сарајевски Срби, да би на својој Скупштини тзв. Великог консултативног већа, пред америчким изаслаником Редманом и камерама светских медија демонстрирали како су они на Палама "екстремна мањина" док је већина Срба за јединствену, целовиту и суверену Босну.

Вук Драшковић је хтео да оде у Сарајево на ту демонстрацију лојалних Алијиних Срба али је био жалостан што УНПРОФОР није дозволио полетање авиона са сурчинског аеродрома. Могао је само да упути писмо жаљења председнику тог Већа др Љубомиру Берберовићу које је "Борба" објавила 26. марта 1994. године. Писмо гласи:

Поштовани и драги господине Берберовићу!

Обрадован сам и почаствован позивом да сутра, 27. марта, присуствујем Скупштини грађана српске националности у Сарајево. Нажалост, надлежни у УНПРОФОР-у нису изашли у сусрет захтеву велике групе нас из Београда да у Сарајево полетимо са сурчинског аеродрома.

Тај захтев је принципијелне природе. Дозвола за полетање са Сурчина, кад год то зажеље, од УНПРОФОР-а са лакоћом добијају они који су командовали рушењем Сарајева.

Тужан сам што, због чудних правила света у коме смо, нећу присуствовати Скупштини сарајевских Срба. Моја мисао, мој дух и најбоље жеље биће, међутим, у Сарајевоу, са вама.

Ви сте највеће жртве и највећи јунаци овог проклетог, бесмисленог и режираног рата. Ви сте и једина преостала нада, огромна нада, да има, да мора бити заједничког живота свих у Сарајевоу и у целој Босни и Херцеговини.

Чврстину тог нашег људског убеђења нису могле порушити гранате са брда око Сарајева. Ја вам упућујем изразе мог дивљења.

Скупштини желим успешан рад, а Сарајевоу и целој Херцег-Босни мир, помирење, обнову и суђење свим злочинцима.

Такву политику наставља целе 1994. године па тако "Борба" извештава 25. августа 1995. године:

Јагодина (Бета) - председник Српског покрета обнове (СПО) Вук Драшковић изјавио је Радио Јагодини да ће наредно заседање Скупштине Србије показати међународној заједници да је већи део Србије опредељен за мир.

"Већ сада се може рећи да је убедљива већина у српској Скупштини опредељена за прихватање мировног плана Контакт групе", рекао је Драшковић.

Он је додао да ипак постоје "две осматрачнице" са којих се мир прихвата. "Председник Милошевић и СПО сматра да је дошло до потпуног краха ратне политике и да мир треба прихватити јер до рата никада није требало да дође", рекао је Драшковић.

Лидер СПО је одбацио могућност да посланици ове странке потпишу декларацију коју ће понудити Српска радикална странка (СРС) у којој ће се захтевати одбијање мировног плана Контакт групе.

Симптоми који доказују дијагнозу наркоманије Вука Драшковића

Савремена медицинска истраживања су открила да дроге имају веома комплексан утицај на централни нервни систем, реметећи нормалне функције у мозгу. Ови биохемијски поремећаји као последицу имају акутне, а затим хроничне интоксикације праћене одговарајућим психичким и неуролошким променама, као и поремећајима понашања. У дијагностици настале зависности од дроге, односно наркоманије, важна су два дијагностичка критеријума:

Поремећаји очигледног понашања
Клиничка слика одговарајућег типа наркоманије са карактеристичним симптомима.

Као што смо на почетку рекли, мултидисциплинаран стручни експертски тим Српске радикалне странке је, на основу опсервације понашања и манифестне клиничке слике, дошао до закључка да је Вук Драшковић наркоман који користи стимулативну дрогу - кокаин. Опште је познато у медицинској науци да се употреба кокаина тешко дијагностикује. Међутим доле набројани психопатолошки симптоми, који су евидентирани код Вука Драшковића, на основу његових изјава и понашања на политичкој сцени Србије, јасно потврђују дијагнозу наркоманије.

Поремећаји свести

Употреба кокаина оштећује поједине функције ега и доводи до деструктивисања ега који има утицаја на човекову свест. Такви поремећаји су:

Дереализација-поремећај у којем Вук другачије доживљава своју околину
Конфузно-анероидна стања - оријентација Драшковића је несигурна па је

збуњен, несигуран, сугестибилан. Ово стање настаје услед токсичног оштећења централног нервног система кокаином, што доводи и до органских промена у мозгу.

Делиријум се јавља у фази апстиненцијалног синдрома као последица органског оштећења мозга дрогом. Делиријум прате илузије, халуцинације, делимичне амнезије, агресивност.

Поремећаји опажања

Веома чести симптоми који се јављају у току конзимирања кокаина или после, су поремећаји опажања у виду илузија и халуцинација.

Видне халуцинације које најчешће прате стања помућене свести анксиозност и узбуђење.

Поремећаји пажње и схватања

Пажња, односно способност усмеравања менталне активности на одређену делатност, појаву, предмет, је код наркомана смањена како због деловања афеката, тако и због оштећења мозга кокаином. Наркомани су расејани или превише покретљиви. Код Вука Драшковића је регистрован и синдром амнезије. Он често није у стању да сагледа себе у месту, времену и простору, односно, он то чини парцијално и због тога врло често не зна шта се догађа, не зна где је и ко је.

Поремећаји мишљења

Код Вука Драшковића од свих психичких функција највише је поремећено мишљење. Мишљење је психичка функција која служи задовољавању биосоцијалних и сазнајних потреба човека. Поремећаји мишљења које смо евидентирали су:

Патолошка опширност губи детерминисану тенденцију, не разликује битно од небитног, губи представу о циљу.

Убрзани мисаони ток, који се испољава као логореја (убрзан темпо говора), циљна представа се мења сваког тренутка, а асоцијације су живе и навиру у великом броју.

Процењене идеје - представљају интензивно емоционално обојена убеђења о вредности особе.

Неповезано мишљење (дисоцирано) - карактеристично је раширљивање мисли на поједине делове и појмове који сами по себи нису бесмислени али су речени у низу, неповезани и не одају утисак мисаоне целине.

Сумануте идеје - то су заблуде на болесној основи, а одликују се чврстим уверењем у истинитост садржаја. По садржају су код Вука Драшковића најизраженије:

а) сумануте идеје величине, то су сумануте идеје о сопственој великој вредности

б) сумануте идеје гоњења, доживљава да је прогонен, да га неко контролише, прати, посматра или да неким невидљивим силама утичу на њега.

Поремећаји памћења

Најдоминантнији поремећај памћења који се код Вука Драшковића евидентира је патолошка лажљивост. То је склоност и потреба да се стално лаже.

Обмане сећања под дејством сугестије - под дејством сугестије долази од некритичких прихватања туђих ставова.

Конфабулације - то су измишљена сећања којима покушава да попуни период амнезије.

Амнезија - потпун или делимичан губитак сећања за одређене догађаје, време или људе.

Накнадно изврнуто сећање или фалсификовано сећање или обмана сећања. Право сећање је измењено услед деловања дроге на афект или расположење.

Емоције и афекти

Дрога се најчешће и узима да би променила неподношљиво стање афекта. Код Вука Драшковића је емоционална лабилност један од разлога узимања кокаина, јер овај делује стимулативно и поправља депресивно расположење. Тако су упадљиве промене афекта од депресивног до еуфоричног. Такође су евидентни и следећи поремећаји:

Емоционална инконтиненција - неспособност контроле афекта.

Афективна амбивалентност - истовремено се смеје и плаче, презире и поштује.

Апатија - осећање привремене незаинтересованости.

Патолошки афект - карактерише се несразмером између повода који га је изазвао и јачине којом се испољава.

Поремећаји вољне делатности

Код Вука Драшковића опсервацијом смо уочили следеће поремећаје:

Сугестибилност - патолошко прихватање туђег утицаја, а при томе не процењује да ли је исправно то што чини.

Импулсивне радње - одигравају се без могућности инхибиције и без размишљања. Претходи напетост и јак унутрашњи немир.

Аутоматска послушност - потпуна послушност у извршавању туђих налага и наређења и

Стереотипија - понављање истих речи или покрета.

Зависници од дрога, односно наркомани, се у већини слушају ретрутују из популације ментално абнормалних неуроза, емоционално незрелих психопата, а нарочито узимање дрога доводи до секундарног оштећења карактера и различитих облика психотичног реаговања. Код Вука Драшковића је веома тешко одвојити његове примарне особине личности од оштећења насталих током дуготрајног узимања кокаина.

Али то није толико битно, колико чиништва да код Вука Драшковића као последица дуготрајне употребе дроге постоји оштећење личности, са повременим психотичним фазама болести, што га чини опасним наркоманом.

Псеудологија, фантастика или митоманија Вука Драшковића

Драшковићева свест под утицајем дроге је врло често сужена, а као што знамо свест је судија сопственог понашања. Свест утиче и на логику и морал. Људи се врло често после читања Драшковићевих изјава у новинама питају, где му је била памет или дали је он био свестан када је, на пример, 8. августа 1997. године у "Нин"-у изјавио: "Људи не размишљају, да би победом Српске радикалне странке Србија била економски и војнички мртва за шест месеци и да у државној каси не би било ничега и да би плате и пензије биле једнаке, јер нико не би примао ни плате ни пензије. Људи не размишљају да бисмо изгубили Косово, Санџак и делове Војводине и да би смо Србију претворили у земљу русевина и гробова".

Филантропија српског "месиде": у предизборној кампањи обећавао је пензионерима бесплатне мртвачке сандуке и гробове

Ни народ не ваља!

Овакве критике сопственом народу може да упути само особа без морала а чија је свест под утицајем дроге. Али, на несрећу Вука Драшковића који је већ унесрећен дрогом, а на срећу српског народа, који уме да размишља и правилно расуђује, победила је Српска радикална странка, а годину дана после Драшковићеве изјаве Србија је економски и политички јача и стабилнија и упорније него икада брани Косово и Метохију.

То шта Вук Драшковић мисли о Косову и Метохији као српској територији, то да шингарске гласове на Косову и Метохији пребројава у борби за власт, не занимајући се тиме шта ће после тога бити са Србијом, прихватање шингарског става да су им угрожена уставна права, јасно је из изјаве листу "Франкфуртер Алгемајне Цајтунг" који преноси и коментариса "Борба", 7. октобар 1993. године:

"Лист "Франкфуртер Алгемајне Цајтунг" у јучерашњем броју доноси на три ступца, у врху треће стране, опширан, делимично преиричан интервју са председником СПО Вуком Драшковићем.

Драшковић, између осталог, каже, да не верује да ће санкције против Србије и Црне Горе ускоро бити укинуте. "Санкције ће потрајати док у Србији не буде постојала демократска скупштина, демократска влада, слободна штампа и телевизија и политички неутрална армија" каже лидер СПО.

Драшковић сматра да би албанска мањина на Косову морала стварно да ужива сва људска људска и политичка права, која јој гарантује српски Устав, а трезнито су јој ускраћена. Вођи косовских Албанаца Ибрахиму Ругови, Драшковић замера да дува у исти рог са српским председником Милошевићем. Он каже да би Милан Панић победио на председничким изборима да су косовски Албанци изашли на њих. Али, пошто Ругова жели сопствену државу Косово која би се касније ујединила са Албанијом, није му стало до тога да јача демократске снаге у Србији".

Завист и мржња

Вук Драшковић, као дугогодишњи зависник од кокаина, испољава многобројне психопатолошке последице утицаја дроге на његово психу. Он не уме да одреди ефект мржње, не користи инхибицију и логично размишљање, тако да Вук Драшковић мрзи све људе који воле, уважавају и поштују др Шешеља. Његова мржња је толика да понашање Војислава Шешеља који се у Влади Србије бори да равноправно подели терет санкција на све грађане Србије назива поспрдно и pejоративно "робинхуловштином" а сам је у "НИП"-у, 7. марта 1997. године, у кампањи, у жељи да освоји што више гласова, на питање:

"Имате ли разрађену варијанту како да амортизујете те ударе" - одговорио: - "Домаћинска прерасподела ове сиротиње коју имамо је прва обавеза".

Заслешљен патолошким мржњом према бољем и успешнијем од себе, Војисла-

ву Шешељу, вређа све његове пријатеље, истомисленике и 1.800.000 гласача који су дали поверење др Шешељу на претходним председничким изборима. Он лоше мисли о свим тим људима и вређа их лажима и увредама. То је и доказано на рочишту у судском процесу Драшковић - Шешељ када је довео своју телевизијску екипу Студија Б и наредио им да са тог рочишта пренесу једино речи које је он изговорио а да грубо фалсификују све што је одбрана рекла.

Касније је за "Дневни телеграф", 12. маја 1998. године, Вук Драшковић изјавио: "Шешељ се дочепао власти и он више није тема за широк, ни мечка Бојана која увесељава публику. У судницу је довео, као личне гориле, готово све своје министре у Влади Србије и тако су се понашали. У свакој демократској држави Западу, тај чопор би због многих кривичних дела починених у самој судници био ухапшен". Мржња која је евидентна из Вукових речи и коју изражава према др Шешељу и Српској радикалној странци је карактеристична за тешке зависнике од кокаина, као што је Вук Драшковић.

Вук Драшковић је свестан да не треба да узима дрогу, његово свесно ја не жели дрогу. Међутим, појава апстиненцијалних симптома као што су раздражљивост, напетост, страх, бес, је толико болна за њега у психофизичком смислу да он не може да се супротстави болесној жуљди за дрогом, која ће привремено отклонити апстиненцијалне муке. Вук Драшковић је изгубио способност вољног одлучивања, па је зато лако подложен сугестији, односно некритичном прихватању туђих ставова.

Вук Драшковић је хистерично сугестибилна личност, па зато лажи изриче услед некритичног прихватања туђих мишљења. Сугестибилне особе, као што је Вук Драшковић, су емоционално незреле личности, инфериорне у односу на доминантну супругу. Вук Драшковић је патолошки везан за супругу Даницу, а пошто је емотивно незрео, најчешће није ни свестан да несамостално доноси одлуке и некритично прихвата њено мишљење, које је такође обојено патолошким лажима.

Данина "метла"

Тако је и доживео да му савезни посланик СПО Раденко Јоковић у октобру 1994. године напише отворено писмо о коме каже:

"Да се окренем против Вука Драшковића натерала ме је његова супруга Даница која ме је без разлога и без једног аргумента напала у последњем броју "Српске речи". Жао ми је што сам се нашао на супротној страни од лидера СПО, који ми је доста помогао у животу, али другачије се није могло, јер Даница Драшковић не престаје да у његово име и са висине недодирљивог шефа странке плује по нама посланицима и назива нас свим и свачим".

Колико је Вук Драшковић сугестибилан, односно мисли и говори као његова супруга Даница, потврђује интервју Данице Драшковић у "Српској речи" обја-

вљен 19. септембра 1996. године: "Да је Хрват знам одавно, од почетка нашег познанства. Он то није крио, јер је то тада било неважно, чак се и жалио да га прогањају као великокрпског националиста и читао нам преписку са својим блиским рођаком Стјепаном Шешељем, који га је посећивао док је био у затвору. За мене то што је Хрват је неважно и сада, као и у то време када смо се упознали. Није веровао у Бога, нити је знао да се прекрети и једва смо га натерали да крети свога сина. Ако се отвари стратегија владајуће породице, освајки Туђманов агент Шешељ и претвори у водећу опозициону снагу на овим изборима, а левица уђе у власт и званично и више уз помоћ брачног кревета, не пише нам се ни где добро, а посебно у средствима информисања". Овде је евидентно да су права сећања Данице Драшковић деформисана, најчешће под дејством афекта мржње.

Код Вука и Данице Драшковић пошто су емотивно везани постоји феномен индукције мишљења, што има за последицу обострану склоност за фалсификовањем истине зависности од потреба. У циљу политичке деградације др Војислава Шешеља, Вук и Даница Драшковић износе најбескрупулозније и најгнушније лажи.

Хронична употреба дроге кокаина код Вука Драшковића довела је до лоше социјалне адаптације. Лоша социјална адаптација Вука Драшковића је настала услед поремећених социјалних нагона или мотива. Мотиви људског понашања су они динамизми који покрећу човека на различите активности. Човек доживљава нагон или мотив као жељу, потребу која тражи да се задовољи. Један од мотива људског понашања је алтруизам. Вук Драшковић покушава да убеди српски народ да је он алтруиста. Својим изјавама и понашањем стално истиче и представља себе као жртву за добро српског народа. У "Блицу" 4. новембра 1997. године Вук Драшковић је изјавио да ће се на поновним изборима у Србији "Жртвовати" како не би победили "фашизам и комунизам". Или "Ако не прођем већ у првом кругу то ће значити да нису прошли ни Србија, ни њена будућност, а мени остаје само да изаберем крај, или вешање или стрељање".

Као што је депресиван тако и исказује аутодеструктивне суицидалне мисли које су типичне за наркомане, а велики број њих и реализује суицид (самоубиство). Ако Вук Драшковић не победи на изборима у Србији ће све бити тужно, црно, ужасно о чему говори у "Српској речи" 25. маја 1995. године: "Ту смо да се у Србији први пут за последња два века умире од глади, умиру пензионери, умиру деца по болницама, умиру радници, умиру и већ на српском селу од глади. А власт најављује да ће ове зиме због недостатка хране, лекова, горива, умирање по Србији попримити размере епидемије". Вукове изјаве су последица не само депресивног расположења услед кокаинске зависности већ и много теже психопатолошке појаве, а то су сумануте депресивне идеје пронасти.

Зато што су Вукове амбиције болесне, никада није успео да постигне друштвени статус коме је тежио и да доживи социјалну сатисфакцију.

Рат против свих

Народ је тај који је увидео да је Вук Драшковић наркоман који се служи обманом, лажима и фалсификатима. Вук Драшковић не напада само др Шешеља већ и српски народ "Крив је народ за све што се догађа крив је народ, па нормално да испашта део своје кривице". Он и у следећој изјави себе представља као жртву, а напада поштен српски народ и оптужује га да не разуме његово жртвовање за добро Србије: "Судије! Тај 9. март је најтежи дан у мом досадашњем животу. Ја сам од јуче бивши човек. Ја се Богу молим да ми подари снаге и памети да у својим будућим књигама измолим опрост за грех што јуче, како сам био и наурио, не одем пред ТВ Београд и ту се убијем. И учинио бих то, да ме није страх од хаоса, ужасна народа који ту моју жртву слободи јавне речи у Србији не би разумео". (Јуриш у самоодбрани, "Борба", 30 - 31. март 1991. године).

Али, да ли би нормалан човек тако размислио после "ратних изјава датих пре кривих догађаја од 9. марта 1991. године. "Све док не падне "руководилац петорка са ТВ Бастиље" или, барем, ТВ Београд не објави деманти Српског покрета обнове на коментар Славка Будинића од 16. фебруара - потрагање данашње мирне демонстрације опозиционих странака, најпре "код часног Кнеза", а потом и пред зградом Београдске телевизије".

Или извештај са конференције за штампу СПО објављен у "Борби" 21. фебруара 1991. године:

Београд - Српски покрет обнове организоваће "напад" на Телевизију Београд у суботу, 9. марта, припадници ове странке окупиће се на Тргу републике (тачно у подне) и одатле кренути на "освајање Бастиље", како лидер СПО Вук Драшковић све чешће назива ТВ Београд.

Ову, дуго најављивану, вест о "нападу", саопштио је јуче на конференцији за штампу у Педагошкој академији сам председник СПО уз бурно одобравање сале у којој је и овај пут било мноштво симпатизера и припадника Драшковићеве странке.

На друго суштинско питање, колико ће те демонстрације да трају, Драшковић је одговорио да су оне прилика да се "опроба српска издржљивост и српско срце" и да неће престати док се захтеви не испуне.

Председник СПО најавио је и да ће на челу демонстрација бити руководство СПО и његови скупштински посланици. "Ми ћемо први и примити њихове ударце и први ћемо их узвратити", рекао је Драшковић, изазивајући поново бурне аплаузе у сали.

"Упркос негативном одговору МУП - а, нећемо ићи на Ушће", рекао је Вук Драшковић 8. марта, на конференцији за штампу у препуној сали Педагошке академије. Ми не протествујемо против ре-

Воља за моћ: на митинзима је покретао присталице на рођену браћу, тражећи обрачун и крв

ке Саве, већ против мрака на ТВ Београд и зато наредбу републичког министра полиције узимамо као да ју је потписао кинески министар. Ја сам свим члановима СПО излао наређење да објаве мобилизацију чланства и масовно дођу у престоницу".

Вук Драшковић не престаје са таквим изјавама ни после крвавог 9. марта. "Политика" 2. јуна 1991. године узима интервју од Драшковића:

Најава мирних демонстрација Удружене српске демократске опозиције (УСДО) за 9. јун у Београду и излазак у два маха са седница Народне скупштине Србије посланика СПО - а били су један од повода за разговор са лидером Српског покрета обнове Вуком Драшковићем.

Последње догађаје у српском парламенту и организовање протестног митинга Драшковић објашњава као један од начина да се реше горућа питања у Србији:

- Ми не демонстрирамо обест, али на просто не можемо да допустимо овако свеколико пропадање Србије. У парламенту не можемо да учинимо ништа јер нас увек нагласају. Посланици већине понашају се исто као и учој 9. марта. Потпуно игноришу наше апеле и молбе. Они под парламентаризмом подразумевају неке своје рокове и прокламације и неки свој инат, тако да увек гласају онако како им је нећ. Тако се више не може.

На питање да ли је свестан колику одговорност његова странка преузима, с обзиром на искуство Београда од 9. марта, наш саговорник одговара да је све то у интересу Србије и српског народа, Југославије и мира на Балкану.

Нећемо више да подносимо режим који није у стању да добије ни једну цивилизацијску битку, да реши било које економско, социјално, духовно па и национално питање. Као национално одговорни људи ми смо за пут демократије, за скидање срамног жига са лица Србије, да јој прибавимо пријатеље тамо где их је увек имала. А не да јој про-

изводимо непријатеље тамо где их никада није имала - вели Драшковић.

Сумануте идеје величине

Када се уз ово лода и део интервјуа датог "Дуги", 28. октобра 1995 године, постаје јасно какав човек и са којим разлозима позива туђу децу на "мирне демонстрације":

"Ипак, за ових пет година само је СПО присиљавао Милошевића да узмиче. Сваку промену изборио је СПО. Ми смо уздрмали ТВ "Бастиљу", ми смо се изборили за директне преносе из обе скупштине, ми смо на Видовданском сабору променили већински изборни систем у пропорционални. Ми смо довели престолонаследника у Србију, рехабилитовали Равну гору и утрли пут националном помирењу. Све ово остварили смо у суровој борби са режимом, по цену и многих погубија и робија, премлаћивања и других злостављања наших чланова. При томе су нам увек, Шешељ и Ђинђић пуцали у леђа. И не само они. Они исти, који данас руже СПО, а тобоже су опозиција. Ти салонци, ти кафански дисиденти, та наклапапа и брбљивци, више користе режиму од свих његових званичних Штула и Балетића.

Када говорите о променама, стиче се утисак да хоћете да кажете да их је све изборио само СПО. Није, ваљда, тако!

А где су то, молим вас, Шешељ, Ђинђић и Коштуница присилили Милошевића да попусти? Нека наведу само један пример! Не руши се комунизам на кревету и меканом душеку, саопштењима за штампу и намењеним анкетама о популарности лидера. На улици, у затвор, под пендреке! Само тако, господо. Пробајте сад мало ви. Али, пре тога, потрудите се да не будете гори од власти.

У стању еуфоричног расположења Вук Драшковић исказује сумануте идеје величине. Он је онда најпаметнији, најуспешнији па чак и најлешњи: "У случају моје победе била би то не само моја лична победа, већ победа Србије, а моја лична мука и напор на који сам спреман да помогнем да се одређене крупне ства-

ри догоде у Србији. Не могу ја да не успем. Може да не успе само демократска Србија. Пред Србијом су три пута: низбрлица коју оличава председнички кандидат ЈУЛ-а и СПС-а, провалија коју оличава председнички кандидат Српске радикалне странке и узбрлица коју оличавам ја као председнички кандидат СПО и демократских снага у Србији" ("Политика", 22. новембар 1997. године).

**"Непријатељ
вреба са свих страна"**

Вук Драшковић не исказује, као што смо видели, само идеје величине већ и прецењене идеје, он је Месија од Бога послат да спасе Србију или пророк: "Ја никада нисам омануо у прогнозама. Ако би Шешељ победио на изборима на Косову би могла избити побуна. Копирати програм Радикала и Војислава Шешеља значи изгубити памет" ("Блиц", 19. новембар 1997. године).

Нажалост, Вук Драшковић није свестан да је због кокаина већ одавно изгубио памет па и даље говори о свом прецењеном значају: "Подршка програма СПО је последња одбрана, да Србија не доживи оно што би сигурно доживела, да не дај Боже победи Војислав Шешељ" (12. новембар 1997. године).

Прецењене идеје Вука Драшковића су јако емоционално обојене. Вук се идентификовао са својим идејама и има јаку жељу да реализује садржај прецењених идеја. Он сматра да је идеалан председник Србије, који може и уме да препороди и спасе Србију: "Ако желимо брзу смрт - ето нам радикала, ако желимо легану смрт - ето нам левице, а уколико желимо дуг живот, ето мене" ("Наша Борба", 28. новембар 1997. године). Изјаве типа: "Довољно је да погледам своје чланство и они већ знају шта треба да ураде" ("Експрес", 10. октобар 1997. године) или "Надам се да ће грађани овог пута боље размислити и избећи да гласају за Српску радикалну странку и др Војислава Шешеља, због своје деце, своје будућности и будућности целе Србије" ("Политика", 30. октобар 1997. године) говоре саме и не треба их објашњавати.

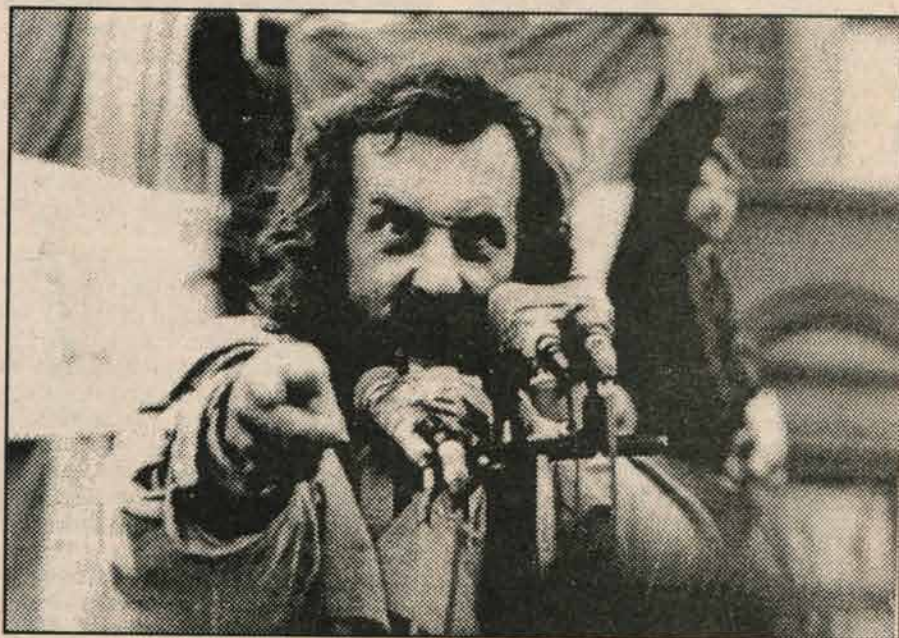
Жеља Вука Драшковића за аутоафирмацијом је пренаглашена и кокаин му помаже да задовољи овај нагон. Вук Драшковић не бира средства да постигне успех у социјалној средини и зато користи кокаин и лажи. Да би постигао циљ Вук Драшковић, под дејством кокаина, фалсификује истину и реалност: "Ја сам сигуран, када би сутра премијер Марјановић затражио од Шешеља да се распусти Српска радикална странка, под условом да он и пар његових остану у Влади, да би то Шешељ прихватио, или "Сутра да буду избори мање од једне трећине садашњих гласова добиће Српска радикална странка. Није овај народ баш без памети, баш без памћена, као што га неки потцењују и мисле да му стално могу продавати лажи и при томе му претити пендреком. Не могу", тврди Вук Драшковић на БК Телевизији у емисији Тет-а-тет (28. мај 1998. године).

Лажљивост Вука Драшковића је патолошка. Он покушава да сопствено мишљење прикаже као реалност, како би

истакао своју линост и при томе се тако заносно уживљава до еуфорије и екстазе.

Претерано узимање кокаина код Вука Драшковића је довело до појава суманутих идеја прогањања. Под утицајем суманутих идеја односа. Под утицајем суманутих идеја односа, Вук фалсификује реалност, а догађаје око себе и понашање људи погрешно тумачи, што за последицу има изношење лажи и обмана: "Састанак са Шешељем имао је Ђинђић усред изборне кампање, када су се договорили, да присталице ДС гласају за Шешеља, а против мене, што су они и учинили" ("Блиц", 25. септембар 1997. године) или "Шешељ жели стварање Велике Србије, ако би Шешељ постао председник, граница Србије би била на Сави, код Београда" ("Дневни телеграф", 6. октобар 1997. године).

Вук Драшковић је сумњичав, неповерљив, па због тога болесно и погрешно интерпретира све оно што се догађа око њега, а људе сматра непријатељима, нарочито оне који нису његови политички истомишљеници: "Политика" у

Суманута активност: штета коју је овај човек направио на политичком и друштвеном плану је огромна

чланку "Од кумства до непријатељства" 23. јануара 1997. године износи да је Вук Драшковић у децембаровским демонстрацијама Шешеља назвао "црвени војвода", због осуде демонстрација али и "фашиста", "Зло српског народа", а Српску радикалну странку странком ратних злочинаца, плачкаша и профитера.

И следећа Драшковићева изјава је доказ страха који испољава услед суманутих идеја да је окружен малициозним људима: "Морамо имати један одсутни догађај и то у Београду, јер су ту главни непријатељи Србије" ("Политика", 27. мај 1997. године).

Вук Драшковић је склон причању прича, болесној имагинацији и болесном маштању. Свој отуђени свет изграђује тако да сопствену бујну машту свесно доживљава као реалност: "Запад би опростио дуг, када би СПО дошао на

власт и Србија би добила две милијарде долара кредита од Запада" ("Блиц", 11-12. октобар 1997. године).

Од почетка своје политичке каријере Вук Драшковић је себе представљао као "вечитог борца за мир" при чему се крајње неморално и недоследно приклањао и обраћао разним белосвестним политичарима, молећи их за помоћ: "У име демократске Србије, која се бори у потпуном мраку, која је лишена и новца и опреме и која је изложена полицијској репресији, молим Вашу Владу да подржите ту Србију" ("Српска реч", 8. април 1996. године).

Блиска повезаност Вука Драшковића са западним политичарима је утицала на промену његових политичких ставова. Вук Драшковић је од српског националисте постао највећи издајник српских интереса. Сарадња Вука Драшковића са западним силама није случајна. Вук Драшковић је водио антисрпску и антидржавну политику јер је на тај начин долазио до неопходног новца за дрогу.

Најнечаснији пример издаје српских интереса због дроге, односно новца за њену набавку, је спремност Вука Драшковића на сарадњу са Хашким трибуналом и судом за ратне злочине. Он је истицао да је у интересу мира и Србије да се испоруче "злочинци" Радован Караџић, Ратко Младић и Милан Мартић.

О томе пише "Политика експрес" 23. фебруара 1996. године:

"Премда се због књижевног ангажмана, у једном периоду врло мало експонирао, прву згодну прилику Вук Драшковић добро је искористио у божићном броју "Гласа цркве" из 1988. године.

"Са амвона Православља никад није проповедао, никад нису науковани Јасеновић, Беле-куле, Матхаузени, Православних народа нема међу онима који су чинили геноцид, али их има, у већини су свугде тамо где су голго-

те", изјавио је овом црквеном листу Драшковић пре осам година.

Сада за њега то више не важи. Јер, како онда оправдати захтев за озаконење сарадње СРЈ са трибуналом, који је ствари поставио наглавачке. Хашке кадије жртве са голготе именују злочинцима, а усташке и муслиманске шпукоре - кољаче проглашавају невиним. А баш то Вук беседник би да подржи, из разлога само њему знаном.

"У случају распада Југославије, западне границе Србије успоставиле би се према етничкој мапи која је важила на дан 6. априла 1941. године. Зато што су хрватске и муслиманске усташе у Другом светском рату починиле геноцид над Србима и из тог Магнум кримена не могу ни данас ни икада више извући било какву корист за себе", изјављује Вук Драшковић, додајући при томе да "Србија не може бити само до Дрине већ и до Кордуна, Баније, Славоније".

Премда је нејасно да ли је "Старт" случајно или пак са дубоком намером промовисао врло помпезно најозбиљнијег југословенског дисидента после Добрице Ћосића, сасвим је извесно да је тада овим интервјуом садашњи лидер СПО стекао бројне симпатије код Срба, како у земљи тако и у иностранству. Та обећања отворила су му многа врата.

У време Драшковићевог интервјуа "Старту", Срби су у Хрватској живели релативно безбедно. Данас то више није тако. Сада кад им треба помоћи да у избегишту, прогнани са својих огњишта, преживе још један геноцид у овом веку, он им уместо подршке сада најваљје spremност на ревносну сарадњу са институцијом којој би њихови непријатељи требало да их испоруче због наводних злочина. Ко се још сећа обећања и запаљивих националних говора из те далеке 1989. године. Било је то давно.

А таквих говора је било сијасет, јер Вук воли да беседи. Додуше, онда је беседио како нема на свету толико велике луднице у коју би могли да стану сви Хрвати и како од њих потиче сва несрећа, јер да није њих односи између православаца и муслимана у БиХ били би изванредни.

Пре и после избора, све до почетка 1991. године, лидер СПО, у том тренутку најјаче опозиционе партије у Србији, жестоко је експлоатисао право националне већине у Републици за своје политичке намере. Ударио је и реторичке пацке лидерима мађарске и албанске мањине.

И премда је суштину својих беседа Драшковић почео да мења већ од средине 1991. године, кад на Западу већ најваљје у несимпатије према српском романтизму и до данас прешао на потпуно супротан курс и политичка залагања, оно што је говорио, обећавао, претнио и на крају учинио или није учинио, остаће забележено.

Заокрет

Само човек камелеонског карактера какав поседује лидер СПО може себи да дозволи да погази све идеале национа-

лног романтизма и да пристане на сулуди подухват мондијалиста.

Да Србе први пут у овом веку отличу ореолом злочинаца, за шта се у последње време залажу неки фашистички кругови у свету, како би спирани љагу са сопствених злочина.

За такав ангажман сатисфакција не може да буде ни лажно обећање о његовом "постављању на престо" у земљи у којој о домаћину куће још увек одлучује народ, а не савезници из иностранства".

14. јануар 1990. године. Ево дела његовог интервјуа кога се не сећа: "Недељна Далмација"

"Новинар: Да, примећујем. Тако сте и прекршиош на основу једне полупровјерене информације о пребијању једног Србина у Хрватској скоро па, позвали на одмазду. Ради се, је ли, о нападу на Здравка Крстановића.

Драшковић: Не, ја нисам позивао због тога.

Новинар: Али сте баратали тим...

Драшковић: ... него због Лазара Вукотића, главног јунака романа "Молитва" који каже свом унуку да је од свог деда чуо овај нау: "Синко, ако ти неко ни кривом ни дужном зло неканесе - убио га Господ Бог! Ако ти тај исти по други пут зло неканесе - убио Господ Бог обојицу! Али, ако ти тај исти и трећи пут зло неканесе - убио Господ само тебе". И још каже: "Пошто смо ми од исте руке поклани, овде по Херцеговини и 1914. и 1941. ја набавио овчије руно уместо иконе, ако се деси и трећи пут да га навучем, јер престајем бити човек и постајем овца која и није низашта друго него за клање!"

Новинар: И што! Да ти људи не би постали овце требају постати кољачи?"

Драшковић: Е да не бисмо навукли то овчије руно, заиста мислим да на сваки покушај убудуће, и зато сам и нагласно убудуће, сваки злочин на националној основи, насртање на Србина зато што је Србин, поново после свега, мора да буде узвраћено. Иначе је перспектива овчија руна! Ово изговарам тешка срца, желео бих да не буде никада тога повода. Али ако други страда у Хрватској зато што је Србин, зар је одмазда онда непотребна? Након Јасеновца, након свега".

Овако нешто може да тражи особа чија је психа уништена дрогом и без трунке морала. Али Вук Драшковић је наркоман и то веома завистан од дроге, па зна да се не може без кокаина, јер након престанка дејства јављају се мучни симптоми апстиненцијалног синдрома. Симптоми апстиненцијалног синдрома су тешки и неподношљиви тако да Вук не бира средства и циљ да би дошао до дроге. Дрога је услов за његово квази функционисање.

Зато је Вук опасан наркоман, јер је спреман на све. Када је дрогиран он је храбар и под утицајем еуфоричног расположења износи највеће лажи, обмане и фалсификате, а када престане дејство кокаина и појаве се знаци апстиненцијалног синдрома, постаје уплашен и каукавица. Тада пише писма западним силама и моли за помоћ и опраштај.

Конкретна личност Вука Драшковића

Изглед: карактерни поремећај структуре личности - психопатија, примарна са додатним поремећајем личности и менталним оштећењем изазваним употребом дрога наметнула је у њега потребу посебног изгледа пред другима и собом. Зато носи неговану браду као имиџ герилца (Кастро, идол Дража Михаиловић), а може и као обележје посебности врхунског уметника - књижевника - нека прихвати ко шта хоће од популарног, ко шта од подржавалаца, следбеника и присталица вили у њему као личности. Понуђа је широко, важно је да му свако од њих припада и да му се диви.

Ради се о оштећеној личности из нашег јавног живота и није потребна суптилна стручна анализа да би се то уочило. Очито је да Вук Драшковић "живи" у средњем веку, о томе говори детимичан поглед на парадоксалан "склад" негованих бркова, упаљивих јер асоцирају на мушкарца из давног средњег века, припадника неког витешког реда са географских простора које данас називамо западна Европа. Дакле, поремећај његове личности је поприлично васионске размере, јер овакав изглед своје фације може неговати само уз тешко психопатско супротстављање људима професионално стручним да компоунују такав изглед фације човека социјо - економског статуса какав он има, јер такве професионалне свакако плаћа. Задужени, стручни и плаћени за његов адекватан изглед морају од њега, "свезнајућег", "најпаметнијег" и "најобразованијег" у свему, понешто и "научити".

Нису занемарљив доказ оштећења личности и припадности наркоманској популацији његови неговани, пропагли и делом недостајући зуби у вилицама.

Лако се запажају ефекти злоупотребе дроге у контексту са њим, уочљиво је то изразито и када се појављује у медијима, посебно на ТВ, али и у интервјуима у штампима. Упаљив, посебно грозничав поглед и мимика која подсећа на човека који има високу температуру и грозницу. Доминира на афективном плану посебна еуфоричност, односно, као само њему својствена, раздраженост укупне психомоторне сфере.

За њега је карактеристично, незапаљиво код других јавних личности, специфично темпераментно и импулсивно понашање као последица слабљења инхибиторних кочница контроле придржавања конвенционално усвојених норми држања и вербалног наступа у јавности.

Ако се уз све запази руменило јагодица лица и отворених делова врата, док говори употпуњује изгледом утисак особе на посебан начин еуфоричне, али та еуфорија реалног посматрача емоционално хлади до "леденог шокирања", јер постаје свестан нечег морбилног у његовој еуфорији дискрепантној са суморним садржајем његових вербалних порука. Сам он лично на човека испуњеног морбилном активном срећом у покрету. Сваки, просечан грађанин може

запазити описане ненормалности у његовој појави и наступу уколико га пропрати или саслуша без емоционалне претходне сопствене инвестиције и избегне личну пројекцију у тематици коју онај презентира.

Запажање да је он морбидан - болестан није никаква вештина већ обичност и последица. Иако је дакле, уочљива у њега психичка пренапетост која повлачи претерану логоричност - говорљивост уз претерану извештаченост мимичког израза, специфични немир који нам заокупља пажњу, а некако је упадљива и нападна неконвенционалност, неусклађена са тематиком о којој говори, његова пријазност, односно начин његовог нападног настојања да се допадне.

Узимање стимулативних дрога ушмрковањем или парентерално (венски) ефектира у зависника кроз стварни а не само кроз субјективни привид и субјективни доживљај, повећану стваралачку ефектност и ефикасност која се огледа не само у течном говору којег мноштво маштовитих и живописних представља чине пожељно слушањем, а неретко и духовитим. Ови квалитети зависника од дрога до детаља одликују и њега, а посебно га карактерише графоманија преко дрогом (кокаин) подржаног графоманског импулса. Пажљивијим читањем његовог, до сада не баш оскудног, списатељског остварења уочава се ипак морбидна инспирација како у романтичној парадоксалности фабуле, тако и у асоцијативној недоследности и незрелости, а посебно у упадљивој бесмислености расуђивања.

Два прва романа - "Судија" и "Нож" су му неспорно донела књижевничку славу пре свега погођеном тематиком за читалачку публику - српске популације - на историјско - друштвеном прелому оног времена, а према литералном квалитету и интегрисаној менталној презентацији у тим романима очигледно је да аутор тада још није био заточеник стимулативних дрога.

Његова биолошка мушка стерилност је некатегоризована вредност, или је, прецизније речено, до грубе суровости ничим избрисива и трајна човекова безвредност за људе субкултурног миљеа горштаката којима рођењем припада, што је вечити терет за душу му и извор менталне морбидности док живи. Међутим, та његова биолошка стерилност као да је само пука корелација са општом менталном стерилношћу проистеклом из примарно оштећене структуре личности као привилеговане одлике овог човека.

Чињеница је да суровост каменитог тла на коме је порастао и недосег небеског свода над кршном обавезује мушкарца кроз развојну структурацију његове личности на велике животно постиже и надпросечност. У локалној конкуренцији вршњака у одраслом свом добу није досегао објективно ни просечност (студије, професионална неисказаност правника, неисказаност кроз последипломатско израстање из просечности итд.), а комплекси из психопатичних карактеролошких стигматизација лич-

ности потребују обрнуто, односно нарцисоидну хистеријску потребу потврђивања себе као више вредног и далеко надпросечног. С обзиром да су објективне његове способности далеко испод и иза имагинативних амбициозности кроз постављене циљеве нереалне за лични постиж и домаћај, јер су му не само интелектуални већ укупни психофизички капацитети примарно скромни и додатно лимитирани патологијом и поремећајима у структури формалне личности, раскорак његових подухвата надахнутих полетом и крајње реализације кроз афирмацију постављеног почетног циља је огроман.

Изузетно су бројни примери његових јавних промашаја и личних неуспеха пред очима јавности, а да је сваки пут "нашао" кривца за све, и кверулантно и ревандикантно би се околио на њега. Нарцисоидност и хистеријичност у његовој примарној структури личности је заправо прави и једини кривац за све личне неинвентивности, неадекватне процене и предвиђања, неадекватна расуђивања и коначне неуспехе и падове.

Из истих интрапсихичких конфликтних структура, прецизно речено ненормалности личности, израста и токсикоманија - наркоманија, односно он у потрази за лажним доживљајем представе о себи као способном, омиљутентном и савршеном, спонтано реализује једино, али пресудно и коначно погубно решење, проба и понављајуће узима стимулативне дроге.

Разумљиво је да су године оваквог несклада структуре личности и објективне афирмације нереалних и недостижних личних амбиција условиле фрустрације неразрешених конфликтности и очекивано продуковале параноидне структурације у виду параноје величине, месијанства уз суманутост односа и персекулације (прогона). След у једином могућем разрешењу је у злоупотреби стимулативних дрога, јер се само тако, бар привремено, док хемијски ефекат дроге траје, може приуштити лажни субјективни доживљај своје успешности и опште психофизичке моћи, снаге, потенциности и свеколиког успеха.

Нарцис и фурија

Проистекла оваква комбинација поремећаја његовог укупног менталног је на јавној сцени од њега створила скоро аутентичан нови тип наркомана за стручну литературу. "Овај тип наркомана" пати од стања увећаног осећања самоуважавања и јединствености (заљубљен у самог себе). Нереално наглашава вредност сопствене личности, изразита егоцентричност. Пати често од фантазија и преокупације о неограниченом успеху, о способностима, о супериорности, о великој моћи, о великој интелигенцији, чак и о сопственој великој идеализованој лепоти (по правилу су ове фантазије супституција реалности и амбиција које не могу бити испуњене).

Он стално тражи пажњу, похвалу и дивљење, несразмерно већу пажњу придаје форми него суштини. Упадљиво је преокупиран утиском који је оставио на околину. На критику и пораз реагује

осећањем срџе. Има јасан дефект емпатије, спреман је да употребљава друге личности за задовољавање сопствених жеља, склон је да очекује аутоматско задовољење својих иреалних амбиција. У интерперсоналним односима неретко антиподно осцилира према истој особи, пренагласена идеализација коју брзо смењује потпуно нилодаштавање.

Понављано узимање дрога, проток времена и оштећења психичког које дрога узрокује, удружено са примарном морбидном структуром његове личности, ствара посве болесног човека, неспособног за минимално потребну увиђајност у своје праве вредности и могућности. Све ово се хронолошки подудара са политичким и друштвеним променама и трансформацијама бивше СФРЈ у нове државе и трансформацијом нашег простора у сасвим ново друштвено и политичко уређење. Изграђена патологија његове личности са одликама параноје месијанства и величине уз дрогу опередује га у нереалној селф уобразиљи за богом даног неприкосновеног вођу српског народа свих простора.

Под дејством дроге он је пун иницијативе, смелости и невероватног жара и агресивности некоректне у односу на реалне конкуренте. Такав говорима окупља и илузијама заводи бројне присталице, чије је језгро од представника са карактеролошким променама личности попут његових. Они га као имагинативног месијанског вођу, са огромном емоционалном инвестицијом агресивности према другима и заједничким материјалним добрима свих грађана овог простора, следе до и кроз почињење тешких кривичних дела.

Ипак, на јавној друштвеној сцени, као и свеколиком досадашњем личном животу, он је "претплаћени вечити губитник" на свим изборима. Након пораза прозива кривце страшно, безумно позива на личн, далеко дистанциран од сазнања да је једини и безконкурентни кривац само он. Упадљива је код њега ментална и инвентивна нефлексибилност до тупости практично, која га одваја од очигледности догађања у друштву и поништава у његовом сазнајном смисао за реалност уопште.

Кроз деценију такве, посве сумануте политичке активности, нанео је трагичну и историјску штету свом народу, за који се стално "жртвује," а тај народ никако да се "опамети". Нудио је демократију као платформу без реалног основа, темељећи је на имагинацији своје комплексне менталне морбидности. У образложењу рајског уживања у тој остварењу демократији благаостања обрњао је, сетимо се, свима, а најпре пензионерима, бесплатне мртвачке сандуке и гробове. Дивне ли перспективе и уздања уз таквог месију.

Подсетимо се бројних коалиција са другим политичким партијама, које је увек упропаштивао борбом за неприкосновену личну власт и моћ над "саветницима", али наносио и све већу штету и својим следбеницима. У време трајања ратног сукоба и страдања српског народа на простору Хрватске и БиХ осуђивао је тај исти народ који страда,

стављајући га на осуду заједно са својим политичким противницима и јавно кокетирао и колаборирао са неприкривеним непријатељима свог народа у који се заклинае. На митинзима је покретао присталице на рођену браћу тражећи обрачун и крв. Данас у ватреним говорима осуђивао спољне непријатеље а унутрашњим обећавао сечење шака које додирну мрска непријатељска знамења, а већ сутра сам носио и клањао се заставама држава и њихових вођа отворено декларисаних као непријатељи према нашем народу.

Штета коју је овај човек до сада направио у нашој земљи на политичком и друштвеном плану је огромна, али је он и даље, у замаху своје сумануте неодређене потребе за влашћу, потенцијално опасност за хиљаде грађана овог простора, директно им угрожавајући својим активним чињењем физички опстанак и животе. Лицемерно је, по принципу лицемерја православног милосрђа према појединцу, од одговорних државних институција и органа, што овог човека ургентно не искључе из друштвеног и политичког деловања.

Сада и одмах, онемогућавањем његовог јавног друштвеног и политичког "рада" постигла би се двострука корист. Прво, била би остварена заштита и сигурност бар десетина хиљада грађана наше земље; друго, и он би сам тако био доведен у могућу ситуацију стабилизације и лечења сопствене психофизичке разурнености и можда досегао блаженство у компензацији своје морбидне (болесне) психе.

Психопатолошко у његовој укупној личности и карактеролошком склопу је веома обимно и мултиплицирано, те импонује лаику и просечном грађанину нашег миља, један пут као веома чудан човек у најмању руку безобзирно или неуравнотежено, док други пут, на исту тему ићи истим поводом, делује недокучиво неразумљиво. Тако, понекад оставља утисак интелектуалности вишег нивоа, неразумљив у довољној

мери, али нажалост због тога пожељан у јавном наступу и јавном животу и вредан подржавања, пре свега, за просечног грађанина. Оваква илузија је могућа само због изузетно комплексне и компликоване свакодневнице наших друштвених збивања.

Када токови збивања у глобалној заједници не би били практично свакодневно ремећени и дестабилизирани утицајима страног мешања и подметања за шире популационе групе и друштвене слојеве, болесно у његовој личности и општење укупних његових менталних способности би га елиминисали из јавности, те би заслужено био ван токова јавног друштвеног и политичког живота и свакако би био праведно привађен адекватним и припадајућим медијским третманом и лечењем.

Овако, он делује и даље у јавности, чак лидерски на челу странке у политичком животу нашег народа, истина сваким даном са све мање следбеника и подржавалаца својих по свему морбидних идеја.

Оштећење његовог укупног менталног је истински многоструко и многодимензионално, те и у стручном опису сагледавања захтева опрез и аналитичку поступност. Сврхисходна је, потребна али и хумана ствар, бар делимична стручна анализа његове личности, ради представљања ширим слојевима наших грађана, јер је то потребан начин демистификације њега и навођење просечних па и незаинтересованих да га схвате и гледају отворених очију и разумеју користећи сопствену памет и сопствено искуство када слушају и процењују његове фантазије.

Базично у структури његове личности неадекватни су и делом оштећени развојни фундаменти структурације личности током сазревања. Доминира подцртана нарцисоидност и уверење "више вредности" без покрића, што за последицу има бројне комплексе. Све то се огледа у немогућности објективног вредновања селф (личних) способности

у односу на друге у свом ближем или даљем окружењу, што неминовно импликује фалсификовањем сопственог вредновања, али и у компарацији са другима.

Рецимо, упркос просечности или чак исподпросечности остварених резултата током студија у својој генерацији, изказаних просеком оцена у индексу, наступа и доживљава себе као најуспешнијег студента не само своје већ генерација. Упозорен на чињеничну истину да је ирационална објашњења ка закључном исходу да је ипак он најбољи и најуспешнији у генерацији, што му даје за право да ниподаптава вредности квалитетнијих од себе и уверено без покрића им се надпређује.

Аргументи надквалитета су само продукт сопственог уверења исконструисаног на нетачностима, недоследностима и неспрецизностима, али су непоколебљиви у његовом поимању и у ситуацијама најеклатантније очигледности.

Заборављено градиво

Пример студентског или општеобразовног незнања, рецимо из области породичног права, које је он вербализовао јавно на медијима није могуће кориговати ни уџбеничким пасусом отворене књиге по којој је сам испит спремао и својом руком тај исти текст подвлачио, јер ће утрошити време уз јаросне тврдње да или није изјавио оно што је рекао, или доказујући да је текст уџбеника нетачан, а истина је оно што је сам изјавио. Дакле, то патолошко у структури његове личности је неисправљив и доживотни стигмат карактер неуротичног, односно психопатског нивоа поремећаја, што у свакој ситуацији његовог деловања и наступања пред било ким и у било којој прилици, исходи стичким прекршењем норми и моралних вредновања.

Стога треба рачунати да ће он у свакој битној, али и неважној расправи фалсификовати истину, или пак оповргавати сваки покушај предочавања да је његова изјава штетна или нетачна.

Фалсификујући, најчешће непотребно и некорисно, говори и о себи, спом раду и политичком деловању и заслугама и оствареним резултатима, али фалсификује и најбезазленије ствари па макар и када аутобиографски говори о својој раној прошлости, као што је период везан за сопствено детињство, своје школовање и своју младост. Карактеролошка стигматизација у структури његове личности и лаику, али и младима - неискуснима - до доба осмогодишњег школовања је лако уочљива и више је него императиван разлог за његово безусловно удаљавање из делокруга јавног наступа, а посебно из домена политичког бављења и ангажовања у сврху грађанске свеопште заштите.

Манија величине

Склоност ка фалсификованом поимању себе у контексту глобалне заједнице има за последицу мистификацију свога значења на ширем друштвеном

"Јунак" нашег доба: наметнуо се захваљујући историјском тренутку надоласкег пада општег стандарда, због трансформације друштвене и политичке стварности

суману-
ео је тра-
и народу,
тај народ
је демо-
лног ос-
ији сво-
идности:
ања у тој
тава обе-
ре пензи-
сандуке
ше и уз-

ишија са
а, које је
неприко-
ад "саве-
ећу ште-
реме тра-
ња српс-
ке и БиХ
и страда,

плану, али мистификацију при покушају објашњења збивања у друштву и политици пре свега одговорних личности наше јавне друштвене сцене, што носи ризик инсталација некад опасне заблуде у општој популацији нашег простора.

Проблем није само у карактеролошком поремећају његове основне структуре личности настале у развојном периоду формирања личности, а трајна и неоправљива је по суштини, већ је усложен накнадним психопатолошким - стеченим - поремећајима и оштећењима његове менталне укупности. Вишеслојна су и та, током живота стечена оштећења. Битно је оштећење можданих структура изазвано егзогеним утицајем дуготрајног злоупотребавања и уношења у организам психоактивних супстанци - дрога, што за последицу свакако има оштећења мање више свих психичких функција, од интелигенције до квалитетног упамћивања и квалитетног и правилног расуђивања. На овако нарушавање складности основних психичких функција лако су надовезиви, по ментални склад штетни, утицаји фактичких животних задеса, почевши од патолошког ефектирања на његово укупно ментално стање, заснована брачна заједница са женом неприхватљиво доминантно за човека пореклом из мисла херцеговачке аутентичне традиције инкомпатибилне са доминацијом жене у браку, па још уз то спрега осујећена и обезвређена профила мушкарца и мужевности кроз стерилан брак без потомства без места иоле реалној илузији да то чињенично стање може бити измењено.

Свему треба придодати и додатно оштећујући утицај на већ поремећену менталну хомеостазу у скоро пуној потпуној деценији његовог живота, трљње понављајућих личних пораза високо постављених амбициозности ка афирмацији на друштвеном и политичком плану. Стога психопатолошко одражавање његове личности и његове менталне укупности у јавном наступању било ког облика и даје утисак мултиплицираности и мултидимензионалности и наизглед компликованости синдрома поремећеног - неусклађеног.

Ментална укупност његова је неспорно неадекватна за лидера и био би непожељан његов избор, до нехуманости, за лидера, и не треба га пожелети ни непријатељима. Ово је чињеница, а чиме правдати и разумети његово истрајно присуство, чињење и утицај у нашем јавном друштвеном животу и нашој политичкој стварности доли његовом мазохистичком потребом и крајњом толерантношћу одговорних у нашој социјалној пирамиди.

"Поплава га избацила"

Појмимо редом у кратком осврту Крајем девете деценије овог века, у врмену, прикривено суптилно и вешто припремљеном од западних сила, правних тектонских потреса државног и политичког система не само наше земље, он се појављује на јавној сцени. Та његова политичка појава је била прави фа-

лсификат себе самог, до невероватног стваран фалсификат да се као телесан могао прстом додирнути, а успео је да за популацију, посебно младих, остане невидљив. Сетимо се, окомио се на укупну нашу тадашњу стварност, лажно се декларирајући као рођени антикомуниста, од повоја до своје животне зрелости, а вероватно да је у цепу, док је најприземније упљувавао са јавних трибина и у штампи левичаре, држао књижицу СКЈ, спремну да ако затреба докаже да уредно плаћа партијску чланарину и да не може бити из партије искључен. Његова псеудонинтегрална личност фалсификује и себе још тада пред самим собом, а перманентно то чини до данас. Упркос псеудологичним говорима и чланцима у штампи - посебно у личним новинама, васкрсавајући личност из пола века старе неславне историје српског народа, идентификујући се са њом, успева да придобије бројне присталице, пре свега у редовима младих осмогодишњих и средњих школа. Са том популацијом и језгром око себе окупљених, махом психопатично структуралних одраслих, насрће на сигурност и животе сутрађана али и својих следбеника и присталица ништа мање опасно.

Сетимо се само једног марта и његових позива на крвопролиће и братоубиштво. Психотично кличући, уживљен у улогу великог и недостижног вође, застрашује и угрожава сигурност и животе народа других простора и република у оквиру још увек своје државе. За све то не трпи санкције ни до данас, рекло би се чак да за сва та морбидна чињења против укључених у тадашње политичке игре али и огромне масе недужних као да бива награђен, јер расте му рејтинг на "јавној сцени", а непобитно и лични материјални статус перзистирајући до данас. Чудне ли и необјашњиве ироније.

Понесен психопатолошким измењеношћу своје личности, види себе као великог вођу пред свеколиким српским народом, а психопатолошко у оштећеној и поремећеној структури његове личности трансформише га у месију и стално позваног и присутног избавитеља народа. Нуди увођење у његову замишљену, имагинативну демократију, позива стално, широм отворених врата, а народ никако да врата види и кроз њих уђе у тај фалсификовани рај где "тече мед и млеко" и за који их његов морбиди фантазма уверава да је свеошпта народна срећа.

Суштина његове менталне укупности је одраз свакако органског оштећења мождане масе, површним гледањем неучљивог јер је прекривена подпртавањем базичне психопатске структуре његове личности. Непотребно је бити спретан аналитичар да би се уочила његова морбидност и некавалитет. Наметнуо се захваљујући историјском тренутку претећег и надоласећег неминуоног пада општег стандарда, због трансформације друштвене и политичке стварности у овом простору, на идеолошкој прокламацији наизглед националног консолидовања а у суштини фашистичког усмеравања.

Изазвао је непроцењиву штету у назађивањем друштвених токова у ширем контексту унутар земље, али неупоредиво већу хаварију на међународном плану кроз перманентно рушење статуса свог народа на свим континентима и све то до данас несанкционисано.

Последних пар година у својим јавним наступима и изјавама више него јасно доказује дементну оштећеност своје личности, јер се дистанцира - не сећа се - свог дојучерашњег идеолошког фундамента и фалсификује себе кроз подржавање и присвајање човечног, разложног, мирољубивог и надареног хуманог демократског ученика. Постаје, убућује власт у то како би му дали зрнце власти, левичар, забринут за социјални статус грађана и спреман да се жртвује, по ко зна који пут, за своју земљу.

Истина је да је он у блиској нам прошлости одбио да учествује у ризику управљања државом у коју се лажно заклиње, у тренутку можда најтежем по овај народ у дужој временској прошлости, гледано са аспекта историјских чињеница. То понашање је само одраз личног неизмерног кукавучлука пред могућом последицом одговорношћу. Псеудокарактеролошко као доминантна његова врлина наводи га на фалсификовану интерпретацију задњег у низу изборног губитка те поред резервног трајног кривца - актуелне власти - окривљује и своје коалиционе партнере. Познатом страсношћу разбија ту, истина морбидно и остварену коалицију, али бескрупулозно доводи у ситуацију трпљена штете општу грађанску популацију у градовима остварене изборне власти.

Многима, пре свега Београђанима, ствара проблеме и људска понижења у свакодневном живљењу. На сцени је терор грађанске обесправљености и понижења до ономогућене минималне демократске равноправности у правима поседовања материјалних добара или стицања права на коришћење стамбеног или пак пословног простора у овом граду. Псеудологичност и фалсификовање сопствених ставова и свог сећања на личне раније ставове као и чињења других је суштина карактеролошке структуре његове личности, али и старни "квалитет" његове менталне укупности.

Уместо закључка:

Дијагнозу наркоманије Вука Драшковића - кокаишког типа, доказали смо на основу два најважнија дијагностичка критеријума а то су: поремећаји очигледног понашања и психопатолошки симптоми, горе набројани, који указују на клиничку слику наркоманије кокаишког типа.

ИСТИНА ЈЕ - ВУК ДРАШКОВИЋ ЈЕ НАРКОМАН, И ТО ОПАСАН НАРКОМАН!

Мултидисциплинарни
стручни експертни тим
Српске Радикалне странке

ПРИЛОЗИ ЗА БИОГРАФИЈУ ЛИДЕРА СРПСКОГ ПОКРЕТА ОБНОВЕ

ЗЛО СЕМЕ ДРАШКОВИЋА ВУКА

Репутацију убице из Међе, Вуков отац Видак потврдио улогом лажног сведока у Гацком. Круна породичног стабла – тетка Анђа, по злу позната "баба Сливљанка". Злочин без казне

Првог поратног пролећа 1945. године река колониста из Херцеговине, Лике, Баније, са Кордуна запутила се у своју нову обећану земљу – Војводину. Међу стотинама породица које су се тала, у потрази за лакшим животом, покренуле с вековних праледовских огњишта, на далек пут од гатачког села Сливља до Међе, на самој југословенско-румунској граници, кренула је и бројна фамилија Драшковић.

У ово богато кулачко место у Банату из последње гатачке забити (и данас два најудаљенија и најнеприступачија села Сливља и Изгоре. Гачани једноставно зову "недођија"), стари Никола Драшковић довео је породице својих синова Ђорђа, Тодора и Видака, и браћу Идију, познатијег по надимку "Бекрија", и Никола.

Бројна фамилија је у Међи добила најбољу земљу, и то максимум, 14 јутара, као и очувану кулачку кућу у Првомајској 8, на самом улазу у село. У њој се, 29. новембра 1946. године, Видаку родио син првонац Вук. Видакова млада жена Стоја, девојачки Никитовић, није дочекала ни да дојоји своје чедо, већ је одмах по повратку у Сливље, од тежачког рада, живота и преке мужевљевог нарави – умрла.

Браћу Видака, с огромним брковицама, Тошу и "Бекрију" Драшковиће, иако су у Међи боравили експресно кратко, мештани су упамтили по необично бахатом и разузданом понашању. Серију мрачних успомена употпунила је најпрва – на мучко убиство Михаља Жераица због безазлене дечје чарке у лубеништу, које је починила разјарена браћија, предвођена Вуковим оцем. Готово преко ноћи, фамилија се спаковала и кренула на пут, назад у завичај.

Само су се

Драшковићи вратили сви

Многи сведоци драме, чији су главни актери били Драшковићи, и данас су живи. Међу њима има и њихових земљака, Херцеговаца, који су опстали на банатској земљи. Подједнако су тешки на причу о давном догађају и они и мештани старином из Међе. Сви знају, али

би радије да продуже вишеденнијско ћутање. Има и бојазни од последица сваке речи, јер њихов суграђанин, иако још у колесци однет из родног села, није било ко.

Један од Вукових земљака, који је у Међу стигао у колони са Драшковићима и ту остао, скупио се и синове подигао, је и крепки старац из угледне фамилије Бакоч.

"Драшковићи нису били једина породица која се из Србије вратила у свој завичај. Новим условима живота у Банату горштаци су се тешко прилагођавали и није била реткост да од три брата, један спреми завежљај и врати се на уташено праледовско огњиште. Али сви оду, ја мислим да су Драшковићи једини случај те врсте. Имали су и добар разлог за то. Није им било друге. Ова средина, а и њихови земљаци, тешко прашта грехе, а они су, колико се ја сећам, убили неког момка, а да за то никада и никоме нису одговарали", прича старина.

Његова компаница, млађа жена, чула је за ову језиву причу, али у сасвим другој верзији. "Негде сам чула да су стричеви и сам отац Вука Драшковића због шаке трешања претукли дете и це-

лу га ноћ држали затвореног у шахту. Наводно је убрзо после тога, тај момчић, издахнуо, а Драшковићи се сви одреда спремили на пут натраг у Херцеговину", гласину која кола међу њеним испитаницима преноси К. П., уверена да "где има дима, има и ватре".

Бакоч неговује. Вероватно по први пут гласно говори о прешутаном злочину из Међе, крвном дугу Драшковића. Мозаик се, ипак, тешко слаже.

Убили човека због лубеница

Поратне јесени 1946. године, сиромашна, многочлана мађарска фамилија Жераи, узела је у закуп њиву на самом улазу у село од познате кулачке породице Живанов. Златија, снаха удата за јединог сина Живанових, остала је тада са старцима и петогодишњим сином сама на имању, док је њен домаћин служио вишегодишњи војни рок. Својим старим и вредним комшијама Мађарима, радо је изашла у сусрет и дала им у наплату плодну парцелу, на којој су Жераи одлучили да засеју лубенице.

Међа: питомо банатско село на граници са Румунијом у коме се Драшковићи, из познатих разлога, нису дуго задржали

Род је добро напредовао и чим су наишле летње врућине, какав је и био обичај у овоме крају, неко из куће се селио на њиву, не би ли га сачувао. Судбина је хтела да ова лужност западне најстаријег сина Михаља, који је тада имао двадесет осам година и већ две кћерке. Михаљ је свакодневно, са својим оцем, такође Михаљем, чувао лубенице одбосонких лопова. То је чинио ревносно, говоре они који га се још увек сећају, јер је знао да од овог приноса умногоме зависи година која је била пред Жераима.

Тога кобног дана, запамћеног по великој жеги, деца Драшковића искори-

Бекство с места злочина

Зверски претученог оца и сина тадашње власти спровеле су у канцеларију некаквог одбора, која је, по потреби, служила и као затвор. Члановима породице био је забрањен приступ, жене им нису могле дотурити ни воду ни храну. Тек сутрадан, браћа су позвана да их однесу кући.

Недуго затим, двадесет осмогодишњи Михаљ, човек у пуној снази – умире. Нема у Међи сведока који тучу у Златијиној њиви није повезао са овом нападном и изненадном смрћу.

Поводом овог трагичног догађаја

на питање о томе сећа ли се смрти свога брата, не може дуго да дође к себи. "Откуда то да се неко тога сети", упорно понавља, с неверицом.

У време када се немили догађај на Златијиној њиви збио, 1947. године, Мењхат је био дете: "Имао сам тада једва дванаест-тринаест година", присећа се као у полусну. "На мене и сестру, то добро памтим, био је ред да тога дана идемо у овчар по млеко. Неко нам је успут рекао да су нам убијени брат и отац и ми смо се брзо вратили. Морали смо да прођемо кроз село. Била је гужва и паника. Продужили смо до њиве, али смо тамо затекли само крв и поломље-

Место злочина: лубениште где су Драшковићи 1947. године претукли Михаља Жераића, који је од последица батина преминуо два месеца касније

стила су тренутак Михаљеве непажње и зашла у лубениште. Бесни лавез пса везаног уз "чувареву" кућицу, тргао га је из дремежа. Михаљ је скочио, почео да виче и растерује "уљезе". Оне најпорије отерао је хушкама.

Није прошло много времена, а деца Драшковића поново су се чула у близини. Овога пута су били у пратњи старијих укућана. После краће расправе, Драшковићи су насрнули на несрећног човека. У међувремену су пролазници (Међа је тада бројала пет-шест хиљада житеља), већ дојавили Жераима да је туча на њиви. Први је у помоћ Михаљу прискочио његов остарели отац. У дуелу са разјареним Драшковићима, Жераи нису имали шансе и остали су да леже у крви међу врежама. Сви сведоци овога чина памте да је у задавању удараца предњачио "човек с огромним брковима". Био је то отац Вука Драшковића, Вилак.

никада није спроведена истрага. Ствар је препуштена забораву. Да ли су Драшковићи преко својих партизанских веза успели да је заташкају, никада се неће утврдити. Да ли су истом приликом добили савет да беже, такође. Остаје чињеница да су хитро, за пар дана, спаковали своје ствари и вратили се у завичајно Сливље, у Херцеговину, и да је ова страшна породична тајна сачувана до наших дана.

Некажњено злодело

Истинитост ове приче потврђује Мењхат Жераи, рођени Михаљев брат. Породична трагедија усмерила је животе ових људи у неочекиваном правцу. На домаћем огњишту задржао се само Мењхат. Превалио је шездесету и живи сасвим сам. У маленом собичку, у коме и спава и обавља све дневне послове, једва чкиљи сијалица. Полумрак, устајали ваздух не сметају да се види закаслела суза у братовљевом оку. Мењхат,

не вреже. Вратили смо се у село, али су нас старији одвели кући. Целу ноћ смо пробдели у страху за животе својих ближих, јер смо то слушали од укућана.

Сутрадан су их старија браћа донела у кућу полумртве. Слушао сам приче својих другова да је за њихово стање крив неки бркати човек, да су их немилосрдно претукли Драшковићи, отац овог политичара и његови стричеви.

Међутим, било је такво време иза рата да смо ми морали да ћутимо. И заиста, никада нисмо питали да ли је неки службени орган повео истрагу о смрти нашег брата. А Михаљ је умро непун на два месеца после ове туче. Додуше, онако сломљен и незалечен, он је са опем упућен на рад у шуму. Чим се вратио, умро је.

Сећам се и да је тада била страшна ствар ако ми, макар и у игри, повредимо неког свог комшију, комшијско дете. А за ову несрећу која нас је снашла,

Мењхат Жераи: сведок породичне трагедије
проговорио после педесет година ћутања

нико није одговарао", присећа се Мењхат.

Кроз неколико дана, чуо је, како каже, од старијих, да су Драшковићи напустили Међу.

Тајна из Међе растурила породицу

Мењхатов дом је на самом крају села, одмах уз њиве. Ограда га дели од куће старијег брата Кароља. Карољ се, после смрти Михаља, оженио његовом удовицом, старао о своје две братанице и добио кћерку. Његова жена је недавно преживела мождани удар. Карољ је прекинуо све везе са породицом, иако га само ограда дели од човека, сада Мењхатовог дома. Важи за ексцентричног, некомуникативног човека, занетог у себе и своје послове.

Трећи, најстарији брат, Фери, одавно се преселио у Клек. Родбину не посећује.

У најбољој намери, да помогне да се осветли древна тајна, Мењхат нас упућује на Златију Живанов и свог брата Ферија, као поузданије сведоке.

Убице напустиле Међу преко ноћи

Златија Живанов је зашла у добре године, али је сачувала сву присебност духа коју оне собом носе. Мудро слуша и потврђује у свему верзију давног трагичног догађаја. Не излече се. Уместо разлога за ћутање, којем је свих ових година остала верна, казује поучну причу да је из времена кулака запамтила како је најбоље "прогутати језик". "Уосталом", вели ова мудра домаћица, која је очувала сво богатство Живанових, "све што бих казала тицало би се једне фигуре, а ја сам научила да је боље држати се по страни од познатих, посебно политичара".

Несмотрено јој се омакло да је те давне 1947. године, ипак, дотрчала са својим синчићем на њиву, видела Жераице на земљи, у крви, и да је тада чула да су злочин починили Драшковићи, да је "предњачио у песничењу бркати човек", кога је кратко познавала, Видак Драшковић, "Вуков отац".

Златија је пуна речи хвале за своје некадашње комшије, којима је њиву дала у закуп. "Били су честити и поштени

људи, који ни мрва не би згазили. Не верујем да би ико могао да нађе разлог да им нанесе некакво зло, а оно их је снашло. Наши момци су се женили њиховим девојкама. Старином су из Међе и ми смо их прихватили као своје. Драшковићи су добро проценили да после злодела којег су починили треба да умакну", вели Златија.

Упућује нас на Мењхата, уз ограду да је он "тада био мали, па се можда не сећа". За Кароља зна да се одавно ућутао, а за бившу супругу покојног Михаља да је готово одузета. Списак се и у њеној бистрој глави свео на једног преосталог "крунког" сведока – Ферија Жераи.

Фери у Видаку Драшковићу препознао братовљевог убицу

Клек је прва варош иза Зрењанина, у правцу према Житишту. У оном делу настањеном Мађарима, Феријеву кућу није било тешко наћи.

Пре него што смо се приближили улазним вратима на лепој омалтерираној двоспратници, непријатељски знатичељно изненадио нас је домаћин лично.

"Ви сте Фери Жераи"?

Уследило је и питање на питање: "Јесам, а што вас то интересује"?

"Рекоше нам у Међи да са вама можемо да попричамо о смрти вашег брата Михаља. Затекли сте се тада на лицу места и све видели"...

"Толлике године су прошле, а да се нико није сетио да пита о томе, и сад ви", сумњичав је Фери. "Не желим да се сећам тога, не желим о томе, имам породицу, децу, страхујем целог живота за њих, заирем од оваквих посетилаца", каже суво.

"Реците нам само да ли је истина да је убијен"?

Фери потврдио клима главом.

"Ко га је убио"?

"Ко га је убио?! Човек са дугачким брковима! Запамтили су га сви у Међи".

"Отац Вуда Драшковића"?

"Да, да, идите и питајте овога што се слика на плакатима, што се кандидује. Њега и његове питајте, они вам дугују одговоре", разбеснео се најстарији брат несрећно упокојеног Михаља, неопозиво се повлачећи у сигурност свога дома.

Људи памте и капа ћуте. Вук Драшковић никада до предизборне кампање, 1997. године, није дошао у Међу, место свог рођења.

Разлоге његове одошле посете Међани су прозрели и, осим радозналаца и оних који су наследили бивши дом Драшковића, нису се бог зна како претргли око дочека. Овај суморни поход председничког кандидата и његове свите посредством маллих екрана у "величанствен и незабораван", претвориле су дежурне камере телевизије "Студио Б".

Какво може бити (зло)памћење народа, сведоче и минорни изборни резултати које је "вечити председнички кандидат", Вук Драшковић, постигао у Ме-

ћи. Сину јаросног убице, баш као некада распојасаној браћи Драшковић, Међани су сасвим јасно поручили да се не враћа на место породичног злочина и не повређује старе ране...

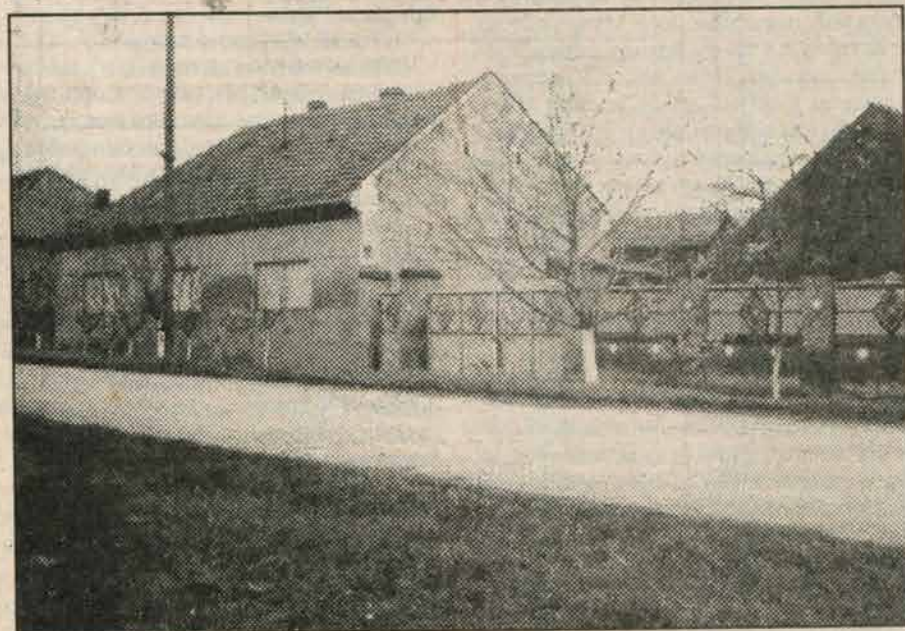
По повратку из Србије у Гацко, Драшковићима се ретко ко обрадовао. Видакова напаћена жена Стоја, а Вукова ма-ти, изнемогла од сељакања и свакодневне мужевљево торутре, умире. Није ни трава никла на њеном гробу, када је Видак у кућу довео Даринку из комшијске сливаљске фамилије Богдановића.

Драшковићи су одраније били "дужни" Богдановићима. Наиме, Видакова сестра од рођеног стрица, Анђа, била је већ удата за једног од Богдановића. Рођеног мужа је као четника потказала партизанима, који су га убили 1943. године. Несрећника су компије памтиле као питомог и ваљаног човека, а биће да се прека Анђа после брачне чарке досетила како да га се заувек ратосиља! Било како било, "помирење" је оба-вио Видак женидбом са Даринком.

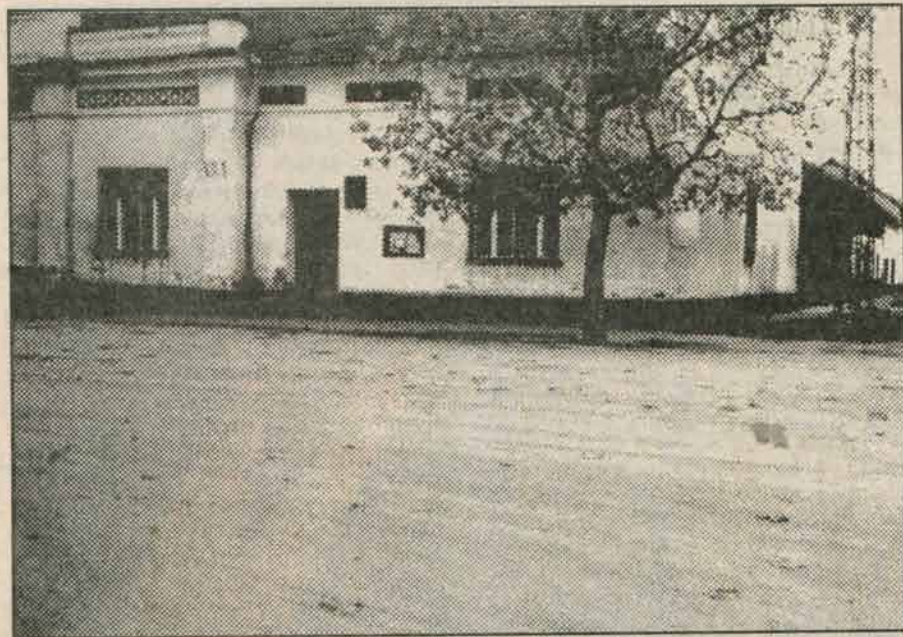
Часа не часећи, и за себе и за невесту, Видак је обезбедио статус борца Народноослободилачког рата од пре 9. септембра 1943. године, а тиме и све пратеће партизанске привилегије, какве су право на борачки додатак и увећану пензију. Видакове "борачке" заслуге одхраниле су и Вука, јер се његов отац није вратио на своје имање у Сливљима, већ је у Гацку саградио двоспратницу скоро у центру града. На, додуше, пространим плаћу, обрађивали су башгу и неговали воће, а у шталама краве, и то је било све. Уз дискретно плаћене или награђене послове, по којима је фамилија Драшковић избила на ружан глас.

"Бекријино" бекријање

Вуковог стрица Илију, званог "Бекрија", Гачани су запамтили за сва вре-

Међа: родна кућа Вука Драшковића у Првомајској 8

Данашња месна заједница: премлаћени Жераи провели су овде своју најдужу ноћ у импровизованој затворској хелији

мена. Оснони "Бекрија" је у својим настућима на коњу кидисао на све честитије домаћине, за које се знало да су помагали четнике. Патолошки је мрзео свештенике и није пропуштао прилику да их јавно шиканира и тлачи. Свако паметан склањао му се с пута.

Старији Гачани памте да је више пута с коњем скрнавио светињу, бесно јашући и растерујући народ из цркве док је богослужење у току.

Драшковићи, већи партизани од Тита, никада у своје куће нису примали свештеника.

Видак у улози лажног сведока

Оно по чему су се, међутим, Драшковићи међу својима "прославили" је улога лажних сведока, на коју су били спре-

мни у свакој ситуацији када је некоме, за чију "кривицу" нема доказа, требало доћи главе. И данас и онда честити људи су се клоњили ових вајних партизана.

Из Видакових времена остала је да се по злу спомиње једна тешка страдалничка судбина. Августа 1949. године, он се појавио међу тридесет двоје лажних сведока на монтираном суђењу "народном непријатељу", иначе свом комшији, четнику Ш.Ш., због наводног убиства једног партизана.

Пред крај рата, овај партизан, наводна жртва четника, заиста се гудурама и козјим стазама запутио на састанак Обласног комитета, када га је и пресрео Ш.Ш. Како је у Србину "с друге стране" препознао једног честитог Гачанина, Ш.Ш. му је направио списак свих оних својих саборца на стражама, који ће га безбедно пропустити, те је тако управо захваљујући њему извукао живу главу. Ризикујући сопствени живот што је пустио заробљеног партизана, Ш.Ш. је, да би све деловало убедљивије, опалио и неколико метака у ваздух и пријавио бекство ухваћеног.

Партизан је стигао на састанак, а четници који су војевали са Ш.Ш. и знали да је заробио партизана, сем оних на стражама, остали су да живе у убеђењу да је њихов саборац убио свог заробљеника приликом покушаја бекства. Ову конструкцију спасоносну за савест Ш.Ш. доцније је потврдио нестанак партизана. Рат се завршио, а он се није вратио кући. Као да су се сви уротили против познатог четника, победници режирају суђење у којем им је доказ-претпоставка, а један од сведока, који није ни омиришао барута, а немоли био очевидац драматичне одлуке у херцеговачком кршу, главом и брковима – Видак Драшковић!

Партизански дарови

По провереној народној "Два лоша убише Милоша", тридесет два сведока, међу којима и отац Вука Драшковића, својим лажним исказима "доказала" су наводну кривицу четника Ш.Ш. Дошао је затвора, преживљавао вишегодишњу тортуру и злостављање, и на крају испустио своју племениту, неокаљану душу.

Очев велики "грех" окајавали су његови наследници и цела породица свих наредних година.

Почетком педесетих, у Гацко се, жив и здрав, из иностранства вратио и крунски сведок и "доказ" невиности почишега Ш.Ш. – партизан у кога је наводно пуцао кобне ратне ноћи. Грешка се није могла исправити, али је велика срамота пала на име Драшковића.

На беспоговорној послушности комунистима, они су профитирали тако што су добијали повремено коју мрву колача власти у Гацком, на опште зграњање својих суграђана.

"Свака птица своме јату"...

У таквој породици, окружен тихим бојкотом своје средине, растао је и Вук Драшковић. Према тврђењу његовог ге-

нерацијског друга, Слободана Николића, Вуку је школа добро ишла и био је један од бољих ђака у Гацком. Исписници га памте као повученог момчића, који се радије дружио са муслиманима, него са својим сународницима. И касније, као политичар, Драшковић је пре Срба као своје одличне другове именовао Азима Кажиха, "с којим је играо шаха" или Јасну Демировић, својевремено главног комитетског кадровика Гатачке општине. Ови Вукови "одлични" пријатељи су, на несрећу, пребогати страшним тамним мрљама из породичне историје. Можда их је то и зближило? Наиме, преживели сведоци незапамћеног усташког злочина почињеног у Коритској јами, у којем је руке до рамена урпљао недужном српском крвљу и отац Азима Кажиха, ово неприлично друговање му никада нису опростили. Јасна Демировић је, такође, кћерка надалеко по злу чувеног муслиманског кољача.

"Баба Сливљанка" – Вукова тетка!

Суморну породичну историју Драшковића употпунила је и несвакидашња прича о озлоглашеној "баби Сливљан-

ки", Анђи Радовановић, рођеној Драшковић, којој је почетком осамдесетих суђено за убиство унучади, још у колеџи. Извештаји са овога спектакуларног суђења пунили су ступице тиражних листова, а фељтони црних хроника који су се позабавили несвакидашњим злочином, допринели су да та штампа једноставно плане.

Међутим, нико тада, а ни много доцније Анђу, иначе Видакову сестру од рођеног стрица, дакле Вукову тетку по оцу, није довео у везу са породицом Драшковић. Анђи је суђено, и после 107 дана проведених у истражном затвору у Билећи, ослобођена је оптуге за убиство својих четворо унука због, како је званично саопштено, недостатка доказа. Много је оних који овај случај никада нису сметнули с ума, а данас, у завичају Вука Драшковића верују да је и судски епилог и родословље по нечијем диктату заташкано и прећутано.

Анђа је преваљала седамдесет седму годину живота, упокојила своју несрећну снаху Љубицу, Неђо се по други пут оженио Вером Андријашевић, а мистерија око загонетне смрти четворо оложади из куће Радовановића је још увек нерасветљена.

Оља

РЕПУБЛИКА СРПСКА
Општина Гацко - Мјесни уред Појнице

Одлобод. 31. 18.

ИЗВОД ИЗ МАТИЧНЕ КЊИГЕ РОЂЕНИХ

Јединствени матични број: /2505914151493/

У матичној књизи рођених која се води за мјесто Сливља

под редним бројем 61. за годину 1921. извршен је упис рођења

Име	АНЂА	Ѕенски
Презиме	ДРАШКОВИЋ	Пол
Дан, мјесец, година и сат рођења	29. августа 1921. године	
Мјесто и општина рођења	Сливља - Гацко	
Држављанство	/	
Подаци о родитељима	оцу	мајци
Презиме (за мајку и двојачко презиме)	Драшковић	Драшковић r. Bešić
Име	Ђуро	Стане
Пребивалиште	Сливља	Сливља

Број: 200-518/98
у: Појница,
Датум: 07.12.1998. год.

(Потпис матичара)

РЕПУБЛИКА СРПСКА
Општина Гацко - Мјесни уред Појнице

Одлобод. 31. 18.

ИЗВОД ИЗ МАТИЧНЕ КЊИГЕ РОЂЕНИХ

Јединствени матични број: /2505914151493/

У матичној књизи рођених која се води за мјесто Сливља

под редним бројем 41. за годину 1914. извршен је упис рођења

Име	ВИДАК	Ѕенски
Презиме	ДРАШКОВИЋ	Пол
Дан, мјесец, година и сат рођења	25. маја 1914. год.	
Мјесто и општина рођења	Сливља - Гацко	
Држављанство	Републике Српске	
Подаци о родитељима	оцу	мајци
Презиме (за мајку и двојачко презиме)	Драшковић	Драшковић r. Bešić
Име	Никола	Стане
Пребивалиште	Сливља	Сливља

Број: 200-518/98
у: Појница,
Датум: 03.12.1998. год.

(Потпис матичара)

Факсимили крштеница Анђе Радовановић, рођене Драшковић, која матичару у Фојници није пријавила промену личног имена после удаје и Видака Драшковића, Анђиног брата од рођеног стрица

ЗАГОНЕТКА НА ХЕРЦЕГОВАЧКОМ КРШУ (1)

ДА ЛИ ЈЕ БАБА УБИЈАЛА УНУКЕ?

Недељко Радовановић, земљорадник из херцеговачког села Фатнице, између Билеће и Стоца, жено се три пута за последњих десет година. Из три брака родило му се петоро деце. Четири бебе су умрле под загонетним околностима, а онда је утврђено да су деца убијена. У истражном затвору у Мостару је притворена Аиђа, Недељкова мајка

ИЛУСТРОВАНА ПОЛИТИКА

Фељтон под насловом "Да ли је баба убијала унуке?" о Аиђи Радовановић, рођеној Драшковић, тетки Вука Драшковића, излазио је у "Илустрованој политици" у периоду од 27. децембра 1983. године до 24. јануара 1984. године. После 107 дана Аиђиног боравка у Истражном затвору у Мостару, у марту 1984. године, на исту тему, у истим новинама објављен је чланак "Савршени злочин у Фатници"

Та деветнаеста ноћ у новембру ове јесени, над селом Фатницом у херцеговачком кршу спустила се рано. Тмасти облаци су претили целог дана, али су били превисоки да би киша пала на камен љутац Чак и Фатничко поље, претворено у мочвару изградњом бране за Билећко језеро, остало је суво, што је чудо за ово доба године. Нешто после 21 час на улазу у православно гробље, на путу изнад засеока Бачевице, зауставила су се два аутомобила СУП-а из Билеће. Возачи су искључили моторе и погасили фарове. Иследник Лазар је позвао тројицу милиционера на последњи договор:

"Са мном ће доле сићи Петар и Никола. Ти нас, Милане, чекај овде. Док не стигнемо до Радовановића куће, нема пушења, нема палења батеријских лампи и причања. Нећу да ми се разбеже. Лисице им немојте стављати на руке, ако не буде преке потребе, јер је везаном човеку тешко да се попне уза страну".

Козјом стазом, која од асфалтног пута Билећа-Столац води у заселак Бачевицу, три прилике су силазиле полако и жаливо. Иследник Лазар је после из-

весног времена мало одмакао милиционерима. Млађи Никола шапатам упита колегу Петра:

"Верујеш ли ти, Петре, у вјештице?"

"Јок, ја..."

"А ако је она збиља вјештица? Шта ћемо онда? Ја сам чуо да у вјештицу неће ни пиштољски метак. Веле да куршум прође кроз њу – и ништа, ко да нијеси ни пуцао"...

"Не трабунај, но пази куда стајеш", шапатам је одговорио Никола. "И не звекећи тим лисицама ко ован предводник, пробудићеш чељад од Мостара до Дубровника".

Млађи милиционер као да није чуо примедбу, па настави тихо:

"А да знаш, море бит' има нешто и у том старом гробљу још из турског времена. Ја сам чуо од она да је човек који је саградио ту кућу у којој сада живе Радовановићи, копајући темеље пронашао пуно људских костију. Кад је саградио кућу, оде он хоћи и рече му за нађене кости. Хоца га је, веле, изгрдио што је на гробљу дизао кућу, али га посаветова да кости однесе у други крај гробља и затрпа, а кад чује да се негде у близини гради цамија или црква, да

Мрља на имену:
Аиђа Радовановић, рођена Драшковић

однесе новац и да као поклон за подизање богомоље"...

"А што цркви, кад је гробље муслиманско", упита Петар.

"Па, прича се да је хоца рекао да није сигурно чије су кости: од православног или хришћанина, па за сваки случај да се да поклон за обје вјере. А онај што је саградио кућу дао је поклон само за цамију, а за цркву није. Ваљда због тога му ниједно дијете рођено у тој кући није саставило годину дана живота. Кажу петоро му помрло. Даље веле да је зато и продао кућу Душану Радовановићу. Откако се одселио одавде, опет веле, има два сина жива и здрава"...

"Тише вас двојица", нареди иследник Лазар и прекину шапутање милиционера.

Решење за хапшење

Кад су били изнад саме куће, из старог муслиманског гробља излете цето и поче да режи погнувши њушку до земље. У први мах Лазар се лешну, а кад виде да је то само пас, повика:

"Сиктер"!

Жућкасти керов подвиг реп и врати се па леже између два надробна нишана на једну стару теренску бунду са лицем од избледеле шираде и постављену овчијим руном. Иследник сачека милиционере испред дрвене капије изнад које се надвила шљива, а онда гласно викну:

"Душане! О, Душане! Ево ти гостију. Устај!"

Неколико тренутака завлада мук, а онда псето поче да лаје, чувши непознат звонак глас. Милиционер Никола упали цигарету, а у бело окреченој и дограђеној летњој кухињи упали се светло и чу се глас домаћице Анђе Радовановић:

"Ко је божји у ово доба?"

"Отварајте! Милиција!"

Анђа нешто промрмља као: "Сачекајте да се обучем", а онда се огласи и њен муж Душан Радовановић. Да ли је говорио онима пред капијом или својој жени, не зна се, али сви су чули:

"Опет милиција. Шта седишту? Безбеди се опет Неђо с неким потукао у дивинској кафани", а онда гласно довикну:

"Уђите, другови, у авлију. Врата није су закључана, а ни ми нијесмо губави".

Анђа је пустила Лазара у кухињу, Петар је остао код капије, а Никола је већ био пред вратима старог дела куће.

"Бе су вам син и снаха?"

"Спавају у кући", реће Душан и истог трену милиционер Никола залупа на окно спаваће собе:

"Устајте вас двоје, милиција!"

Буновни од другог сна, све четворо Радовановића је мирно слушало иследника Лазара:

"Имам четири налога за привођење. Анђу, Душана и Недељка знам, а ти, снајка, мора да си Љубица, Неђина жена, родом из породице Вукоја"?!"

Жена плаће косе, безизражајног лица, мало погурена, жуљевитих руку, на изглед старија него што, у ствари, јесте, само климну главом. Откако је на оближњем гробљу сахрањено и треће њено дете, Здравка, беба стара једва три месеца, изгубила је глас. Уз велико напрезање, из њеног грла је изашао само неки писак који се с муком претварао у кратке речи, ретко кад у реченице.

"Налог за привођење је стигао из Мостара од међуопштинског СУП-а", наставио је Лазар. "Мој задатак је да вас приведем у билећку милицију. Ја више ништа не знам, а остало ћете тамо чути. Обуците се брзо и молим вас да пођете с миром до пута где су возила".

Истовремено, док је ово Лазар говорио, милиционер Петар се као случајно поигравао лисицама. Звекет гвожђа је био претећи.

Једино је реаговала Анђа Радовановић. Направи полуокрет око себе и пључну три пута у страну:

"Пу, пу, пу! Анђели с нама, ђаволи с вама"...

Нико од милиционера није на ово реаговао. Док су се укућани облачили и спремали, Лазар је помно посматрао одају. Још из школе, кад су изучавали прошлост криминалистичке службе,

знао је да овакви злочини нису нигде забележени. Неко је баш у овој одаји, неко од ово четворо укућана, по свему судећи, систематски убијао тек новорођену децу. Њихов пород. Неко од ово четворо које треба да спроведе у Билеће је хладнокрвно стезао главе беба, полако, али вешто, док мека хрскавица, која никад неће постати кост, не би напрсла. Убица је после хладнокрвно гледао како деца болују недељама, како им израстају отеклине са усиреном крви на темену и како се лекари чуде јер не знају каква је болест посреди.

Начелник Одељења за криминалистику Међуопштинског СУП-а у Мостару читао је ко зна који пут извештаје о обдукцији тела шестомесечне Ленке Радовановић, сачињене у болници за неурохирургију у Рисну. Затим би се поново враћао на налазе професора доктора Михајла Кулиша из Титограда, вештака за судску медицину који је по његовом налогу детаљно прегледао последње екскумације посмртне остатке: Мирјане Радовановић, сахрањене 27. августа 1974, старе 84 дана, Симе Радовановића, сахрањеног 10. септембра 1980, старог 11 дана и Ленке Радовановић, сахрањене 12. априла 1981. године, која је умрла не напунивши шест месеци. У свом веку нагледао се свега. Али ово је било да човек не поверује. Сва су убиства монструозна. Али ово... Кома да повери овај случај?

Вештице су веште

Стиснуо је дугме на интерфону и наредио секретарици:

"Душанка, створи ми одмах инспектора Драгана П. Хитно ми је потребан".

Драган П., инспектор и стручњак за крвне и сексуалне деликте Међуопштинског СУП-а у Мостару, ушао је у канцеларију начелника и за собом затворио тапацирана врата:

"Извол'те, друже начелниче".

"Сједи, болан, и дани душом. Него, овај, Драгане, како ти оно велиш... Вјештице постоје, али нису оне вјештице што су шејтанове слушкиње, него зато"...

"... Зато што су вјеште, друже начелниче", допуни га инспектор Драган.

"Его видиш! Ево ти ова фасцикла. Добро све прочитај, па сутра ујутру дођи да ми кажеш шта би ти радио кад би добио овај случај. Ма, шта ту врламо. Од овог тренутка водиш случај најмање четвороструког убиства из села Фатнице. Тамо је неко јако вјешто убијао, разумијеш"...

Двадесет четири сата касније, 19. новембра 1983. године, Драган П. је седео у соби секретара Општинског СУП-а у Билећи. Напољу је било хладно, па се привукао бубњари у којој је живахно пуцкетао боровина. Нестриљиво је погледао на сат. Већ је превазишло десет сати увече, а патрола која је отишла да приведе четворо Радовановића никако да стигне. Анализирајући документе, дошао је до следећег закључка: само троје је улазило у најужи круг сумњивих: отац Недељко, дела Душан и баба Анђа. Сву поморену децу није родила једна мати. Прво убијено, Мирјану, родила је Милосава, рођена Милошевић, из околине Гашка, а три касније убијена детета родила је садашња жена Недељка Радовановића, Љубица Пету, потенцијалну жртву, засад непознатог убице, Небојну, родила је Вера, друга жена Недељкова, али је сина на време ишчу-

Кућа испод брда Бадње у засеку Бачевини, у којој Радовановићи живе од 1961. године, на муслиманском је гробљу. Кухиња, окречена у бело је касније дозидана. Пошто је у тој одаји била једна пећ, све бебе су ту спавале са баба Анђом. За овај део Херцеговине Радовановићи су доста имућна породица

је-
бе су
ору у

шковић
за поли-

муслима-

рекао да

и правог-

ваки слу-

е. А онај

пон само

ља због

у тој ку-

живота.

е веле да

радовано-

це, опет

рава"...

иследник

илици-

е

к, из ста-

ете псето

ушку до

пу, а кад

е

ДА ЛИ ЈЕ БАБА УБИЈАЛА УНУКЕ? (2)

ОТКОПАВАЊЕ ДЕЧЛИХ ГРОБОВА

пала из куће страве у засеку Бачевини. Налази лекара, вештака за судску медицину, и анализом и скицом упућују на злодело једне особе. А кад је убијено последње дете, шестомесечна Здравка, један из најужег круга сумњивих, отац Недељко, био је у мостарском затвору на издржавању казне због шверца. Но, из искуства инспектор Драган је знао да су хартије једно, а људи и њихове приче нешто друго. Решио је да лично саслуша понаособ сваког и то у четири ока. Од прве реакције осумњичених на оптужбе, то се зна, много зависи како ће тећи истрага.

У том тренутку, без купана, уђе дежурни.

"Стigli су".

"Одмах их раздвојте. Саслушавају их одвојено", рече инспектор Драган.

Задржана само Анђа

Целе те ноћи Душан Радовановић, угледни домаћин и имућан сељак, није ни тренуо. Није то због дрвене клупе на којој седи у билећкој милицији, нити због кратког разговора са тим инспектором из Мостара. У свом животу преспавао је он многе ноћи и на тврђим и неугоднијим местима. Сан му није долазио, јер је Душан "контао" своје муке. Као ударци танке врбове шибје по голом телу заболеле су га речи тог смиреног иследника:

"Вјеровао ти, чича, или не, али знај да је истина да је четворо од петоро твојих унучади, а Неђине дјеце, неко смишљено и са планом убијао".

Није знао шта да одговори на овакву тврђу бачену му у лице. А хтео је да каже том полицијцу да је сигуран да нико од њих не би дјети ништа нажао учинио. Да му каже: "Знаш, друже, да је турски вакал, ја бих голу руку до лакта гурнуо у ужарено угљевље да ни моја жена, ни син, ни снаја нису кадри тако шта учинити". Али, Душан Радовановић ове ноћи није могао да каже готово ништа. Целе ноћи је слушао тихи плач снаје Љубице која је била у суседној соби. Зид је танак, па се добро чуло. Нико Љубици није тукао. А са неким је тихо диванила дуго и кроз језице. Ваљда је и она стално плакала кад је чула да су јој деца убијена.

Душанове мисли прекину милиционер, онај исти Никола, што га је подруку синоћ извео уза стрмину од куће до асфалтног пута:

"Чича Душане, хајде кући. За петнаест минута имаш аутобус за Фатницу. Ти си слободан".

"А Анђа? А син, снаја?"

"Они су још ноћас одведени у Мостар. Иди кући, пожурни да ти краве и овце не лишну од жеђи".

Целог дана и ноћи Душан Радовановић је сам тумарао пустом кућом и авлијом. Да му не би комшија, говеда би му полипсала, јер се не би сетио да им да нарамак сена или кофу воде. Следећег дана поподневним аутобусом из Мостара стигосе кући Љубица и Недељко.

"Бе ти је мати", упита Душан сина.

"Остала у апу", одговори Недељко.

Стеван Зец

Доктор Мирко Јаничић, начелник Дечјег одељења Медицинског центра у Требињу тог јутра, 16. октобра 1983. године, прво је попио кафу у чајној кухињи, а онда пошао у редовни обилазак својих малих пацијената. Управо се интересовао за здравствено стање једне зеленооке девојчице којој су претходног дана извадили слепо прево, кад је у болесничку собу задихана ушла секретарица директора Центра:

"Извините докторе што сметам, али директор Томановић ми је наложио да вам одмах донесем ово писмо Института за мајку и дете из Новог Београда. Директор вам је поручио да кад прочитате писмо, одмах дођете код њега на разговор. Тамо је већ и доктор Слободан Гутић".

"О чему је реч", питао је Јаничић преко рамена, док је гледао болеснички лист оперисане девојчице која је још спавала.

"Чула сам да је то отпусна листа неке бебе из села Фатнице која је имала чудне отоке на глави, иза ушију", рекла је секретарица.

Начелник Јаничић је помно читао густо куцану отпусну листу Здравке Радовановић, рођене 27. јула 1983. године. Готово не схватајући неке појединости, стално је окретао лист и поново читао потписе својих колега лекара специјалиста и професора: Вујовића, Марјановића, Кеџића, Гарзичића, Борђевића, Атељевића... "Ибиновића... Цео конзилијум стручњака Института за здравствену заштиту мајке и детета СР Србије из Новог Београда је закључио да је реч "о механичким повредама непознатог порекла". У отпусној листи је стајало да је "радиографски налаз лобање пацијента из два правца показао на обостране звездасте фрактуре костију темена".

Звездасте фрактуре

Ко зна који пут, др Јаничић је поново читао налаз психолога београдског Института:

"Дете је из потпуне породичне средине. Ону је ово други брак. Из првог брака има дете од шест година које живи са мајком и које отац повремено виђа. Стамбени и материјални услови породице су задовољавајући. Живе у заједници са очевим родитељима. Разговори са родитељима пацијента вођени тимски, са оба родитеља и са сваком појединачно. Нема података о постојању по-

ремећености породичних односа. У току разговора са родитељима контакт коректан, адекватно сарађују и нема контрадикторности у исказима".

Јаничић је пожурнио код директора Томановића. Чим је ушао на врата, и директор и колега Гутић одмах су га упитали:

"Шта мислиш, Мирко? Изгледа да та деца код Радовановића нису умрала случајно. Или су често падала на главу?"

"Ипак су то само сумње", одговорио је др Јаничић. "Не знам шта би сад требало радити".

Пошто се тројица лекара нису договорили да нешто треба предузети, ово писмо је брзо заборављено. Превршило је судбина у једној болници да би се о сваком случају понаособ водило рачуна колико треба.

Само недељу дана касније, 24. октобра, у требињски Медицински центар, поново је донесена беба Здравка Радовановић. Врло брзо су се сјатили лекари из дечјег одељења. Дежурна лекарка, Марија Цвијетановић, умиривала је уплакану мајку Љубицу:

"Немој плакати, жено. Дијете ћемо одмах послати заједно са тобом у рисанску болницу. Они ће му сигурно помоћи".

У то, наравно, ни докторка Марија није веровала, али и умирујуће лажи су понекад део медицине. Чим је болнички аутомобил одвезао малу Здравку са здробљеним теменом пут Рисна, лекарски колегијум дечјег одељења у Медицинском центру Требиња је једногласно закључио: о овоме треба одмах обавестити милицију!

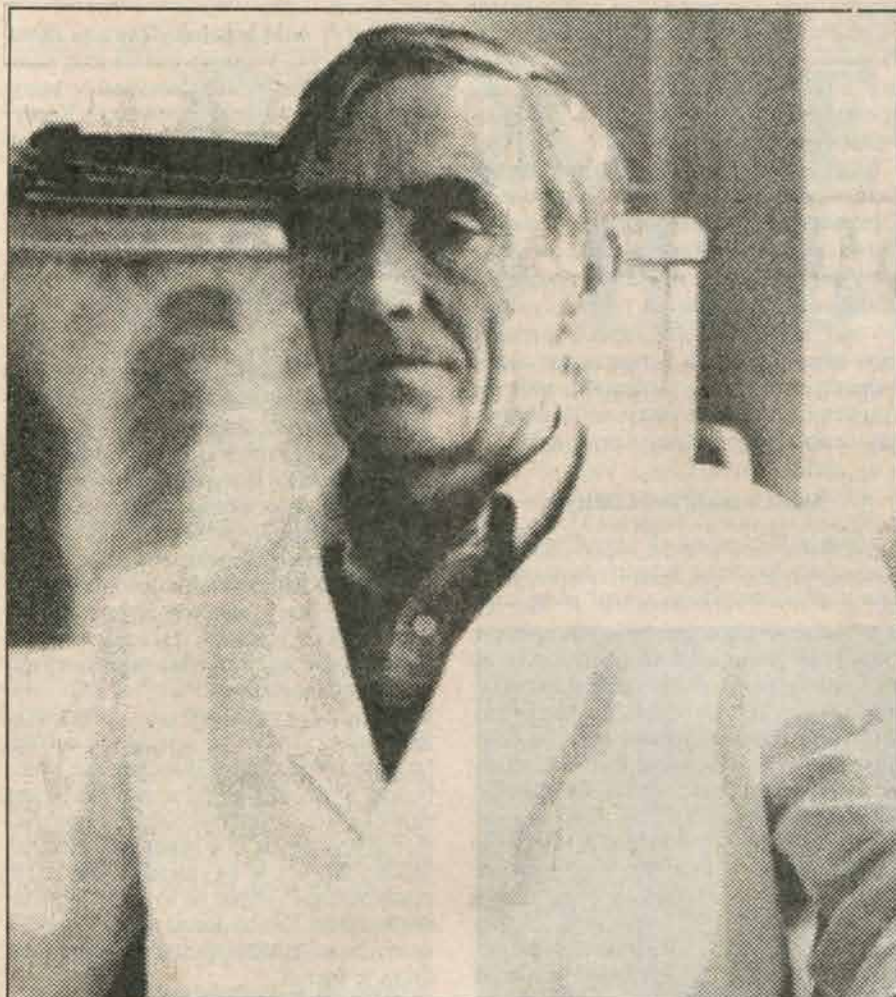
После два дана, у среду 26. октобра, неки минут пре 22 часа на неурохируршком одељењу болнице у Рисну умрла је беба Здравка Радовановић.

Смрти без умрлица

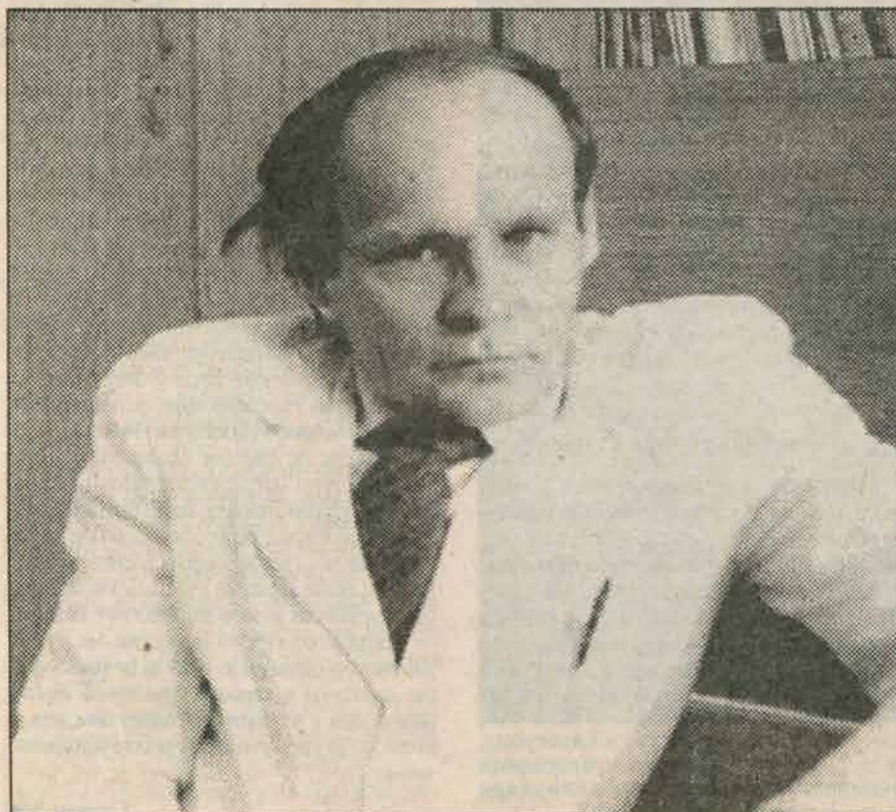
Сутрадан, у четвртак, Секретаријату унутрашњих послова је достављен налаз обдукције тела умрле бебе. Налаз је потписао професор доктор Михајло Кулиш, заклетни вештак за судску медицину из Титограда. У налазу је, између осталог, писало:

"Спољашњим прегледом и обдукцијом тела утврђено је да је дете старо три месеца умрло насилном смрћу услед промена на мозгу у виду нагњечења ткива и дегенеративних промена на можданим хелијама као последицама механичких повреда".

Доктор Мирко Јаничић, начелник дечјег одељења Медицинског центра у Требињу и др Слободан Гутић (доле) били су пренеражени када су чули налазе о обдукцији посмртних остатака беба у селу Фатници. Сва та даца су била на њиховом одељењу, али лекари нису посумњали да их неко из породице убија.

Преведено на језик полицајца: тромесечна беба Здравка Радовановић је убијена. Истрагу је повео Криминалистичко одељење Међуопштинског СУП-а из Мостара. Због основаних сумњи да се нешто слично десило и са троје раније сахрањене дече Недељка Радовановића, наређено је раскопавање гробова на православном гробљу у Фатници. Професор др Михајло Кулиш руководио је екипом која је обавила ексумацију посмртних остатака: Мирјане Радовановић, старе три месеца, сахрањене 27. августа 1974, кћерке Недељка и Милосаве, рођене Милошевић, затим Симе Радовановића, у време смрти старог дванаест дана, сахрањеног 10. марта 1980, сина Недељка и Љубице, рођене Вукоје, и Ленке Радовановић, старе шест месеци, сахрањене 12. априла 1981. године, такође кћерке Недељка и Љубице.

Још док није стигао налаз вештака за судску медицину проф. др Кулиша, покренута је опсежна истрага. Тако је врло брзо утврђено да ниједно од умрле дече Недељка Радовановића (осим мале Здравке), није умрло у болници, да ниједно од то троје умрлих није видео нико од званичних лица после смрти, а пре сахране ниједан лекар. Да не постоје умрлице, а да су општински матичари само усмено обавештени о смртним случајевима, тек после погребца.

Налаз и мишљење професора др Михајла Кулиша само су потврдили да је посредни злочин без преседана у пракси не само СУП-а у Билећи и Мостару, већ да се тако нешто није десило ни на много ширим подручјима. За све троје раније сахрањене дече судски вештак – лекар је написао појединачне, али готово идентичне налазе.

"Изглед преломљених костију свода лобање (темених костију) недвосмислено указује на чињеницу да су исти искључиво могли настати као последица дејства тупотврде силе (у виду стицања).

Преломи темених костију нису карактеристични за пад. Не долази у обзир да су овакви преломи последица неких обољена као ни последица тешких порођаја. Узрок смрти је немогуће утврдити пошто више не постоји меко ткиво".

Претпоставке и питања

Када је инспектор Драган П. из Криминалистичке службе Међуопштинског СУП-а у Мостару добио од свог начелника да руководи истрагом о убиству четири бебе из породице Радовановић, закључио је да не треба одмах журити. Истрага је ионако већ каснила у првом случају десет година, а за последње убиство двадесет дана. Брзоплетост би могла да одведе на погрешан траг.

На почетку је имао једну чињеницу, неколико чврстих, логичних претпоставки које су се могле сматрати истином и много, много питања. Чињеница је: четворострука насилна смрт. Логи-

чне претпоставке: убица или убице мора да су међу најближом родбином беба, јер тек рођеној деци не прилазе непознати, нарочито да се то не примети. Затим, убица је (инспектор Драган је од почетка био убеђен да је у питању један починилац, јер су налази и скице професора Кулиша указивали на готово идентичне преломе костију лобање) врло вешто и систематично обављао свој посао: од почетних повреда до смрти пролазило је, зависно од детета, две до осам недеља, што упућује на закључак да је убица био непрестано уз децу.

Питања: у породици Радовановић из Фатнице, заселак Бачевица, живе искључиво неписмени или једва писмени људи, па је онда готово невероватно да је убица, медицински невестит, вукао за нос толлике лекаре из Билеће, Требиња, Сарајева и Београда. И то од лекара опш-

те праксе до професора универзитета. И нико од њих у четири случаја током десет година није посумњао да је посреди тихо и систематично убијање новорођенчади.

Још пре него што је потписао налог за привођење четири члана из породице Радовановић, инспектор Драган је располагао ширим информацијама о карактеру, навикама и о прошлости најсумњивијих. Иследници са терена су помно ослушкивали шта народ прича и записивали све: чак и очигледне лажи и претеривања, јер у истрази ће добрим тријерисањем лако бити проверено и одвојено шта је тачно, а шта није.

Зна се најсумњивији

Душан Радовановић, стар 62 године, земљорадник, отац четворо деце, учесник народноослободилачког рата, пар-

тизан у 10. херцеговачкој бригади. Демобилисан 1946. у чину волника вода за везу. Кућеван домаћин и имућан сељак за овај део камените и сиромашне Херцеговине. У селу га цене и поштују као праведног човека. Прича се, међутим, да у кући није газда. Није познато да се са било ким свађао или препирао. Са Анђом је ступио у брак 1946. године као удовец. Прва жена му је умрла на порођају оставивши кћерку Радојку. Радојка је умрла недељу дана пошто је Душан у кућу довео нову жену Анђу.

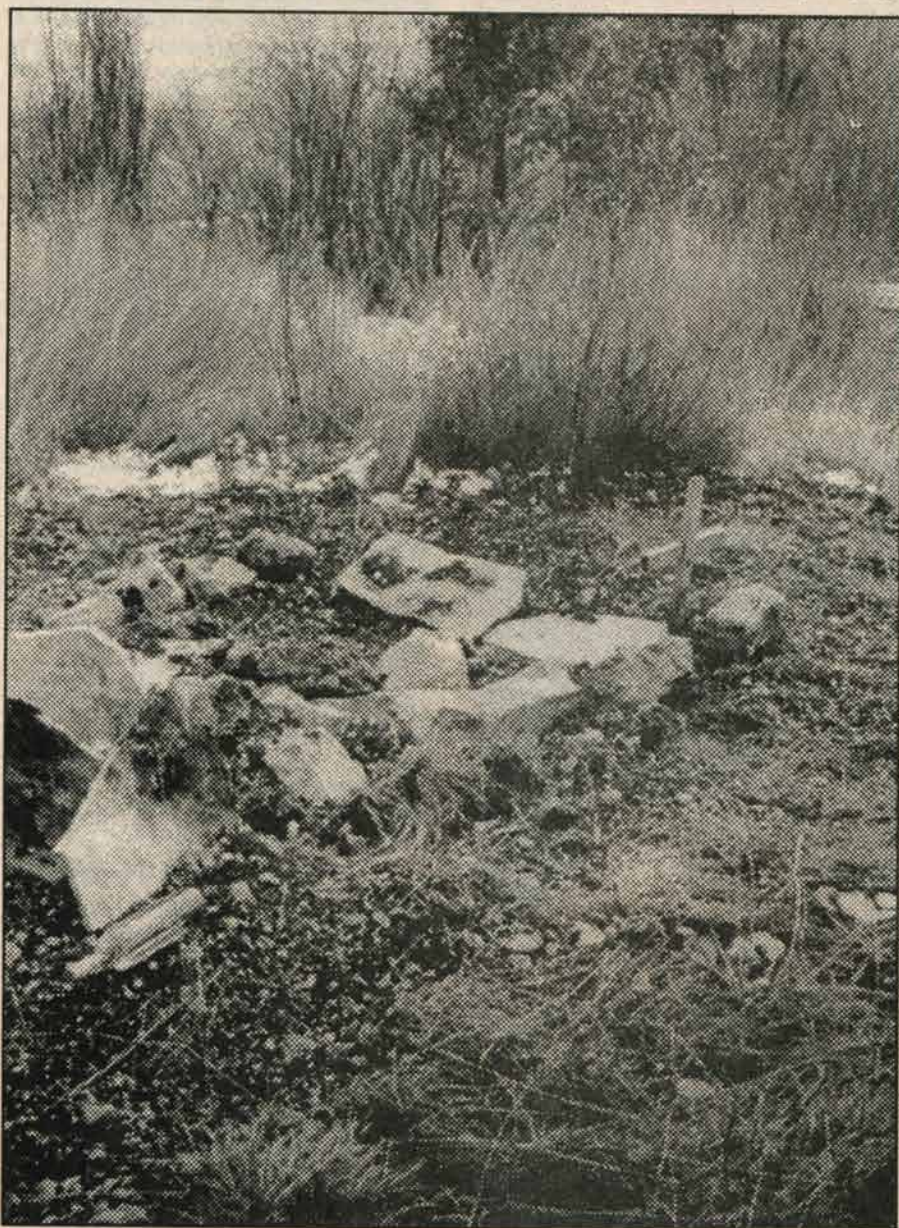
Анђа Радовановић, рођена 29. августа 1921. године, неписмена домаћица. Ово јој је други брак. Интересантно је да је уз њу увек ишла нека загонетна смрт ближњих. Прво јој је погинуо муж 1943. године. Она тврди: убили га партизани јер је био четник. По селу се прича да он и није био неки четник, већ да га је она пријавила партизанима као наводног четника. Чим је дошла у Душанову кућу, а са собом је довела и кћерку из првог брака, после врло кратког времена умрла је њена пасторка Радојка, која није имала ни пуну годину дана. Анђа тврди да је дете умрло од запаљења плућа. Године 1959. родила је двојке: две девојчице. У породи јој је помагала једна сељанка из суседства. Како та приучена бабица тврди, обе девојчице су биле здраве кад их је окупала и она их је ставила поред мајке, па отишла кући да обиђе своје. Кад се после неког времена вратила код Анђе, једна близнакиња била је мртва...

Недељко Радовановић, један од три сина Анђе и Душана, рођен 1947, али једини који је остао на селу. Повремено је и радио као неквалификовани радник на изградњи путева. Женио се три пута. Из првог брака добио кћерку Мирјану, која је умрла у трећем месецу. Са другом женом имао је сина Небојшу. После развода судском одлуком дете је припало мајци. Са трећом женом Љубицом изродио је троје деце и сва су умрла у првим месецима живота. Иако млад, већ је алкохоличар. Кад се опије, изазива неред и тучу. Осуђиван због шверцовања. По природи је кавгација. Злостављао је и тукао све жене. Под утицајем мајке, склон мистицизму. Децу је водио по болницама, али је тражио за њихову болест и лека у манастиру Василије Острошки и код неког ходе у Фојници.

Љубица Радовановић, рођена Вукоје, трећа снаха. Удала се за Недељка после кратког неуспелог брака. Мирна, затворена и на изглед преплашена жена. Према изјави лекара, врло брижна мајка док је поред болесне деце бдела по болницама. После смрти њеног трећег детета, мале Здравке у рисанској болници, изгубила је моћ нормалног говора.

Када је одлучио да их све саслуша, инспектор Драган је знао да ће много више сазнати о сваком понаособ после разговора у четири ока. Међутим, већ је знао ко је најсумњивији од Радовановића.

Стеван Зећ

После детаљних прегледа и испитивања у Центру за судску медицину у Титограду, посмртни остаци четири убијена детета су враћени на фатничко православно гробље. Милиција је рекла деди Душану да поново уреди мале хумке, али стари Радовановић неме више храбрости да оде на ово место страве.

ДА ЛИ ЈЕ БАБА УБИЈАЛА УНУКЕ? (3)

ПРЕЖИВЕО ЈЕ САМО НЕБОЈША

Драган П., инспектор за крвне и сексуалне деликте Међуопштинског СУП-а у Мостару, добио је по писаћем столу гребенима који имају гвоздене шиле. То је алат којим се чешља вуна или лан пре упрелана. Имала су зарђале шиле и првоточну дршку. Инспектор Драган их је нашао на тавану куће Радовановића у засеку Бачевници села Фатнице.

У исказима Љубице Радовановић и њене свекрве Анђе стоји да су те гребене њих две стављале око главе малог сима, не би ли дете оздравило. Врабина, нажалост, није помогла. Сима је умро у дванаестом дану живота.

Инспектору Драгану је било јасно да уморства нису почињена том направом, али ју је, ипак, узео из куће и спремио као доказни материјал за суђење убици четворо беба које ће бити кад-тад.

Много се смејала

"Милосаву од Милошевића, моју прву снају, највише сам волела од свих снаја. Њу је јединицу мој Неђо тукао као вола у купусу, уосталом као и све потоње своје жене", рекла је Анђа Радовановић још на почетку истраге.

Недељко Радовановић, средњи од три сина Душана и Анђе, остао је једини на селу. Разлог томе је, вероватно, његова напрасита и кавгаџијска природа (веде да је сличан мајци и деди по мјаци, Ђури Драшковићу) и склоност чашици, па није могао да се скраси ни на једном сталном послу. Радио је, додуше, у два три маха, на изградњи путева кодраних фирми као неквалификован радник, али је сваки пут брзо напуштао посао и враћао се у свој заселак Бачевницу. Друга два сина Анђе и Душана Радовановића поодавно рале, јелан у Гацком као возач, а други на Ријечи као васпитач.

У јесен 1973. Недељко је у кућу својих родитеља под брдом Бадње, а изнад Фатничког поља, довео жену. Била је то Милосава Милошевић. Родитељи су јој били богати, домаћинска породица из села Хашћа код Билеће. Првих дана брака наоко је све било у реду, али је убрзо Недељко почео да долази кући пијан. Пуцали су шамари иза ушију Милосаве, а пијани муж се није устезао ни поном да удари.

Према изјави коју је Милосава дала у Секретаријату унутрашњих послова града Н. у Србији, где сада живи (у другом и средњем браку у којем има три

сина), Недељко ју је малтретирао и зато што га је на то наговарала мајка Анђа.

"Кад би он дошао кући пијан, свекрва би увек говорила свом сину: - Какову си то жентурачу довео у кућу. И лења је и безобразна. Неће ништа да ради, спава до подне, а хоће и да одговори и да се свађа. Терај то из куће јер каква је, почеће и да нас туче".

Наравно, Недељко би, који је и онако одрастао под великим утицајем мајке, на те речи почео да пребија Милосаву.

Кад је Милосава 3. јуна 1974. године у требињском породилишту донела на свет здраву и лепу девојчицу, све до изласка из болнице нису је обинили ни муж, ни свекрва ни свекар. Чак и кад је бебу донела у заселак Бачевницу, ништа се ту није променило. Недељко се опијао, Анђа ју је кињила, само ју је свекар Душан понекад штитио. Али, ни он није могао против Анђе и Недељка.

Беби далоше име Мирјана, мада је Милосава желела и молила да се девојчица зове Бојана.

"Ма каква Бојана! Има да буде Мирјана и да буде мирна, а не бојнија", одлучила је свекрва Анђа.

Дете је лепо напредовало у првом месецу.

"Свекрва ме је терала да радим тепеке сеоске послове првог дана након повратка из породилишта", изјавила је у истрази Милосава. "Тражила је да искључиво она брине о детету, а ја само да га дојим и то кад стигнем са поља. Најчешће сам чувала овце и говеда, а ишла сам и на њиве да копам. Свекрва је захтевала да само она купа и превија дете, пошто сам ја, како је говорила, млада, неискусна и прворотка".

Беба Мирјана је почела да буде раздражљива и плачљива кад је имала око два месеца, а било је то почетком августа 1974.

"Једног јутра сам приметила да дете има отежину на темену. Меки повећи мехур био је тамне боје, вероватно испуњен усиреном крвљу. Однели смо је код доктора у оближње село Дивин, а он нас је послао у Билећу, а одатле нас упутише у требињску болницу. Доктори су посумњали да је тумор на мозгу", сећа се Милосава.

"Крајем августа Неђо и Милосава су дошли уплакани из Требиња с дететом", прича Душан Радовановић. "Мени и Анђи су рекли да девојчица има тумор на мозгу, да то тврде лекари и још да их је неки доктор Војо Дучић посаве-

товао да малу Мирјану носе кући како не би умрла у болници".

Мирјана је умрла 26. августа, а истог дана је сахрањена на православном гробљу које се види с прозора Радовановића куће. На гроб није стављено никакво обележје. На сахрани није било попа јер дете није ни крштено, а свекрва Анђа је рекла уплаканом Милосави:

"Бог дао, бог узео"!

Две недеље после тога Недељко и Анђа су из куће избацили Милосаву. Разлог много се смејала. Повод Анђин коментар - "Ето ти кучке Милошевићке, сахранила дете на уместо да кука она подврискује"! Последња: Милосава се враћа опу и мајци. Кад је Недељко дошао по њу у Хошиће, Милосавин отац и браћа су га дочекали на пушчану цев:

"Доста сте, ви Радовановићи, попили крви нашој Милосави. Нема више! Марш одавде"!

Не бој се, Небојша

"Друга снаја Вера, родом од Андријашевића, никако није била за нашу кућу. Њу је мој син довео из Мостара, где је радила у фабрици. Никад се није помирила с тим да живи на селу и да обавља сеоске послове", описала је пред Драганом П., инспектором, други брак свог сина Анђа Радовановић.

Вера Андријашевић из села Степени, на путу између Билеће и Гацка, и Недељко Радовановић упознали су се у Мостару где је Вера радила у предioniци "Ђуро Салај" у Врпачићу.

"Био је то на брзину. Ето, као данас смо се упознали, а већ сутра смо одлучили да се венчамо", сећа се Вера. "Била је то та проклета 1977. година. Не знам шта ми би те пристадох да напустим фабрику и да одем с њим да живим у Фатници. Недељко ме је тукао за синтицу и то већ после два-три дана. Анђа је фрктала на сваки мој покрет и стално говорила да сам ја мостарска курва и да им као таква нисам потребна у кући.

Ја нисам дала да ме свекрва малтретира, јер ако морам да трим мужа, не морам и њу, па сам тиме само више појачала њен бес. Али, врло брзо ми је дојавило и побегла сам. Први пут, па други, трећи, не сећам се више колико сам пута одлазила. Сваки пут сам мислила да је то заувек, али је увек долазио Неђо плачући да ме моли да се вратим. И ја сам се, луда, враћала. Ништа се није променило ни кад сам му родила сина 1978. Око детета је, углавном, пословала свекрва, а ја сам морала да радим све остало у пољу. Пошто је Неђо наставио да ме туче све чешће и чешће, коначно сам уте-

ДА ЛИ ЈЕ БАБА УБИЈАЛА УНУКЕ? (4)

ЋУТЉИВА СНАХА ЉУБИЦА

кла кад је малом било три месеца. Све-
крва Анђа није хтела да ми да сина.
Сад кад знам шта се у тој кући деша-
вало, подиже ми се коса на глави. Шта ли
је могло да снахе мог Небојши.

Ипак, једним поступком Вера је заш-
титила свог сина. Кад је коначно побег-
ла из Радовановића куће, отишла је пра-
во у билећку милицију и рекла:

"Ја се мужу више не враћам. Повеш-
ћу бракоразводну парницу. Сина ми ни-
су дали. Али знајте: чула сам кад је јед-
ном приликом Неђо рекао мајци у свађи:
"Прво си ми дете убила, али ово нећеш!"
Страх ме је другови, да у тој лудој кући
нешто не направе мом Небојши!"

Један милиционер је отишао у засе-
лак Бачевицу. Није био много тактичан,
али је деловао ефикасно:

"Имамо пријаву да се овде догађају
чудне ствари. Ако дјетету што буде,
боље вам је да и ви не будете живи.
Немој да долазим још који пут!"

Суд у Требињу је на бракоразвод-
ној парници дете доделио мајци Вери.
Небојша је тада имао девет месеци. Без
мајке је са бабом Анђом провео пола го-
дине.

"Дете сам одмах однела код лекара у
Мостар, а он, чим је почео да прегледа
малог, нагрди ме на пасја кола: "Каква
си ти то мајка, срам те било", викао је на
мене", сећа се Вера Андријашевић. "Ре-
као ми је да је дете неухрањено, да су му
зглобови истегнути и претио је да ће да
ме пријави милицији и питао ме шта
сам то радила с њим. Ја сам плакала и
тек кад сам се смирила, могла сам лека-
ру да објасним шта се све дешавало".

Схвативши да мајка није крива, ле-
кар је наредио да се беба снимим на ренд-
ген-апарату и те снимке Вера чува и да-
нас. Лекар јој је још тад саветовао да тужи
све Радовановиће, па нек одговара онај
ко је мучио дете.

"Син ми је имао девет месеци, а није
могао ни да седи, а камоли да хода.
Само је лежао. Неко му је изнезао згло-
бове и на ногама и на рукама, раскречи-
вао ноге и кривио кости. Нећу да грешим
душу. Ја не знам ко је то радио. Али, чу-
вала га је баба Анђа".

Небојша Радовановић сада живи у се-
лу Степени код родбине Vere Андри-
јашевић. То је изразито леп, јак и не-
миран шестогодишњак, који је сам нау-
чно слова из буквара икао ће тек на је-
сен у школу. Наравно, не памти бабу
Анђу. Никад није видео ни оца Недељ-
ка, а од свих Радовановића само је јед-
нпут долазио стриц који иначе живи на
Ријечи, да га посети, али с њим није био
близу. Нису дали Андријашевићи.

Кућа Андријашевића је мало пода-
ље од пута, на једном каменитом ћуви-
ку. Кад укућани виде да се неко непоз-
нат неће према кући, одмах склоне ма-
лог Небојшу док мушка чељад не види
шта тај непознати хоће и због чега до-
лази.

Детету су напунили уши многим
страшним причама о баби Анђи, па кад
Небојша види неку непознату старију
жену, одмах трчи у кућу и виче:

"Ујна, сакривај ме, сво иде баба Ан-
ђа! Молим те, покриј ме по глави".

Стеван Зећ

"Недељко се оженио против моје во-
ље и трећи пут. Било је то у лето 1979.
Из породице Вукоја је довео жену Љу-
бицу. И ја и мој муж Душан били смо од
почетка против тог брака, јер нам се чи-
нило да се Неђо одлучио на тај корак
на брзину, не размисливши довољно",
причала је у истражном затвору ин-
спектору Драгану П. Анђа Радовановић.
"Тек на упознавању са осталима из по-
родице Вукоја, установили смо да смо и
даљни род. Наиме, мој муж Душан и
мајка снаје Љубице су из исте породи-
це, рођаци у другом колону. Сматрам да
то није у реду и да је то главни разлог
што су им деца умирала још као бебе.
Помешала се рођачка крв и, ето, нес-
реће"...

"Анђо", стрпљиво је прекинуо инспек-
тор Драган. "Немој опет да ми причаш
о вештинама, ђаволима и мешању рођач-
ке крви. Већ сто пута сам ти рекао да
имамо небориве доказе да је све четво-
ро деце убијено, а не да је умирало при-
родном смрћу. Ево, ту је обдукциони на-
лаз", гурао јој је под нос инспектор
папире на којима је професор др Миха-
јло Кулиш из Титограда тврдио да су де-
ца убијена.

"Ја сам неписмена и не умем да чи-
там, али у то да су деца убијана не ве-
рујем", смирено је одговорила. "Лекари
су нешто смутили да би са себе откло-
нили сумњу. Они су децу упропастили
по болницама".

"Значи, нису ни вештине, ни прокле-
тво старог муслиманског гробља, ни
мешање рођачке крви криви за смрт де-
це, него лекари", покушавао је да збуни
Анђу иследник.

"Не знам ја ко је крив, али ја нисам",
тврдоглаво је понављала она.

Комшиница преко поља

Иследник је наредио стражару да Ан-
ђу одведе, а онда се поново вратио папи-
рима на којима су записани искази све-
дока. Имао је врло тежак посао: треба ис-
питати изузетно препредену жену која
наоко наивно, али успешно, скрива сво-
ју психу и одбијала упамти и најједнос-
тавније, али бруталне чињенице. Сдру-
ге стране, инспектор је дубоко осећао да
је Анђа Радовановић вишеструки уби-
ца и монструозни злочинац.

Читао је исказ у истрази Љубице,
Анђине снаје, која је за три године бра-
ка и боравка у кући Радовановића, са-
хранила своје троје дце.

Љубица, рођена Вукоје, из села Пађа-
ни, удала се за Недељка радовановића

као распуштеница, без деце. Имала је већ
један неуспели брак у Банату, па је Не-
дељкова понуда о заједничком животу
била "један од последњих возова", јер
у херцеговачким селима, где је још јак
патријархални начин живота, разведе-
на жена и нема великих шанси да се
поново уда. Његови родитељи, нарочито
мајка Анђа, дочекали су нову сна-
ју "на нож".

На саслушању у СУП-у само је Неде-
љко имао по коју лепу реч да каже о Љу-
бици:

"То је жена какву сам ја замишљао:
мирна, радна и послушна. Због ње бих
се и пет пута развео".

Најдужи исказ о загонетним уби-
ствима четири бебе у породици Радо-
вановић дала је Љубица. Инспектор
Драган је морао готово да принесе уво-
до њених усана како би је чуо шта го-
вори. Љубица не прича нормално од
оног трена кад је у рисанској болници
дечји хирург рекао:

"Ваша кћерка Здравка је умрла. Она
је убијена, то сте, вероватно, знали? Не-
ко јој је здружио главу".

"Пошла сам за Нећу јер сам га воле-
ла још као девојка", шапутала је. "Није
ми сметало ни то што је био жељен
већ два пута пре мене, ни то што сам
знала да је његова мајка строга према
свима у кући, а нарочито према снајама.
Ја се са свекрвом Анђом никад нисам
свађала".

Закасна вода

Чим је дошла у кућу Радовановића,
Љубица је осетила да Анђа ту ведри и
облачи, да је сви слушају и без пого-
вора извршавају њена наређења. И Љу-
бица је била послушна. Трпела је и нај-
теже увреде, а свекрва није презала да је
вређа ни кад је остала трудна:

"Шта си се испрсила к'о да носиш
министра у трбуху", знала је да приго-
вори Анђа Љубици.

А кад је била посебно бесна, знала је
да каже:

"Отераће тебе мој Неђо као и прве
две жене. Нека се он, благо мајци, жени
и шест пута као његов дела, мој отац. Не-
ка сваку проба па ако му се не допаде нек'
је отера. Све док не нађе жену према се-
би".

Кад се 28. фебруара 1980. Љубица
породила први пут и у кућу у заселак
Баћевицу донела сина којем далише име
Симо, свекрва Анђа ју је дочекала речи-
ма:

"Дете ти је никакво, мршаво и жуто.
Шта си то радила?"

Стеван Зећ

Малог Симу Љубица је донела из Требиња у петак, а већ у недељу увече дете је почело ужасно да плаче. У понедељак ујутро на бебиној глави се појавио плави оток иза десног увета. Ту неприродну израслину прва је приметила баба Анђа, па је рекла свом сину Недељку:

"Тешко да ће ти син преживети. Не го узми ти неку дечју ствар па пожури у манастир Острог нека калуђери прочитају молитву и нека ти дају свету воду да ми дете окупамо. Једино ће му то помоћи".

На путу за манастир Недељко је свратио у Требиње и потражио доктора којег је знао само по надимку (Шићун) и рекао му да се плаши за здравље свог сина. Лекар га је умирио речима да то није ништа страшно јер је дете нормално рођено и здраво изашло из болнице пре неколико дана.

У манастиру Острог Недељко Радовановић је предао запис (дететову кап) и калуђери су прочитали молитву, дали му свету воду, па је он пожурио кући.

Тамо су га дочекали уплакана жена Љубица и мајка Анђа која је мирно рекла:

"Иди ископај гроб. Дете ти више није живо".

Хоцина молитва

Недељко је тражио да Љубица одмах после тога затрудни, да роди друго дете, а кад је Анђа приметила да њена снаја опет крупња, често је говорила:

"Шта се котите као крмци?! Само сиротињу правите и слутите".

Те исте године, кад је сахрањен Симо, пред крај, у зиму, Љубица је донела на свет девојчицу. Иаленуше јој име Ленка. Беба је рођена здрава и лепо је напредовала. Није протекло ни две недеље откад је дошла из породилишта, кад је једне ноћи почела да се грчи од плача, а баба Анђа је опет ујутро приметила је и овом детету на темену изашао молдри оток.

"Биће дају је неко уреко", рекла је Анђа и за болест детета оптужила госте који су претходне вечери били на слави. "Иди, сине, опет у манастир, али се врати сада на време".

Недељко овог пута није послушао мајку него је жену и кћерку одвезао у Требиње. Лекари су прегледали девојчицу, ушитали Љубицу да јој случајно беба није испала из кревета, а онда су плаву набубрелу "шљиву" на темену пунктирали и видели да је пуна крви. Дете је лечено антибиотикима и после десетак дана је пуштено кући. У болници није плакало, а мајка га је у кућу Радовановића вратила здраво.

Није прошло ни недељу дана а Недељко је поново довео дете у требињску болницу. Имало је исти оток на истом месту. Овога пута лекари су малу Ленку послали за Сарајево. Дете је тамо лечено – и излечено. Враћено је кући, а следеће ноћи поново плач и поново плави оток.

"Ништа ти лекари не знају", рекла је Анђа, "ово дете је неко урекао и ја не верујем да ће остати живо".

Није помогао ни запис сарајевског хоше код којег је Недељко Радовано-

вић ишао по Анђином наговору. Хоша јесте отпевао Алаху молитву, али помоћи није било.

Само шест дана пошто је здраво дошло из сајаревске болнице, дете Ленка Радовановић је сахрањено на православном гробљу у селу Патници 11. априла 1981.

"Шта ћете ми у кући?"

И треће Љубичино дете, девојчица Здравка, није била боље среће. Одмах након рођења почело је да поболева, а и њему је на темену главе изашао плави оток који је био праћен непрекидним плакањем ноћу. Лекари из Требиња су послали дете и мајку на Институт за здравствену заштиту мајке и детета СР Србије у Новом Београду. Ту су поред девојчице испитивани и Љубица и Недељко, јер се сумњало да је за овако честе болести деце крив резус фактор у крви родитеља. Међутим, лабораторије-

ком анализом је установљено да родитељи имају крвне групе и РХ-фактор који се слажу, па је ова сумња као узрок болести деце одбачена.

Мала Здравка Радовановић је излечена у Београду после тридесетак дана, а кад је Љубица са кћерком дошла у заселак Баћевицу нико није било у кући да је прими. Њен муж Недељко је тада био у мостарском затвору пошто је осуђен због једне кафанске туче, свекар Душан је негде био послом, а где је Анђа – нико није знао да каже.

"Мене је из Београда довезао аутомобилом кум Хамид Лојо", шапутада је инспектору Драгану П. Љубица, сведочећи у истрази. "Кућа је била закључана, па сам морала да одем до заове Радојке у суселству. Свекрва Анђа је дошла тек увече. Ја нисам смела да донесете дете одмах у кућу, него сам отишла сама да извидим како је Анђа расположена".

Стеван Зећ

ДА ЛИ ЈЕ БАБА УБИЈАЛА УНУКЕ? (5, крај фељтона)

САД СИН ОПТУЖУЈЕ МАЈКУ

Пошто је Љубица Радовановић мало застала у давању исказа, да је охрабри, инспектор Драган П., из Међуопштинског СУП-а у Мостару, поставио јој је питање:

"И каквог је расположења била свекрва?"

"Ех, каквог", уздахну тихо Љубица. "Никаквог. Натмурено је хутала као бајаги пословала по кући, лупајући посуђем, а тако је трескала вратима да се мала Здравка дуго није смирила. Цео дан са мном није прозборила, а унуче није ни погледала. Тек сутрадан ме је упитала више онако као ајвана него као чељаде: "А ти се сумњаш по Београду док ти је муж у затвору, а? Шта си радила тамо? Овде посао стоји, а ти се проводиш..."

Са другим петлима, петог дана од када се вратила из београдске клинике, излечена, мајушина Здравка је почела да плаче. Убрзо је малаксала па и престала да даје гласа од себе, али је била још жива. Бебу су хитно пребацили у Требиње, а лекари су је послали (као што смо већ писали) у Рисан, где је 26. октобра прошле године и издахнула. Лекари су, познато је, о томе обавестили СУП.

Неподобна за истину

После првог саслушања сведока инспектор Драган је знао и много и мало о загонетним уморетвима четворе деце Недељка Радовановића. У истражном затвору је била баба покојних беба Анђа, која је одбијала не само да призна монструозна убиства, већ је порицала и

чињеницу да су деца уопште насилно умирала. Нико од кључних сведока муж Душан, син Недељко, бивше снаје Мирослава и Вера, а ни садашња снаха Љубица, као ни кћерка Радојка, нису директно оптуживали притворену Анђу, а нису ни сумњали ко би међу њима могао да буде злочинац. Међутим, убица се крио у том невеликом списку. Инспектор Драган нимало није сумњао да је тако.

Још на почетку истраге, чим је била притворена, Анђа Радовановић је тестирана и на "детектору истине", али апарат којим се користе криминалистичке службе није реаговао. Статистичари тврде да око десет одсто људи, из здравствених разлога, није подложно за испитивање на овој машини. Међу тим малобројним нашпа се, ето, и Анђа, јер има претерано висок крвни притисак, па осетљиви сензори детектора једноставно – не реагују!

Пролазила је већ трећа недеља, а истрага је, бар привидно, талкала у месту. Детаљни искази свих које је позвао истражани судија гомилали су се у фасцикли, али све је то било недовољно да би јавни тужилац могао да напише оптужницу и осумњичену Анђу, која је била у затвору Окружног суда у Мостару, преда суду. Због тога је одлучено да се истрага настави. Системом елиминације су издвојене личности које су поред Анђе Радовановић непрестано биле на месту злочина: Душан, Анђин муж, и Недељко, Анђин син, односно деда и отац поморених беба.

У среду, 7. децембра прошле године, низ стрмину асфалтног пута што из Билеће води према Мостару, спуштао се према кућама у засеку Бачевица један милиционер. Дошао је до куће Радовановића, није ни улазио у двориште, него преко тараба пружи Душану плави коверат:

"То је за твог сина. Ако он није ту, можеш и ти да потпишеш. У позиву све пише шта треба да ради и нека буде тачан", рече и оде.

То је инспектор Драган одлучио да на поново саслушање позове Недељку Радовановића. Искусни иследник није желео да га приволи, него је одлучио да га позове писмом. Јер и неодзивање на службени позив или бежање – дају одређене сигнале истразил.

Нестрпљиви Недељко

Али, Недељко Радовановић је тог јутра дошао и пре одређеног времена у зграду Међуопштинског СУП-а у Мостару. Одмах се видело да је веома нестрпљив. Већ је питао портира зашто је поново позван, а овај му је лаконски одговорио:

"Уђи у чекаоницу, друже и седи".

Прошло је више од једног часа и ништа се није догађало. Она је ушао један милиционер да га повеле у другу собу.

"Друже, ја сам позван за осам сати, а сад је већ једанаест и тридесет. Да нису заборавили на мене", био је нестрпљив Недељко.

Милиционер га је одвео у другу одају и нехајно рекао:

"Седи овде и чекај".

Била је то стара психолошка игра са онима које треба испитивати.

Тек по подне (Недељку се чинило да је прошла цела вечност) на врата канцеларије је закуцао инспектор Драган:

"Здраво Радовановићу, извини што си ме чекао, имао сам нека важна посла. Па како си?"

"Опростите, друже инспекторе, али имам последњи аутобус из Мостара у пет часова, закаснићу", одмах ће Недељко.

"Ма, полако, Радовановићу, иду аутобуси сваки дан. Један оде, други дође. Него, седи да мало попричамо".

"Зар сам ухапшен"?

Саслушање је почело констатацијом: "Сведок је опоменут на дужност да говори истину, да не сме ништа прећутати, а затим је упозорен на последицу давана лажне изјаве као и да није дужан да одговара на питања ако би тиме изложио себе или свог блиског сродника срамоти, материјалној штети или кривичном гоњењу".

Недељко Радовановић је почео да прича:

"На крају желим да истакнем да ја ни у кога из моје породице не сумњам да би убијао моју децу, јер да сам у то убеђен, сам бих му судио. Поготово не у мајку која је више пазила своје унуке него нас, своју децу, док смо били мали", издиктирао је на крају изјаве Недељко Радовановић.

"Добро, соколе мој, потпиши изјаву", извуче папир из писаће машине инспектор Драган.

Било је већ предвече кад је саслушање завршено. Док је Недељко још потписивао записник, инспектор рече милиционеру:

"Одведи га у број 8".

"Шта то значи? Зар сам ухапшен", узврпољбио се Недељко.

"Видећемо, видећемо. Сад је ионако касно, немаш аутобус до села, а немаш ни пара за хотел. Ако будеш хтео да

говориш још са мном, само кажи стражару".

Снови баба-Анђе

Исте вечери Недељко је тражио да поново види инспектора.

"Није ту", одговорио му је овај кроз врата. "О'шо чо'ек кући. Не мере он чекај' цијеле ноћи да ти буде на расположењу кад теби прдне у главу да причаш. Чекај до јутра, је л' јасно?"

Већ у пет часова ујутру Недељко је опет тражио инспектора.

"Чекај, бољан, ради тек од седам, кул си наврло", рече други стражар. "Знаш како народ каже: стрпљен, спашен".

На истом оном папиру, на којем је био потписан записник са саслушања од претходног дана, дактилографкиња је испод потписа прво написала:

"Саслушање настављено у 11.30 часова. Сведок је на изричито питање одговорио да одбија да користи благодет 227. члана ЗКП" (а то значи да је спреман да одговара и на питања којим би себе или свог блиског рођака изложио срамоти, материјалној штети или кривичном гоњењу).

"После дужег размисљања, извукао сам закључак да је једино моја мајка могла убити децу", рекао је Недељко Радовановић, што је уредно заведено у записник.

Наводио је многе детаље. Истражни судија и заменик јавног тужиоца заједно са инспектором Драганом, слушали су како је сингнесвесно градио тешку оптужбу против своје мајке:

"Кад се Љубица вратила из Београда са Здравком, био сам у затвору. Али, жена ми је причала да ју је после неколико дана, пошто се вратила кући, моја мајка послала да истера овце на пашу, па кад се вратила, да је нашла ћеркицу уплакану и да је видела плави оток на дечијем потиљку. Кад је то Љубица рекла мојој мајци, она јој је одговорила: "Ма какав оток, имала га ти на бубрези-ма".

"Након што ми је прво дете од Љубице умрло, хтео сам да ми одмах роди друго. Видевши Љубичин стомак, мајка се бунила и говорила нам: "Шта се котите к'о панчад, срам вас било". По-некад је говорила и – "као крмал". Ја сам због тих речи често плакао па бих јој и рекао: "Како ти није жао, зар не видиш да ми деца умиру, а да желим имати своје дете". Мајка се бунила што рађамо сваке године децу, па кад је Љубица занела треће, ово последње дете, рекла ми је љутито: "Биће ти исто и са овим као и са осталом". Ја сам је питао шта јој то значи, а она ми је одговорила да је сањала неки сан, али даље није хтела да ми објашњава".

Ожиљак на бради

Недељко Радовановић је описао потанко још неке детаље из живота у кући Радовановића:

"Моја мајка Анђа је, иначе, плахе нарави, стално је љутита и свадљива. Викала би на све и изазивала свађу међу нама, а знала је да завали и нас рођену браћу. Ево, погледајте, овај ожиљак на мојој бради. То ме је песницом ударио брат Ратко пошто му је Анђа рекла да га

Све жене Недељка Радовановића порађале су се у Медицинском центру у Требињу. Бебе су овамо доношене са чудним отеклинама на глави. После вишедневног лечења деца су отпуштана као здрава, а онда би поново долазила са истим обољењем. Одавде су упућивана у Сарајево и Београд, али узрок болести није утврђен

ОБРТ У ИСТРАЗИ О СМРТИ ЧЕТВОРО ДЕЦЕ

САВРШЕН ЗЛОЧИН У ФАТНИЦИ

После 107 дана у истражном затвору у Мостару и посматрања у психијатријској болници Врпче код Загреба, Анђа Радовановић је, услед недостатака доказа да је усмртила децу свога сина Недељка, пуштена на слободу

Мостар, марта 1984. године

У канцеларији мостарског адвоката Ђазима Салаковића тегла меда и зас-труг кајмака. Послала по мужу Душану Анђа Радовановић из села Фатнице чим је 7. марта пуштена из истражног затвора. То је знак пажње овом младом адвокату за труд и смелост (неки мостарски браниоци су избегли овај случај чак и по службеној дужности) што се прихватио да брани Анђу Радовановић осумњичену да је "у моментима, кад је нико не види и на за сада неутврђен начин, деловала насилно на главе четворо деце свога сина Неђе..." која су због тога редом умирала у последњих десет година.

"На наговор неких старијих колега прихватио сам овај случај. У почетку сам имао психолошких тешкоћа тако да, на пример, при првом сусрету са Анђом Радовановић у истражном затвору нисам имао храбрости ни да се рукујем с њом. Са правне стране био сам свестан, ако она сама не призна, истрага ће тешко наћи доказни материјал који би је одвео на суд. Тога су били свесни и у СУП-у и у истражном суду", прича адвокат Салаковић.

Чињеница је да је постојало злодело, једно убиство је сигурно почињено (тромесечна Здравка Радовановић је умрла у рисанској болници 26. октобра прошле године здробљене главе) и још три ранија убиства за која је судски вештак, професор др Михајло Кулиш, после експериментације и анализе костију лобање чврсто претпоставио да су почињена ранијих година на истоветан начин. Постојала је и оправдана сумња да је Анђа Радовановић убила своје унуке. Од почетка је, међутим, недостајао мотив. У кривичној пријави Окружном тужилаштву у Мостару, криминалистички одсек Међуопштинског СУПА је написао: "За сада се не може са сигурношћу утврдити мотив, али се може претпоставити да је реч о веровању у натприродне силе или о патолошкој особи која не жели никог поред свог сина, из само њој разумљивих разлога".

За сто седам дана проведених у истражном затвору, Анђа Радовановић није признала ништа. После једномесечног посматрања у душевној болници Врпче код Загреба, судски вештачи, психијатри: примаријус др Карла Поспишил-Завршки, професор др Рудолф Турчин и професор др Анте Сила закључили су да она "не спада у скупину душевно

поремећених, трајно болесних, органско оштећених или душевно заосталих особа", али и то да се "осумњичена у својој одбрани служи, према степену свог културног развоја и начина живљења, логичним и реалним чињеницама а не мистиком или ослањањем на празноверје".

Пошто ни инспектори, а ни доктори нису открили мотив четвороструког убиства, истражни судија Мешида Креско је пустила Анђу Радовановић из истражног затвора због недостатка доказа.

"Моја штићеница тражи да СУП-у, односно држави, поднесем захтев за надокнаду материјалне штете и рехабилитацију њеног моралног лика", вели адвокат Салаковић.

Нема криваца

На столу Мешиде Креско је подебела фасцикла са списима о истрази због четвороструког чедоморства у селу Фатници. Већ је увезана и само још формално није у архиви. Мешида Креско слеже раменима:

"Нема доказа за суд. Боље је три кривца пустити него једног невиног осудити".

Питамо другарицу Креско да ли зна за неки случај сличан овоме?

"Знам, и то из личног искуства", каже нам. "Пре три године сам била председник кривичног већа у Окружном суду. Била је подигнута оптужница против Омера Б. из једног села код Прозора да је у пијанству, у свађи са женом, бацно свог шеснаестомесечног сина на неки чврст предмет и усмртио га. Убиство се одиграло у породичној кући у тренутку нестанка струје. Горела је петролејка. Тој сцени су присуствовали и родитељи Омера Б. Деда убијеног детета је полуслеп и није могао да сведочи. Оморова мајка, дететова баба, тврдила је да ништа није видела, али за брачну свађу је окривила своју снају. Оморова жена је у истрази изјавила да је њен муж убио дете, бацивши га из све снаге на под. Међутим, одбила је да сведочи. По закону, на то је имала право. Ја сам Омера Б. ослободила због недостатка доказа. Тај случај је и до данас остао нерасветљена породична тајна".

Стеван Зец

моја жена Љубица мрзи и назива разним именима. Ја сам Љубицу хтео да заштитим и тако сам се потукао са бра-том...

Увече, кад бисмо се сви враћали са њива уморни, мати би нас чекала у кући са вечером. Врло често нико није вечерао јер је она знала чим бисмо ми прешли праг да изазове општу свађу.

Примећивао сам више пута да је била у некој депресији, па сам јој у више наврата давао и новац да иде лекару и да се прегледа, па ако треба и да се лечи. Она је паре увек узимала али је одбијала да иде говорећи: "Па, нисам ја луда".

Била је у свађи са свим мојим тазбинама. Бранила ми је да одлазим код родитеља и рођака мојих жена. Није у свађи само са тазбинама мог млађег брата Ратка, јер се он тек недавно оженио.

Отац Душан је све послове и одлуке у кући око вођења домаћинства препустио њој. Још док је он радио, па после кад смо се запослили мој брат Ратко и ја, сваког првог смо морали сав новац што зарадимо да дајемо њој. Она је господарила свим пазарима у кући. Једном приликом сам питао оца зашто допушта да се мати овако понаша, а он ми је одговорио да јој ништа није могао ни пре док је био у снази, млађи, а камоли сада, овако стар и болестан. Рекао ми је да је одувек морао све да јој пушта на вољу".

"Боље је да те осуде"

После овакве изјаве, Недељко Радовановић је отишао кући у заселак Бачевицу. Био је то први корак у истрази.

У међувремену је дошло и до суочења у истражном затвору између мајке и сина. Али, то кратко виђење није донело неке битније резултате по истрагу. Недељко је мајци Анђи рекао у лице: "Ти си ми побила децу! Боље да те суд осуди, јер ако те ови пусте, ја ћу ти судити".

Син је био узбуђен, а Анђа хладнокрвна:

"Хајде, болан, бено једна, шта булазниш? Како би ја могла да убијем своје унуке? То је тебе тазбина наговорила да сведочиш против мене", одговорила је.

Ма колико да је инспектор Драган П. сигуран да је убица деце већ изолован у разумевању целог случаја недостајао је још камен темељац. Оно основно питање криминалистике: зашто се то догодило?

Доиста, зашто би баба-Анђа убијала своје унуке? Првог одговора, бар засад, нема.

Одлуком истражног судије Окружног суда у Мостару, Анђа Радовановић је упућена на психијатријско вештачење у Врпче крај Загреба.

Налаз вештака се очекује.

Стеван Зец

Што се тиче Анђе Радовановић, Медици Кресо нам тврди да је од првог разговора са њом имала утисак да је реч о веома "префриганој" особи. Уосталом, налаз психијатр то потврђује. Чита нам део тог стручног мишљења: "Анђа Радовановић је унаточ неписмености и необразованости оштроумна и животно промућурна сељанка, особа снажне воље и енергије. Она и данас зна што жели са саговорницима на свој једноставан и упорни начин недвосмислено указује како не постоје евидентни докази о њеној кривици за дјело. Не осјећа се кривом, а морамо устврдити да се и понаша тако као да ју се читав овај поступак не тиче. О испитаници са психијатријске тачке гледишта заправо можемо мало рећи. Свакако можемо тврдити да не показује знаке праве и трајне душевне болести".

"Зарадила сам пензију"!

Док смо силазили низ већ познату стазу, стрмином, од асфалтног пута Столац-Билећа према Фатничком пољу, где је кућа Радовановића, угледали смо Душана Радовановића како копа у башти, из пушнице за сушење месо се димило, а Љубица Радовановић, Анђина снаха, нешто је пословала по дворишту.

Душан је био узбуђен кад нас је видео:

"Нисам чит'о што си пис'о, али су ми причали други. Да си ми био ближе и да сам имао ништољ, убио бих те! Али видим да си поштен човјек, јер кад је дјело изашло на видјело и доказало се да моја Анђа није крива, доп'о сила опшеш нову ситуацију".

Душану Радовановићу је узалуд објашњавати да "недостатак доказа" нема везе са Анђиним ослобађањем, јер он ни сада не верује да су му унучад убијена, већ је убеђен да су умрла "не знам, богами, од чега".

Анђа нас је чекала на кућном прагу. То је ниска жена округлог лица. Повезана је са две мараме испод којих вири прамен црне косе. Хола полако као да је болесна. Беле је пути (вероватно недостатак свежег ваздуха у последње време), нежне коже по лицу, без израженијих бора, што би било нормално за њене 63 године. Руке са мало чворноватим, кратким и подељљим прстима, али чисте и беле, без жуљева или других знакова тежачког живота на селу. Пије ракију, пуши филтер-цигарете (најскупље домаће), говори без мимике, тихо, готово и да не помиче усне. Понекад руком заклони уста да јој се кроз мало размакнуте усне не приметне лоши и ретки зуби. Изговор јој је правилан, херцеговачки:

"Мене су дупмани опрнили пред властима, па сам на правди бога седела у затвору. Зато ћу тужити државу за увреду части јер ми је образ окаљан. Ја знам да сте ви новинари морали тако да пишете. Мени је у затвору упропаштено здравље. Ослабила сам двадесетак килограма. Била сам као цура, а сад сам као баба. Знаш, да је по правди, зарадила бих за ових сто седам дана затвора пензију".

(Из извештаја лекара психијатријске болнице у Врапчу: "Сматра да је ниједан суд у СФРЈ не може осудити јер се код нас, како каже, не суди о лажима. Ове лажи које су на њу бачене и ради чега је у затвору тврди да воде порекло од брата њене снаје Љубице, а то зато, да би снаја Љубица и њен син Недељко били ослобођени кривице... Боравећи на психијатријском испитивању добро се уклопила у кућни ред, добро је јела и спавала, уредно разговарала са болесницима, персоналом и нама. Уредно је сурђивала на свим прегледима и претрагама, једино се хипохондријски понашала, стално се жалећи на многе сметње, на губитак телесне тежине и показивала је знатни интерес за стање својега здравља које је објективно врло добро. Није показивала ни забринутост, а ни

жалост. Једном речју понашала се посве нормално као да се не налази у притвору и под сумњом да је починила злочело").

Дуго Анђа прича о турском гробљу и његовом проклетству. Тврди да се "уназад триста година у Фатници углавном рађају кљаста или бенана дјеца". Прекида мужа Душана врло оштро ако се умеша у разговор. Стално скреће тему на неприродне силе које су, по њеном мишљењу, криве за смрт деце. Али, о томе је не треба слушати јер: "Различита вјеровања су дио народне психологије наших крајева, а не и у случају Анђе Радовановић, јер поново тврдимо да таква вјеровања код ње нису била психолошка, односно психопатолошка мотив и потицај томе, да тијеком десет година усмрти свако од четворо рођене унучади из два брака свог најстаријег сина. Све ово, дакако, под претпоставком да јој суд докаже да је описана дјела и починила". И то пише у налазу судских вештака из Врапча.

Вели да је снаја Неђу послала да чува овце. Снаха Љубица само ћути и приноси прво њој, па госту, а потом свекру: цигарете, ракију, кафу, кексе... Анђа нас нутка и сувим месом и кајмаком. Покушавамо да разговарамо са Љубицом, али она шапће па се не разуме шта хоће да каже, али је зато ту Анђа која одмах препричава њено шапутање у стилу: "Она мисли", "Она каже", "Она зна" или "Она не зна".

Сад Неђо чува овце

Кад не послужује, Љубица криши прете или гледа у једну тачку на зиду. Питамо Анђу зашто је не одведу код лекара због те одузетости говора. Одговара: "Нема се времена, а и шта ти лекари знају". После једног часа разговора са Анђом Радовановић, потврђује се мишљење лекара из Врапча:

"Основно расположење испитанице је лагано раздражљиво. Њен фондријичи је, међутим, опсежнији од очекиваног, одговори су јој брзи, логични и по њу увијек сврсисходни. Уколико се у једном тренутку и нађе у недоумици за брз и одговарајући одговор, онда се послужи неком од многобројних народних изрека - поштапалица, као на примјер, "што би ја била паметна кад ви имате више у пети него ја у глави".

Шта рећи на крају ове серије текстова о несвакидашњем криминалистичком случају из села Фатнице где је у породици Радовановић умрло четворо деце Недељка Радовановића? Грбови постоје, налаз судског вештака тврди да је злочина било у серији. Мотива нема, односно засад је нелокучив. Досад осумњичена Анђа Радовановић није признала, истрага јој није могла ништа доказати. На великој су муци инспектори. А и сувише много малих гробова, да би се могла правдати неефикасност и беспомоћност недостатком доказа. Или све треба пустити времену да оно расветли мрачну породичну тајну Анђе, Душана, Недељка и Љубице Радовановић.

Стеван Зен

Анђа Радовановић је радо позирала за нас: "Ко каже да неволим да се сликам"

НЕКА ЗАПАЖАЊА О ВУКУ ДРАШКОВИЋУ

"Отпиши му како знаш владику, а чувај му образ ка' он теби"

Побуда за ово писмо углавном је протекла због прљаве и подле подметачине коју је Вук са његовом машинеријом лепшито и злобно лансирао да Војо Шешељ није Србин, него је хрватског порекла и да су његови преци Хрвати. Уосталом, богат је арсенал лажи и обмана које су се појавиле у јавности од тог надобудног преливоде, а све у циљу да он једино може да "усрећни и спаси" српски народ ако дође на власт. Зар није пре пола године два сата млатио на ТВ Политика, да ће у Србији најмање 800.000 људи умрети од глади и смрзавања у току ове зиме, ако не победи његов СПО.

Када се први пут Вук појавио на политичкој сцени Србије заинтересовао сам се за њега, зато што сам и ја Херцеговац и што сам читао његове књиге, од којих ми се једино свидела "Судија". А 1989. године сам био на летовању у Будви, где је тада боравио и Вук и он је тада загребачком таблоиду "Старт" дао један дужи интервју, колико се сећам, на 6 страница. То је био интервју углавном обојен нацистичким погледима (што Денос сада приписује Шешељу), на пример: "Да је српска земља свугде где постоји неки српски гроб" итд. Он је у Београду на Бадњи дан 1990. године написао и потписао: "Предлог програма странке Српска народна обнова (СНО)", у коме се залаже за Србију у коју морају ући сви крајеви Југославије где су Срби пре 6. априла 1941. године били у већини, да се муслимани не могу одвајати од народног српског стабла итд., да би касније све то мењао и порицао и приписивао Шешељу.

Интересантно је поменути ко су Драшковићи из гатачке површи. Један угледни историчар, Вуков блиски комшија, испричао је прошле године у башти ФК Партизана, у Хумској, мени, Саву Радоњићу и Гају Слијепчевићу да је та породица без икаквог угледа у том крају зато што је у Првом светском рату брат Вуковог деде, Бура, био аустро-угарски пуцокор, који је многе људе малтретирао и терао у логоре у Мађарску, и то искључиво Србе, а то је био једини Србин у том делу Херцеговине који је добровољно ступио у пуцокоре, који су нанели велику штету херцеговачком српском живљу. За Вуковог оца Видлака такође каже да је човек без икаквог угледа и

да Вук лаже када прича да му је отац првоборан НОР-а, у ствари, он је 1941. године ступио у партизанску ослободилачку војску када су скоро сви Срби из Херцеговине пришли том покрету да би се одбранили од усташког ножа. Али, убрзо после повлачења партизана, 1942. године, прилази Италијанима, да би крају 1944. године опет пришао партизанцима. Значи, исти преливода као Вук. Такође нам је испричао један интересантан случај. Вуков деда Бура посвађа се у неком друштву са једним комшијом и описује га, нашо увређени комшија зграби једну каменицу и револтиран је баци на Бура, али га несрећно погоди у потиљак да овај од тога добије потрес мозга и умре. Тај човек је ухапшен, али како је суд установио да је то било убиство из нехата, буде благо осуђен. У то време Видлак, Вуков отац био је на одслужењу војног рока, али када се вратио из војске почео је да прети комшији што му је убио оца. Да би се решио спор, угледни сељаци организују састанак да их помире, и Видлак затражи да му тај плати 1.000 динара и да му опрости крв. На то тај комшија одмах пристане. Касније се причало: "Ето, Видлак продале оца за 1.000 динара". По казивању тог историчара, једина светла фигура у тој породици био је Вуков стриц који се храбро борио на Сутјесци.

Из поузданих извора чуо сам да је Вук принцу Александру Карађорђевићу обећао да ће га довести на престо, када он победи у Србији, а то је било пре пар година када је Вук боравио у Лондону, јер је његова свастика Милица, која је у Лондон после студија отишла да усавршава енглески језик, ступила у службу код принца да њега и његовог децу научи да говоре српски језик. Наравно, Вук је за то тражио политичку и финансијску подршку.

Иначе, пратио сам све милитантне Вукове зборовне и говорне. Па зар човек, који 9. марта 1991. године позива на јурниш организовано руљу скупљену из приземља и подземља, да отима оружје и службена возила од органа који одржавају ред и мир, а која је најлепшу улицу претворила у крш од поломљених излога. Зар човек који, јула 1991. године, организује на тргу Републике "Митинг против петокраке" организује да

се на том истом митингу вијоре застава једне стране силе на којима има 51 петокрака, може да буде демократа и патриота. Био сам присутан када та његова гарда пева: "Од Тополе па до Равне горе свуд су страже генерала Драже и патроле Калабић Николе". Па да има имало мозга у глави, упозорио би те безумнике да је Калабић добровољно и на најперфиднији начин преварио Дражу и предао га ОЗН-и. Такође сам на митингу 9. марта 1992. године видео како та бесловесна маса носи пароле на којима пише: "Не лајте на Вука него блејите, пре него га дозвати". А то се једино може тумачити да они који се не слажу са Вуком блеје као овце, а зна се шта вук ради са овцама.

У свем том лудилу чудно је да неки врени интелектуалци у које би, пре свега, убројио Селенића, Палавестру и друге, пристају да их предводи један такав аветњак. Зар их није срамота да им он у том њиховом некаквом ДЕПОС-у буде неприкосновени вођа и да их он предводи.

Рајко Видачић
1. март 1993. Београд

Драги Војо

Наш аветни земљак Вук Драшковић, је пре два дана обећао српском народу да ће потећи мед и млеко када он победи на изборима, да ће седамоструко повећати пензије, запослити 800.000 нових грађана, изградити 500.000 нових станова итд.!? Што би вероватно био велики залагај и за богату и велику Америку. Али његовим ступидаријама не треба се чудити, он је и на прошлим изборима крахирао због глупости које је причао.

У последње време више пута устремљено се на тебе, као што се види у чланку у "Политици" од 8. овог месеца, у вези сусрета са руским генералом који је дошао у Србију да би се упознао са ситуацијом и да би по могућству допринео у пружању помоћи угроженом српском народу. По Вуку ти се повезујеш са некаквом "црном интернационалом", ти примаш руског генерала кога он назива лажовом и авантуристом у својству вође српских фашиста итд. Њега не забрињавају белосветски хошпаплери који крстаре овом земљом у име заш-

тите некаквих људских права која су тобоже угрожена и подносе о томе лажне извештаје и фрапирају светску јавност. Не тичу га се ни мудаци и ни страни плаћеници који долазе у Босну и Херцеговину да убијају наш народ. Не брину га ни 16 хрватских бригада које насућу на наш малобројни народ у нашој каменитој и поносној Херцеговини. Али га брину они који би могли да помогну Србима.

Он се данас представља као главни миротворац и предводник руље дефетиста која урла "Не рачунајте на нас". А ти знаш добро, када си био у добрим односима са њим, да је он први проповедао најмилитаристички шовинизам. Његове су крилатице: "Ако муслимани подигну зелени барјак, ми ћемо им сећи и барјак и руке; где је год српски гроб ту је и српска земља; Ми ћемо у борбу са нашим непријатељима ићи са мачем у једној, а са јеванђељем у другој руци итд.". Треба само пронаћи загребачки "Старт" коме је он у лето 1988. године дао интервју у Будви на 5-6 страница, па цитирати неколико његових "бисера" из његове идеологије о Југославији, о српским границама, о заједничком животу са осталим народима и народностима у Југославији итд. Онда ће свакоме бити јасно да је он творац и аутор најекстремнијих националистичких теорија које се граниче са нацизмом, због чега сада свакодневно оптужује тебе и Слободана Милошевића. Ти сигурно знаш и много више о тим његовим екстремним булажњенима, јер си био једно време у присним односима са њим. Чудно је да то не обелоданиш и да му "чуваш образ ка он теби".

Колико он мисли добро Србима и Србији најбоље илуструју његове изјаве делегацији грчко-српског пријатељства, да су Срби криви за све што се догађа у Југославији; да ће се извинити у име српског народа Хрватима и муслиманима (Изетбеговићу и Туђману) за све што им је приредио српски агресивни режим. Он се радује сваком српском злу и недаћи и ликује што су уведене санкције према Србији. Прогнозира општу немаштину и умирање од глади, јер наводно ускоро ће спасити Србију ако победи његов СПО. Обећава брла и долине, а људи то упоређују са неким бившим политичарем који је народу обећавао у једном селу пут, мост и школу, па када му сељаци рекоше да им не треба школа јер немају толико деце за њу, а он им одговори направившемо вам и децу. Па пошто Вук у време "беле куге" која влада у Србији све може, ваљда ће се сетити да стане на пут и тој српској несрећи, те ће обећати да нам прави и децу, јер је показао и на том пољу велики успех у свом браку.

Рајко Видачић
10. 11. 1992.

Војислав Шешељ

ИВ

АКРЕДИТИВИ УСТАШКОГ КОНЗУЛА ВУКА ДРАШКОВИЋА

Факсимил насловне стране књиге
из које преносимо овај текст

П.С.

Достављам ти копије два написа које сам послао "Политици", али она то није хтела да објави. Овај напис о теби носио сам лично и у "Експрес Политику" јер сам имао препоруку од угледног новинара, који ме је послао код уредника рубрике. Тај уредник је прочитао напис и рекао да нема проблема, да ће то објавити, али како се тих дана водила битка за "ослобођење" и Експреса и смењу његовог главног уредника, и тај напис је завршио у кошу.

За и против Шешеља

Немам никаквог разлога да браним др Војислава Шешеља, због неких његових рогобатних изјава и поступака. Једним од његових таквих поступака и лично ме је повредио, када је пре две године на промоцији моје књиге "Обрачуни са балистима" у сали Дома инжењера и техничара у Београду, без икаквог разлога изазвао инцидент и минирао скуп на коме је било стотинак људи.

Неке Шешељеве изјаве у којима има призвука шовинизма су за осуду и критику, али му нико не може оспорити високи степен патриотизма и спремност да се до крајњих граница заложује за одбрану националних интереса Србије и српског народа у целини. У његовим изјавама о српским границама и разграничењима у бившој Југославији свакако има претеривања, али те границе и та разграничења он је преузео од свог бившег кума Вука Драшковића, који је први тај план изложио пре три године у интервјуу загребачком листу "Старт", али зачудо нико њега не напада за тај изум.

Познато је да је Шешељ ступио на политичку сцену после нечувеног поступка према њему када га је комунистичка олигархија Микулића и Поздерца ухапсила и осудила на осам година робије, само зато што је слободно изнео своје мишљење о будућем уређењу Југославије, које можда није било у реду, али је било боље од овога што се данас дешава. Он је три у оку свим србофобима и разбијачима Југославије, а и једном делу српске опозиције. Овима се нарочито замерио због његовог демократског схватања парламентарне борбе за освајање власти, јер није присталица уличних јуриша и ломова за обарање легално изабране власти, него за политичко надметање путем избора. Довео их је до беса због фер поступка, када је први честитао председнику републике на изборној победи, док је његов бивши кум окривно за то српски народ изјавио после избора да српски народ треба да се стиди.

Ваљда се на ниједног политичара у Југославији није толико насртао и претило му и физичким нападима, угрожавајући његов лични интегритет и сам живот као што се то ради према Шешељу. У тим заверама на његову личност и интегритет удружени су хрватски екстремисти, албански сепаратисти, муслимански фундаменталисти до српских острашћених десничара и монархиста. Убрзо после организованог бомбашког напада у Титограду када је једва извукао живу главу, а којом приликом је рањено педесетак људи, насућу на њега пред Савезном скупштинском без икаквог разлога и повода неки "таксиста", а потом исто то раде пред скупштином Србије и неки "студенти", који га гађају разним предметима.

Можда није требало да реагује онако како је реаговао, а он је само извукао пиштољ и уперео га у небо, да би скренуо пажњу насртачима да је наоружан. Сви који смо видели тај снимак уверили смо се да он тиме није угрозио ничији живот, нити је оружје уперено на било које лице. А шта је могао да уради и како би поступио други човек, коме је за месец и по дана три пута озбиљно прећено, а и покушано да буде убијен. Зато су смешни и недокументовани захтеви за кривично гоњење и одузимање посланичког мандата др Војиславу Шешељу, јер за то нема никаквих законских основа.

На крају се може закључити: Иза свега тога стоје наше примитивне балканске политичке игре, што нам као слободарском народу не чини част, а страховито нарушава наш углед у свету. Демократија није анархија.

Рајко Видачић
14. 7. 1992.

Др Војислав Шешељ, "Акредитиви усташког конзула Вука Драшковића", (Београд 1993. године), АБЦ "Глас", Београд

ЕКСКЛУЗИВНО

ЈАВНИ ПОЗИВ ЗА КУПОВИНУ НАЈЈЕФТИНИЈИХ ПЛАЦЕВА У СРБИЈИ

**ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ**

ЈАВНИ КОНКУРС

За доделу парцела у Петровчићу

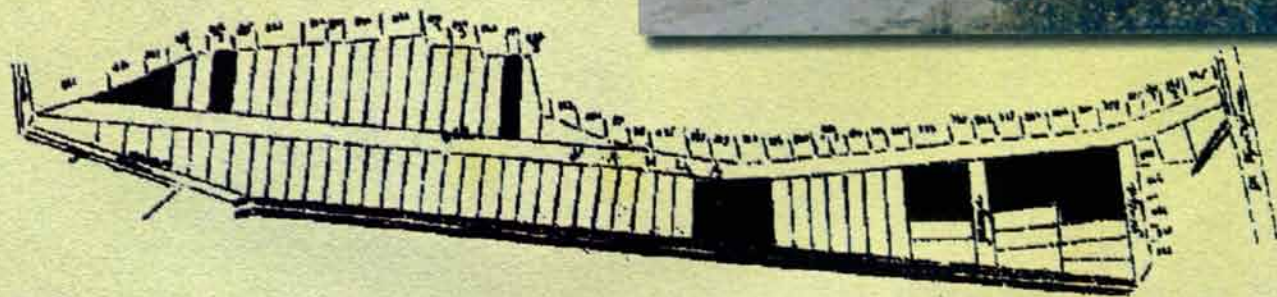
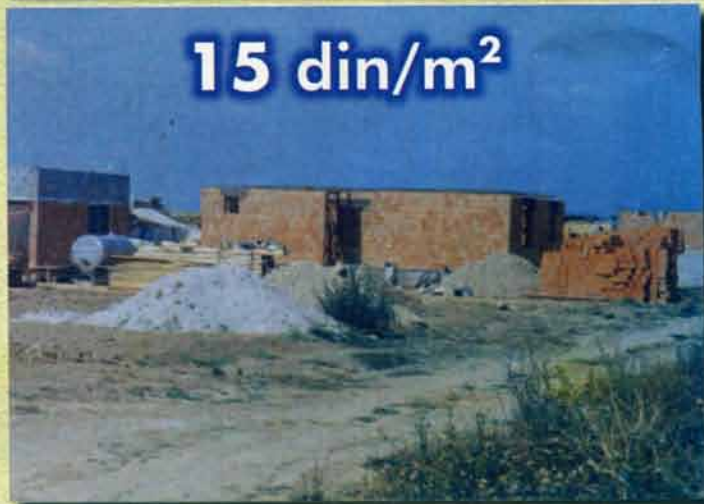
- Плацеви се уступају уз накнаду од 15 динара по квадратном метру
- Право учешћа имају сва правна и физичка лица
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име оглашавања уплати 50,00 динара на жиро рачун „Земунских новина“ 40805-637-5-6006714
- Пријаве на конкурс достављају се Одељењу за имовинско-правне послове Општине Земун, Трг победе 1, други спрат – соба број 60
- Све информације на телефон 011/198-323 локал 36

ПЕТРОВЧИЋ

ЦЕНА ПЛАЦЕВА:

15 din/m²

**ЦЕНЕ ПЛАЦЕВА ВАЖЕ
ДО 31. МАРТА 1999. ГОДИНЕ**

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

У НАЈСУНЧАНИЈЕМ ДЕЛУ ЗЕМУНА
НАЈМЛАЂЕ ОПШТИНСКО НАСЕЉЕ

- НАСЕЉЕ ОД БЛИЗУ 900 ПАРЦЕЛА
ВЕЛИЧИНЕ ОД 5 ДО 8 АРИ
- ИДЕАЛНА САОБРАЋАЈНА ВЕЗА
- ИНФРАСТРУКТУРА ВЕЋ НА ОБОДУ НАСЕЉА

CENA PLACEVA:
150 din/m²

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ КОНКУРС

ЗА ДОДЕЛУ ПАРЦЕЛА У НАСЕЉУ
ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

- Парцеле се налазе у продужетку насеља „Алтина“, са леве стране пруге Београд-Батајина, од Добановачког пута до насеља Земун поље.

- Право учешћа на конкурсима имају сва правна и физичка лица.

- Парцеле се додељују уз надокнаду од 150 динара/м².

- Сваки учесник конкурса дужан је да на име тропкова уплати износ од 200 динара на жиро-рачун бр. 40805-637-5-6006714 „Земунске повине“.

- Пријаве се подnose у Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове, соба 65, а информације на телефон 198-323/36.

